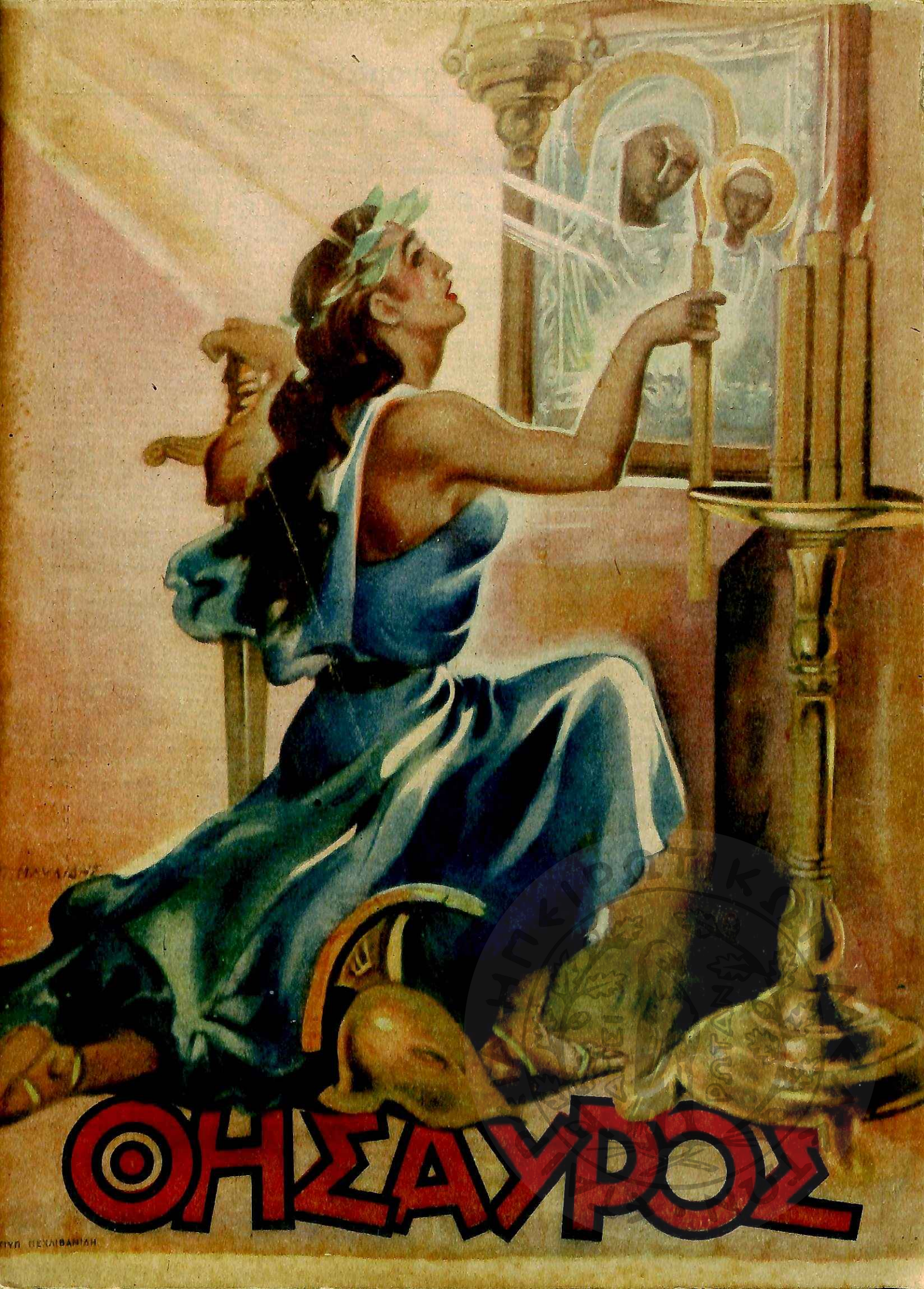

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΝΤΥΝΟΜΑΣΤΕ ὅπως γράφουμε!

Μιὰ περίεργη θεωρία

Δὲν πρόκειται γιὰ παραδοξολογία, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀληθινὴ θεωρία, ποὺ ὀφείλεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἐπιστήμονες — γραφολόγους τῆς ἐποχῆς μας, τὸν 'Αμερικανὸ δόκτορα Βάισμαν.

Ὁ 'Αμερικανὸς ἐπιστήμων ὑποστηρίζει ὅτι, μεταξὺ τοῦ ντυσίματος καὶ τοῦ γραψίματος ἑνὸς ἀνθρώπου ὑπάρχει μιὰ πολὺ στενὴ σχέσις. Ἔτσι ποὺ τὸ ἕνα ἀντανακλᾶ στὸ ἄλλο καὶ ἀντίστροφα.

Ὡς πρὸς τὴ γενικὴ ἐμφάνισι, ὁ δόκτωρ Βάισμαν βρίσκει τὴ μεγαλύτερη ἀναλογία μὲ τὸ τέταρτο γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ δ.

Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, ποὺ ἀκολουθοῦν στὸ γράψιμο τοῦ δ τὴν καλλιγραφία, ἔχουν περιποιημένη ἐμφάνισι, ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κατα λαβαίνει κανεὶς πὼς τὸ ντύσιμό τους εἶνε «χωρὶς ψυχή», πὼς εἶνε φευτικο καὶ πὼς δὲν εἶνε τέτοιο ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη καλαισθησίας καὶ κομψότητος, ἀλλὰ ἀπὸ ἕναν πόθο ἐπιδείξεως καὶ ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη προσήλωσι στοὺς τύπους.

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, τὸ δ, χωρὶς νὰ εἶνε καλλιγραφικό, ἔχει μιὰ χαριτωμένη ἐμφάνισι, μ' ὅλο ποὺ φαίνεται σὰν νὰ εἶνε πεταμένο στὴν τύχη πάνω στὸ χαρτί. Αὐτὸ συμβαίνει συνηθέστερα στὶς γυναῖκες. Οἱ τύποι αὐτοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κατορθώνουν νὰ εἶνε κομψοὶ μὲ τὸ τίποτε. Τὸ ντύσιμό τους εἶνε ἁπλὸ καὶ δίνουν μάλιστα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν τὸ πολυπροσέχουν. Σὲ μερικὲς γυναῖκες, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ πῇ κανεὶς πὼς κάτι λείπει ἢ πὼς κάτι δὲν εἶνε στὴ θέσι του στὴν τουαλέττα τους. Κι' ὅμως εἶνε χαριτωμένες καὶ κανεὶς δὲν βλέπει ἐκεῖνο ποὺ λείπει.

Ἄλλοι ἄνθρωποι γράφουν τὸ δ μὲ τσιγκουνιά, σὰν νὰ φοβόντων μήπως σπαταλήσουν μιὰ μεγαλύτερη κίνησι γιὰ τὸ φτειάξιμό του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θὰ εἶνε ποτὲ καλοντυμένοι κι' ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ ραφθοῦν στὸν καλύτερο ράφτη ἢ τὴν καλύτερη μοδίστα.

Ὁ δόκτωρ Βάισμαν ὑποσημειώνει μερικὲς ἄλλες ἀναλογίες.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ οἱ γραμμές τους ἀνεβαίνουν πρὸς τὰ ἐπάνω εἶνε ἰδιότροποι στὸ ντύσιμό τους, τὶς περισσότερες φορές, ὅμως, ἀποδίδουν σημασία σὲ μιὰ λεπτομέρεια μόνο, π. χ. στὸ δέσιμο τῆς γραβάτας τους καὶ παρεμελοῦν ὅλα τὰ ἄλλα.

Στὶς γυναῖκες τὸ ἴδιο γράψιμο δείχνει μιὰ ἐκκεντρικότητα στὸ ντύσιμο. Συνηθέστερα, τοὺς ἀρέσει νὰ φοροῦν κάτι ποὺ εἶνε ἀντίθετο μὲ τὴν καθιερωμένη μόδα καὶ ποὺ κάνει ἐντύπωσι ἢ ξενίζει.

Τὸ γράψιμο ποὺ γέρνει πρὸς τὰ κάτω ἀντιστοιχεῖ σὲ ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα γοῦστο στὸ ντύσιμό τους καὶ ποὺ μὲ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπροσεξία τους κάνουν καὶ τὸ καλύτερο κοστοῦμι νὰ φαίνεται ἀκομψο πάνω τους.

Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ σφιγμένο γράψιμο εἶνε ταιγκούνηδες στὶς κινήσεις τους καὶ ποτὲ δὲν θὰ σπαταλοῦσαν μιὰ παραπάνω γιὰ νὰ διορθώσουν μιὰ ἔλλειψί τους. Συνηθέστερα, δὲν ἔχουν γοῦστο καὶ εἶνε μεμψίμοιροι ὅταν τοὺς λείπει ἕνα κουμπί, ἐνῶ δὲν νοιάζονται καθόλου γιὰ ἕναν τεράστιο λεκέ. Ἕνα πρᾶγμα περίεργο καὶ φαινομενικὰ ἀντίθετο πρὸς τὴ τσιγκουνιά τους εἶνε ὅτι ἔχουν πάντοτε σχεδὸν φαγωμένες τὶς ἄκρες τῶν πανταλονιῶν καὶ τῶν μανικιῶν τους, ὅπως καὶ στὸ γράψιμό τους ἀκρωτηριάζουν, τὰ τελευταῖα γράμματα τῆς κάθε ἀράδας.

Ἐκεῖνοι ποὺ σφίγγουν πολὺ τὰ γραβάτα τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μισόκλειστο παράθυρό της, παρακολουθοῦσε τὸν Τουρίντο, ποὺ μπαινόβγαινε στὸ σπίτι τῆς Λόλας. Ἡ ζήλεια τῆς ἔξοχίζε τὴν καρδιά. Κι' ὅταν ὁ "Αντζελο "Αλφιο γύρισε ἀπ' τὴ μεγάλη περιοδεία του στὶς ἐμποροπανηγύρεις, γεμᾶτος λεφτὰ καὶ δῶρα γιὰ τὴ Λόλα, ἡ Σάντα τὸν πρόλαβε.

— Καλὰ ἔκανες, τοῦπε φαρμακερά, κι' ἔφερες δῶρα γιὰ στολίσης τὴ γυναῖκα σου. Γιατὶ κι' αὐτὴ στὴν ἀπουσία σου φρόντισε... νὰ σοῦ στολίση τὸ μέτωπο, μαζὶ μὲ τὸν Τουρίντο!

Ὁ "Αντζελο ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ποὺ δὲν σηκώνουν τέτοια ἀστεῖα...

— Πρόσεξε, κακομοίρα μου! μούγκρισε. "Αν δὲν εἶδες καλά, δὲν θὰ σ' ἀφίσω μάτια νὰ βλέπῃς! Οὔτε σὲ σένα, οὔτε στοὺς δικούς σου...

Ὁ Τουρίντο ἔπινε μὲ τοὺς φίλους του στὴν ταβέρνα. Ἦταν παραμονὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ "Αντζελο ὥρμησε μέσα στὴν ταβέρνα σὰν ἄγριος καὶ κύτταξε κατάματα τὸν ἀντίζηλό του. Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως...

— Ἔχω καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ. Τουρίντο, καὶ πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... τοῦ εἶπε κοατὰ ὁ "Αντζελο.

— Μετὰ χαρᾶς. Θὰ πιῆς πρᾶτα ἕνα ποτηράκι;

Μὰ ὁ "Αντζελο ἔσπρωξε ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ Τουρίντο, κυττάζοντάς τον ἄγρια.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σου. "Αλφιο, εἶπε ἐκεῖνος.

— "Αν θέλῃς νὰ κουβεντιάσουμε, ἔλα αὔριο τὸ πρωῒ στὸ δημόσιο δρόμο. κοντὰ στὶς συκιές.

— Νὰ μὲ περιμένῃς, τὰ ξημερώματα.

★

"Οταν γύρισε στὸ σπίτι του, ὁ Τουρίντο εἶπε στὴ μητέρα του:

— Θυμᾶσαι, μάννα, πούλεγες πὼς δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς, ὅταν πῆγα νὰ καταταχθῶ στρατιώτης;... Φίλησέ με, λοιπὸν καὶ τώρα σὰν τότε, γιατὶ αὔριο πρωῒ - πρωῒ θὰ φύγω γιὰ ταξεῖδι μακρυνό...

Τὰ ξημερώματα, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δημόσιο δρόμο. Σὲ μισὴ ὥρα εἶχε φτάσει στὶς συκιές. Ὁ "Αλφιο τὸν περίμενε ἀνυπόμονα.

— "Ακουσε, "Αλφιο, τοῦ εἶπε ὁ Τουρίντο. Παραδέχομαι πὼς ἔχω ἄδικο... Ὡστόσο, τὴν ὥρα ποὺ φεύγα ἀπ' τὸ σπίτι, πῆρε τὸ μάτι μου τὴ μάννα μου νὰ κυττάζῃ δῆθεν τὸ κοτέτσι. Εἶχε σηκωθῇ ποὶν ξημερώσῃ, γιὰ νὰ μὲ δῇ ποὺ θἄφευγα... Πρόσεξε, δὲν θ' ἀφήσω νὰ κλάψῃ ἡ γρηοῦλα! Σὲ προειδοποιῶ πὼς θὰ σὲ σκοτώσω σὰ σκυλί!

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό! "Εμπρός, ἄς ἀογίσουμε...

"Ησαν κι' οἱ δυὸ καλοὶ σκοπευταί. Ὁ Τουρίντο δέχθηκε τὴ σφαῖρα τοῦ ἀντιπάλου του στὸ μπράτσο. Ὁ "Αλφιο ντυπήθηκε κατάστηθα κι ἔπεσε στὸ χῶμα.

— Τὸ εἶπες ...ὶ τὄκανες, Τουρίντο!... μουρμούοισε.

— Σὲ προειδοποίησα, "Αντζελο... Γιὰ κατῆρι τὶς γρηοῦλας μου!

Ὁ Τουρίντο ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν ἀντίπαλό του, κι' ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴν πληγή του. Ξαφνικά, ἐκεῖνος ἄρπαξε μιὰ φοῦχτα χῶμα καὶ τοῦ τὴν πέταξε μέσα στὰ μάτια!

— Χάθηκα!... οὐρλιασε ὁ Τουρίντο, τυφλωμένος.

Καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. πηδῶντας σὰν τρομαγμένο ζῶο.

Μὰ ὁ "Αλφιο τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν κοιλιὰ κι' ἄλλη μιὰ στὸ λαιμό.

— Μάννα μου! ξεφώνισε ὁ Τουρίντο, καὶ σωριάστηκε κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά.

— Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς κοντά της, ἄτιμε!... τραύλισε ὁ "Αντζελο, στενάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Κι' οὔτε θὰ ξαναχαρῇς τὴ γυναῖκα μου!... πρόσθεσε ξεψυχῶντας.

ΦΦ

Βιβλιοθῆκες

Ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ δημοσία βιβλιοθήκη ἱδρύθηκε στὰ 1621 στὴν ἀποικία τῆς Βιργινίας. Τὸ 1653 ἡ Βοστώνη ἦταν ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ πόλις ποὺ εἶχε δημοσία βιβλιοθήκη καὶ στὸ 1753 ὁ Φραγκλίνος, ἵδρυσε στὴ Φιλαδέλφεια τὴν πρώτη δανειστικὴ βιβλιοθήκη. Σήμερα ἡ 'Αμερικὴ ἔχει 20.000 δημόσιες δανειστικὲς βιβλιοθῆκες ποὺ διαθέτουν 114.000.000 τόμους, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βιβλιοθῆκες τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν Κολλεγίων ποὺ ἔχουν ἄλλους 63.000.000 τόμους. Ἡ μεγαλύτερα ἀμερικανικὴ βιβλιοθήκη εἶνε τοῦ Κογκρέσσου κι' ἔχει ἤδη ἑκατομμύρια τόμους!

Ἄπειρα σπάνια καὶ πολύτιμα βιβλία ἔχουν συγκεντρωθῇ στὶς ἀμερικανικὲς βιβλιοθῆκες ἀπ' τὴν Εὐρώπη κι' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου.

Γιατὶ ἡ 'Αμερικὴ ξέρει νὰ καλοπληρώνῃ προκειμένου γιὰ σπάνια βιβλία καὶ ἔρνα τέχνης.

Μονομαχία στὸ χωριὸ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἦταν στρατιώτης ὁ Τουρίντο Μάκκα κι' ἔκανε τὴ θητεία του σὲ κάποιο σύνταγμα Βερσαλιέρων. Κάθε Κυριακή, πήγαινε μὲ ἄδεια στὸ χωριό του. Φοροῦσε μ' ἐξαιρετικὴ χάρι τὴ στολή του, καὶ τὸ κόκκινο πιλήκιό του ἔμοιαζε σὰν παπαροῦνα μέσ' στὰ στάχια.

Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωή του κι' ἀπ' τὴν τύχη του. Ἕνα μόνο τὸν στενοχωροῦσε: Ποὺ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὴ Λόλα, οὔτε στὴν πλατεῖα, οὔτε σ' ἄλλο μέρος...

Ρώτησε ἐπιτέλους κι' ἔμαθε πὼς εἶχε ἀραδωνιαστῇ μὲ τὸν "Αντζελο "Αλφιο, ἕνα νέο ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριό.

Μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ τὴ βρῇ στὸ δρόμο του. Τὴ σταμάτησε ἀμέσως καὶ τῆς εἶπε μὲ παράπονο:

— "Ωστε λοιπὸν τ' ἀποφάσισες;... Ἐπειδὴ ὁ "Αντζελο ἔχει ἔξη μουλάρια στὸ σταῦλο του, ξέχασες γιὰ χατῆρι του τὰ ἐρωτόλογα ποὺ ἀλλάξαμε οἱ δυό μας:...

— Μή με κοατᾶς, Τουρίντο! τὸν διέκοψε βιαστικὰ ἡ κοπέλλα. Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος, ἂν μὰς δῇ:...

Κι' ἔτσι, ἡ Λόλα παντρεύτηκε τὸν "Αντζελο "Αλφιο, ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριό, ποὺ ἔξη μουλάρια στὸ σταῦλο του, κτήματα κι' ἕνα καλὸ ἐμπόριο στὰ χέρια του.

Ὁ Τουρίντο ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ στρατὸ καὶ γύρισε στὸ χωριό του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀπασχοληθῇ πιὰ μὲ τὴν παλιά του ἀγάπη.

Σὲ λίγο καιρό, τοῦ χτύπησε στὸ μάτι ἡ Σάντα, ἕνα ὥμορφο καὶ πλούσιο κορίτσι, ποὺ καθόταν ἀκριβῶς ἀντίκου ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Λόλας "Αλφιο. Τῆς ἔκαμε στὴν ἀρχὴ κομπλιμέντα κι' ἔπειτα ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι.

Ἡ Λόλα παρακολουθοῦσε πεισμωμένη αὐτὴ τὴν ἱστορία, κουμέντα πίσω ἀπὸ μιὰ γλάστρα τοῦ παραθύρου της. Καί, μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Τουρίντο περνοῦσε χαρούμενος, τοῦ φώναξε:

— "Ωστε δὲν χαιρετᾶς πιὰ τοὺς παληοὺς σου φίλους;...

Ὁ νέος τάνασε καὶ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Εὐτυχισμένοι ὅσοι μποροῦν νὰ σὲ χαιρετοῦν, Λόλα...

— "Αν θέλῃς νὰ ῥθῆς νὰ μὲ δῆς. τὸ σπίτι μου τὸ ξέρεις!

★

Τώρα ἡ Σάντα, μὲ τὴ σειρά της, μέσα ἀπ' τὸ μισόκλειστο παράθυρό της, παρακολουθοῦσε τὸν Τουρίντο, ποὺ μπαινόβγαινε στὸ σπίτι τῆς Λόλας. Ἡ ζήλεια τῆς ἔξοχίζε τὴν καρδιά. Κι' ὅταν ὁ "Αντζελο "Αλφιο γύρισε ἀπ' τὴ μεγάλη περιοδεία του στὶς ἐμποροπανηγύρεις, γεμᾶτος λεφτὰ καὶ δῶρα γιὰ τὴ Λόλα, ἡ Σάντα τὸν πρόλαβε.

— Καλὰ ἔκανες, τοῦπε φαρμακερά, κι' ἔφερες δῶρα γιὰ στολίσης τὴ γυναῖκα σου. Γιατὶ κι' αὐτὴ στὴν ἀπουσία σου φρόντισε... νὰ σοῦ στολίση τὸ μέτωπο, μαζὶ μὲ τὸν Τουρίντο!

Ὁ "Αντζελο ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ποὺ δὲν σηκώνουν τέτοια ἀστεῖα...

— Πρόσεξε, κακομοίρα μου! μούγκρισε. "Αν δὲν εἶδες καλά, δὲν θὰ σ' ἀφίσω μάτια νὰ βλέπῃς! Οὔτε σὲ σένα, οὔτε στοὺς δικούς σου...

Ὁ Τουρίντο ἔπινε μὲ τοὺς φίλους του στὴν ταβέρνα. Ἦταν παραμονὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ "Αντζελο ὥρμησε μέσα στὴν ταβέρνα σὰν ἄγριος καὶ κύτταξε κατάματα τὸν ἀντίζηλό του. Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως...

— Ἔχω καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ. Τουρίντο, καὶ πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... τοῦ εἶπε κοατὰ ὁ "Αντζελο.

ΕΤΟΣ Γ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 455

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΣΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Νέος χωρὶς ἐνδιαφέρον»

Πῶς πῆγε τὸ χέρι του κι' ἔβαλε τέτοια ὑπογραφή; «Νέος χωρὶς ἐνδιαφέρον». Νὰ κάτι ἀνύπαρκτο. Τί νὰ ποῦνε τότε οἱ ἄλλοι ποὺ πέρασαν τὸ στάδιο τῆς νεότητος; Δὲν ὑπάρχουν νιάτα χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὸν ἴδιο. Νιάτα θὰ πῇ ἀνησυχίες, ὀνειρα, ὁρμές, ἐλπίδες, πόθοι, φιλοδοξίες.

Ἂς προχωρήσουμε ὅμως κάπως περισσότερο πρὸς τὸ νέο αὐτὸ τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ μᾶς ἐσωκλείει τὴν ἀπελπισία του. Εἴκοσι ἐτῶν παιδί, μεσαίας τάξεως. φοιτητής. χωρὶς καμμιὰ ἀπὸ τὶς πνευματικὲς ἢ σωματικὲς ἐκεῖνες ἀναπηρίες, ποὺ δημιουργοῦν δραματικὲς καταστάσεις.

Τίποτα δὲν τοῦ λείπει. Ἕνα καὶ μόνο: ὁ ἔρωτας. Εἶνε τὸ πᾶν, θὰ πῆτε, γιὰ ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του. Δὲν ξέρω ἂν εἶνε τὸ πᾶν. Ἀναγνωρίζω ὅμως ὅτι εἶνε κάτι. Καὶ κάτι σημαντικό. Τὸ κάτι αὐτὸ τοῦ λείπει. Δὲν γνώρισε τὸν ἔρωτα, οὔτε ἀγάπησε, ἀλλὰ οὔτε ἀγαπήθηκε. Δὲν τὸν εἶδαν, δὲν τὸν πρόσεξαν. Δὲν ξέρει τί θὰ πῇ ἐρωτικὴ ματιά. Δὲν θερμάνθηκε ἀπὸ ἐρωτικὸ βλέμμα. Αὐτὲς τὶς ματιὲς ποὺ σᾶς ἠλεκτρίζουν καθὼς περνᾶτε στὸ δρόμο καὶ κάνουν τὰ κορίτσια νὰ κολακεύωνται. καὶ κάνουν τ' ἀγόρια νὰ ὑπερηφανεύωνται, αὐτὸς δὲν τὶς ἔχει γνωρίσει. Δὲν ἐνέπνευσε σὲ καμμιὰ ἀκόμα ὁχι τὸν ἔρωτα — τόσες ἀξιώσεις δὲν ἔχει — ἀλλὰ μιὰ κάποια ἐρωτικὴ περιέργεια, ἕνα κάποιο ἐνδιαφέρον. τὴν ἐπιθυμία νὰ καθήσῃ κοντά του σ' ἕνα παγκάκι, νὰ πάρῃ μαζί του ἕνα παγωτό, νὰ τοῦ ὁρίσῃ μιὰ συνάντησι.

Τίποτα. Ἄγνωστες ἐρωτικὰ περνοῦν οἱ μέρες του. Ἀκούει τοὺς φίλους του νὰ μιλοῦν γιὰ περιπέτειες καὶ κατακτήσεις. Ἀκροατὴς πάντα. Οὐδέποτε ὁμιλητής.

Πολὺ περιωρισμένος ὁ κύκλος τῶν γνωριμιῶν του μὲ γυναῖκες. Ἀλλὰ κι' ἂν τύχη νὰ συναντηθῇ μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς γνωστές του τὰ ὑπερδένει, τὰ χάνει. κοκκινίζει, δὲν βρίσκει νὰ πῇ μιὰ λέξι.

Μιὰ κατάστασις ποὺ τὸν ἀπελπίζει. «... Ἡ σκέψις ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται καμμιὰ γιὰ μένα, μὲ κάνει πολὺ δυστυχισμένο. Αἰσθάνομαι σὰν κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶμαι ὡραῖος, ἀλλὰ οὔτε ἀσχημος. Ὅπως ὅλοι κι' ἐγώ. Ὅλους ὅμως τοὺς προσέχουν. Ἐμένα δὲν μὲ πρόσεξε καμμιά. Ἡ ζωή μου κοπάντησε ἀνυπόφορη. Πανεπιστήμιο. μελέτη, καμμιὰ βόλτα, κανένα σινεμά. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Μοῦ λείπει ἡ ἀγωνία, ἡ λαχτάρα... Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου παρὰ ἕνα ἀχρηστο κουφάρι, μιὰ ἀσημαντη ὕπαρξι, πλάσμα ἀνίκανο νὰ ἐμπνεύση τὸ ἐνδιαφέρον...»

Νομίζετε ὅτι εἶνε ἕνας; Οὔτ' ἕνας, οὔτε μιά. Βλέπουμε αὐτοὺς ποὺ φαντάζουν στὸ ἐρωτικὸ ἀλώνι. Τὰ νιάτα τοῦ προσκινίου μὲ τὴν ἐρωτικὴ δραστηριότητα. Ὅσους κινοῦνται γύρω στὴν Ἀφροδίτη σοβαρά, ἐπιπόλαια, ἀγνά. ἀκάθαρτα, μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ποικιλίες ποὺ ἐκλένουμε ἢ μᾶς ἐκλέγουν, ἀναλόγως πρὸς τὸ χαρακτῆρα τοῦ καθενός, τὸ ἦθος τὴν ἰδιοσυγκρασία, ἢ τὶς συμπτώσεις. ποὺ δὲν παίζουν κι' αὐτὲς μικρὸ ρόλο στὴν ἐρωτικὴ ζωή.

Πίσω ὅμως ἀπ' αὐτούς, πόσοι ἄλλοι ποὺ μένουν ἔξω ἀπὸ τὸ χορό. Δὲν μιλῶ σήμερα γιὰ κείνους ποὺ μιὰ μητρυιὰ φύσις κρατᾶ στὰ περιθώρια τοῦ ἔρωτα. Ὑπάρξεις δύσμορφες, ἢ παραμορφωμένες ποὺ μένουν ἀζήτητες στὴν ἐρωτικὴ χαρά.

Μιλῶ γιὰ κείνους στοὺς ὁποίους τὰ ἐμπόδια εἶνε ἐσωτερικά. Ἀνήκουν καὶ στὰ δυὸ φῦλα. Νέοι καὶ νέες μὲ τὸ πλέγμα τῆς κατωτερότητας. Πρόσωπα τῶν ὁποίων ἡ δειλία ἀγγίζει τὸ ὅριο τῆς νοσηρότητας καὶ ζοῦν μὲ τὴν ἐμμονη ἰδέα ὅτι δὲ βρίσκονται σὲ ἰσοτιμία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μίλησα γιὰ νέους. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο καὶ στοὺς ὡριμους. Ὅταν ὑπάρχη ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ δειλία, σᾶς παρακολουθεῖ σὲ ὅλες τὶς περιόδους τοῦ βίου σας. Κάποτε εἶνε καθολική. Δειλία ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς: στὸ σχολεῖο, στὸ ἐπάγγελμα, στὶς κοινωνικὲς σχέσεις. Ἄλλοτε πάλι εἶνε περιωρισμένης ἐκτάσεως. Δὲν ξέρω τὴν ἔκτασι τῆς δειλίας τοῦ φοιτητοῦ. Πάντως, κατέχεται ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ δειλία. Ὁ χειρότερος ὁδηγὸς στὴν πορεία πρὸ τὴ γῆ τοῦ ἔρωτα. Καὶ στὴ μὲν γυναίκα, ἡ ὁποία συνήθως καλεῖται καὶ σπανίως καλεῖ, ἡ πάθησις — γιατὶ ὅταν εἶνε προχωρημένη ἡ δειλία περὶ παθήσεως πρόκειται — δὲν εἶνε τόσο ἐπιζήμια. Ἐπιζήμια ἐξαιρετικὰ γίνεται ὅταν ἐκδηλώνεται στὸν ἄντρα. ποὺ ἔχει καὶ τὴν πρωτοβουλία τῶν ἐρωτικῶν ἐξορμήσεων. Αὐτὸς προσκαλεῖ, αὐτὸς προτείνει, αὐτὸς ἐπιχειρεῖ τὸ πρῶτο βῆμα. αὐτὸς θὰ κάνῃ τὴν κροῦσι καὶ θὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι. Αὐτὸς θὰ κάνῃ, ὅταν χρειαστῇ, τὴν ἀπαγωγή. Δὲν ἀπήγαγε ἡ Ἑλένη τὸν Πάρι. Ὁ Πάρις ἀπήγαγε στὴν Τροία τὴν Ἑλένη του. Στὸν ἄντρα λοιπὸν χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ τὴ γυναῖκα τὸ ἐρωτικὸ θάρρος. Δὲν λέω ὅτι εἶνε περιττὸ σ' αὐτήν. Μιὰ κοπέλλα χωρὶς ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της, ἔχει πάντα μειωμένες τὶς ἐλπίδες νὰ πάνε μπροστὰ καὶ νὰ δείξουν ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Γιὰ σκεφθῆτε ὅμως τὸν ἄντρα... Πῶς θέλεις νὰ σὲ δοῦν γιὰ κατακτητὴ ὅταν ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν βλέπεις κατακτητὴ τὸν ἑαυτό σου; Πῶς νὰ σ' ἐμπιστευθοῦν ὅταν ἀπὸ σένα λείπει ἡ ἐμπιστοσύνη; Πῶς νὰ σοῦ δώσουν σπιρτάδα ὅταν θεωρεῖς τὸν ἑαυτό σου («Ἕνα ἄχρηστο κουφάρι, μιὰ ἀσήμαντη ὕπαρξι»). ὅπως αὐτοτοποθετεῖται ὁ ἐπιστολογράφος τῆς Θεσσαλονίκης;

Ἀναγνωρίζω ὅτι ψυχικαὶ καταστάσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ ἐπιβαρύνσεις κληρονομικές, στὴν ἰδιοσυγκρασία. στὴν ἀγωγή, στὴ συνήθεια. δὲν εἶνε εὔκολο νὰ ὑπερνικηθοῦν. Ἴσως ὅμως νὰ μὴν εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑποκρησόνουν ὡς ἕνα σημεῖο. Μιὰ προσπάθεια τῶν δειλῶν γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι κάτι ἀξίζουν. Νὰ μεταφέρουν τὶς ὑπάρξεις τους ἀπὸ τὰ καταχθόνια σκαλοπάτια ὅπου τὶς κρατοῦν, στὸ ἴδιο ὑψόμετρο μὲ τοὺς ἄλλους. Ν' ἀποκρυόσουν τὴν αὐτοταπείνωσι ποὺ τοὺς κυριεύει. Νὰ ὑψώσουν τὸ κεφάλι καὶ νὰ ποῦν: «Γιατὶ ὄχι κι' ἐγώ; Σὲ τί ὕστερῶ; Τί λιγώτερο ἔχω ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Ἂν δὲν εἶμαι ὡραῖος, ἀπειροι εἶνε οἱ μὴ ὡραῖοι ποὺ ἐπιπλέουν στὴν ἐρωτικὴ θάλασσα. Κι' ἂν δὲν εἶμαι μεγαλόφυὴς δὲν ἔχουν δὰ ἀναλογίσῃ τὴν πυρίτιδα ὅλοι ὅσοι περιφέρονται στοὺς ἐρωτικοὺς παραδείσους. Κοντὰ σ' αὐτοὺς κι' ἐγὼ "Οχι ὁ καλλίτερος; Σύμφωνοι. Ἀλλὰ γιατί ὁ χειρότερος;»

Μιὰ τέτοια κούρα θάρρους, ἴσως περιορίση στοὺς δειλοὺς τὸ πλέγμα τῆς κατωτεράτητος ποὺ τοὺς βασανίζει. Δὲν τοὺς στοιχίζει τίποτε μιὰ δοκιμή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ μπεκρῆς: "Ε, ρέ, τί δροσιὰ ποὺ εἶνε τώρα τὸ καλοκαιράκι στό... μπαλκόνι!...

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Προσευχή

"Ελα Μεγαλόχαρη νὰ σώσῃς
ἕνα κόσμο, τόσο ἀπελπισμένο,
φώτισι κι' ἀγάπη νὰ μᾶς δώσῃς
καὶ μὲ καλωσύνη νὰ στεγνώσῃς
κάθε μάτι χιλιοδακρυσμένο!...

★

Σήμερα, ποὺ ἡ Χάρη Σου, γιορτάζει
κάνε αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ 'Ιερό,
ὅλ' ἡ γῆ δακρύζει καὶ σπαράζει
σήμερα ποὺ ἡ Χάρη Σου, γιορτάζει,
μέσ' τῶν ἐρειπίων τὸν σωρό...

★

"Ελα Μεγαλόχαρη! Ἡ πνοή Σου φτάνει
νὰ στεγνώσῃ βλέμματα ποὺγιναν θολὰ
τόσος κόσμος χάνεται, τὸ αἷμα του σὰν χάνῃ
κι' ὅλοι αὐτοὶ στὴ Χάρη Σου, πέφτουνε δειλά!...

★

Τόσος κόσμος χάνεται. Οἱ καρδιὲς θλιμμένες
σφίγγουνε τὸν πόνο τους, μέρες καὶ βραδυές,
δεῖξε τὴ συμπόνια Σου στὶς ἀπελπισμένες
καὶ φτωχὲς καρδιές!

★

Σήμερα ποὺ ἡ Χάρη Σου, Παναγιά, γιορτάζει
κάνε πάλι πρόσχαρη τὴ βουνοπλαγιὰ
τὸ κοπάδι κάνε το πάλι νὰ βελάζῃ
καὶ τὸ στάρι, ἀσὲ το πάλι νὰ ὡριμάζῃ,
δεῖξε τὴν 'Αγάπη σου. Μάννα Παναγιά...

★

Δεῖξε τὴν 'Αγάπη σου. Κάνε αὐτὸ τὸ θαῦμα
κι' ἴσως κάθε πόνος μας, μόνος βουβαθῇ
βόηθα μας νὰ γιάνωμε, τὸ μεγάλο τραῦμα
βόηθα τὴν Πατρίδα μας ποὺχει πληγωθῇ...

★

Πέφτομε στὰ γόνατα. Κάθε μας μαντῆλι
μούσκεψε ἀπ' τὰ δάκρυα, Παναγιὰ καλὴ
στὸ γλυκό Σου εἰκόνισμα, καίει τὸ καντῆλι
κι' ἡ ψυχὴ μας Δέσποινα, Σὲ παρακαλεῖ.

★

Πέφτομε στὰ γόνατα. Δεῖξε τὴ συμπόνια
στὸ ἱερό Σου μέτωπο, τ' "Αχραντο, τ' 'Αγνό.
Φεύγουν τὰ καλύτερα τῆς ζωῆς μας χρόνια
κι' ὅλες οἱ ἐλπίδες μας πᾶν στὸν οὐρανό!...

★

Σήμερα ποὺ ἡ Χάρη Σου γιορτάζει
ἔλα Παναγιὰ μου νὰ μᾶς σώσῃς,
τόσος κόσμος ἄδικα σπαράζει.
Κι' ἔλα Μεγαλόχαρη νὰ δώσῃς
φῶς σὲ μιὰς Πατρίδας τὴν ὀδύνη
φῶς καὶ λίγη 'Αγάπη... Λίγη Εἰρήνη!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταραγματα της καρδιας

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ

Απ' την πόρτα ό κ. Ρεμύ ρώτησε την ύπηρέτρια:

—Η κυρία γύρισε;...

—Όχι ακόμα, κύριε.

Με κάποια χαρά, μά και λύπη μαζί, μπήκε τότε στο σπίτι του. Κρατούσε ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα με τόνα χέρι κι' ένα μεγάλο πακέτο με τ' άλλο. Στα μάτια του Ρεμύ ζωγραφιζόταν μιά άσυνήθιστη χαρά, άν και το πρόσωπό του είχε μιάν έκφραση θλιμμένη και καρτερική. Σάν έφτασε στην τραπεζαρία άναψε όλα τα φώτα έπειτα έστρωσε ώρσία το τραπέζι μονάχος του, δίκως νά φωνάξη την ύπηρέτρια νά τον βοηθήση. Στη μέση τού τραπεζιού μέσα σ' ένα πολύτιμο βάζο άπο πορσελάνη μέ νερό έβαλε το μπουκέτο μέ τα τριανταφυλλα. Στό σερβίτσιο της γυναίκας του, κάτω άπ' την πετσέτα της, έκρυψε ένα μικρό κουτάκι πού τόβγαλε άπ' την τσέπη του μέ δειλή χειρονομία. Όταν τα έτοίμισε όλα κι' άνοιξε και το μεγάλο πακέτο μέ τους μεζέδες και τα γλυκά, κύτταξε μέ κρυφή ικανοποίησι το «Έργο του». Ήταν εύχαριστημένος πολύ εύχαριστημένος. Τώρα, ή γυναίκα του, ή Μιρέγ, μπορούσε να γυρίση.

Το ρολόγι σήμανε έπτά. Έπειτα όχτώ. Ή Μιρέγ δέν φαινόταν. Ό Ρεμύ καθόταν κοντά στο τζάκι περιμένοντας και ξεφυλλίζοντας μερικές έφημερίδες. Το βλέμμα του πλανιόταν στις γραμμές δίχως νά διαβάζη. Σκεφτόταν μονάχα πώς ή γυναίκα του θά γύριζε σέ λίγο στό σπίτι μέ την παρουσία της μέ το άρωμά της, μέ την όμορφιά της. Πώς θά της φερνόταν; Θά της έλεγε («Άγαπημένη μου»), και θά τη φιλοϋσε; Όχι. Θάκανε τον άδιάφορο. Έπειτα θά την πήγαινε ώς την τραπεζαρία γιά ν' άπολαύση την έκπληξι και τη χαρά πού της έτοίμαζε. Και μονάχα πού τό σκεφτόταν έτρεμε άπό συγκίνησι.

Έξαφνα άκούστηκε το κουδούνι. Ή Μιρέγ μπήκε διπλωμένη στά γουναρικά της, στήν πολυτέλειά της την κάπως τσαλακωμένη, κι' έδειχνε όλη την κούραση ένός άπογεύματος έπισκέψεων, συζητήσεων, συναντήσεων. Είπε ξερά μιά «καλησπέρα» και μόλις κάθησε, πρόσθεσε:

—Άς φάμε γρήγορα.... Θάρθουν οι Ντομπρά νά μέ πάρουν. Θά πάμε στην "Οπερα-Κωμίκ.

—Πώς, μικροΰλα μου; είπε ό Ρεμύ λυπημένα. Τώρα ήρθες και πάλι θά βγής; Κι' έγώ πού είχα άνειρευτή πώς θά περνούσαμε μαζί τη βραδυά μας.

—Άκου, άγαπητέ μου... Μιά φορά πού άποφάσισε κάποιος νά μέ πάρη στο θέατρο, φέρνεις άντιρρήσεις; Μήπως μέ πας έσύ; Πρέπει νά ύπακούω ώστόσο στίς διαταγές σου.

—Μά το ξέρεις, άγάπη μου, πώς έρχομαι κουρασμένος άπ' τη δουλειά....

—Καλά, καλά, θά μείνω...

—Μά όχι, χρυσό μου.... Θά φάμε γρήγορα... Έπειτα θά γίνης πολύ ώραία... Και όταν έρθουν οι Ντομπρά....

—Σοΰ είπα θά μείνω σπίτι. Μοΰ πέρασε ή όρεξι.

Ή Μιρέγ άρχισε νά γδύνεται νευριασμένα. Πέταξε τό γούνινο παλτό της τσαλάκωσε βγάζοντας το φόρεμά της, πέρασε βιαστικά μιά ρόμπα. Ό Ρεμύ την κύτταζε θλιμμένα. Ήταν πολύ δυστυχισμένος. Όλη του ή χαρά είχε έξατμιστή. Και καθόταν μαζεμένος σάν κουβάρι, στην πολυθρόνα του, κυττάζοντας άφηρημένα το τζάκι, Ήθελε κάτι νά πή μά δέν εύρισκε. Ή Μιρέγ έκοψε πρώτη τη σιωπή:

—Ξέρεις κάλεσα τό, Πώλ Μπεγκόν, το νεαρό μουσικό, νά φάη αύριο το μεσημέρι μαζί μας...

—Τί θά πή «ό». Τί θές νά πής;...

—Έγώ; Τίποτα, άγάπη μου...

—Άκου δώ, τοΰ είπε σκληρά, μήπως σκοπεύεις νά μοΰ κάνης καμμιά σκηνή ζηλοτυπίας;

—Όχι, άγάπη μου μή φωνάζης σέ παρακαλώ.

—Δέν φταίω έγώ άν φωνάζω. Μοΰ δίνεις στά νεΰρα μερικές φορές.

—Έγώ; Είνε δυνατόν! Γιατί το λές αύτό;

—Γιατί έτσι είνε. Μ' έκνευρίζεις. Έγινες πολύ περάξενος, πολύ ίδιότροπος τελευταία. Αύτό ξέρω νά σοΰ πώ. Κι' άκόμα μέ ζηλεύεις, ναί μέ ζηλεύεις...

Έκείνος κατέβασε το κεφάλι του δίχως ν' άπαντήση. Γιατί τοΰ φερνόταν έτσι; Μήπως δέν ήταν καλός μαζί της; Μά αύτό όμως πάλι; Γιατί κάλεσε τον Πώλ; Δίχως άλλο θά της άρεσε. Θάρχιζε λοιπόν τα ίδια; Θυμήθηκε ξαφνικά πόσο είχε πονέσει, πόσο είχε ύποφέρει, έδώ κι' ένα χρόνο όταν τον άπάτησε γιά πρώτη φορά. Τή συγχώρησε όμως τότε γιατί την άγαποΰσε. Ήταν γι' αύτόν ή ζωή του, ή τρέλλα του, το πάθος του. Πέρασαν άπό τότε πέρυσι δίχως σκηνές. Ή άμφιβολία όμως ύπήρχε. Μήπως τάχε φτιάσει μέ το νεαρό μουσικό; Καθώς ό Ρεμύ σκεφτόταν όλ' αύτά, έκείνη έξακολούθησε:

—Άκου δώ: νά λείπουν οι ζηλοτυπίες. Άπ' την ήμέρα πού θά μοΰ κάνης τέτοιες σκηνές, νά το ξέρης θά χωρίσουμε. Διαζύγιο, τ' άκοΰς; Διαζύγιο!

Ή λέξι αύτή τόν χτύπησε κατάμουτρα. Είχε χάσει ό,λότελα το κέφι του. Έξω είχε άρχίσει νά βρέχη. Πέρασαν σέ λίγο στην τραπεζαρία. Ή Μιρέγ κύτταξε το στρωμένο τραπέζι, τα λουλούδια—όλη την περιποίησι.

—Γιατί όλ' αύτά; ρώτησε. Γιά ποιό λόγο τα λουλούδια; Κι' αύτο το κουτάκι;

Το άνοιξε. Είδε μέσα ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι με ρουμπίνια και μπριλλάντια.

—Τί σημαίνουν όλ' αύτά, Ρεμύ; ρώτησε άφηρημένα.

Έκείνος άναστέναξε και της άπάντησε δειλά, τα πεινά, μέ θλίψι:

—Άγάπη μου, είνε σήμερα ή έπέτειος τών γάμων μας.

ZAN ΜΑΝΤΕΛΙΝ

●●

Ζητεί τα λεπτά του πίσω...

Τα άμερικανικά δικαστήρια έχουν ν' άσχοληθοΰν μέ μιά περιεργοτάτη ύπόθεσι. Βασιζόμενος σ' ένα παμπάλαιο νόμο, κάποιος Ίούλιος Σαπέρο ζητεί δικαστικώς νά τοΰ έπιστραφοΰν τα τριπλάσια άπ' όσα έχασε στό χαρτοπαίγνιο! Ό νόμος αύτός προβλέπει ότι: «Όστις δι' άπατηλών ή παρανόμων μέσων, είς το χαρτοπαίγνιον, τους κύβους, τάς άλεκτορομαχίας, τάς ίπποδρομίας κλπ., κερδίση περισσότερα των 26.67 δολλαρίων, ύποχρεοΰται νά έπιστρέψη το τριπλάσιον τοΰ ποσοΰ». Προσθέτει δέ ότι ή μισή άποζημίωσις θά περιέρχεται στό δικαστήριο. Δεδομένου ότι δέν έχει καταγραφή ποτέ αύτός ό νόμος έξακολουθεί τυπικά νά ίσχύη. Κι' ό Σαπέρο σκέφθηκε νά τον έκμεταλλευθή, όταν έχασε στο χαρτοπαίγνιο 12.000 δολλάρια. Οί νομικοί κύκλοι της Άμερικής περιμένουν, μέ ζωπρότατο ένδιαφέρον το άποτέλεσμα της δίκης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Άν και κάπως πρόωρα, άρχισαν άπο τώρα οί ζυμώσεις γιά τα θέατρα της χειμερινής περιόδου.

Ώς βέβαιοι θίασοι πρόζας φέρονται τρείς, έκτός φυσικά άπό το Έθνικό Θέατρο.

Ό ένας είνε της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη, πού θά στεγασθή στο «Ρέξ» και πού έξασφάλισε, μέχρι της στιγμής την συνεργασία της Βίλμας Κύρου, και των Κατράκη. Ήλιοπούλου και Φωτοπούλου.

Ό δεύτερος είνε τοΰ κ. Κούν, πού θά στεγασθή και έφέτος στο θέατρο Άλίκης και ό τρίτος της Βάσως Μανωλίδου, πού μένει μέχρι της στιγμής χωρίς στέγη.

Είνε πιθανόν έπίσης νά γίνουν θέατρα το «Σινέ-Νιούς» και ό νέος κινηματογράφος της όδοΰ Άγίου Κωνσταντίνου «Στάρ».

—Γιά μουσικούς θιάσους, γίνεται λόγος πρός το παρόν γιά δυό.

Τοΰ Άπόλλωνος, πού θά περιλάβη και τα έκλεκτότερα στελέχη, μετά την διάλυσι τοΰ συγκροτήματος των «άσσων», και τοΰ Παπαϊωάννου μέ άνασυγκροτημένο τον θίασο τοΰ «Άκροπόλ».

—Ό «Παπαγάλλος» ή περίφημη έπιθεώρησι τοΰ κ. Άν. Βώττη, πού άφήκε έποχή, τα παλαιότερα χρόνια, πρόκειται νά ξαναπαιχθή τον έρχόμενο μήνα σ' ένα άπό τα μουσικά άθηναϊκά θέατρα, μέ τον τίτλο «ό Παπαγάλλος τοΰ 1947».

—Στο τέλος της καλοκαιρινής «σαιζόν», άναχωρεί όριστικά γιά το Γιοχάνεσμπουργκ ό Πέτρος Κυριακός μέ τα κορίτσια του και τον μαέστρο κ. Τσολάκη.

Ό Κυριακός θά συνεργασθή έκεί μέ όμάδα έρασιτεχνικών ήθοποιών γιά τη συγκρότησι θίασου.

—Το «Φιντανάκι», παίζεται τώρα στην Κωνσταντινούπολι άπό τον θίασο Κάσση - Δημητρίου - Σκορδούλη μέ μεγάλη έπιτυχία.

Άς σημειωθή ότι το ίδιο έργο παίχθηκε έκεί πρό καιροΰ, ώς πρόζα, μεταφρασμένο στην τουρκική, σέ διακόσιες συνεχείς παραστάσεις!...

Στην Θεσσαλονίκη, ένα νέο τσιλέντο τοΰ τραγουδιοΰ, ή Ρίτα Ριό σημειώνει μεγάλες έπιτυχίες.

— Στη Ρόδο συνεχίζεται το «γύρισμα» της καινούργιας έλληνικής ταινίας «Ήρωΐς» άπό την Έταιρία «Άν. Ζερβός».

Έκτός άπό τους πρωταγωνιστάς, έφυγαν ήδη τρείς άκόμη ήθοποιοί, πού θά λάβουν μέρος μέ δεύτερους ρόλους: Ό κωμικός Πρινέας, ό Σταρέκος και ή Πέρσα Βλάχου, πού θά ύποδυθή μιά γρηά Ροδίτισσα.

Τα Ροδιακά και Δωδεκανησιακά τραγούδια τοΰ έργου θά ντουμπλάρη ή Κάκια Μένδρη.

Ή Σοφία Βέμπο ύπέγραψε συμβόλαια γιά 26 ρεσιτάλ και θά παραμείνη στην Άμερική ένα άκόμη έξάμηνο.

Τον έρχόμενο μήνα θά μεταβοΰν έκεί πρός συνάντησίν της, ό Μίμης Τραϊφόρος και ή άδελφή της Άλίκη, πού πρόκειται νά σπουδάση χορογραφία σέ μιά άπό τις μεγαλύτερες Άκαδημίες.

—Γιά την Άμερική έπίσης φεύγει τον έρχόμενο μήνα και ή γνωστή χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής, Λιλή Μπερδέ.

—Άνεβάζεται προσεχώς είς ένα των θεάτρων μουσική φάρσα δύο νέων συγγραφέων.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Οι κεφτέδες

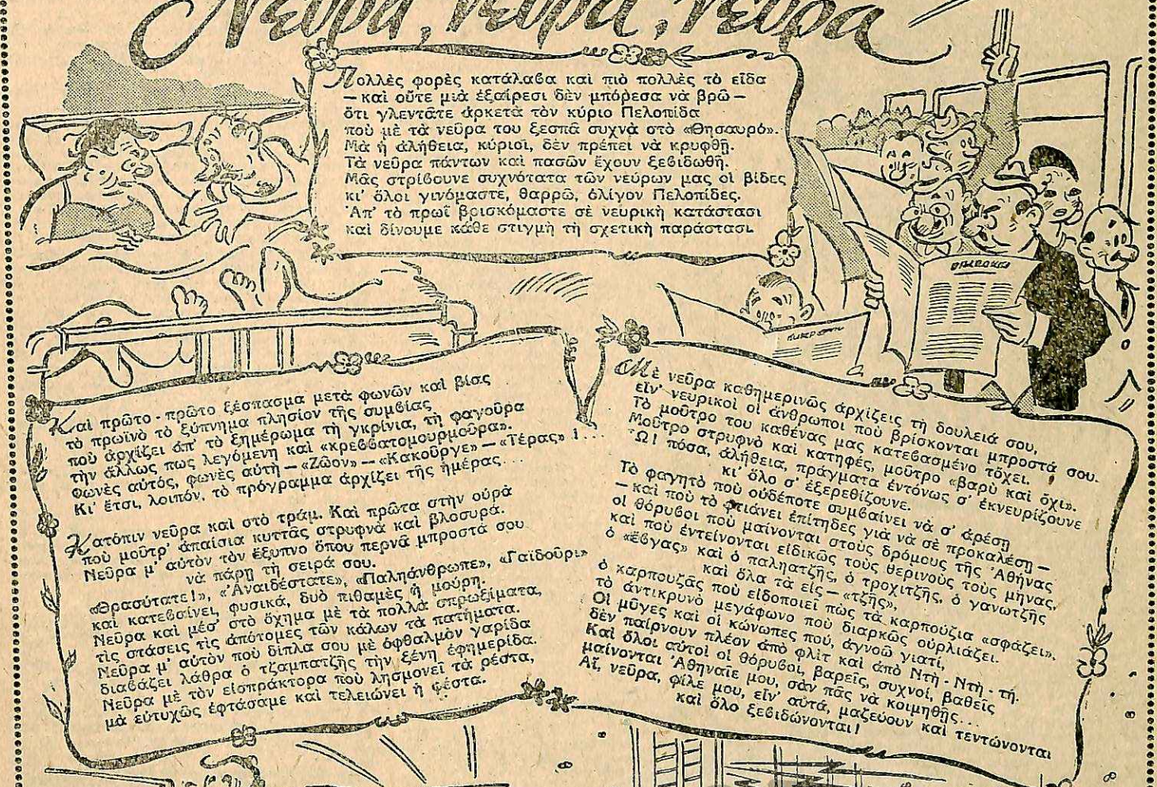
Άεί μέν τους κεφθέδας, έλελάτρευσα
και τό δε μοι το πάθος, ούκ ιάτρευσα.
Όρών γάρ τους κεφθέδας είς τηγάνιον,
δοκεί μοι ότι βλέπω πανδεσπάνιον!...
Πλήν όμως ώς έοχάτως τους έγεύθην
έκ τούτων, άσφαλώς έθερσιπεύθην!...
Ήγάπων έμμανώς μαγείρισσαν τινα
μέ πάχη καμπυλώδη κι' έλεφάντινα,
και αύτη έν άγνοίᾳ τοΰ κυρίου της
μοί έρριπτε μέ πόθους φλεγομένους
έκ τοΰ έν τρίτῳ όρόφῳ μαγειρείου της
κεφθέδες έλαιοτηγανισμένους,
και νήστις στρουμβουλώδης μοι μα-
(γείρισσα
ούδέποτ' είς τον οίκον μου, έγύρισα!...
Πλήν, ένα νεφελώδες μάλλον βράδυον
μέ στόμαχον κενόν, τουτέστι, άδειον,
τοΰ παραθύρου κάτωθι, ώς εικός
έούριζον σεσυνθηματικώς
κατήλθε το καλάθιον ώς συνήθως
μέ όλων των κεφθέδων του το πλήθος!
Τους έφαγον μέ πλήρη βουλιμίαν
πλήν, όμως, έπεκρέμαντό μοι εύθΰνα:
την άρατον έπέπονθσι ζημίαν
έν μέση όδῳ τοΰ.., κατεσπλωδῆναι....
Ό δράστης ήταν ό άφενδικός της
όστις μέ άνεκάλυψε και όστις
κεφθέδες είχ' έμέ φιλοδωρήσει
πλήν... έν ρετσινολάδῳ τηγανίσει!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Νεύρα, νεύρα, νεύρα

Πολλές φορές κατάλαβα και πιό πολλές τό είδα
— και ούτε μιά έξαίρεσι δέν μπόρεσα νά βρώ —
ότι γλεντάτε άρκετά τον κύριο Πελοπίδα
πού μέ τα νεύρα του ξεσπά συχνά στο «Θησαυρό».
Μά ή άλήθεια, κύριοι, δέν πρέπει νά κρυφθή.
Τα νεύρα πάντων και πασών έχουν ξεβιδωθή.
Μάς στρίβουνε συχνότατα των νεύρων μας οί βίδες
κι' όλοι γινόμαστε, θαρρώ, όλίγον Πελοπίδες.
Άπ' το πρωΐ βρισκόμαστε σέ νευρική κατάστασι
και δίνουμε κάθε στιγμή τη σχετική παράστασι.

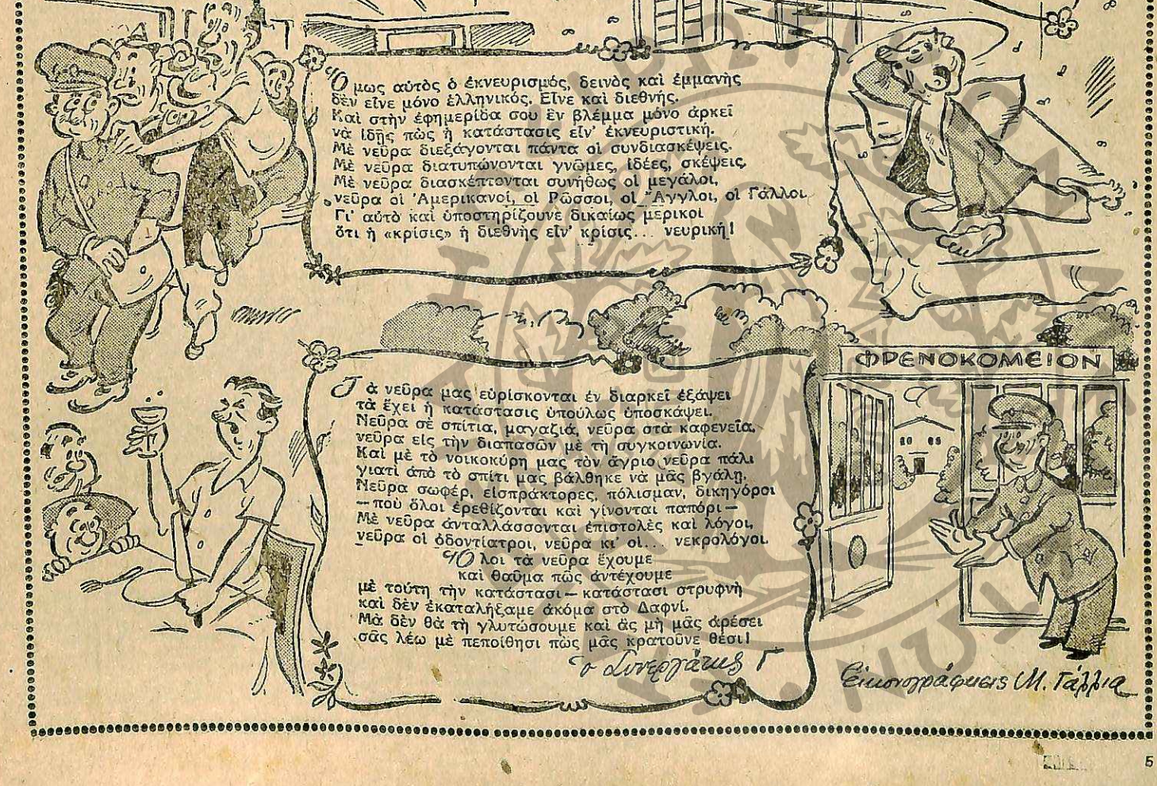

Και πρώτο - πρώτο ξέσπασμα μετά φωνών και βίας
τό προϊνό το ξύπνημα πλησίον της συμβίας
πού άρχίζει άπ' το ξημέρωμα τη γκρίνια, τη φαγοΰρα
την άλλως πως λεγόμενη και «κρεβατομουρμούρα».
Φωνές αύτός, φωνές αύτή — «Ζάου» — «Κακοΰργε» — «Τέρας»!...
Κι' έτσι, λοιπόν, το πρόγραμμα άρχίζει τής ημέρας.

Κατόπιν νεΰρα και στο τράμ. Και πρώτα στην ούρά
πού μοΰτρ' άπαίσια κυττάς στρυφνά και βλοσυρά.
Νεΰρα μ' αύτον τον έξυπνο όπου περνά μπροστά σου
νά πάρη τη σειρά σου.
«Θρασύτατε!», «Άναιδέστατε», «Παλπάνθρωπε», «Γαϊδοΰρι»
και κατεβαίνει, φυσικά, δυό πιθαμές ή μούρη.
Νεΰρα και μέσ' στο όχημα μέ τα πολλά στριμώγματα,
τις στάσεις τις άπότομες των κάλων τα πατήματα.
Νεΰρα μ' αύτον πού δίπλα σου μέ όφθαλμόν γαρίδα
διαβάζει λάθρα ό τζαμπατζής την ξένη έφημερίδα.
Νεΰρα μέ τον εισπράκτορα πού λησμονεί τα ρέστα,
μά εύτυχώς έφτάσαμε και τελειώνει ή φέστα.

Με νεΰρα καθημερινώς άρχίζεις τη δουλειά σου,
εϊν' νευρικοί οί άνθρωποι πού βρίσκονται μπροστά σου.
Το μοΰτρο του καθένας μας κατεβασμένο τόχει.
Μοΰτρο στρυφνό και κατηφές, μοΰτρο «βαρύ και όχι».
Ώ! πόσα, άλήθεια, πράγματα έντόνως σ' έκνευρίζουνε
κι' όλο σ' έξερεθίζουνε.
Το φαγητό πού ούδέποτε συμβαίνει νά σ' άρέσῃ
— και πού το φτιάνει έπίτηδες γιά νά σέ προκαλέσῃ —
οί θόρυβοι πού μαίνονται στούς δρόμους της Άθήνας
και πού έντείνονται είδικώς τους δρόμους τους μήνας,
ό «έβγας» και ό παληατζής, ό τροχιτζής, ό γανωτζής
και όλα τα είς — «τζής»,
ό καρπουζάς πού είδοποιεί πώς τα καρπούζια «σφάζει».
Τό άντικρυνό μεγάφωνο πού διαρκώς ούρλιάζει.
Οί μΰγες και οί κώνωπες πού, άγνοΰ γιατί,
δέν παίρνουν πλέον άπό φλίτ και άπό Ντη-Ντη-τή.
Και όλοι αύτοί οί θόρυβοι, βαρείς, συχνοί, βαθείς
μαίνονται Άθηναίε μου, σάν πάς νά κοιμηθής...
Αί, νεΰρα, φίλε μου, εϊν' αύτά, μαζεύουν και τεντώνονται
και όλο ξεβιδώνονται!

Όμως αύτός ό έκνευρισμός, δεινός και έμμανής
δέν είνε μόνο έλληνικός. Είνε και διεθνής.
Και στην έφημερίδα σου έν βλέμμα μόνο άρκεί
νά ίδῃς πώς ή κατάστασις εϊν' έκνευριστική.
Μέ νεΰρα διεξάγονται πάντα οί συνδιασκέψεις.
Μέ νεΰρα διατυπώνονται γνώμες, ίδέες, σκέψεις.
Μέ νεΰρα διασκέπτονται συνήθως οί μεγάλοι,
νεΰρα οί Άμερικανοί, οί Ρώσσοι, οί Άγγλοι, οί Γάλλοι.
Γι' αύτο και ύποστηρίζουνε δικαίως μερικοί
ότι ή «κρίσις» ή διεθνής εϊν' κρίσις... νευρική!

Τα νεΰρα μας εύρίσκονται έν διαρκεί έξάψει
τα έχει ή κατάστασις ύπούλως ύποσκάψει.
Νεΰρα σέ σπίτια, μαγαζιά, νεΰρα στά καφενεία,
νεΰρα εις την διαπασών μέ τη συγκοινωνία.
Και μέ το νοικοκύρη μας τον άγριο νεΰρα πάλι
γιατί άπό το σπίτι μας βάλθηκε νά μάς βγάλη.
Νεΰρα σωφέρ, εισπράκτορες, πόλισμαν, δικηγόροι
— πού όλοι έρεθίζονται και γίνονται παπόρι —
Μέ νεΰρα άνταλλάσσονται έπιστολές και λόγοι,
νεΰρα οί όδοντίατροι, νεΰρα κι' οί... νεκρολόγοι.
Όλοι τα νεΰρα έχουμε
και θαΰμα πώς άντέχουμε
μέ τούτη την κατάστασι — κατάστασι στρυφνή
και δέν έκαταλήξαμε άκόμα στο Δαφνί.
Μά δέν θά τη γλυτώσουμε και άς μή μάς άρέσει
σάς λέω μέ πεποίθησι πώς μάς κρατοΰνε θέσι!

Ο Διογένης

Εικονογράφησις Μ. Γάλλια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

Σάν πρόλογος

Μέσα στο βαθὺν ὑπόκοσμο μὲ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν πολύχρωμων λαμπιονιῶν, ζοῦνε τὰ σκουλήκια τῆς ζωῆς. Εἶνε τὰ ὄντα τοῦ ὑπεδάφους μιᾶς μεγαλοπόλεως — φτωχὲς πεταλοῦδες ποὺ προσφέρουνε τὰ φτερά τους γιὰ κάψιμο, ὕποπτοι τύποι ἢ δυστυχισμένοι βιοπαλαιστές, ποὺ περιδινοῦνται ὅλοι μαζὶ θῶτες καὶ θύματα, μέσ' στὸν κυκεῶνα τῆς νύχτας. "Ενα ἀπὸ τὰ ὄντα αὐτά, μιὰ γυναίκα, ἡ Νίνα, θὰ γεμίσῃ τὶς σελίδες τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ μὲ τὴν τραγικὴ της ποινεμένη προσωπικότητα. "Ισως νὰ μὴν ἄξιζε νὰ βρίσκεται τόσο χαμηλά, στὸ ὑπέδαφος τῆς ζωῆς· ἴσως νὰ τῆς ἄξιζε νὰ μὴ πατιέται ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' ὅλα τὰ παπούτσια· ἴσως μέσα της, βαθειά της, ἡ καρδιά της νὰ δονῇ ὑπάρχει φῶς — οὔτε τοῦ ἡλίου, οὔτε τῆς ἐλπίδας... — ἐκεῖ ὅπου ἡ νύχτα εἶν' αἰώνια καὶ οἱ ἄνθρωποι ἡ κτίνη ἢ ὑποζύγια... — Τὴν ἱστορία αὐτὴ τῆς Νίνας, — ἑνὸς «ἀγγέλου χωρὶς φτερὰ» — θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω, — δὲν ξέρω ἂν τὰ καταφέρω μὲ τέχνη καὶ γλαφυρότητα, — πάντως ὅμως μὲ πειστικότητα· μὲ τὴν πειστικότητα ποὺ δίνει ἡ ἀντιγραφὴ ἀληθινῶν, χειροπιαστῶν γεγονότων, χωρὶς τὰ μπιχλιμπίδια τῆς φαντασίας, ἀληθινῶν τραγικῶν πλασμάτων ποὺ προσφέρονται στὰ περίεργα μάτια τῶν θεατῶν ὄχι σὰν ἄψυχες κοῦκλες, μὰ σὰ φτωχὰ ἀνθρώπινα ὄντα ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ποὺ διαφέρουνε ἀπὸ τὶς κοῦκλες γιατὶ ἔχουνε τὸ τραγικὸ προνόμιο νὰ πονᾶνε καὶ νὰ ματώνουνε...

Χ. Κ. Χ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

— Τραγούδησέ μου κάτι ἀκόμα....
— Δὲ μπορῶ πιά...
— Γιατί δὲ μπορεῖς;...
— Κουράστηκα... Ἡ φωνή μου δὲ βγαίνει...
— Ψέμματα λές!... Τραγουδᾶς πάντα σὰν ἀηδόνι.... Ἔλα πιές ἕνα κονιὰκ θὰ σοῦ ξελαμπικάρῃ πιὸ πολὺ τὸ λαρύγγι...
— Δὲ μπορῶ γιὰ πιῶ ἄλλο... Μὴν ἐπιμένετε κύριε Γαβριήλ...

Τώρα, ὁ ἄντρας θύμωσε· ἐκεῖ ποὺ παρακαλοῦσε, ἔγινε πιεστικός, ἐπιτακτικός, βάνουσος· Ἔπιασε τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας μέσ' στὸ ἀριστερό του χέρι καὶ μὲ τὸ δεξὶ ὕψωσε τὸ ποτηράκι τοῦ κονιὰκ στὸ στόμα της. Ἐκείνη ἔσφιξε μὲ πεῖσμα τὰ χείλια της. Ἐκείνος ἐπροχώρησε περισσότερο. Τὸ κονιὰκ χύθηκε. Γέμισε τὸ σαγῶνι της, τὸ κοκκαλίρικο ντεκολτέ της, τὴν ἀξιοθρήνητη τουαλέττα της ἀπὸ μαῦρο ξεφτισμένο σατέν.

Κατακόκκινη, ἡ γυναῖκα πετάχτηκε ὀρθὴ καὶ τὸν μαστίγωσε μὲ μιὰ λέξη:
— Κτῆνος!...

Ὁ ἄντρας ὅμως — ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος χωρὶς σβέρικο, μὲ ὁπλὰ σαγῶνια καὶ μὲ μικρὰ ματάκια πνιγιένα στὸ λίπος — εἶχε πραγματικὰ ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ κτήνους ὅταν ἅπανε νηφάλιος. Τὸ ξεπερνοῦσε πολὺ ὅταν ἤτανε μεθυσμένος... Ἄρπαξε ἀπότομα τὴ γυναίκα ποὺ ἀντιστεκότανε στὸ κέφι του ἀπ' τὸ χέρι, τόσο δυνατά, ποὺ τὰ βρώμικα νύχια του χωθήκανε βαθειὰ μέσ' στὴ σάρκα της. Ὑστερα, τὴν ἀνάγκασε νὰ ξανακάτση στὴν καρέκλα της.

— Θὰ μοῦ τραγουδήσῃς!.... μούγκρισε. Θέλω νὰ μοῦ τραγουδήσῃς!....

Λυγμοὶ φουσκώσανε τὸ στῆθος της. Κύτταξε γύρω, μὰ τὰ μάτια της, θολωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα, δὲ βρήκανε πουθενὰ ἕναν προστάτη: Ὁ μπαρμπα - Λάζαρος λαγοκοιμότανε μπροστὰ στὸ μπάγκο του, τὰ γκαρσόνια ἀδιαφορούσανε στὶς γωνιές, οἱ ἄλλοι πελάτες εἶχανε φύγει ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Τὰ παιδιὰ τῆς ὀρχήστρας εἶχανε φύγει κι' αὐτά. Ἀπόψε δὲν εἶχε δουλειὰ στὸ «Ἐτουάλ»: Λίγοι ναῦτες περαστικοί — ἕνα βερμοῦτ καθένας, στὸ πόδι— κι' ὁ κύριος Γαβριήλ. Ἄ, αὐτὸς ἤτανε ταχτικός!.... Δὲν ἔλειπε ποτέ... Ἂν τύχαινε νὰ μὴν κατέβῃ κομμιὰ νύχτα τὶς βρώμικες μαρμάρινες σκάλες τοῦ «Ἐτουάλ», ἤταν ἱκανὸς νὰ γυρέψῃ τὴν ἄλλη μέρα συγγνώμη γιὰ τὴν ἀπουσία του — ὅπως ἔλεγε γελῶντας ἡ Εὔα, ἡ χορεύτρια, ἕνα πραγματικὸ φεῖδι καὶ στὸ κορμὶ καὶ στὸ χαρακτῆρα... Ὁ κύριος Γαβριὴλ εἶχε κατεβῆ κι' ἀπόψε κι' εἶχε πιῆ τὰ σκονάκια του: Καμμιὰ δεκαριὰ κονιάκ. Ὕστερα, εἶχε γυρέψει τὴ Νίνα. Ἐκείνη εἶχε προσταθήσει ν' ἀρνηθῇ. Ἐνοιωθε τόση κούραση κι' ἤτανε πειὰ περασμένες τρεῖς... Ὁ κύριος Γαβριὴλ ὅμως ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τραπεζάκι, τὰ ποτηράκια κι' ἡ μπουκάλα συγκινηθήκανε, κι' ἡ Νίνα, δαμασμένη ἀπ' τὴ δύναμι ποὺ δεικνε αὐτὸς ὁ «ἐρίγδουπος Ζεύς» μὲ τὴ στρογγυλὴ κοιλίτσα, ζύγωσε τὸ τραπεζάκι κι' ἔκατσε δίπλα του... Ἕνας ζωέμπορος ὅμως — κι' ὁ κύριος Γαβριὴλ ἤτανε, δυστυχῶς, ζωέμπορος.... — μπερδεύει συχνὰ τὰ δυὸ πόδια τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ τέσσερα τῶν ζώων κι' προστάζει νὰ γίνῃ τὸ θέλημά του:

— Τραγούδα!...

Ἄδικα τὸ δίποδο ζῶο ἀντιστέκεται:

— Δὲ μπορῶ... Δὲν ἔχω δύναμι... Δὲν ἔχω κέφι...
— Ἔχω γώ!...
— Ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ τραγούδι ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ κύριος Γαβριήλ!... Ἤταν ἐπιτακτική του ἀνάγκη... Ἡ ψυχή του ποτισμένη κονιάκ, διψοῦσε γιὰ νότες. Ναί, μὰ τὸ φτωχὸ γυναικεῖο λαρύγγι, ξεραμένο ἀπ' τὸ τσιγάρο, τὸ πιοτό, τὸ ξενύχτι, ἀρνιότανε νὰ βγάλη τὸν παραμικρὸ φθόγγο..

— Πουλημένο κορμὶ δὲν εἶσαι;... τῆς φώναξε. Θὰ κάνῃς ὁ,τι σὲ προστάζω!

Μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι, τὸ χέρι της ὑψώθηκε καὶ κατέβηκε μὲ δύναμι στὸ κρεμαστό του ροδοκόκκινο μάγουλο. Ὁ κύριος Γαβριὴλ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφωνος μπροστὰ στὴν τόση της ἀναίδεια. Ἄφωνη ἔμεινε καὶ κείνη, γεμάτη φρίκη γι' αὐτὸ ποὺκε τολμήσει νὰ κάνῃ... Ὁ μαγαζάτορας εἶχε ζυπνήσει κι' αὐτὸς ἀπ' τὸν κρότο τοῦ σκουπιλιοῦ· εἶχε διασχίσει μὲ τέσσερα πηδήματα τὴν ἀπόσταση ποὺ χώριζε τὸ μπάγκο του ἀπ' τὸ τραπεζάκι τοῦ καλοῦ πελάτη.

— Τί ἔκανες, σκύλα;... ρώτησε τὴ Νίνα, πιάνοντας δυνατὰ τὸ χέρι της.

— Μέ... μέ... συχωρεῖτε... τραύλισε ἐκείνη κατακίτρινη.

— Ἕναν πελάτη σὰν τὸν κύριο Γαβριήλ; Ὄξω γρήγορα ἀπ' τὸ μαγαζί μου!...

Μπροστὰ στὰ μάτια της στριφογύρισαν ὅλα: Οἱ καρέκλες, τὰ τραπεζάκια, ὁ φιλόλιγνος μπαρμπα - Λάζαρος μὲ τὸν ψηλὸ σβέρκο ὁ κοντόχοντρος κύριος Γαβριὴλ ποὺ βαστοῦσε ἀκόμα τὸ προσβεβλημένο του μάγουλο. Στριφογύρισε ἀκόμα καὶ κάτι μέσ' στὴ φαντασία της: Ἡ φτωχικιὰ κουζίνα ἑνὸς ἀτροφικοῦ μωροῦ, ποὺ κοιμόταν ἐξαντλημένο, ὑπνωτικὸ μονακό του...

Μὲ βρισιὲς τώρα ὁ μπαρμπα - Λάζαρος ἐσπρωχνε τὴ Νίνα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ μαγαζιοῦ. Ἐκείνη τὴν ὥρα, ζαφνικά, σὰν «ἀπὸ μηχανῆς Θεός», ἐσπρωξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ἕνας ἄντρας. Ἤτανε μέτριος στὸ ἀνάστημα μὲ κατάμαυρα βελουδένια μάτια σπανιόλου, καὶ κοιλοχτενισμένα μαλλιὰ λίγο γκρίζα στοὺς κροτάφους. Τὰ μάγουλά του ἤτανε ξυρισμένα μ' ἐπιμέλεια, ἕνα ψηλὸ μαῦρο μουστακάκι στόλιζε τὸ ἀπάνω του χεῖλι. Ἤτανε κομψός, καλοσηδερωμένος μὲ φρεσκογιαλισμένα παπούτσια, καὶ παπιγιόν. Ἕνα ταγγάρο κρεμόταν ἀπ' τὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τῶν μανεμένος τοῦ.

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ γυναίκα ἔτρεξε καὶ χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του, σὰν τρομαγμένο πουλί:

— Σωτήρη!...

Εἶδε ὁ ἄντρας τὸ μπαρμπα - Λάζαρο ἀφρισμένο, τὸν κύριο Γαβριὴλ πιὸ μακρυὰ μὲ τὸ χέρι του στὸ μάγουλο, σήκωσε λίγο ψηλότερα τὴ γκρίζα μαλακιὰ του ρεμπούμπλικα, καὶ ρώτησε ἤσυχα:

— Τί τρέχει;

— Νὰ ἡ προκομένη σου χαστούκισε τὸν κύριο Γαβριήλ!... οὐρλιαρισε ὁ μαγαζάτορας.

— Ἀλήθεια γατίτσα;... ρώτησε τὴ Νίνα ὁ νεοφερμένος, πιάνοντάς την ἀπ' τὸ πηγούνι.

— Ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοῦ τραγουδήσω.... Ἐγὼ ἤμουνα κουρασμένη... Ἔχωσε τὰ νύχια του στὸ χέρι μου... Μ' ἔβρισε....

Μιλοῦσε κομένα, πυρετικά, μ' ἀγκομαχητό. Ὁ Σωτήρης τὴν κυττοῦσε μὲ τὸ βελουδένιο του βλέμμα κεραφωμένο στὰ μάτια της. Ὕστερα, σὰν ἔπιασε σιγὰ ἀπ' τὸ χέρι, καὶ τὴν κουβάλησε στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου Γαβριήλ. Ἔκατσε σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν ἔσπρωξε κι' αὐτὴ σὲ μιὰν ἄλλη.

— Γιατί δὲν κάθεστε, κύριε Γαβριήλ;... ρώτησε μὲ γλυκὸ χαμόγελο τὸν ἀφηνιασμένο ζωέμπορο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ὀρθὸς κι' ἐμβρόντητος.

Ἔκατσε κι' ἐκεῖνος, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὸ ὕφος τοῦ νεοφερμένου ἄντρα, πούξερε νὰ ἐπιβάλλεται.

— Πὲς νὰ μᾶς φέρουνε τέσσερα πίπερομαν μπάρμπα - Λάζαρε... γύρισε κι' εἶπε ὁ Σωτήρης στὸ μαγαζάτορα. Θὰ πιῆς καὶ σὺ μαζί μας... Κερνάω ἐγώ...

Ὁ Λάζαρος τσακίστηκε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος τὴν παραγγελία. Ἔφερε μόνος τὰ τέσσερα ποτηράκια μὲ τὸ πράσινο περιεχόμενο σ' ἕνα δισκάκι ποὺ τ' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι. Ὁ Σωτήρης ἔδωσε μόνος του τὸ πρῶτο ποτηράκι στὸ Γαβριήλ. Τὸ δεύτερο στὸ Λάζαρο. Τὸ τρίτο στὴ Νίνα καὶ τὸ τέταρτο γιὰ τὸν ἄλλο... διαμαρτυρήθηκε σιγὰ ἐκείνη.

Ἡ βελουδένια του ματιὰ ἔγινε μαχαίρι σουβλερὸ καὶ μπῆκε γρασμὶ στὴν καρδιά της. Τρέμοντας ἡ γυναίκα σήκωσε τὸ ποτηράκι, καὶ τ' ἄδειασε πρώτη ἀπ' ὅλους. Οἱ τρεῖς ἄντρες τσουγκρίσανε.

— Σᾶς ζητᾶω συγγνώμη γιὰ τὸ ἄπρεπο φέρσιμο τῆς κυρίας... εἶπε στὸ Γαβριὴλ ὁ Σωτήρης μὲ τὸ πιὸ ὑποχρεωτικό του χαμόγελο.

— Ἐσὺ εἶσαι καλὸς κι' εὐγενικός... ἔκανε ὁ ζωέμπορος.

— Κι' ἡ κυρία τὸ ἴδιο. Ἀπόδειξις ὅτι θὰ μᾶς τραγουδήσῃ...

Τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ κλεφτά. Ἡ ματιά της, φορτωμένη ἱκεσία, πλημμυρισμένη δάκρυα δὲν κατάφερε νὰ μαλακώσῃ τὴ βελουδένια σκληρότητα τῆς ὄψης του ματιᾶς.

— Τραγούδα μας Νίνα!...

Τὸ γλυκὸ του χαμόγελο ἤταν ἔντονη προσταγή. Ἡ γυναῖκα ἄνοιξε τὸ στόμα της, καὶ, μηχανικά, σὰν αὐτόματο ἄρχισε νὰ τραγουδᾶῃ μὲ μιὰ φωνὴ σπασμένη κουρασμένη, ἄψυχη τὴ μεγάλη της ἐπιτυχία — τὸ «Τρενγούδι τῆς ἀμαρτωλῆς»:

«Ἔφυγες καὶ σ' ἔχασα...
— Τί σκοτάδι μαῦρο!...
Μά, κι' ἂν δὲ σὲ ξέχασα
πῶς νὰ σὲ ξαναβρῶ;...
Κι' ἀπὸ τότε ὅμοια
σέρνουμαι χωρὶς σκοπό,
καὶ στὰ πεζοδρόμια
πάντα σ' ἀγαπῶ!...
Τί κι' ἂν ὀνειρεύτηκα
μιὰ ζωὴ κοντὰ σου;...
Βγῆκαν ὅλα ψεύτικα:
Χάδια καὶ φιλιά σου...
Ἔπεσα, ματώθηκα
πάνω σ' ἀνθάκια...
Σὲ κυλιάδες δόθηκα
κι' ὅμως σ' ἀγαπῶ!...
Στὴ βροχὴ μουσκεύτηκα
καὶ στὸ ξεροβόρι...
Πάντα σ' ὀνειρεύτηκα,
λατρευτέ μου ἀνόητε...
Μέσ' στὰ πεζοδρόμια
σέρνουμαι χωρὶς σκοπό,
μά, σαν ἄλλοτε ὅμοια
πάντα σ' ἀγαπῶ!...».

Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, ποὖχε ἀρχίσει ἀτονη κι' ἄψυχη, σιγὰ - σιγὰ εἶχε δυναμώσει· εἶχε γεμίσει πάθος, πόνο κι' ἔρωτα... Καὶ περάσανε — τόσο παράπονο, Ὁ Σωτήρης τὴν κύτταζε μὲ κακμάρι σὰν ἰδιοκτησία του σὰν πρᾶμα του· ὁ κύριος Γαβριὴλ χειροκρότησε μὲ δύναμι, μ' ἐνθουσιασμό, τόσο ποὺ τρεμουλιάσανε τὰ παχειὰ του μάγουλα· ὁ μπαρμπα - Λάζαρος κτύπησε τὶς παλάμες του μαγεμένος:

— Εἶνε μεγάλη ἀρτίστα!... φώναξε.

Καὶ στὸ γκαρσόνι ποὺ ζύγωσε νυσταγμένο:

— Ἄλλα τέσσερα πιπερμαν ἀπὸ μένα... πρόστεξε.

Ἡ Νίνα ἀκινητοῦσε, πάνω στὴν καρέκλα της. Μὲ τὰ μάτια της στηλωμένα σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο στὸ πάτωμα, ἄφινε τὸ ἀνεστατωμένο της μυαλὸ νὰ πλανιέται πάνω ἀπ' τὶν κουνίτσα ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ μονοδικὴ της συνιστομένη, τὸ μονοδικό της ὄνειρο... Ἡ Μπούλη εἶχε κοιμηθῆ νι στικὰ βεβαια κι' ἀπόψε... Σὰν εἶχε ψύγει ἡ Νίνα τὸ βράδυ, δὲν εἶχε δεκάρα στὴν τσέπη της. Ἡ κυρὰ - Καλυψὼ, ἡ πονόψυχη νεϊτόνασσα ποὺ δεχότανε κάθε νύχτα νὰ προσέχῃ λιγάκι τὸ μωρὸ τὴν ὥρα ποὺ ἡ μανὰ του ἔλειπε δὲν ἤτανε φυσικὸ νὰ τὸ ταΐσῃ κιόλας, κι' οὔτε ἤτανε λογικὸ νὰ τῆς τὸ γυρέψῃ κανείς Ἡ Μπούλη εἶχε πάλι κοιμηθῆ χωρὶς λίγο νγλατάκι... Μὰ στὰ χλωμὰ χειλάκια θ' ἀνθίζε τὸ χαμόγελο τοῦ χερουβεὶμ... Ξαφνικὰ ἡ Νίνα ἐνοιωσε ἔντονη, ἐπιτακτικὴ βασανιστικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ δῇ τὴν κορούλα της ἀμέσως, νὰ καμαρώσῃ τὸ χαμόγελο στ' ἀνοιγμένα χειλάκια της... Ἀπότομα, σηκώθηκε. Τὰ μάτια τοῦ Σωτήρη τὴν παρακολούθησανε σὰν ἀνομένα κάρβουνα.

— Τί τρέχει; Γιατί σηκώθηκες;...

— Εἶν' ἀργά... ψιθύρισε ἐκείνη. Περασμένες τέσσερις.

— Τέσσερις;... φώναξε κι' ὁ κύριος Γαβριήλ, καὶ πετάχτηκε σὲ μιὰ στιγμὴ ξεθυστος ἀπάνω.

— Βιαζόσαστε νὰ κοιμηθῆτε;... τὸν ρώτησε μὲ μιὰ εἰρωνεία γεμάτη σεβασμὸ ὁ Σωτήρης.

— Στὶς ἕξη πρέπει νὰ βρίσκουμαι στὸ Λαρισσαϊκὸ γιὰ νὰ παραλάβω ἐμπόρευμα!..

— Ἐ δὲν προφταίνετε πιὰ νὰ κοιμηθῆτε...

— Μπᾶ καμμιὰ ὡρίτσα θὰ τὴν κλέψω... Τεσσερισήμισυ μὲ πεντέμισυ... Ὕστερα, θὰ πλυθῶ λιγάκι, καὶ θᾶμαι ἐν τάξει...

— Πῶς πέρασε ἡ ὥρα;... ἔκανε ὁ μπαρμπα - Λάζαρος ἐνῶ ἄνοιγε τὰ σαγώνια του σ' ἕνα σοβαρὸ χασμουρητό.

— Μᾶς ἄργησε βλέπετε, καὶ τὸ ἐπεισόδιο... εἶπε χαμογελῶντας ὁ κύριος Γαβριήλ. Ἐμπρός· τί χρωστᾶω;

— Μιὰ στιγμή... Ἂς πιοῦμε καὶ τὸ τελευταῖο... ἔκανε ὁ Λάζαρος δίνοντας σὲ καθέναν τὸ ποτηράκι του πίπερμαν.

Τὸ ρούφηξαν ὅλοι — ἡ Νίνα πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰ τελειώνῃ νὰ φύγῃ! — καὶ σηκώθηκαν. Ὁ κύριος Γαβριὴλ φόρεσε τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του ποὺ τοῦ τάφερνε νυστάγμένα ἡ κοπέλλα τῆς γκαρδαρόμπας. Βιαστικός τοὺς χαιρέτησε.

— Μὲ συχωρεῖτε ἐμένα... Αὔριο τὰ ξανάβουμε... Καλημέρα σας...

— Καλημέρα σας, κύριε Γαβριήλ... τὸν χαιρέτησε κι' ὁ Σωτήρης ἐνῶ ὁ Λάζαρος κύρτωνε σὲ σχῆμα τόξου τὴν ἀτέλειωτη ραχοκοκκαλιά του.

— Ἄντε, οὐσιτε!... πρόσταξε ὁ μαγαζάτορας.

Τὰ φῶτα σβύσαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ γλομπάκι στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἡ Νίνα ἔκανε νὰ τρέξῃ. Ὁ Σωτήρης τὴν κράτησε.

— Σιγά... τῆς εἶπε. Ποιὸς σὲ κυνηγάει;...

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τὸ νέο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ
κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Ενας ἄγγελος ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἂν καὶ θὰ τῆς ἄξιζε νὰ ζήσῃ κι' αὐτὴ σὰν ἀνθρώπινο πλάσμα, σὰν γυναίκα, κατασδικάζεται νὰ ζῇ σὰν ε'δος μέσα στὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς ὑπογείου παραδείσου τῆς Ἀθήνας... Ὁ πόνος της ἀδελφώνεται μὲ τὸν πόνο ἑνὸς εὐγενικοῦ ἀντρα, ἀποκλήρου της ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ποὺ δέχεται νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά της μὲ τὰ φιλιά του... Ὅλη ἡ ζωὴ τῶν ὑποπτων κέντρων μιᾶς μεγαλουπόλεως ὅπως ἡ Ἀθήνα μὲ τοὺς σιγαριστοὺς τύπους των, μὲ τὸ δράμα των θὰ παρελάσῃ ἀνάγλυφη ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ νέου μυθιστορήματος.

— Μά, πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι πιά... Ἡ Μπούλη μπορεῖ νὰ ξύπνησε...

— Θὰ γυρίσῃς καὶ σπίτι... Ὅλα θὰ γίνουνε μὲ τὴ σειρά τους...

Καθὼς τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι τὴν ἀνάγκαζε νὰ προχωρῇ σιγὰ μαζί του πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Ἄκου... τῆς εἶπε χαμηλόφωνα μὰ καὶ πολὺ ἔντονα. Χρειάζομαι τίποτε φιλά.... Δόμου καὶ στὰ δίνω αὔριο...

— Μά, Σωτήρη...

— Ἐλα εἶνε περιττὲς οἱ πολλὲς κουβέντες... Κάνε γρήγορα γιατὶ μὲ περιμένει ἕνα χρέος τιμῆς στὴ Λέσχη...

Σπαραχτικὴ ἀκουστηκε ἡ φωνή της:

— Ἐπαιξες πάλι;...

Ὁ Σωτήρης κύτταξε γύρω Τὰ γκαρσόνια εἶχανε φύγει. Ὁ Λάζαρος φοροῦσε μόνο τὸ παλτό του σὲ τρία βήματα ἀπόστασι καὶ πιὸ κοντά τους λαγοκοιμόταν ὁ πορτιέρης, ὁ Θόδωρος.

— Ἄκου ... τῆς εἶπε ὁ ἄντρας μὲ σαγιμένα δόντια. Ξέρεις καλὰ πῶς δὲ μ' ἀρέσει ν' ἀνακατώνεσαι στὶς δουλειές μου. Κι' οὔτε νὰ μ' ἐκβέτῃς στὸν κόσμο...

— Μὰ ποῦ θὰ τὰ βρῶ τὰ λεφτά;...

— Στὴν τσάντα σου...

Νευρικὰ ἔσφιγγε ἐκείνη τὴν τσάντα της — τὸ γάλα τῆς Μπούλης, κανένα φτηνὸ ζαχαρωτό της, κανένα παιχνιδάκι τῆς δραχμῆς... Μὰ ὁ ἄντρας τῆς τὴν πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια βάνουσα καὶ τὴν ἄνοιξε. Δυὸ - τρία καστονομίσματα βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα σκόρπια. Τὰ γούφτωσε καὶ τὰ χωσε στὴν τσέπη του

— Λίγα... Γιατί; ρώτησε.

— Εἶνε τὰ χτεσινά μου ποσόστα... τοῦ δικαιολογήθηκε. Ἀπόψε δὲν πῆρα μεροκάματο... Δὲν εἶχε δουλειά.

— Καλά, φτάνουνε γιὰ νὰ δοκιμάσω καμμιὰ καλή...

— Δόσμου τουλάχιστον τὰ μισά... τὸν ἱκέτεψε ἐνώνοντας τὰ χέρια της.

— Δὲ σοῦ λέω παρὰ ἕνα μόνο: χρωστάω δέκα φορὲς τόσα... Γι' αὐτὸ κατέβηκα νὰ σὲ βρῶ... Νομίζεις πὼς εἶχα διάθεσι νὰ καμαρώσω τὸν κύριο Γαβριήλ τὸ κιοῦπι;... Ἄιντε γειὰ χορά...

Τὴ φίλησε καὶ τῆς χαμογέλασε:

— Αὔριο γατίτσα...

Ἐλαφρός, ἀνέβηκε δυὸ - δυὸ τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια κι' ἐχάθηκε μέσ' στὸ χειρωνιάτικο σκοτάδι. Ἡ Νίνα εἶχε μείνει ἐκεῖ στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι — στὸ τελευταῖο σκελοπάτι πάντα! ... — ἀμίλητη, ἀκούνητη... Πῶς θάπαιρνε αὔριο τουλάχιστον γάλα στὴ Μπούλη; Ποῦ νἄβρισκε λίγα λεφτά;...

Πίσω της ἄκουσε βαρειὰ τὴ φωνὴ τοῦ μπαρμπα - Λάζαρου:

— Ἄιντε, τί κόλλησες ἐκεῖ;... κλείσαμε... Πρὶν φαγώθηκες νὰ φύγῃς τώρα μαρμάρωσες στὴν ἔξοδο;...

— Κύριε Λάζαρε... τὸν παρακάλεσε. Ἔχω φοβερὴ ἀνάγκη... Δόστε μου τὸ ἀποψινὸ μεροκάματο...

— Ἀφοῦ σοῦπα πὼς δὲν ὑπάρχει φράγκο!... Αὔριο...

— Ξέρετε...

— Ξέρω. Στὰ πῆρε πάλι ὁ καλὸς σου... Σοῦ φταίω γώ;... Ἄιντε θόδωρε, κλείσε..

Ὁ πορτιέρης ἔβαλε τὴ σιδερένια ἀμπάρα. Σιγὰ - σιγά, ὁ Λάζαρος κι' ἡ Νίνα ἀνέβηκανε τὰ σκαλοπάτια. Ὁ δρόμος ἤταν ἔρημος. Τὸ κρῦο τσουχτερό

— Ἄιντε, γειὰ σου... φώνεξε ὁ μαγαζάτορας στὴ γυναίκα Αὔριο σοῦ δίνω ὅσα θές... Μά πάλι δὲ θὰ τὰ χαρῆς ἐσύ...

Γέλασε γιὰ τ' ἀστεῖο του, καὶ χάθηκε μέσ' στὴ νύχτα. Ἡ Νίνα ἔμεινε τώρα ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρόμιου Τὸ κρῦο δὲν τόνοιωθε ποὺ τῆς δάγκωνε τὸ ντελικάτο της κουρασμένο κορμί Μιὰ σκέψι τῆς δάγκωνε πιὸ δυνατὰ τὴν καρδιά: Ἡ Μπούλη δὲ θἄτρωγε κι' αὔριο!...

Τὰ δάκρυα κυλούσανε στὰ μάγουλά της. Πόσο ἔνοιωθε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ πεθάνῃ ἀπόψε!... Ξαφνικὰ ἕνα χέρι γλύστρησε μέσ' στὸ δικό της κάτι διπλωμένα χαρτιά.

Ἡ Νίνα γύρισε, κι' εἶδε τὸ Θόδωρο τὸ γέρο - πορτιέρη ποὺ τὴν κυττοῦσε μὲ μιὰ ἀγαθὴ συγκίνησι.

— Πάρτα αὐτά... τῆς εἶπε. Δὲν εἶνε πολλά. Εἶδες καὶ μόνη σου πὼς εἴχαμε λίγη δουλειὰ ἀπόψε...

— Θόδωρε!

— Εἶνε λίγα, μὰ θὰ βολευτῇς ἀπόψε... Αὔριο ἔχει ὁ Θεός!...

Βιαστικός, ὁ γεροντάκος ἀπομακρύνθηκε, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν τσιμπινώσῃ ὡς τὸ σημειὸ νὰ τοῦ πῇ «εὐχαριστῶ»).... Κι' ἡ Νίνα ἔμεινε μὲ τὰ λεφτὰ ποϋσφιγγε πυρετικὰ στὰ χέρια της... Μιὰ τρελλὴ χαρὰ τῆς πλημμύριζε τὸ στῆθος της. Ἐνοιωθε τώρα ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ

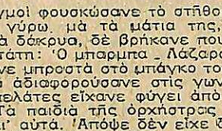

ΤΟΝ ΕΓΔΥΣΑΝ!

— Πῶς πῆγε τὸ μπάνιο, κυρ - Μῆτσο;
— Τί μπάνιο χριστιανέ μου! Γελάστηκα κι' ἔφαγα σὲ κέντρο «πρώτης κατ/ορίας»!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Ἐνδιαφέρει

Στὸ φρενοκομεῖο

Ὁ Ἀνανίας ἐπισκέπτεται μιὰ μέρα τὴ φρενολογικὴ κλινικὴ τοῦ φίλου του Ἀγησίλαου.

Περματοῦν μαζὶ στὸν κῆπο καὶ συνομιλοῦν, ὅταν προβάλλει μπροστά τους ἕνας νέος μὲ γλυκὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του μιὰ κοῦκλα, στὶν ὁποία φιθυρίζει γλυκόλογα.

— Αὐτὸς ὁ νέος, λέει ὁ Ἀγησίλαος στὸν Ἀνανία εἶνε ὁ πειὸ ἤσυχος ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου. Ἔφτασε ὁ καϋμένος σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι γιατὶ ἀρνηθήκαν νὰ τοῦ δώσουν τὸ κορίτσι ποὺ ἐλάτρευε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ καταφθάνει τρέχοντας ἕνας μανιακὸς ἀναμαλλιασμένος, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴν ὀργή του. Ἔτοιμος νὰ ριχτῇ ἀπάνω τους.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρωτάει ἔντρομος ὁ Ἀνανίας,

— Αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Ἀγησίλαος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ παντρεύτηκε τὸ θαυμάσιο κορίτσι ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ τοῦ δώσουν στὸν τρελλὸ μὲ τὴ κοῦκλα!....

Ο ΦΑΚΟΣ

χαρέψη, νὰ τραγουδήση... Χωρὶς νὰ συλλογιστῆ καλὰ - καλὰ τὸ γεροντάκο πῶς κάνει τόσο ἁπλὰ μιὰ τόσο μεγάλη χειρονομία — ὁ πόνος κι' ἡ χαρὰ εἶνε τὸ ἴδιο ἐγωϊστές...— ἡ Νίνα πῆρε τρέχοντας τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι της, πρὸς τὸ μωρό της!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

Μὲ βήματα ἀνάλαφρα ἔσκισε τὴν αὐλή. Καὶ, σιγὰ - σιγά, ἐσπρωξε τὴν πορτα τῆς κάμαράς της. Ἡ κυρὰ - Καλυψὼ εἶχε φύγει πιὰ μὲ στὴ γωνιὰ κάτω ἀπ' τὸ εἰκόνισμα τοῦ ἁγίου Στυλιανοῦ ἀνάβε τὸ καντηλάκι. Σιγὰ - σιγά, μὲ τὴν ἀνάσα της κομένη, ἡ Νίνα ζύγωσε τὴ μικρὴ κουνίτσα. Στὴν ἀθέβαιη λαμψὴ τοῦ καντηλιοῦ, διακρινε τὸ μικρὸ ἀγγελοῦδι της νὰ κοιμᾶται μὲ μισάνοιχτα τὰ χειλάκια του... Της φάνηκε τόσο ὁμορφο, τόσο ὑπομονετικὸ στὴ δυστυχία ποὺ τό τριγύριζε, τόσο μοναχὸ του, ποὺ ζαφνικὰ τα δακρυα τὴν πνίξανε καυτά... "Επεσε σὲ μιὰ καρέκλα μπρο-στὰ στὴν κουνίτσα καὶ τὸ κύτταζε, τὸ κύτταζε... Τὸβλεπε τόσο μικρὸ τόσο χλωμό, τόσο ἀπροστάτευτο ποὺ θάθελε νὰ τὸ ξυπνήση, νὰ τὸ πάρη στὴν ἀγκαλιά της νὰ τὸ προστατέψη... Τὸ κύτταζε, τὸ κύτταζε ἀπλησταρα... Δὲν τὸ χόρταινε. Τὸ κοριτσάκι της ποὺ κοιμοῦσε ἡσυχο χωρὶς κουμπιὰ δισμαρτύρια, χωρὶς κανένα κλάμα... Καὶ τὸ κύτταζε ὥρα πολλὴ, ὥσπου τοῦ κεντηλιοῦ ἡ φλόγα χλώμιανε νικημένη ἀπ' τὶς πρῶτες λαμψεις τῆς γενναριάτικης χαραυγῆς. Κι' ἐκεῖ δίπλα στὴν κουνίτσα τῆς Μπούλης ἡ Νίνα, ἡ πονεμένη γυναίκα, γύρισε κι' ἀναθωμήθηκε τὸ παρελθόν...

... Πολλὲς φορὲς, σὰ βρισκότανε μοναχὴ καὶ βουλιαζε στὶς ἀναμνήσεις, τὶς φαινόταν ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς της σὰν ἐνα μακρυσμένο κι' ἀπίθανο ὀνειρο. Σὰν νὰ μὴν τὴν εἶχε ζήσει ποτὲ στὴν πραγματικότητα... Τόσο πτανε λουσμένη μὲ διάφανο ἀνοιξιάτικο φῶς πλεσιωμένη ἀπὸ κατιμπράσινες φυλλωσιὲς καὶ νανουρισμένη ἀπὸ κελαϊδήματα πουλιῶν... "Ητανε σ' ἕνα κάτσαπο μακρυνὸ χωριουδάκι. Ἕνα χωριουδάκι μὲ ἀσβεστωμένες αὐλὲς, μὲ πράσινα παρυθρφύλλα, μὲ μιὰ ἐκκλησοῦλα στὴν μέση του — τὴν Ἁγία Τριάδα—, μὲ δυὸ - τρεῖς στάνες γύρω - γύρω, μὲ μαγκανοπήγαδα (μὲ κοπαδιὰ προβάτων μὲ μαντρόσκυλα... Κι' ὅλ' αὐτά, ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τονίζανε τὴ μεγάλη συμφωνία τῆς ἐξοχῆς: Μὲ τους κρυστάλλινους ἦχους τῆς καμπάνοῦλας ποὺ κλούσε τοὺς πιστοὺς κάτω ἀπὸ τ' ἀγαθα μάτια τῶν ἁγίων, στὸν ἑσπερινό, μὲ τὰ μαγκανοπήγαδα ποὺ τὰ σεγκοντάρανε τὰ βελάσματα τῶν κοπαδιῶν καὶ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, καὶ τὸ μακρυνὸ παράπονο τοῦ γρύλλου μέσ' στὶς ἀλιγαριὲς ἢ, μὲ τὰ τραγούδια τῶν περβολάρηδων ὅταν ζεκινάγανε χαράματα γιὰ νὰ μαζέψουνε τὶς ροδοκόκκινες ντομάτες ἢ τὶς μαβιὲς μελιτζάνες ἢ τὰ πρασινόμαυρα καρπούζια ἀπὸ τ' ἀπέραντα μποστάνια. Ἐκεῖ μέρα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, σ' αὐτοὺς τοὺς ἤρωες, σ' αὐτὴ τὴν ὀνειρεμένη σκηνοθεσία, γεννήθηκε ἡ Νίνα. Τότε λεγόταν ἁπλᾶ Κατερίνα κι' ὁ πατέρας της, ὁ γέρο - Χρόνης κι' ἡ μάνα της, ἡ κυρὰ Φωτεινή, τὴν εἶχανε μοναχοπαίδι τους καὶ τὴν κυττάζανε στὰ μάτια... Μεγάλωσε ἡ Κατερίνα μέσ' στοὺς τεράστιους ἤλιους ποὺ στολίζανε τὴν αὐλὴ της δίπλα στὸ πηγάδι μὲ τὸ κατακάθαρο δροσερὸ νερό, μέσ' στοὺς κατηφέδες ποὺ λουλουδιάζανε στὸ χαγιάτι καὶ μέσ' στὸ βασιλικά. Πάτησε ξυπόλυτη στὸ χῶμα ποὺ τάχε νοτισει τὸ πρωτοβρόχι καὶ πυρώπηκε τὰ μερόνυκτα τοῦ χειμῶνα στὸ μεγάλο τζάκι ποὺ μέσα του τριζοβολούσανε χαρούμενα τὰ πευκα καὶ οἱ ὀξυές...

Ἀμέριμνη σὰν γνήσιο πλάσμα τοῦ ὑπαίθρου — σὰν σπουργίτι, σὰν τζιτζίκι σὰν ἀγριοκάτσικο — μεγάλωσε ἡ Κατερίνα μεσ'στὸν σὰν στάχυ, γέμισε χρώματα καὶ χυμοὺς σὰν καρπὸς ποὺ ὡριμάζει κάτω ἀπὸ τὰ χάδια τοῦ ἥλιου. Στὰ δεκαπέντε της χρόνια γνώρισε καὶ τὰ χάδια τοῦ ἔρωτα. Ὁ διαλεχτός της ἦταν ὁ Στράτος ὁ γυιὸς τοῦ παπᾶ - Γεράσιμου, ἕνα ὡμορφο νεροζερμένο ἀγόρι ποὺ σὰν τὴν ἔβλεπε, κοκκινίζε σὰν κοριτσι... Ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὸ φράχτη τοῦ σχολείου δώσανε τα πρῶτα τους φιλιὰ τὰ δειλινὰ τοῦ Μάη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος μαδοῦσε κυκλάμινα στὴ δύση.. Οἱ γονιοὶ τους εἴδανε τὸ εἰδύλλιο μὲ καλὸ μάτι:: Νοικοκυροπαίδι ὁ Στράτος, νοικοκυροκόριτσο κι' ἡ Κατερίνα. Κι' ὅταν σὲ λίγον καιρὸ, ὁ μπαρμπα - Χρόνης ἐκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του ἔφυγε μὲ τὴν ἱκανοποίησι πὼς ἡ μοναχοκόρη του εἶχε βρῆ γιὰ προστάτη της τὸν ἄντρα ποὺ τῆς ἀξιζε...

Παντρεφτήκανε μόλις χρόνισε ὁ πατέρας τῆς Κατερίνας. Τοὺς στεφάνωσε ὁ ἴδιος ὁ παπᾶ - Γεράσιμος, καὶ, σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γάμου, τὰ μάτια του λάμπανε γεμάτα εὐτυχισμένα δάκρυα... Τὸ καινούργιο ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τῆς νύφης. Ἡ κυρὰ - Φωτεινὴ, φαρμακωμένη ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρα της, βρῆκε λίγη παρηγοριὰ στὴν εὐτυχία τῶν δυὸ παιδιῶν της... Ἡ κακιὰ μοῖρα ὅμως ἤρθε νὰ χτυπήση τὴν πράσινη πόστα τοῦ μικροῦ χωριάτικου σπιτιοῦ: ἡ Κυρὰ - Φωτεινὴ ἔπεσε βαριὰ ἀρρωστη, χτυπημένη ἀπὸ μιὰ βασανιστικὴ ὁσο κι' ἀγιάτρευτη ἀρρώστια. Χρειάστηκε νὰ τὴ μεταφέρουνε στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ ὁ Στράτος κι' ἡ Κατερίνα παρακολουθήσανε δίπλα στὸ κρεββάτι της τὴ μακρυνὰ της ἀγωνία.... Σιγὰ - σιγά, τὸ σπιτάκι τοῦ χωριοῦ πουλήθηκε· ὕστερα πουλήθηκαν ἕνα - δυὸ χτήματα τοῦ μπάρμπα - Χρόνη. ὕστερα ὁ Στράτος πρόθυμος κι' εὐγενικός, ἔβαλε τὸν πατέρα του νὰ πουλήση καὶ τὸ δικό του σπιτάκι, στὸ χωριὸ Μάταια ὅλα ὅπως εἶχανε πῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ οἱ γιατροί... Μιὰ μέρα ἡ κυρα - Φωτεινὴ ἔκλεισε τὰ μάτια της, γεμάτη πίκρα γιατ' εἶχε κατοστρέψει ἀθελά της τὰ δυὸ παιδιά της γιατὶ τάχε ἀφισει στὸ δρόμο...

Ἡρωϊκὰ γεμᾶτος νειᾶτα καὶ πίστι στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα ὁ Στράτος νύρεψε νὰ βρῆ δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶμα ὅμως. Στὸ χωριό, στὰ χτήματα, εἶχε συνηθίσει σ' ὡρισμένο εἶδος δουλειᾶς, Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, τί νάκανε;.... Χτύπησε πόρτες, τοπεινώθηκε, ἀδικο ὅμως. Δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτα... Ἡ μεγάλη πολιτεία δὲν τὸ σήκωνε τὸ ζευγάρι. Καί, σὲ λίγο οἱ ὑποχρεώσεις μεγαλώναν: Ἡ Κατερίνα περιμενε ἕνα παιδί. Τὸ περιμένανε, κι' ἐκεῖνη κι' ἐκεινος, μὲ λαχτάρα καὶ μὲ τρόμο.... Θὰ τοὺς γλύκαινε μὲ τὸ χαμόγελό του τὴ ζωὴ μὰ πῶς θάτρωνε;... Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ὁ Στράτος πῆρε τὴ μεγαλη ἀπόφασι:

—"Ακουσε, Κατερίνα... εἶπε σοβαρὸ στὴ γυναίκα του. Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε παλληκαρίσια τί πρέπει νὰ γίνη...

—Ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω... τοῦ ἀπάντησε, πειθήνια, ὑποταχτικὴ ἐρωτευμένη.

—Ἡ Ἀθήνα δὲν ἔχει ψωμὶ γιὰ μᾶς... Στὸ χωριὸ πάλι, θάμαστε ἀσήκωτο βάρος γιὰ τὸ γέρο... "Υστερα, δὲν κάνει ἐμένα νὰ μὲ ζῆ ὁ πατέρας μου.

Τὸν κύτταζε μὲ ἀγωνία, περιμένοντας τὰ δῆ ποῦ πήγαινε νὰ καταλήξη.

—Λοιπόν, Κατερίνα θὰ φύγω!...

Τὸ εἶπε ἁπλᾶ, κυττάζοντας κάτω, σὰ νὰ μὴν τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια· σὰν νὰ τῆς πρότεινε κάτι τερατῶδες. Ὅλο τὸ αἷμα της εἶχε φύγει ἀπ' τὰ μάγουλά της.

—Τί λὲς;.... τὸν ἐρώτησε βραχνά.

—Ναί, Κατερίνα.... Πρέπει... Γιὰ σέ-να, γιὰ μένα γιὰ τὸ παιδάκι μας....

— Θὰ μ' ἀφισης μόνη μου;...

Τὸ παράπονό της ἦτανε τόσο σιγανό, τόσο μελακὸ ποὺ ὁ Στράτος ἔνιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουνε.

—Γιὰ λίγο, ἀγαπημένη μου... τῆς ἀπάντησε τουφερά, σφίγγοντας τὰ χέρια της μέσ' στὰ δικά του, θὰ πάω στὸν ἀδερφὸ τοῦ πατέρα μου στὴν Ἀμερική. Θὰ δουλέψω σκληρά, γιὰ ὅλους μας!.. Κι' ἀπὸ κεῖ θὰ σοῦ στέλνω. "Οσα μπορῶ, ὅλα!... Κι' ὅταν μαζέψω μερικὰ λεφτά, θὰ νυρίσω... Ἐλπίζω πὼς θάναι ἀκόμα νωρὶς γιὰ νὰ ζήσουμε οἱ τρεῖς μας....

Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του, σὰ νὰ γύρευε προστασία...

—Κι' ἐγώ;.... Τι θὰ κάνω ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, μονὴ μου;

—Δὲν θὰ κάτσης στὴν Ἀθήνα.... Θὰ νυρίσης στὸ χωριὸ δίπλα στὸν πατέρα μου.... "Ενα κομμάτι ψωμί, θὰ τὸ μοιραζόσαστε μαζί.... Κι', ὕστερα, νομίζω πὼς γρήγορα θὰ σᾶς βοηθήσω κι' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ κάτω...

Δὲν διαφώνησε ἄλλο ἡ φτωχειὰ ἡ Κατερίνα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, κι' ὑποτάχτηκε στὸ σκληρὸ χωρισμό.... Ὁ Στράτος τὴ γύρισε στὸ χωριὸ τοῦ. Τὴν παράδωσε στὸν πατέρα του, τοὺς φίλησε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἔφυγε μετανάστης γιὰ τὴν Ἀμερική...

Στὸ χωριὸ ἡ ζωὴ κύλησε τώρα μονότονη, μελαγχολικὴ μὰ χωρὶς μεγάλη ἀνέχεια. Τὸ χωριὸ δὲν ἦτανε, βέβαια, πλούσιο μὰ ὁ παπᾶς του ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλους. Κι' ὅταν μιὰ μέρα γεννήθηκε τὸ μωρό, κάποιο χαμόγελο γλύστρησε κοντὰ τους ἀπ' τὸ βαρὺ συννεφιασμένο σύρανό τῆς μοναξιᾶς... Ἦταν ἕνα κοριτσάκι, ροδοκόκκινο, δροσερό, κρυστάλλινο. Ἡ Κατερίνα τὸ λάτρευε μὲ πάθος. Κι' ὁ παπᾶ Γεράσιμος, ὁ εὐτυχισμένος παππούς, δὲν πράφταινε νὰ τοῦ κουβαλάη λικουδιές.... Τὸ εὐτυχισμένο νέο τὸ γράψανε στὸ Στράτο. Τοὺς ἀπάντησε μ' ἕνα γράμμα συγκινημένο, ποτισμένο μὲ δάκρυα χαρᾶς ποὺ τὸ συνωδεψε καὶ μὲ λίγα λεφτά. Ἤτανε τὰ πρῶτα πρὐβγαζε στὴν ξενητειά... Ἀκόμα δὲν εἶχε ταντοποιηθῆ κάπου μόνιμα, ἐλπιζε ὅμως σὲ λίγο νὰναι τὰ πράματα καλύτερα...

Πέρασε ὁ καιρός. Τὸ κοριτσάκι — ἡ Μπούλη — μεγάλωνε. Ὁ παπᾶ - Γεράσιμος γερνοῦσε.... Τώρα ἀνέβαινε υ' ἀγκωμαχητὸ τὸ ἀνηφοράκι πρὸς τὴν Ἁγία Τριάδα... Ὁ Στράτος ἔγραφε τακτικά. Πού καὶ πού ἐστελνε καὶ λεφτά. Λίγα, τόρα ποὺ δὲν φτάναν οὔτε γιὰ τὸ νάλα τοῦ παιδιοῦ... Τοὺς θυμόταν ὅμως πάντα, κι' ἐλπιζε πάντα....

Σὰ μπῆκε ὁ χειμῶνας ὁ παπᾶ - Γεράσιμος βάρυνε πολύ. Τώρα μέσ' στὸ κρῦο, μέσ' στὸ χιόνι, ξεκινοῦσε γιὰ τὴ λειτουργία πρωῒ - πρωῒ μὲ πολὺ κόπο. Ἕνα βράδυ γύρισε στὸ σπίτι μὲ πυρετό. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ. Ἡ Κατερίνα τον περιποιήθηκε μὲ πραγματικὴ στοργή, μὲ φανατικὴ ἀφοσίωσι. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ τῆς ἔμενε πιά... Στὴ βδομάδα ἀπανω ὁ παπᾶ - Γεράσιμος τὶς εὐλόγησε καὶ τὶς δυὸ — τὴν κόρη του, τὴν ἐγγονοῦλα του — κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα...

Δὲν διαφώνησε ἄλλο ἡ φτωχειὰ ἡ Κατερίνα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, κι' ὑποτάχτηκε στὸ σκληρὸ χωρισμό.... Ὁ Στράτος τὴ γύρισε στὸ χωριὸ τοῦ. Τὴν παράδωσε στὸν πατέρα του, τοὺς φίλησε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἔφυγε μετανάστης γιὰ τὴν Ἀμερική...

Στὸ χωριὸ ἡ ζωὴ κύλησε τώρα μονότονη, μελαγχολικὴ μὰ χωρὶς μεγάλη ἀνέχεια. Τὸ χωριὸ δὲν ἦτανε, βέβαια, πλούσιο μὰ ὁ παπᾶς του ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλους. Κι' ὅταν μιὰ μέρα γεννήθηκε τὸ μωρό, κάποιο χαμόγελο γλύστρησε κοντὰ τους ἀπ' τὸ βαρὺ συννεφιασμένο σύρανό τῆς μοναξιᾶς... Ἦταν ἕνα κοριτσάκι, ροδοκόκκινο, δροσερό, κρυστάλλινο. Ἡ Κατερίνα τὸ λάτρευε μὲ πάθος. Κι' ὁ παπᾶ Γεράσιμος, ὁ εὐτυχισμένος παππούς, δὲν πράφταινε νὰ τοῦ κουβαλάη λικουδιές.... Τὸ εὐτυχισμένο νέο τὸ γράψανε στὸ Στράτο. Τοὺς ἀπάντησε μ' ἕνα γράμμα συγκινημένο, ποτισμένο μὲ δάκρυα χαρᾶς ποὺ τὸ συνωδεψε καὶ μὲ λίγα λεφτά. Ἤτανε τὰ πρῶτα πρὐβγαζε στὴν ξενητειά... Ἀκόμα δὲν εἶχε ταντοποιηθῆ κάπου μόνιμα, ἐλπιζε ὅμως σὲ λίγο νὰναι τὰ πράματα καλύτερα...

Πέρασε ὁ καιρός. Τὸ κοριτσάκι — ἡ Μπούλη — μεγάλωνε. Ὁ παπᾶ - Γεράσιμος γερνοῦσε.... Τώρα ἀνέβαινε υ' ἀγκωμαχητὸ τὸ ἀνηφοράκι πρὸς τὴν Ἁγία Τριάδα... Ὁ Στράτος ἔγραφε τακτικά. Πού καὶ πού ἐστελνε καὶ λεφτά. Λίγα, τόρα ποὺ δὲν φτάναν οὔτε γιὰ τὸ νάλα τοῦ παιδιοῦ... Τοὺς θυμόταν ὅμως πάντα, κι' ἐλπιζε πάντα....

Σὰ μπῆκε ὁ χειμῶνας ὁ παπᾶ - Γεράσιμος βάρυνε πολύ. Τώρα μέσ' στὸ κρῦο, μέσ' στὸ χιόνι, ξεκινοῦσε γιὰ τὴ λειτουργία πρωῒ - πρωῒ μὲ πολὺ κόπο. Ἕνα βράδυ γύρισε στὸ σπίτι μὲ πυρετό. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ. Ἡ Κατερίνα τον περιποιήθηκε μὲ πραγματικὴ στοργή, μὲ φανατικὴ ἀφοσίωσι. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ τῆς ἔμενε πιά... Στὴ βδομάδα ἀπανω ὁ παπᾶ - Γεράσιμος τὶς εὐλόγησε καὶ τὶς δυὸ — τὴν κόρη του, τὴν ἐγγονοῦλα του — κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα...

Ἡ Κατερίνα ἔμεινε κεραυνοβολημένη κάτω ἀπ' τὸ καινούργιο κτύπημα τῆς μοίρας. Συνόδεψε τὸν παπᾶ - Γεράσιμο μαζί μ' ὅλο τὸ χωριὸ ὡς τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο μὲ τὰ ψηλὰ κυπαρίσσια, καὶ γύρισε στὸ σπίτι της μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχή... Τὸ ὁλοκληρωμένη. Τί θάκανε; Ἀπὸ ποῦ θὰ περίμενε βοήθεια;.... "Εγραψε στὸν ἄντρα της τὸ τραγικὸ νέο. Τὸ γράμμα της ὅμως ἐμεινε χωρὶς ἀπάντησι... "Εγραψε πάλι. Ἴδιοτα... οὔτε γράμμα, οὔτε λεφτὰ ἀπ' τὴν Ἀμερική!... Δὰν τρελλάθηκε, ἔγραψε ἐντότες στὸ Ἑλληνικὸ Προξενειο, ζητώντας πληροφορίες γιὰ τὸν ἄντρα της. Τῆς ἀπάντησαν ὕστερ' ἀπὸ καιρό, ὅτι ὁ Στράτος εἶχε φύγει ἀπ' τὴν πολιτεία ἐκεῖνη ὅπου εἶχε πρωτοπάει, γι' ἄγνωστη διεύθυνσι.

Γιὰ λίγον καιρὸ ἡ φτωχειὰ γυναῖκα προσπάθησε νὰ ξενοδουλέψη. Οἱ πιὸ δύσκολες, οἱ πιὸ σκληρὲς δουλειὲς δὲν τὴν τρομαζαν. "Εβαλε μπουγάδες, βοήθησε στὰ ποτιστήρια στὶς θημωνιές.... Μὰ τὸ χωριὸ δὲν ἤτονε πλούσιο. Οἱ λίγοι κατοικοι του βγάζανε πέρα καθένας μόνος του τὶς δουλειές του. Δὲν περισσεύανε λεφτα γιὰ τοὺς ξένους... Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἡ Κατερίνα κατάλαβε πὼς ἤτανε πιὰ βάρος στὸ χωριό της.... Ἡ κοροῦλα της εἶχε μενελιώσει ἀρκετά, ἦταν ἕνα παιδάκι ροδοκόκκινο καὶ φρέσκο σὰν τριαντάφυλλο. "Ηθελε νὰ φάη ὅμως, κι' οἱ σκληρὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς δὲν ἤτανε δυνατο ν' ἀντιμετωπιστοῦν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα χωρὶς προστάτη χωρὶς περιουσια, χωρὶς τὸν παραμικρὸ πόρο ζωῆς.... Κι' τότε ἡ Κατερίνα πῆρε τὴ μεγάλη ἀποφασι: Θ' ἄφινε τὸ χωριὸ της γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀθήνα. Ἡ μεγάλη πολιτεία τὴ φοβίζε.. Τὶς φαινότανε σὰν ἕνα τεραστιο ὑπερφυσικὸ θηρίο μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα του, ἕτοιμο νὰ τὴν κατσπῆ...

Ναί, μὰ ἡ Ἀθήνα ἤτανε κι' ἡ μόνη της ἐλπίδα: Ἐκεῖ, σὲ κάποια της γνωιὰ κάτι θἄβρισκε κι' οὐτὶ νὰ κάνη ἡ φτωχειὰ κάποιο κέντημα κάποιο ράψιμο κάποιο ξενοδούλεμα ἔτσι ποὺ νὰ καταφέρη νὰ κερδίζη ἕνα κομμάτι ψωμὶ γι' αὐτὴ καὶ τὸ παιδάκι της. "Εδεσε λοιπὸν ἕνα φθινοπωρινὸ πρωῒ λίγα πραμοτάκια σὲ κάποιο φτωχὸ μπογαλάκι, χοιρέτησε μὲ δακρυσμένα μάτια τὸν τόπο ποὺ γεννήθη ποὺκε ζήσει, ποὺκε εὐτυχήσει καὶ ποὺκε πονέσει ἀγκάλισε μ' ἕνα στερνὸ βλέμμα ὅλο τὸ τοπεῖο τὸν ὁρίζοντα, τὸ κατσπαναρὶ τῆς ὁλόσπορης ἐκκλησοῦλας, ποὺ ἀπὸ πάνω του νόμιζε πὼς διάκρινε ἀνοιθὴ τὴ σκιὰ τοῦ παπᾶ - Γεράσιμου καὶ τῆς στέλνη μιὰ μελαγχολικὴ εὐλογία, καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα...

Μὲ λίγα λεφτὰ ποὺκε δανεισ.ῆ ἀπὸ μιὰ πονετικὴ γειτόνισσα, νοικίασε ἕνα δωματιάκι φτωχικὸ στὸ βαθος μιᾶς αὐλῆς στὰ Πετράλωνα Κι' ἐκεῖ ἀρχισε σιγά - σιγὰ νὰ περνάη τὴ βλέφερη ζωὴ της ὅλο σπεσιασεις κι' ἀγωνία, χωρὶς τίποτα θετικό, μὲ τὸ αὔριο ποὺ πρόβελλε πάντα μπρόστα της σὰν ἐφιάλτης καὶ σὰν ἀπειλή..

Γιέρασε ὁ πρῶτος χειμῶνας στὴν Ἀθήνα. Βροῦς, κροῦος χωρὶς θέρμανσι καὶ συχνὰ χωρὶς φαΐ.... Συχνὰ τὴς Μπούλης τὰ χερακια ἤτανε μαβιὰ καὶ τὰ φιλιὰ τῆς μητέρας της ἤταν ἀνίκανα νὰ τὰ ζεστάνουνε... Μιὰ καλὴ γειτόνισσα, ἡ κυρὰ - Καλυψὼ, ἀγαθὴ γρηοῦλα χωρὶς κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ σύνταξι ἑξιθέρι νήρας τελωνοφύλακα, τοποθέτησε τὴν ἀχρησιμοποίητη πιὰ στοργή της στὸ ἐλιθερο ντευέτο τῆς νέας γυναῖκας καὶ τοῦ μικροῦ της. Αὐτὴ σύστησε τὴν Κατερίνα σὲ μερικὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς γιὰ κανένα μπουγάδα κανένα μπαλωμα ἢ κανένα σφουγγάρισμα καὶ τὶς ὧρες ποὺλειπε ἡ μητέρα, ἡ γρηοῦλα προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀναπληρώση κοντὰ στὴν κοροῦλα της.. Κι' ἡ Μπούλη ἕνα ἥσυχο καὶ καλόβολο ωμρό ποτὲ δὲν ἔκλεισε τὶς ὧρες ποὺμενε μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς ξένης γυναίκας — σὰ νὰ καταλάβαινε σὰ μεγάλος ἄνθρωπος λογικὸς πὼς ἔπρεπε κι' αὐτὴ νὰ προσφέρη τὸ μερίδιο τῆς θυσίας της...

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πάντα κανένα νέο. Ἡ Κατερίνα εἶχε μέσα της πιὰ ἀποκρυσταλλώσει τὴ βεβαιότητα πὼς ὁ Στράτος εἶχε πεθάνει μόνος του, ἔρημος, στὸν ξένο τόπο Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ πραγματικότης εἶχε σβύσει καὶ τὸ ἴχνος τοῦ τελευταίου χαμόγελου στὰ μαραμένα της χείλια..... Ἀκόμα κι' ὅταν ἡ Μπούλη τὴν ἀνκάλιαζε, δὲν ἔνοιωθε παρὰ λύπη καὶ πόνο, στὴ σκέψι πὼς αὐτὸ τὸ μωρὸ εἶχε μιὰ ζώνη σκοτεινή. γεμάτη ἀμφιβολίες κι' ἀπειλὲς στηριγμένο ἀπάνω σὲ μιὰ ὑπτέρα δυστυχισμένη κι' ἀνίκανη νὰ τοῦ δώση ἰσχυρὴ καὶ σίνουρη προστασία....

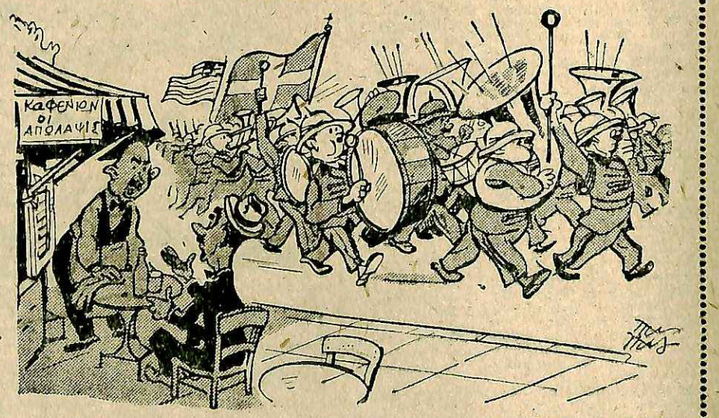
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

◆◆

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Εὐάγγελος Μαγιορκίνος ἐκ Port-Said καὶ ἡ δίς Μαίρη Α. Μπαλάσκα ἐξ Ἀθηνῶν, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Μκυμ-βατα. Εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπαρτον.

ἡ «παρέα»

— Τί ἔκανε λέει; Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ σοῦ πληρώσω τὴ νκαζόζα... «μετὰ μουσικῆς»;...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΑ ΦΟΒΑ ΤΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

19ον Τὶ εὐτυχισμένη ἡμέρα ἀλήθεια. Ἡ εὐτυχία, ἡ πιο μεγάλη εὐτυχία ἀστραφτε στὸ πρόσωπο τοῦ Ξένης

Ὁ Στέλιος στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινε τίποτε.

Μὰ ἡ Παυλίνα τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη μὲ λίγα γρήγορα λογια τὶ συνέβαινε.

Χαμογέλασε τότε καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Στέλιου.

Στὸ μετεξὺ ἡ Ξένη εἶχε φτάσει κοντά τους κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ πῆ κάτι.

Μὰ ἡ φωνή της πνίγηκε.

Ἡ μεγάλη της χαρὰ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ μιλήση.

Ἡ Παυλίνα τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιὰ της τὴν ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὴ φίλησε στοργικά.

Τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς ἀδελφῆς της ἔκαμαν τὸ θαῦμα τους.

Ἡ Ξένη ξαναβρῆκε τὴ φωνή της:

— Παυλίνα... Στέλιο, φώνεξε τρελλὴ ἀπὸ εὐτυχία, σᾶς παρουσιάζω τὸν... τὸν κύριο Θέμιο Πικίνο ἄρρεβωνιαστικό μου!

Καὶ ξαναπέσες στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Παυλίνας μ' ἕνα λυγμὸ εὐτυχίας.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἀντηλλάξανε μιὰ θερμὴ χειραψία.

"Επειτα ἄρχισε ἡ Ξένη νὰ διηγῆται λαχανιασμένη, στὴν ἀδελφή της, πῶς εἶχαν τελειώσει ἐτσι εὐκολα ὅλα. Ὁ Θέμος τῆς ὡμολόγησε πὼς ἡ μητέρα του εἶχε ἀκόμα μερικὲς ἀντιρρήσεις νὰ τὸν ἀραδιάσῃ τοῦ μὲ τὴν Ξένη. Μὰ αὐτὸς ὑπέφερε πολὺ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν μποροῦνε νὰ τὴν ξεχάση.

Πῆγε λοιπὸν καὶ τὴν πῆρε στὸ Ὠδεῖον. Εἶχαν μῆνες νὰ συναντηθοῦνε. Ἡ συγκινησί τους ὑπῆρξε μεγάλη. Τὴ συνόδεψε στὸ δρόμο, τὴ ρώτησε ἂν τὸν ἀγαπᾶ ἀκόμα, κι' ἂν τὸν θέλη γι' ἀραδιαστικό της. Κι' ὅλα τέλειωσαν ἔτσι παράξενα ἐτοι γρήγορα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι φιλοῦρισε ἡ μικρή, καὶ τὰ δάκρυα γιὰνησαν ἀφθονα στὰ μάγουλά της.

— Μὴν κλαῖς! τῆς ψιθύρισε ἡ Παυλίνα Ντροπὴ νὰ κλαῖς τώρα

— Δὲν ξέρεις τὶ δυστυχισμένη ποὺ ἤμουν! βόγγηξε ἡ κοπελίτσα.

— Καὶ φταίω ἐγὼ γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε ἡ Παυλίνα σοβαρά. Μπορεῖς νὰ μὲ συγχωρήσης, Ξενοῦλα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοὔκανα κι' ἐσένα;

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, περνῶντες τὰ χέρια της στὸ λαιμὸ τῆς Παυλίνας. "Αν δὲν εἶχα ὑποφέρει τόσο ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ἴσως δὲν θὰ καταλάβαινα τώρα τόσο βαθειὰ τὴν εὐτυχία μου

Γύρισαν οἱ δυὸ ἀδελφὲς κοντὰ στοὺς ἄντρες. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἦσαν φωτεινά. Ἡ χαρὰ πλημμύριζε τὶς καρδιὲς τους ποὺ χτυποῦσαν μὲ τοὺς ἴδιους παλμούς.

— Στέλιο, εἶπε ἡ Παυλίνα, ἔφερες τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία στὸ σπίτι μας.

Ἐκεῖνος τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ γύρισε χαμογελαστὸς στὴν Ξένη.

— Πανηρούλα, τῆς εἶπε. "Οτε ἔτσι λοιπόν; Τὰ κατάφερες μιὰ χαρά. Ποῦ νὰ φανταστῶ ἐγὼ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!...

Ἡ Ξένη κοκκινισε ὡς τὶς ρίζες τῶν σὐτιῶν.

— Μὴ ντρέπεσαι, Ξένη, τῆς εἶπε τρυφερά. Δὲν πρέπει νὰ κοκκινίζης. Εἶσαι ἕνας ἄγγελος. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ ζέρω ἐγ

Ὁ Παπᾶ Εὐθύμ.

ΜΙΑ ΑΝΤΙΔΙΚΙΑ ΜΟΥ μὲ τὸν περίφημο Παπᾶ Εὐθύμ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρακτικὲς ἐνδείξεις τῆς σταθερῆς βελτιώσεως τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπόδοσις — πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες — στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὴν εἶχε καταλάβει διὰ τῆς βίας πρὶν ἀπὸ 25 περίπου χρόνια ὁ περίφημος Παπᾶ Εὐθύμ. Τὸ γεγονός, συνδυαζόμενο μὲ διάφορα ἄλλα μέτρα ποὺ πῆρε ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς μειονότητος (ἀποκατάστασις τῶν Νοσοκομείων τοῦ Βαλουκλῆ, τακτοποίησις ἐκκρεμῶν ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα κ. ἄ.) σχολιάσθηκε εὐμενέστατα ἀπὸ τὸν ἀθηναϊκὸ τύπο καὶ χαρακτηρίσθηκε σὰν ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν ὁλοκλήρωσι τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας.

Τὰ εὐχάριστα αὐτὰ περιστατικὰ μοῦ ἔφεραν στὸ νοῦ μου μιὰ παλιά μου ἀντιδικία μὲ τὸν Παπᾶ Εὐθύμ. Αὐτὴν θὰ ἀφηγηθῶ σήμερα. Ἦταν — ἂν θυμοῦμαι καλὰ — ἀρχὲς τοῦ 1923 ὅταν ὁ Εὐθύμιος Καραχισαρίδης (αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπίσημο ὄνομά του) ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ Κεσκὶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἦλθε στὴν Πόλι μὲ τὴν πρόθεσι νὰ κατακτήσῃ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ νὰ ἀνακηρυχθῇ Ἀρχηνὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Τὸν συνώδευαν ἡ συμβία του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του. Ἔτσι, ἂν συνέβαινε μέσα στὴ φοβερὴ ἀναμπουμπούλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ ἐπιτύχῃ τὸ προξενιό του, θὰ εἴχαμε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία καὶ... Πατριαρχίνα καὶ ἴσως καὶ κληρονομικοὺς διαδόχους του ψευτοπατριάρχη.

Ὁ Παπαευθὺμ βρῆκε μερικοὺς ὁπαδοὺς —μετρημένους στὰ δάχτυλα παντως— στὸ Γαλατᾶ. Οἱ περισσότεροι εἶχαν παληὲς δοσοληψίες μὲ τὴν ἀστυνομία. Προσωπικότητες τῆς φημισμένης μεταξὺ τοῦ διεθνοῦς κόσμου τῶν «ἀναρχοβεριτζήδων» συνοικίας τοῦ Κεμὲρ Ἀλτί. Συνοδευόμενος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς ὑποτακτικούς του κατέλαβε ἕνα βράδυ τὰ Πατριαρχεῖα, ἐγκατέστησε τὴν παπαδιὰ στὰ ἰδιαίτερα πατριαρχικὰ διαμερίσματα, διώρισε τοὺς μεγιστάνας του καὶ γιόστασε τὸ γεγονὸς μ' ἕνα φοβερὸ καὶ ἀπερίγραπτο τσιμπούσι, παρατεθὲν στὴν αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ. Τὴν ἑπομένη ἐπεχείρησε νὰ... ἐπιθεωρήσῃ τὸ Πατριαρχικὸ Σκευοφυλάκιο, ὅπου ἐφυλάσσοντο θησαυροὶ μεγάλης ἀξίας, σταθῆκε ὅμως ἀδύνατον νὰ βρῇ τὰ κλειδιά. Καὶ ὅταν τὴν τρίτη ἡμέρα ὑπεχρεώθηκε νὰ ἀποχωρήσῃ, πασέλαβε μερικὰ «ἀναμνηστικά», τὴν παπαδιά, τὰ τέκνα, τοὺς εὐλαβεῖς ὁπαδοὺς καὶ ἀπῆλθε εἰς τὰ ἴδια.

Κατόπιν — καὶ νιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα— ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ «Πατριαρχικοῦ Ἀποκρισαρίου» στὴν Ἄγκυρα. Συνεκρούσθη ὅμως πάλι μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά, καὶ κατέλαβε τὶς ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας Καφτιανῆς τοῦ Γαλατᾶ, ὅπου ἐγκατέστησε τὸ ἐκκλησιαστικό του βασίλειο.

Μόλις εἶχεν ἐκδοθῆ τότε στὴν Πόλη ἡ ἐφημερὶς «Ἡμερήσια Νέα» Διευθυντὴς της ἦταν ὁ Κλ. Μπαλῆς. Ἀρχισυντάκτης ὁ ὑποφαινόμενος. Συνεργάτες ὁ παλαίμαχος καὶ πάντοτε ἀκμαιότατος Στέφ. Παπαδόπουλος, ὁ θυελλώδης Γκὼν, Γιαβρεῖδης καὶ ἕνας -δυὸ ἄλλοι ποὺ μοῦ διαφεύγουν αὐτὴ τὴ στιγμή. Διαχειριστὴς ὁ εὐτραφέστατος Ὀδ. Κουσταλλίδης, ὁ προσεπιλεγόμενος τότε καὶ «κῆτος». Ἡ ἐφημερὶς διέθετε καὶ ἐθελοντικὸν φιλολογικὸν ἐπιτελεῖον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Τιμ. Καζέπη. Τὰ «Ἡμερήσια Νέα» λοιπὸν ἄνοιξαν μιὰν ἁγία πολεμικὴ κατὰ τοῦ Παπᾶ Εὐθύμ. Δημοσίευσαν μάλιστα σὲ πολλὲς συνέχειες καὶ μιὰ βιογραφία του ποὺ δὲν ἦταν καὶ πολὺ κολακευτικὴ νιὰ τὸν ἔξαλλο παπᾶ τοῦ Κεσκίν.

Ἕνα πρωῒ ὁ Παπᾶ Εὐθὺμ μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ μὲ περιέλουσε τουρκιστὶ μὲ βρισιές, τὶς ὁποῖες εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ. Σημειώνω μόνον τὴν... εὐπροπέστεον: Ἐσόγλου Ἐσέκ. Δηλ. Γάϊδαρε, γυιὲ τοῦ γαϊδάρου! Ἀνάλογες φιλοφρονήσεις διεδιάσθησαν τηλεφωνικῶς καὶ στὸν διευθυντὴ καὶ ὑπεύθυνο τῆς ἐφημερίδος.

Μετὰ μερικὲς ἡμέρες ὁ Μπαλῆς καὶ ἐγὼ πήραμε κλήσεις ἀπὸ τὸ Εἰρηνοδικεῖο τοῦ Γαλατᾶ Σεραΐ.

Ὁ Παπᾶ Εὐθὺμ εἶχεν ὑποβάλει ἐναντίον μας μήνυσι «ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει καὶ ἐξυβρίσει». Ἡ δίκη προκάλεσε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν παρηκολούθησαν μεγάλα πλήθη ὁμογενῶν. Καθισμένος στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ἄκουα τὸν μηνυτὴ ἀγορεύοντα ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα μὲ ἀνθρωποφαγικὴ διάθεσι. Ἀπολογήθηκα μὲ λίγα καὶ ὄχι πολὺ πειστικὰ λόγια. Ὁ Μπαλῆς ὅμως μιλώντας τὴν τουρκικὴ στὴν ἐντέλεια καὶ μὲ ὅλα τὰ σκέρτσα της κατεκεραύνωσε τὸν Παπᾶ Εὐθύμ, ἐξηγώντας ὅτι αὐτὰ ποὺ γράψαμε ἐναντίον του στὰ «Ἡμερήσια Νέα» δὲν ἀντιπροσώπευαν παρὰ ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὸ Δικαστήριο ἀπεσύρθη σὲ διάσκεψι κι' ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Πρόεδρος διάβασε μιὰ μακροσκελῆ ἀπόφασι τῆς ὁποίας τὸ πόρισμο δὲν κατάλαβα. Οἱ γνώσεις μου στὴν τουρκικὴ δὲν ἔφθαναν μέχρι τῶν δικονομικῶν ὅρων. Παρακολουθῶντας ὅμως τὶς γκριμάτσες δυσφορίας ποὺ ἔκανε ὁ μηνυτὴς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πρόεδρος διάβαζε τὴν ἀπόφασι, ἀντελήφθην πὼς ἦταν ἀπαλλακτική.

Μετὰ ἕνα χρόνο, προκειμένου νὰ στείλω μιὰ ἀνταπόκρισι στὴν Ἀθήνα, χετικὴ μὲ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐπεχείρησα νὰ δῶ τὸν Παπᾶ Εὐθύμ, ποὺ τὸν εἶχα ἤδη στολίσει καταλλήλως σὲ πολλὰ δημοσιεύματά μου στὸν ἀθηναϊκὸ «Ἐλεύθερο Τύπο» τοῦ ὁποίου ἤμουν ἀνταποκριτής.

Τὸν βρῆκα νὰ παιζη τάβλι μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα του στὸ προαύλιο τῆς Παναγίας Καφατιανῆς. Δὲν μὲ γνώρισε. Μοῦ προσέφερε ρακὶ κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ἐκθέτη τὶς ἀπόψεις του. Κατὰ κακή μου τύχη ἦλθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας παπαευθυμιακὸς διάκος, ὁ ὁποῖος μὲ γνώρισε. Ψιθύρισε κάτι στ' αὐτὶ τοῦ ἀφεντικοῦ του. Ὁ Παπᾶ Εὐθὺμ ἀγρίεψε, σηκώθηκε, ἄρπαξε τὸ... τάβλι καὶ μὲ κατεδιώξε ἀπαγγέλλοντας τὶς βρισιὲς ποὺ εἶχα ἀκούσει ἄλλοτε ἀπὸ τηλεφώνου. Πράλαβα κι' ἔφυγα γωρὶς ζημιές. Ἔκτοτε δὲν τὸν ξαναεἶδα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ,, ΜΕ 76 ΣΕΛΙΔΕΣ

«Ἡ ἀσχημιὰ εἶναι εὐεργέτημα»

Τί λέγει μιὰ... εἰδική

«Ἡ ὠμορφιὰ δὲν εἶνε ἐγγύησις εὐτυχίας γιὰ μιὰ γυναίκα. Ἀπεναντίας ἡ ἀσχημιὰ ἀποτελεῖ συχνὰ εὐεργέτημα». Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μιᾶς Ἀγγλίδας 23 ἐτῶν, ποὺ αὐτοτιτλοφορεῖται ὡστόσο μὲ περηφάνεια "ἡ ἀσχημότερη γυναίκα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης". Σ' ἕνα ἄρθρο ποὺ δημοσίευσε στὸ εἰδικὸ περιοδικὸ αὐτοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ μὶς "Ἄνν "Ατεμερ ἐκθέτει τὰ κυριώτερα πλεονεκτήματα τῆς ἀσχήμιας.

«Πρῶτα ἀπ' ὅλα γράφει – ἡ ἀσχημιὰ διδάσκει τὴν οἰκονομία. Κανεὶς δὲν μὲ προσκαλεῖ στὸ ρεστωράν ἢ στὸν κινηματογράφο, κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ προσέχω τὰ ἔξοδα μου. Ἐξ ἄλλου ἐφ' ὅσον κανεὶς ἄντρας δὲν κάνει τὸν καιρό του κάνοντας μοῦ κόρτε δὲν κινδυνεύω νὰ ξεγυαλισθῶ. Ἔχω πολλὲς φιλενάδες γιατὶ δὲν εἶμαι ἀντίζηλος καμμιᾶς γυναίκας.

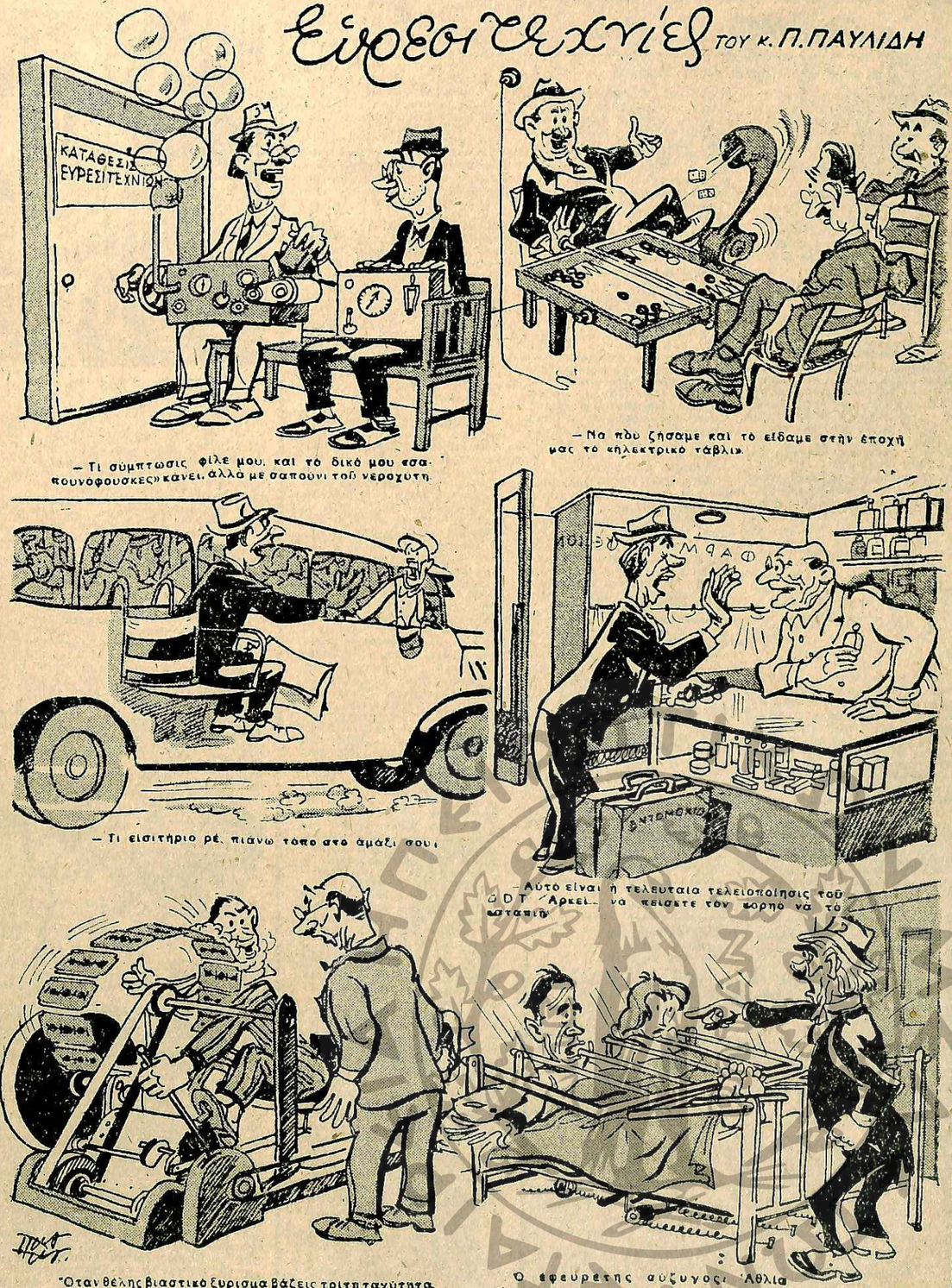
»Ἐπίσης ἡ ἀσχημιὰ εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀντιλήψεως. Ἐφ' ὅσον κανεὶς ἄντρας δὲν θὰ δεχόταν ν' ἀκούη κουταμάρες ποὺ τὶς δικαιολογεῖ μόνον ἡ ὠμορφιὰ ἐκείνης ποὺ τὶς ἀραδιάζει, ὑποχρεώθηκα νὰ μάθω νὰ συζητῶ μ' ἐλκυστικὸ τρόπο.

»Ὁ ἐγωϊσμός, τὰ καπρίτσια οἱ κρίσεις θυμοῦ, ἡ ματαιοδοξία, εἶνε ἐλαττώματα ἀπαράδεκτα σὲ μιὰν ἀσχημη γυναίκα. Ὀφείλω λοιπὸν νὰ τ' ἀποφεύγω, καὶ συνεπῶς νὰ καλλιτερεύω τὸ χαρακτῆρα μου, νὰ γίνωμαι ἥσυχη εὐγενική, γλυκειά.

»Δὲν μὲ βασανίζει ἡ σκέψις τῶν ὑπηρεσιῶν. Γιατὶ ξέρω ὅτι ὅταν θάχω ἀσπρα μαλλιὰ καὶ ρυτίδες, δὲν θἄμαι πιὸ ἀσχημη ἀπὸ τώρα. Τέλος, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸ πάρω πάνω μου γιὰ τὶς ἐπιτυχίες μου οὔτε νὰ ὑποφέρω ἀπ' τὶς κοσμικὲς ἀπογοητεύσεις μου».

Ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ, νοητευμένος ἀπ' τὴν ἐξυπνάδα τῆς μὶς "Ατεμερ τὴν κάλεσε σὲ τραπέζι. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀσχημιὰ δὲν εἶνε ἀπόλυτη ἐγγύησις ἐναντίον τῶν «κοσμικῶν ἐπιτυχιῶν»...

Εὑρεσιτεχνίες ΤΟΥ κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

Τὸ θαυματουγὸ ἀέριο «ΚΑΡΜΠΟΖΕΝ»

Καὶ ἡ θεραπευτική του δύναμις

Ἡ νευρασθένεια ἔχει ἐπονομασθῆ «ἀρρωστεια τῶν πλουσίων» – ὄχι γιατί δὲν τὴν παθαίνουν κι' οἱ φτωχοί, ἀλλὰ γιατί... δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ τὴν προσέξουν! Ὀφείλεται σὲ μιὰ διαταραχὴ της ἰσορροπίας δυὸ τμημάτων του ἐγκεφάλου: τοῦ «φλοιοῦ», ὅπου ἐδρεύει ἡ κρίσις, καὶ τοῦ «ὑποθαλάμου», ὅπου δημιουργοῦνται οἱ ὁρμέμφυτες κι αὐθόρμητες τάσεις. Τὰ δυὸ αὐτὰ τμήματα βρίσκονται σὲ συνεχῆ πάλη μεταξύ τους,γιατὶ τὸ πρῶτο περιορίζει την ἐλεύθερη λειτουργία του δευτέρου. Ὅταν στὴν πάλη αὐτὴ ὁ «φλοιὸς» ὑπερισχύσῃ περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, ὑποβάλλει στὸ βασανιστικὸ ἔλεγχο τῆς κρίσεως κάθε αὐθόρμητη ἐπιθυμία, ἐπιβάλλει ἀπαγορεύσεις, καταπιέζει τυραννικὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος γίνεται ἔτσι νευρασθενικός.

Πῶς προκαλεῖται τώρα αὐτὴ ἡ ἀνεπιθύμητη ὑπεροχὴ τοῦ «φλοιοῦ»; Ἡ «ψυχοσωματικὴ» θεωρία τοῦ Φρεὺδ τὴν ἀποδίδει σὲ παλιοὺς ψυχικοὺς κλονισμοὺς καὶ ὑποστηρίζει ὅτι μποροῦμε ν' ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ γιατρέψουμε τὴν ἀρχικὴ αἰτία κάθε νευρασθένειας, ψάχνοντας συστηματικὰ καὶ ὑπομονητικὰ στὶς ἀναμνήσεις ποὺ διεστηρεῖ τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ ἀρρώστου. Ἀλλὰ ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μεντούνα, τοῦ Νευροψυχιατρικοῦ Ἱνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς φρονεῖ ὅτι ἡ νευρασθένεια ὀφείλεται σὲ σωματικούς, κι' ὄχι σὲ ψυχικοὺς παράγοντες. Δὲν ἔχει καθορίσει ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς παράγοντες πάντως ὅμως τὰ πειράματά του τὸν ἔχουν πείσει ὅτι αὐτοὶ προκαλοῦν τὴ νευρασθένεια, κι' ὅτι συνεπῶς οἱ νευρασθενικοὶ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν μὲ καθαρῶς φυσικὰ μέσα.

Πράγματι δὲ ἔχει ἐπινοήσει μιὰ ἁπλὴ καὶ φθηνὴ θεραπεία τῆς νευρασθένειας μὲ «καρμποζέν» δηλαδὴ μεῖγμα 30% διοξείδιου τοῦ ἀνθρακος καὶ 70% ὀξυγόνου. Ὁ ἄρρωστος εἰσπνέει αὐτὸ τὸ ἀέριο, καὶ τότε τὸ διοξείδιον τοῦ ἀνθρακος νικᾶται τὸ «φλοιόν», ἐνῶ συγχρόνως τὸ ὀξυγόνον διεγείρει τὸν «ὑποθάλαμον». Ἔτσι ὑπερισχύουν οἱ ὁρμέμφυτες τάσεις καταπίνοντας τὴν κρίσι που προκάλεσε τὴ νευρασθένεια.

Αὐτὴ ἡ ἀνεξέλεγκτη ὑπεροχὴ τοῦ αὐθορμητισμοῦ θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ ἦταν ἐπρόκειτο καὶ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ἂν ὁ ἄρρωστος δὲν ἦταν ἤδη νευρασθενικὸς μ' ἕνα ἀναισθητικό, συνεπῶς ἀνίκανος νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάμῃ ὁ τι τοῦ κατεβῇ στὸ κεφάλι... Κανεὶς δὲν ξέρει τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει μέσα στὸ μυαλὸ του, στὴν κατάσταυ αὐτὴ τῆς νάρκης του. Παντὸς ὅταν ξυπνᾶη, νοιώθει μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι κι' ἕνα κατευνασμὸ τῶν νεύρων,τὸν ἴδιον ποὺ εἰσθάνεται κανεὶς ἀφοῦ δεχθῇ μιὰ ἰσχυρὴ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Οἱ ἀλκοολικοὶ – ποὺ εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα εἶδος νευρασθενῶν – πίνουν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ τὸν κατευνασμό. Ἀλλὰ τὸ ἀλκοόλ φέρνει προσωρινὴ μόνον ἀνακούφισι, συγχρόνως δὲ χειροτερεύει τὴν κατάστασί τους. Ὁ δόκτωρ Μεντούνα γιάτρεψε τοὺς μισοὺς ἀπ' τοὺς ἀλκοολικοὺς στοὺς ὁποίους ἐφήρμοσε τὴ μέθοδό του. Ἔχει ὅμως τὴ γνώμη ὅτι ἡ θεραπεία τους ἦταν προσωρινή, γιατὶ οἱ ἀλκοολικοὶ γενικῶς σπάνια θέλουν νὰ γιατρευτοῦν.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὲς εἰσπνοὲς «καρμποζέν» ὁ νευρασθενικὸς παρουσιάζει μιὰ ἐκπληκτικὴ μεταβολή. Ὁ ὑπάλληλος π.χ. ποὺ φοβόταν τὸν προϊστάμενό του, καὶ τὸν κλητῆρα ἀκόμη τοῦ γραφείου του, ἀρχίζει νὰ ἐκφράζῃ τολμηρὰ τὴ γνώμη του. Ἐκεῖνος ποὺ μεγαλοποιοῦσε τὸ κάθε τι συνηθίζει νὰ ἐκτιμᾶ τὰ πράγματα στὴ σωστή τους ἀξία... Ἀλλὰ καὶ φυσικὲς ποθήσεις νευρικῆς φύσεως ὅπως π.χ. τὸ ἔλκος του στομάχου, ἡ νευρικὴ ἐνιεροκωλίτις οἱ συσπάσεις τοῦ προσώπου κλπ. χάνονται πολὺ γρήγορα.

Κι' ἕνας Γάλλος ὅμως γιατρὸς ὁ δόκτωρ Λεζιὲ χρησιμοποιεῖ μ' ἐπιτυχία τὸ «καρμποζέν», ὅπως γράφωμε μὲ λίγα λόγια καὶ σ' ἕνα προηγούμενο φύλλο μας.Αὐτὸς κάνει ὑποδόριες ἐνέσεις τοῦ ἀερίου στὸν ἄρρωστο γιατὶ ἔτσι ἀπορροφᾶται κ.λ.π. ἀλλίτερα τὸ ὀξυγόνον διατηρεῖται στὸν ὀργανισμὸ ἐπὶ 12 ὥρες ἐνῶ μὲ τὴν εἰσπνοὴ δὲν μένει περισσότερο ἀπὸ 40 λεπτά.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι πολλὲς ἐλαφρὲς παθήσεις – πονοκέφαλοι, κωμάρες, λαχάνιασμα ταχυπαλμία κλπ. – ὀφείλονται συχνὰ σὲ μιὰ τοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ ὀξυγόνο ποὺ παραλαμβάνει τὸ αἷμα μὲ τὴν ἀναπνοή, καὶ καταστρέφει αὐτὲς τὶς τοξίνες. Συχνὰ ὅμως δὲν ἐπαρκεῖ. Μὲ τὴ μέθοδο λοιπὸν τοῦ δόκτορος Λεζιέ, αὐξάνεται τὸ ὀξυγόνον τοῦ αἵματος καὶ γίνεται τελεία καῦσις τῶν τοξινῶν.

Ἡ θεραπεία αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε μ' ἐπιτυχία στὶς πιὸ διάφορες ἀρρώστειες: ἔκζεμα ἀλκοολισμό, ἀσθμα, ἡπατικὴ ἀνεπάρκεια ἀκόμη δὲ καὶ στὶς σεξουαλικὲς διαστροφὲς ποὺ ὀφείλονται συχνὰ στὴν παρουσία τοξινῶν μέσα στὸν ἐγκέφαλο!

Ὁ δόκτωρ Λεζιὲ εἶχε ὑπηρετήσει ὡς στρατιωτικὸς γιατρὸς στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Ἐπειδὴ οἱ πληγωμένοι στοὺς πνεύμονες δὲν μποροῦσαν ν' ἀναπνεύσουν οὔτε κἂν μὲ μάσκα ὀξυγόνου σκέφθηκε νὰ τοὺς παρέχῃ τὸ ὀξυγόνον μὲ ὑποδόριο ἔνεσι. Ἡ ἰδέα του ἀποδείχτηκε περίφημη. Ἰδίως σὲ περιπτώσεις σοβαρῶν ἐγκαυμάτων, οἱ πληγὲς ἐκλείναν ἕτσι πολὺ γρηγορώτερα. Ἐπίσης χειρεύτηκαν χρήγορα μὲ τὶς ἐνέσεις ὀξυγόνου στρατιῶτες προσβεβλημένοι ἀπὸ ὑπερίτη.

Μετὰ τὸν πόλεμο ὁ Λεζιὲ ἐφήρμοσε τὴ μέθοδό του στοὺς ἀλπινιστάς. Μιὰ ἔνεσις ὀξυγόνου πρὶν ξεκινήσουν τοὺς προφύλαγε ἀπ' τὸ λαχάνιασμα καὶ τοὺς ἐπέτρεπε ν' ἀνορριχηθοῦν ἐπὶ περισσότερες ὥρες

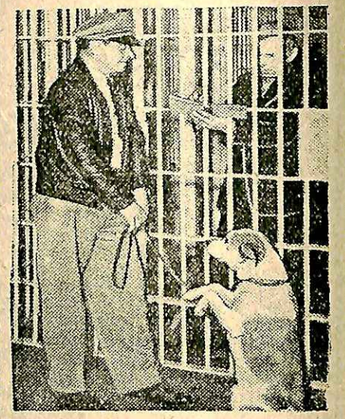
Ἀπ' τὸ 1930, ὁ Γάλλος γιατρὸς χρησιμοποίησε τὸ «καρμποζέν», γιατὶ διαπίστωσε ὅτι ἀπορροφᾶται εὐκολώτερα ἀπ' τὸ καθαρὸ ὀξυγόνο. Κάνει στὸν ἄρρωστο καθημερινὲς ἐνέσεις στὸ γλουτὸ – τελεῖως ἀνώδυνες – ἕτσι ὥστε νὰ τοῦ προσφέρῃ 200 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ὀξυγόνου. Ἐπειδὴ τὸ ἀέριο χοειάζεται 48 ὥρες γιὰ ν' ἀπορροφηθῇ τελείως, ἡ ἔνεσις γίνεται τὴν ἑπομένη μέρα στὸν ἄλλο γλουτό.

Ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἡλικία τοῦ ἀρρώστου τὸ εἶδος τῆς παθήσεως κλπ. Ἡ μέθοδος ἐπιτυγχάνει ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιὰ ἀγνωστες τοξίνες, εἴτε γιὰ χρόνιες δηλητηριάσεις ἀπὸ ὁπιον ἢ ἄλλα ναρκωτικά.

Ἀπ' τὴν πρώτη βδομάδα, ὁ ἄρρωστος ξαναβρίσκει τὴν ὄρεξί του καὶ τὸν ὕπνο του, σὰν νὰ κάνη ἕξοχη στὸ βουνό.

Τὸ μηχάνημα εἶνε σχετικῶς ἁπλὸ κοστίζει ὅμως ἀκόμη ἀκριβὰ (18.000 φράγκα) γιατὶ κατασκευάζεται σὲ μικρὸ ἀριθμό.

Ὁ δόκτωρ Λοζιὲ ἀποτελεῖ ὁ ἴδιος ἕνα παράδειγμα τῆς ἀξίας τῆς μεθόδου του: Σὲ ἡλικία 77 ἐτῶν ἔπαθε ἄσθμα μὲ ἐπιπλοκὲς τρομερῶν καρδιακῶν κρίσεων κι' ἔνιωθε καλὰ μὲ μερικὲς ἐνέσεις «καρμποζέν»

Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ «ΠΑΤΣΥ»

Μιὰ περιεργη περιπέτεια εἶχε ἐσχάτως ἕνας Ἀμερικανὸς τοῦ Σικάγου, ὁ Μουρραὺ ὄϊπς. Ἐξ αἰτίας τοῦ «Πάτσυ» τοῦ ἀγαπημένου σκύλου του. Ὁ «Πάτσυ» δὲν φτιαζότον γιὰ τὸν καλὸ χαρακτῆρα του. Δάγκωνε διαρκῶς τοὺς διαβάτας κι' ἕνας ἀπὸ σὺτοὺς κατέφυγε στὸ δικαστήριο ζητῶντας τὴν τιμωρία τοῦ σκύλου. Ὁ «Πάτσυ» λοιπὸν ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν Ἀμερικάνο δικαστὴ σὰν «κοινὸς κακοποιός» καὶ καταδικάσθηκε σὲ ἑξάνατο. Ἀλλὰ ὁ κύριος του ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόφασι τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σκύλου του ἔχοντος αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὸ σχετικὸ νόμο. Ὁ δικαστὴς τότε τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ μετεξὺ τῆς ὑπογρφῆς τῆς ἀποφάσεως καί.... τρώμηνου φυλακίσεως Ὁ μίστες ὄϊπς διάλεξε τὴ φυλακή. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ 48 ὥρες πούμεινε στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς ἀλλαξε γνώμη καὶ, ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύομε ὑπέγραψε τὴν ἀπόφαση τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δύστυχου «Πάτσυ»...

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Οἱ Παρισινοὶ οἶκοι μόδας ἐλάνσαραν διάφορους χαριτωμένους γυναικείους σάκκους γιὰ τὴν ἀκρογιαλιὰ ποὺ ἔχουν τὰ πιὸ περίεργα σχήματα. Ὁ σάκκος αὐτὸς εἶνε ἀπὸ ἀδιάβροχο ὕφασμα κάκκινο καὶ μπλὲ κι' ἔχει σχῆμα μπάλλας. Ἄλλοι ἔχουν σχῆμα καπελλέρας κι' ἄλλοι μοιάζουν μὲ ἰδιόρρυθμα κουτιά Ὅλοι ὅμως εἶνε φτιαγμένοι γιὰ νὰ χωροῦν τὸ μανιῶ, τὶς πετσέττες, τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι γιὰ τὸν ἥλιο κι' ὅλα τ' ἄλλα σύνεργα τῆς γυναικείας τουαλέττας. Στὶς ἐξωτερικές τους πλευρὲς οἱ σάκκοι αὐτοὶ εἶνε στολισμένοι μὲ θαυμάσια κεντήματα ποὺ περιστάνουν θαλασσινὰ εἴδη: ψάρια, κοχύλια, μέδουσες κλπ. κλπ.

Πρακτικὲς συμβουλὲς

Ἔχουν χάσει τὴ λάμψι τους τὰ χαλκώματά σας ; Τὰ καθαρίζετε μὲ κεκορεσμένη διάλυσι ἀλατιοῦ στὴν ὁποία ἔχετε προσθέσει 10% ὀδὰ τοῦ φαγητοῦ.

★

Ποτίζετε μὲ πυκνὸ ἁλατόνερο τὰ ἀγριόχορτα τοῦ κήπου σας Εἶναι ἕνα ἀποτελεσματικό, εὔκολο καὶ φθηνὸ μέσον γιὰ νὰ τὰ ἐξοντώσετε.

★

Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἁλάτι ἄλλη μιὰ κουταλιὰ νερὸ καὶ μιὰ πατάτα φιλοκομμένη ἀποτελοῦν ἕνα μεῖγμα ποὺ δίνει ἀπόλυτη διαφάνεια ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ λερωμένες μπουκάλες

★

Ἀποφεύγετε, νὰ πλένετε τὸ πηγάνι σας, γιατὶ κατόπιν «κολλάει» τὸ φαγητο. Σκουπίστε το καλὰ μὲ ἐφημερίδες ἔπειτα ἀπὸ κάθε χρησιμοποίησι καὶ τρίψετέ το κατόπιν μ' ἕνα χειρτὶ βουτηγμένο σὲ ἁλάτι.

★

Ὅταν κάπνε ἡ χύθηκε φαγητό, μέσα στὸ φοῦρνο τῆς κουζίνας σας, σκορπίστε ἀμέσως στὸ μέρος ἀκέλειο χοντρὸ ἁλάτι. Θὰ ξεμυρίση, τόσο ὁ φοῦρνος ὅσο κι' ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κουζίνας.

★

Γιὰ νὰ μὴ ξεθωριάσουν στὸ πλύσιμο τὰ ζωηρὰ χρώματα ἑνὸς ὑφάσματος, προσθέτετε στὸ νερὸ τοῦ πλυσίματος καὶ τοῦ ξεπλύματος μιὰ καλὴ φουχτα ἁλάτι.

★

Μὲ μιὰ ἀδέξια κίνησι, ἀναποδογυρίσατε τὸ καλαμάρι ἢ λερώσατε τὸ κοστοῦμι σας μὲ τὸ μελάνι τοῦ στυλό σας. Σκεπάστε ἀμέσως τὸ λεκὲ μὲ πολὺ στρῶμα ψίλοῦ ἁλατιοῦ. Ἐπαναλάβετε πολλὲς φορές, ἂν χρειάζεται, ὡς ὅτου καθῇ τελεῖως ὁ λεκες.

ΣΤΑ ΕΛΑΤΑ τῆς Γκούρας

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅταν τὸν περασμένο μῆνα ἀνεβήκαμε στὴν Πάρνηθα, ἔγινε λόγος στὸ σπίτι τοῦ κυρ - Σιδέρη, γιὰ ἕνα «ἐξοχοκόριτσο», γιὰ τὴν τσοπανοπούλα τὴν Ἀσήμω, ποὺ γυρίζει μ' ἕνα μικρὸ κοπάδι του πατέρα της στὶς πλαγιὲς τῆς Γκούρας.

Ὁ ἴδιος ὁ ὁδηγός, ὁ Γιώργης ὁ Λύκος ἀπ' τὰ Κιούρκα μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι μιὰ μέρα θὰ μᾶς πήγαινε στὴ Γκούρα, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἀσήμω, τὸ μοναδικὸ θηλυκὸ τσοπανάκι ποὺ τῆς, σκότωσαν οἱ Γερμανοὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό κι' αὐτὴ πῆρε ἀπὸ τότε, τὰ ψηλώματα καὶ τὶς ρεματιὲς τῆς Πάρνηθος. Βόσκοντας καμμιὰ εἰκοσαριὰ πρόβατα τοῦ γοιοῦ της, Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή της, ἀπὸ τότε.

Ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἰδῆ ἄνθρωπο καὶ δὲν μιλάει σὲ κανένα καὶ βγάζει κάπου - κάπου δυνατὲς φωνὲς βόσκοντας τὰ πρόβατά της, πολλοὶ χωριὸ τὴν λένε τρελλή. Ἄλλοι τὴν λένε ἀγρίμι. Αὐτὴ, ὅμως, ἀπὸ τὸ 1944 κάνει τὴ ζωή της στὶς ψηλὲς κορφὲς κι' ἀπ' τὸν κόσμο δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο τὴν καλύβα τοῦ πατέρα της, καὶ τὴν πλούσια πηγὴ τῆς ραδάρας τῆς Γκούρας.

★

Φεύγοντας γιὰ λίγες ὧρες ἀπ' τὸ καμίνι τῆς Ἀθήνας εἴχαμε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἰδοῦμε, ἂν μποροῦσαμε. Δὲν ἔλειπε κανεὶς ἀπ' τὴν ἐκδρομικὴ παρέα μας τὴν περασμένη βδομάδα. ὅταν, μετὰ τὸν ὄρθρο, ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ μοναστῆρι τῶν Κλειστῶν κι' ἀνηφορίσαμε στὸ μονοπάτι ποὺ περνάει στὸ πευκοδάσος.

Ὁ Πρόεδρός μας ὁ κυρ - Ἀναστάσης ἦταν κομμάτι ἀνήσυχος. ἐπειδὴ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ Ἀσήμω κάπου - κάπου, πετάει καὶ πέτρες.

—Ἂν φάω καὶ καμμιὰ πετριά. Βρὲ γυναῖκα — ἔλενε — θὰ πληρώσω ἐγὼ ἄδικα τὸν ἀρραβωνιαστικό της Ἀσήμως!...

Ἡ παρέα ὅμως, ἐπέμενε ὅτι μόνο δι' «ἐρωτικοὺς λόγους» θὰ πετροβολοῦσε τὸν πρόεδρό μας ἡ Ἀσήμω. Καὶ τότε ὁ κυρ - Ἀναστάσης ἠσύχασε, λέγοντας:

—Ἐγὼ σ' αὐτὰ πῆρα τὴ σύνταξί μου! Ἐσεῖς νάγετε τὸ νοῦ σας! Κι' ὁ κουμπάρος ὁ Λύκος ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του!

Ὅμως, ὅλοι, ἀνάλαφροι καὶ γαρούμενοι τραβούσαμε τὴν ἀνηφοριὰ μὲ τὴ γλυκειὰ δροσοῦλα τῆς καλοκαιρινῆς αὐγῆς καὶ μὲ τὴν ἀπόλαυσι ποὺ ἔδινε τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι, νεμάτο ἀπὸ βαλσαμωμένα ἀρώματα τοῦ δάσους.

Ἦταν καὶ δὲν ἦταν μιᾶς ὥρας τὸ ἀνέβασμα ἀπ' τὸ μοναστῆρι μέσα στὸ δάσος. Σὲ λίγο σταθήκαμε κι' ἀγναντεύαμε τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ κάστρο τῆς Φυλῆς καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς νεαρὲς καὶ νερφομένες στὴν παρέα μας καθηγήτριες τῆς φιλολογίας ἄρχισε νὰ μᾶς μιλᾶ γιὰ τὸ ἀρχαῖο ὀχυρὸ τῆς Πάρνηθος καὶ γιὰ τὴν ἐξόρμησι τοῦ Θρασυβούλου γιὰ νὰ καταλύσῃ τοὺς Τριάκοντα. Μᾶς τὰ εἶπε σύντομα, στρατὰ καὶ ὅμορφα.

—Κοντεύουμε καὶ μεῖς νὰ γίνουμε Τριάκοντα! φώναξε ὁ κυρ - Ἀναστάσης. Ζωὴ νάχουμε!

Περάσαμε σὲ λίγο τὴν πλαγιὰ καὶ πιάσαμε νέα ἀνηφοριὰ πρὸς τὴ Γκούρα. Εἴχαμε μπῆ στὰ ἔλατα, ὅταν ὁ ἥλιος εἶχε φτάσει μεσούρανα. Σὲ μιὰ ὥρα σκαλώσαμε στὴν ἀθάνατη Γκούρα (975 μ.), ὅταν σ' ἕνα ὕψωμα στεφανωμένο ἀπὸ ἔλατα, ὁ Γιώργης ὁ Λύκος, ποὺ προπορευότανε, μᾶς φώναξε καὶ μᾶς ἔδειξε ἀπέναντι;

— Νὰ τὸ Βοσκοτόπι της!

Στὸ ξάνναντο πέρα ἀκολουσαμε, καὶ στέναξε μιὰ φλογέρα. Νομίσαμε ὅτι ἦταν τῆς Ἀσήμως, ἀλλ' ὁ Λύκος μᾶς εἶπε ὅτι αὐτὴ δὲν παίζει φλογέρα. Ἄλλος τσοπάνης ἦταν. Ὡστόσο φτάσαμε, σὲ λίγο, στὴ μενάλη πηγὴ τῆς Γκούρας, σβύσαμε τὴ δίψα μας μὲ τὸ κρυσταλλένιο νερό της κι' ἀκούσαμε λιγάκι τὸ νερτίδοτραγούδισμα τῆς νεροπράμας.

Μποροῦσαμε δῶ πάνω νὰ κάμωμε λημέρι καὶ νὰ τσιμπήσουμε κάτι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ παραατηθῇ ἀπ' τὴ γνωριμία τῆς Ἀσήμως. Κανεὶς δὲν κουράστηκε,

—"Οπου κι' ἂν εἶνε θὰ φανῇ! ἔλεγε ὁ Λύκος.

Προχωρούραμε ἀπὸ πλαγιὰ σὲ πλαγιὰ καὶ ξεπερνούσαμε βραγάκια καὶ γοντρούς κορμοὺς μέσα στὰ γέρικα ἔλατα ὅταν σ' ἕνα μ'ικὸ ἐλατο, στὸ ψήλωμα, φάνηκαν κορεσμένα, ἕνα τράστο μιὰ τσότρα καὶ μιὰ γκλίτσα

—Ἐδῶ εἶνε! ξαναεῖπε ὁ Λύκος.

★

Δυὸ κοπέλλες τὴν εἶδαν σὲ μιὰ στιγμὴ καθισμένη σ' ἕνα βραγάκι. Ἔτρεξε ὁ Λύκος μπροστὰ καὶ μεῖς ἀπὸ κοντὰ του στὴν πλαγιά, γιὰ νὰ σκαλώσουμε στὸ ὕψωμα. Ἐκεῖνη ὅμως, σὰν ἄκουσε ἀνθρώπινες φωνές, ὅσο ν' ἀνεβοῦμε μεῖς μὲ τὸν γῦρο τὴν πλαγιά. πετάχτηκε σὰν ζαρκαδάκι, ἄρπαξε τὰ πράγματά της καὶ χώθηκε στὴ ραράδρα.

Τὰ πρόβατά της τὴν ἀκολούθησαν σκορπισμένα τσεγοντας.

Οἱ κοπέλλες ἔτσεναν καὶ ἀπὸ μακρυὰ τὴν φώναζαν μὲ τ ὄνομά της:

—Ἀσήω!... Ἀσήω!...

Τίποτα κείνη. Ἀπελπισμένος ὁ Λύκος, νύσισε καὶ μᾶς φώναξε:

—Ποῦ νὰ τὴν πιάσης τώρα! Πάλι καλὰ ποὺ τὴν εἴδαμε!

Ὅταν ξανακατεβήκαμε πρὸς τὴν πηγή, ἀπαντήσαμε δυὸ ξεραγκιανὲς καὶ ἡλιωμένες γυναῖκες ἀπ' τὴ Χασιά μὲ τὰ ζῶα τους φορτωμένα ξύλα κι' ἄγυρα ἀπ' τὸ βουνό. Μᾶς γαιρέτησαν εὐγενικὰ κι' ὅταν ἄκουσαν ἀπ' τὸ Λύκο πὼς πήγαμε γιὰ τὴν Ἀσήμω, γέλασαν γιὰ τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀφέλειά μας καὶ ἡ μία. γτυπώντας τὸν γάϊδαρό της, μᾶς φώναξε:

—Ἄμ' δὲν τὴν ἑξέρατε; Εἶνε παλαβή, γιὰ τὰ σίδερα!

—Αὐτή, κυρά μου δὲν εἶνε παλαβή. Ἐμεῖς εἴμαστε παλαβοί, ποὺ σκαλώσαμε στὰ κορφοῦρα τῆς Γκούρας. γιὰ νὰ τὴν δοῦμε! Αὐτὴ τάχει πετρακόσα!

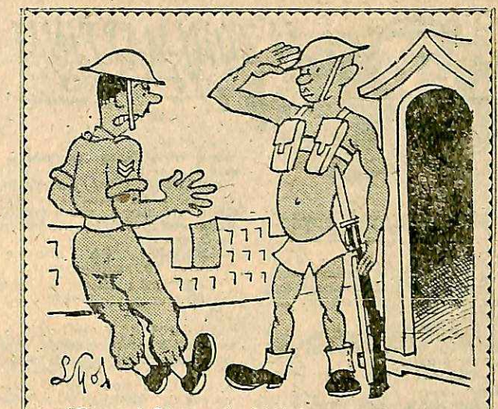
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δήλωσις

Ἀπὸ διμήνου καὶ πλέον τὰ πλεῖστα τῶν ἐκδιδομένων ἐν Ἀθήναις περιοδικῶν, ὅπως ἄλλωστε καὶ αἱ ἐφημερίδες εὑρέθησαν στὴν ἀνάγκη ν' αὐξήσουν τὴν τιμὴν των λόγῳ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ὅλων τῶν συντελεστῶν, τῆς ἐκδόσεως των κατὰ 50 % καὶ πλέον.

Ὁ «Θησαυρὸς» καὶ τὸ «Ρομάντσο», ἂν καὶ ὑπεβλήθησαν στὰς ἰδίας πυξηνημένας δαπάνας πάσαν τὰ μόνα περιοδικὰ τὰ ὁποῖα ἐναντιώθηκαν νὰ προβοῦν εἰς οἱανδήποτε αὔξησιν πέραν τῆς τιμῆς των χιλίων δραχμῶν. Σήμερον ὅμως – μετὰ παρέλευσιν διμήνου καὶ πλέον — εὑρίσκονται στὴν ἀναποτρεπτον ἀνάγκην ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους συναδέλφους των καὶ νὰ ὁρίσουν τὴν ἰδίαν τιμὴν τῶν 1.500 δρχ ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
«ΡΟΜΑΝΤΣΟ»

—"Ενεκα ἡ ζέστη, κὺρ λοχία!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπικαιρα

Φλεγέμεθα

Σαχάρα εἶνε ἡ πόλις μας. Καθημερνὸ χαμψίνι
τὸν κόσμο ξεροψήνει.
Φλέγεται ὁ κόσμος πράγματι. Καὶ ἄνευ ἠρεμίας
ἀρχίζει θέλοντας καὶ μὴ πολλὰ περιπατήματα
γιατὶ κυρίως φλέγεται ὑπὸ ἐπιθυμίας
νὰ δῇ μιὰ λύσι ὁριστικὴ σὲ φλέγοντα ζητήματα

Πυγμαχικὰ

Ὁ Τζόε Λιούϊς, φίλοι μου, πυγμάχος μὲ πατέντα
θαρρῶ πὼς βρῆκε μιὰ δουλειὰ πούχει μεγάλη ρέντα
δίνει γροθιές, τρῶει γροθιές, στὴ μύτη του ἡ στὸ (μάτι
κεὶ φυσικά, γιὰ ὅλ' αὐτά.... δολλάρια εἰσπράττει!

★

Τώρα στὸ νέο του τὸ μάτς νίκηση δὲν νίκηση κάπου... ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες θὰ τσιμπήση
(χιλιάδες σὲ δολλάρια καὶ σᾶς τ' ὁμολογῶ :
μὲ τέτοια πληρωμὴ γροθιες τὶς δέχομαι κι' ἐνώ!)'

★

Λοιπὸν τὸ συλλογίστηκα περίφημα καὶ φίνα
νὰ στείλω μία πρόσκλησι, μ' ἐλπίδες εἰδικές:
«Κύριε Τζόε, Σᾶς προκαλῶ. Ἔλατε στὴν Ἀθήνα
καὶ φέρτε μου δολλάρια... κι' ἂς φάω μερικές!»

Φάλαινες

Εἰς τὸ Λονδίνον, εἴπενε πὼς ὠφελεῖται ἡ ὑγεία
ἂν οἱ πολῖται ἐπιδοθοῦν στὴν... φαλαινοφαγία
καὶ ὅπως λέ ἐ τρῶγεται μὲ ὅλας τὰς τιμὰς
μία φάλαινα, ὡς τασκεμπατ, ροσμπὶφ ἡ καπαμᾶς.

★

Ἀφοῦ τὸ κρέας φαίνεται σπανίζει μέσ' στὴ Λόντρα
ἂς φᾶν' ἔστω καὶ φάλαινες. Ἐμεῖς δὲν πᾶμε κόντρα
κι' ὅταν σωθοῦνε καὶ αὐτές, ὅπως ὁ κόσμος πάει
σίγουρα ὁ ἕνας ἄνθρωπος τὸν ἄλλονε θὰ φάῃ!

Ἀπειλὴ ἀπεργίας

Ὑπαλλήλων δημοσίων ἀπειλεῖται ἀπεργία
γιατὶ λένε, τὴ ζωὴ τους δὲν μποροῦνε νὰ βολέψουν.
Πὰν οἱ ἄνθρωποι νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴν πολυφωνία
καὶ γυρεύουν ν' ἀπεργήσουν γιὰ νὰ κάτσουν νὰ (κωνέφουν!...

★

Θ' ἀπεργήσουν, ὅπως λένε. Εἶνε πλέον γεγονὸς
γιατὶ ὅλοι ἔχουν τσοῦρμο νὰ τοὺσουν καὶ φαμίλια
κι' ἐνῶ παίρνουν τὸ μισθό τους εἰς τὸ τέλος τοῦ (μηνὸς
ἀγοράζουν ἴσα - ἴσα.. μιάμιση ὀκὰ σταφύλια!..

Θεάματα τῶν λουτρῶν

Αἱ ἐντυπώσεις μας φρικταί.
κοσμοθριφεῖς τῆς Ἀττικῆς, αἱ γροφικαὶ ἀκταί.
Φωνές, κραυνὲς καὶ σπαραγμοί
κι' ὁ κόσμος ὅλος – κι' ἂν λούμενοι καὶ μή – μὲ ὕφος Καννιβάλων.
ὁρμοῦν ἱπποτικώτατα οἱ μὲν κατὰ τῶν ἄλλων!..

★

Γιὰ μιὰ κομπίνα γίνεται ἀγρία διαμάχη !.
Τρώει γροθιὰ ὁ ἄνθρωπος, στὸ μάτι, στὸ στομάχι, κι' ἐκεῖ τρέχουν ἀκάθεκτοι καὶ τρίτοι, ἀπὸ ρυτῆρος ἢ δὲ κομπίνα παίρνεται, ἀπ' ὁποιον εἶναι ἤρως!...
Καλοπερνάνε δηλαδὴ τῶν Ἀθηνῶν οἱ κάτοικοι
κι' ἀποκαλοῦνται ἐλ' αὐτά.. ἔξοδος Κυριακάτικη !

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Η σοφία της φυγής

(Έκείνη έχει το ύφος των μεγάλων αποφάσεων. Έκείνος την εξωτερική εμφάνισι της μεγάλης συντριβής).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καί, δέν είναι δυνατό νά μάθω τουλάχιστον γιατί ;...

ΕΚΕΙΝΗ : Δέν έχει γιατί έτσι....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πώς έτσι ;.... Έπειδή σοϋ κάπνισε ;...

ΕΚΕΙΝΗ : "Οχι' άλλά έτσι πρέπει....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τό «πρέπει» είνε τό πιό άντιπαθητικό ρήμα της γής... "Οποτε τ' άκούω, μοϋρχεται νά σκοτώσω άνθρωπο !....

ΕΚΕΙΝΗ : "Οτε, τώρα σά νά λέμε κινδυνεύω κι' έγώ....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Έσύ ;... Ποτέ!

ΕΚΕΙΝΗ : Είπες ότι όποτε άκούσης τό ρήμα «πρέπει», σοϋρχεται νά σκοτώσης άνθρωπο. Έγώ είπα «πρέπει» δέν σοϋρχεται νά μέ σκοτώσης ;....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τί λές ;....

ΕΚΕΙΝΗ : "Ισως γιατί δέν είμαι άνθρωπος....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μήν παίζης μέ τά λόγια.... Καί ίδιως, μήν ξεφεύγης άπό τό θέμα πού μάς άπασχολεί....

ΕΚΕΙΝΗ : Ποιό ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν άγκαλιάζει) : Μά τό ότι άποφάσισες νά φύγης, φυσικά !

ΕΚΕΙΝΗ : Έ, θά φύγω.. Ύστερα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Κι' έμένα πού θά μείνω ;.... Δέν μέ συλλογιέσαι ;.... Δέ μέ ρωτάς τί θά κάνω ;... Σέ ποιούς τοίχους θά σπάσω τό κεφάλι μου ;....

ΕΚΕΙΝΗ : Είν' άπαραίτητο νά τό σπάσης ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Άμα φύγης ;.. Έπιτακτική άνάγκη !...

ΕΚΕΙΝΗ (άπομακρύνεται πάυκα άπό τήν άγκαλιά του) : "Ησουν, είσαι καί θά είσαι άδιόρθωτα ύπερβολικός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν ξαναγκαλιάζει) : Σέ βεβαιώνω πώς αύτή τή φορά είμαι πολύ κατώτερος άπό τήν πραγματικότητα...

ΕΚΕΙΝΗ : Θά σπάσης λοιπόν, τό κεφάλι σου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Χωρίς καμμιά άμφιβολία.... Μόλις ή φύγης !...

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναφεύγει άπό τήν άγκαλιά του άποφασιστικά, σηκώνοντας τούς ώμους της) : Κι' έπί τέλους, δικό σου είνε! κάνε το ό,τι θέλεις.... Έγώ πάντως θά φύγω ...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μά γιατί ;..., Ποιος ό λόγος ;..... Σοϋκανα τίποτα ;... Σοϋφταιξα ;...

ΕΚΕΙΝΗ : Άπ' όλους τούς άντρες της γής, είσαι ό πιό ύποφερτός....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τότε, γιατί νά φύγης ;...

ΕΚΕΙΝΗ : Θές όπωσδήποτε νά τό μάθης ;....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μά δέν θέλω νά μάθω καί τίποτ' άλλο...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά) : Γιατί είναι καιρός νά φύγω !...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καιρός ; Τί καιρός ; Ύπάρχουν ώρισμένες έποχές γιά νά φεύγη κανείς ;

ΕΚΕΙΝΗ : Βεβαίως....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δηλαδή, ό Αϋγουστος νά ποϋμε....

ΕΚΕΙΝΗ : Ό Αϋγουστος δέν έχει καμμιά άπολύτως σχέσι μ' όλα αύτά καί μή λές άπδίες !...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Λοιπόν ; Σοϋ είπα' είναι καιρός νά φύγω... Τώρα, πού ίσως μ' άγαπάς άκόμα λιγάκι... Πού ή φυγή μου θά σοϋ κοστίση, κι' ή θέσι μου θά μείνη γι' άρκετόν καιρό άδειανή στό πλάϊ σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τι εϊδους σαδισμός είν' αύτός ;....

ΕΚΕΙΝΗ : Δέν είνε σαδισμός' είναι άμυνα.... Κάθε πράμα στή ζωή άρχίζει καί τελειώνει — ή ζωή, όπως κι' ό έρωτας... Μοιράια λοιπόν έξέλιξι είναι καί τό τέλος πού θάρθη άναπόφευκτα νά σφραγίση τήν άγάπη μιας σάν ταφόπετρα... Μιά μέρα, ύστερ' άπό πολύ ή άπό λίγον καιρό τό φιλί θά ξεψυχήση πιά στά βαριεστημένα χείλια μας τό ερωτόλογο δέ θάχη τή δύναμι νά βγή θά νοιώθουμε τίς καρδιές μας μουδισμένες καί τήν άνάγκη της άλλαγής έπιτακτική.

Τότε ή φυγή μου δέ θ' άφήση κενό στό πλάϊ σου· ή θέσι μου, πρίν άκόμη φύγω θάχη γεμίσει μέ μιάν άλλη ή μέ τήν προσμονή μιάς άλλης.... Τότε, ή φυγή μου θάναι άπολύτρωσι. Θά μοιάζη σάν τό θάνατο ένός γέρου έννενήντα χρονών...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ένώ σήμερα ;....

ΕΚΕΙΝΗ : Σήμερα ή άγάπη μας θά πεθάνη άπό βιαιο θάνατο γεμάτη νειάτα κι' όμορφιά !... Σήμερα, θά μέ νοσταλγήσης καί θά σέ πονέσω· οί πρώτες νύχτες πού θά περάσης χωρίς έμένα θάναι μαρτύριο κι' αύτές πού θά περάσω μακρυά σου μεσαιωνικές ιέρες έξετάσεις !... Σήμερα τό φιλί μου θά φλογίζη τά χείλια σου γιά κειρό, κι' ή φωνή σου θά μοϋ νανουρίζη τή θύμησι (ι' άπαλές νότες· αύριο ή φλόγα στά χείλια θάχη γίνει πάγος κι' ή άρμονία της φωνής παράτονος ήχος... Δέ συζητεϊται σήμερα πρέπει νά φύγω, καί σήμερα θά φύγω !

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποϋ τά διάβασες όλ' αύτά ;...

ΕΚΕΙΝΗ : Στό άγραφο βιβλίο τοϋ γυναικείου έντιστικτου.... (τοϋ άγκαλιάζει τό κεφάλι, καί τόν φιλάει τρελλά στό στμα). Γειά σου !....

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζαλισμένος άπ' τό τελευταίο φιλί της) : Στό καλό... (τήν άφίνει καί φεύγει μέ τή σκέψι πώς ή άναπημένη του έκανε ένεγκλημα καί μιά σοφή πράξι μαζί...).

ΧΡ. Κ. ΧΑ'ΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Έκείνος - Έκείνη»

Τά τελευταία άντίτυπα τοϋ βιβλίου τοϋ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου πωλοϋνται στά γραφεία τοϋ «Θησαυροϋ» καί στήν οίκίαν τοϋ συγγραφέως (Κύμης 7) άντί δραχ. 6.000 (πλέον τά ταχυδρομικά).

●

Δέκα γλώσσες γιά όλο τόν κόσμο

Σ' ένα πρόσφατο συγέδριο γλωσσολόγων διετυπώθη ή εύχή ν' άπλουστευθή τόσο ή όργάνωσις τοϋ κόσμου, ώστε όλοι οί άνθρωποι νά μιλοϋν μόνο 8 τοπικές γλώσσες καί 2 γενικές βοηθητικές. Ή γαλλική προβλέπεται νάνε ή πρώτη βοηθητική γλώσσα γιά τήν Εύρώπη τή Σοβ. Ρωσσία καί τήν Έγγύς Άνατολή. Ή άγγλική θάχη τή δεύτερη θέσι. Ή Άφρική θά χωρισθή σέ δυό μεγάλες ζώνες. Στή μιά θά όμιλήται ή γαλλική καί στήν άλλη ή άγγλική. Στόν ύπόλοιπο κόσμο — Άγγλία Άμερική, Λατινική Άμερική, Ίνδίες, Ίνδονησία κλπ.-ή άγγλική θάνε ή πρώτη βοηθητική γλώσσα κι' ή γαλλική ή δεύτερη. Όσο γιά τίς τοπικές γλώσσες θάνε οί έξής: γαλλική στήν Εύρώπη ρωσσική στή Ρωσσία, άραβική στή Μέση Άνατολή, ισπανική στή Λατινική Άμερική, ινδική στίς Ίνδίες, κινεζική στήν Κίνα, Μαλαισία καί Ίνδονησία καί δυό μεγάλες διάλεκτοι στήν Άφρική.

Οί ΔΑΝΙΔΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ... ΠΑΠΑΔΕΣ!

Η άντίδρασις τών συντηρητικών

Ό φεμινισμός σημείωσε μιά καινούργια νίκη, ένα πραγματικό θρίαμβο. Άφοϋ οί γυναίκες έγιναν κατά τά τελευταία χρόνια συγγραφείς, δικηγόροι, βουλευταί στρατιώτες, τώρα θ' άρχισουν νά γίνωνται καί πάστορες!

Ό έπαναστατικός αύτός νεωτερισμός έφαρμόστηκε στή Δανία, όπου γιά πρώτη φορά στήν ίστορία τό ώραίο φύλον άπέκτησε τό δικαίωμα ν' άκολουθήση τό έκκλησιαστικό στάδιο. Πράγματι, στίς 12 Ίουνίου, τό δανικό Κοινοβούλιον έψήφισε ένα νόμο, πού έπιτρέπει στίς γυναίκες νά γίνωνται... ίερωμένοι. Κι' έτσι μέ τή νίκη αύτή, πού άποτελεί μιά άπ' τίς κυριώτερες γυναικείες διεκδικήσεις, τελειώνει ένας μακρός άγώνας γιά τά δικαιώματα της γυναίκας.

Άλλά τό άνδροκρατικό φύλον, πού διατηροϋσε ώς τώρα τό προνόμιο της ίερωσύνης δέν φαίνεται καθόλου διατεθειμένο νά τό έγκαταλείψη. Ή συντηρητική μερίς της δανικής έκκλησίας, νά ύποδύεται ρόλους άγγέλων στίς κυριακάτικες παραστάσεις τοϋ σχολείου, όπου φοιτοϋσε. Άργότερα, μάλιστα, κυριεύθηκε άπό τή ζωηρή έπιθυμία νά γίνη ίεραπόστολος.

— Θά πάω στήν Κίνα καί θ' άφιερώσω όλη μου τή ζωή στή σωτηρία τών άμαρτωλών καί τήν περίθαλψι τών δυστυχισμένων, δήλωσε στή μητέρα της.

Ζοϋσαν τότε στό Σάλλεϋ της Νοτιου Καρολίνας, όπου ή μητέρα της — ή Μάντελιν ήταν όρφανή άπό πατέρα — έξασκοϋσε τό έπάγγελμα της δημοσιογράφου.

— Ή Κίνα είνε πολύ μακρυά, άπάντησε ή κυρία Τζώνς, πού είχε μαντέψει μιά καλλιτεχνική κλίσι στήν κόρη της. Άς άρχίσωμε άπό τή Νέα Ύόρκη...

Κι' έπεισε, πραγματικά, τήν κόρη της νά φύγη γιά τή Νέα Ύόρκη, όπου φοίτησε έκεί σέ μιά δραματική σχολή.

Όταν ή Μάντελιν ξαναγύρισε στό Σάλλεϋ, ή ίδέα νά γίνη ίεραπόστολος δέν τήν είχεν έγκαταλείψει. Ή μητέρα της μάταια άγωνιζόταν νά τήν μεταπείση.

Μιά μέρα, ή κυρία Τζώνς διάβασε στήν έφημερίδα όπου έργαζόταν, μιά δημοσίευσι της «Κολούμπια». Ή μεγάλη κινηματογραφική έταιρία προεκήρυσσε ένα διαγωνισμό νέων ταλέντων γιά ένα ραδιοφωνικό έργο.

Ή κυρία Τζώνς πήρε τότε κρυφά μιά φωτογραφία της Μάντελιν καί τήν έστειλε στήν Έταιρία. Έπειτα άπό μερικές μέρες, έπαιρνε μιά πρόσκησι άπό τήν «Κολούμπια». Κατώρθωσε τότε, όχι χωρίς κόπο, νά πείση τήν κόρη της νά δεχθή αύτή τήν πρόσκλησι καί νά λάβη μέρος στό διαγωνισμό.

Αύτό τώρα ήταν τό τέλος της «ίεραποστόλου» Μάντελιν Έρλ Τζώνς καί ή έμφάνισις της καλλιτέχνιδος Λόϊς Κόλλιερ!

Στό έργο πού παίχθηκε στό ραδιόφωνο, ή Μάντελιν κέρδισε τό πρώτο βραβείο. Ύποδυόταν σ' αύτό τό ρόλο μιάς νέας πού λεγόταν Λόϊς Κόλλιερ.

Όταν έπειτα άπό μερικές μέρες, ή «Κολούμπια» της πρότεινε νά ύπογράψη ένα συμβόλαιο, ή Μάντελιν άφησε τό πραγματικό της όνομα καί πήρε τό όνομα της ήρωΐδος τοϋ έργου, στό όποίον είχε θριαμβεύσει!

Έτσι, λοιπόν, γεννήθηκε ή «στάρ» Λόϊς Κόλλιερ.

Έπαιξε άκόμη μερικά ραδιοφωνικά έργα γιά λογαριασμό της «Κολούμπια» κι' έπειτα έμφανίσθηκε ώς δραματική ήθοποιός στίς θεατρικές σκηνές τοϋ Λός Άντζελες καί τοϋ Χόλλυγουντ.

Ή έπιτυχία της ήταν πολύ μεγάλη κι' έφθασε τά όρια τοϋ θριάμβου στό έργο τοϋ Έρβινγκ Μπέρλιν «Αύτός είνε ό στρατός», όπου ύποδυόταν τό ρόλο της Είλυν.

Άμέσως έπειτα, ή «Ούνιβέρσαλ» της πρότεινε ένα συμβόλαιο γιά νά παίξη στόν κινηματογράφο.

Ή Λόϊς Κόλλιερ έχει μεγάλα φωτεινά μάτια, καστανά μαλλιά καί πρόσωπο έξαιρετικά έλκυστικό. Ή φωνή της είνε θερμή καί μελωδική.

Ή νεαρή θεντέττα μένει σήμερα σ' ένα κομψό διαμέρισμα στό Χόλλυγουντ κι' έχει τή μανία νά συλλέγη δίσκους γραμμοφώνου καί καπέλλα παντός είδους. Τής άρέσουν συνήθως τά πιό πρωτότυπα καί τά πιό διακοσμητικά. Έτσι έσχάτως έμφανίσθηκε στίς ίπποδρομίες τοϋ Λός Άντζελες μ' ένα καπέλλο στολισμένο μέ κλωσσοπούλια καί αύγά! Περιττό είνε ν' άναφέρη κανείς ότι ή έπιτυχία της ήταν έξαιρετική, γιατί είνε γνωστό πόσο άρέσουν οί έξωφρενισμοί στίς Άμερικανίδες.

Όσο τώρα γιά τό άγαπημένο της σπόρ, είνε τό τέννις. Τρελλαίνεται έπίσης γιά τή ρούμπα, άλλ' άντιπαθεί φοβερά τό «μπούτζι - βούτζι».

Ή Λόϊς Κόλλιερ έχει δυνατό μνημονικό καί ταχυτάτη άντίληψι, πού έχουν προκαλέσει τό θαυμασμό τών σκηνοθετών τοϋ Χόλλυγουντ. Άντιλαμβάνεται τό καθετί άμέσως, άποστηθίζει γρήγορα τούς πειό δύσκολους ρόλους τό μιλά της δουλεύει μ' έξαιρετική γοργότητα, δέν τής διαφεύγει τίποτε.

Έχει γυρίσει ώς σήμερα πολλά έργα. Άνάμεσα σ' αύτά ξεχωρίζουν. «Ή Μάγισσα», «Ή Βασίλισσα τής ζούγκλας», «Γυναίκες γυναίκες», «Σερενάτα ή έγκλημα». «Αύτή είνε γιά μένα», «Ή γυναίκα - Κόμπρα» κλπ.

Τό όνειρό της είνε νά έμφανισθή σέ μεγάλους δραματικούς ρόλους καί νά παίξη έργα τοϋ Σαίξπηρ καί τοϋ Ίψεν.

Κ ΛΕΣΤΕΡ

Η «στάρ» πού ήθελε νά γίνη ίεραπόσιολος!

Η χαριτωμένη Λόϊς Κόλλιερ μέ τό έξωφρενικό καπέλλο της πού είνε στολισμένο μέ αύγά καί κλωσσοπούλια!...

Κρητικές Μαντινάδες

Άνοιξε τίς άγκάλες σου, τά μυρισμένα χνώτα,
νά πέσω ν' άποκοιμηθώ όπως κοιμώμουν πρώτα

Άν όλα τά λησμόνησες λίγες αύγές θυμήσου
πού σοϋ 'λεγα: «ζημέρωσε» καί μοϋ 'λεγες: «κοιμήσου»

Άνοίξετε τήν έκκλησιά νά πάω νά πέσω στ' άγια,
γιατί μέ ζετρελλάνανε τ' άγάπης μου τά μάγια.

Άνοιξ' τά κρουσταλλένια σου χέρια κι' άγκάλιασέ με
καί τό δαχτυλιδένιο σου στόμα καί φίλησέ με.

Άν παντρευτής παντρεύομαι, κι' άν έτσι μείνης μένω,
κι' άν πάς νά γίνης καλογρηά κι' έγώ στά ράσα μπαίνω.

Άπ' όντα δέν έομίζαμε, ψηλέ λιγνέ μου κρίνε
δέν μοϋμεινε καιρός νά ίδω είνε ντουνιάς; δέν είνε;

Σέ είδα είς τόν ϋπνο μου καί μοναχός μιλοϋσα
τής πόρτας σου τά μάρμαρα γονατιστός φιλοϋσα.

Άπ' τά γλυκά τά μάτια σου διπλή σαΐτα βγαίνει,
ή μιά μοϋ παίρνει τή ζωή κι' ή άλλη μ' άνασταίνει.

Άρρωστημένος τοϋ γιατροϋ πάντα ζητά βοτάνι
κι' έγώ σοϋ ζήτησα φιλί, μά σοϋ έκακοφάνη

Μέ πλάνεσαν τά μάτια σου πού καμηλοτρόπανε,
πού λαχταρίζουν γιά φιλί καί δέν τό μαρτυράνε.

Η δημοφιλέστερη ΓΥΝΑΙΚΑ της Ν. Ἀφρικῆς

Ἡ ἁπλὴ καὶ ποιητικὴ ζωὴ τοῦ ζεύγους Σμάτς

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια ἀκριβῶς, στὴν ἰσόγεια σάλλα μιᾶς παληᾶς φερμας τοῦ νοτιοαφρικανικοῦ χωριοῦ Στέλλενμπος, ἔγιναν οἱ γάμοι μιᾶς ἀπ' τὶς κόρες τοῦ σπιτιοῦ, τῆς Ἰσαβέλλας Κρίτζ, μὲ τὸ γείτονα Γιαν Σμάτς, ἕνα νέο, ψηλὸ καὶ σοβαρὸ ὁλκηόροο. Προσκεκλημένοι ἦσαν μερικοὶ φίλοι κτηματίαι. Ἡ τελετὴ ἔγινε ἁπλουστάτη.

Οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν γνωριστῆ ἀπὸ μικρὰ παιδιά, στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Κατάγονταν κι οἱ δυὸ ἀπ' τοὺς πρώτους μετανάστες, ποὺ εἶχαν φτάσει ἀπ' τὴ δυτικὴ Εὐρώπη κι' εἶχαν ριζώσει στὴ Νότιο Ἀφρική. Εἶχαν ὅμοια γοῦστα: Ἀγαποῦσαν τὴν ποίησι, τὶς ξένες γλῶσσες καὶ τὴ φιλοσοφία. Πρὸ πάντων ὅμως ἀγαποῦσαν τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ καὶ τὴν καινούργια, ἀδιαμόρφωτη ἀκόμη χώρα ποὺ εἶχε γίνει πατρίδα τους.

— Θἄθελα νὰ φυτέψω σιτάρι, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γιὰν στὴ γυναίκα του. Θἄθελα ὅμως ἐπίσης νὰ κάμω κάτι ἄλλο, ὡς ὅτου τὸ σιτάρι νὰ φυτρώσῃ.

Κι' ἀλήθεια, μέσα στὰ 50 ἑπόμενα χρόνια, πραγματοποίησε καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς σκοποὺς του. Ἔχει γίνει σήμερα πρωθυπουργὸς τῆς Νοτιαφρικανικῆς Ἑνώσεως καὶ πολιτικὸς παγκοσμίου φήμης. Ἡ σύζυγός του εἶνε ἡ δημοφιλέστερη γυναίκα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ὡστόσο μένουν κι' οἱ δυὸ ἀγρότες στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους. Τελευταίως, γιόρτασαν τοὺς χρυσοῦς γάμους των στὴ φέρμα τοῦ Ντόρνκλοοφ, κοντὰ στὴν Πραιτώρια. Καθυστέρησαν λίγες μέρες, γιατὶ ὁ στρατηγὸς Σμάτς — ἔτσι προτιμᾶ νὰ τὸν λένε ὁ στρατάρχης — δὲν μπόρεσε ν' ἀφίσῃ ἐνωρίτερα τὰ κυβερνητικά του καθήκοντα καὶ νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι 1.600 χιλιομέτρων.

Προσκεκλημένοι στὴν τελετὴ αὐτή, ἁπλὴ ἐσα κι' ὁ γάμος τους, ἦσαν τὰ 6 παιδιὰ τους — ὅλα παντρεμένα — μὲ τοὺς καὶ τὶς συζύγους των, καὶ 16 ἐγγόνια τους.

Ἡ φέρμα τοῦ Ντόρνκλοοφ εἶνε ἕνα παλιὸ τετράγωνο κτίριο, ἄλλοτε στρατώνας. Οἱ Σμάτς τ' ἀγόρασαν 300 λίρες, πρὸ 40 ἐτῶν, κι ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτό, ὅταν ἔφυγαν ἀπ' τὸ Στέλλενμπος. Ὁ στρατηγὸς πηγαίνει ἐκεῖ συχνά, γιὰ νὰ κάμῃ ὁλομόναχος μακρυνοὺς περιπάτους, ἢ μάλλον πορεῖες πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἡ κ. Σμάτς περνάει τὸν περισσότερο καιρό της στὸ Ντόρνκλοοφ. Παρ' ὅλα τὰ 77 χρόνια της, φροντίζει ἡ ἴδια γιὰ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Στρώνει μόνη τὸ κρεββάτι της, καθὼς καὶ τοῦ συζύγου της, ἐπιβλέπει στὴν κουζίνα, πλέκει στὴ βεράντα παρακολουθῶντας συγχρόνως τὰ παιγνίδια τοῦ ἐγγόνου της... Εἶνε λεπτή, μικροκαμωμένη καὶ πάντα χαμογελαστή. Στὸ Ντόρνκλοοφ, φορεῖ συνήθως ἕνα ἀγροτικὸ παντελόνι τῆς δουλειᾶς καὶ παπούτσια πάνινα δίχως τακούνι. Δὲν πίνει, οὔτε καπνίζει ποτέ. Ἀποφεύγει τὰ «κοκτάιηλ - πάρτυ» κι' ὅλες γενικῶς τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

Ἄλλοτε, συνώδευε τὸν ἄντρα της σ' ὅλα τὰ πολιτικὰ ταξεῖδια του καὶ τὸν βοηθοῦσε στὴ δράσι του. Τώρα ὅμως περνάει ἡσυχώτερη ζωή.

Κατὰ τὸ τελευταῖο ταξεῖδι τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας στὴ Ν. Ἀφρική, ἡ κ. Σμάτς πασευδέθηκε σ' ἐλάχιστες μόνον ἐπίσημες τελετές. Ἀλλά, μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα, ὁ βασιλεύς, ἡ Βασίλισσα κι' οἱ πριγκήπισσες τὴν ἐπεσκέφθηκαν στὸ χτῆμα της, ὅπου τὴ βρῆκαν μόνη. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ τυπικότητα. Φλυάρησαν ὅλοι μαζί, παίρνοντας τὸ τσάϊ, τράβηξαν μερικὲς φωτογραφίες κι' ἔκαμαν ἕναν μικρὸν περίπατο. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔβαλε στοὺς ἐπισκέπτες μιὰ συλλογὴ φωτογραφιῶν μὲ ἰδιόχειρες ἀφιερώσεις τοῦ τελευταίου Βασιλέως Γεωργίου, τῆς Βασιλίσσας Μαίρης, τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐίνδσωρ (ὡς πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας) καὶ τοῦ στρατάρχου Φὸς. Ἐπισκέφθηκαν μαζὶ τὴ βιβλιοθήκη, ποὺ περιελεῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἑκατοντάδες τόμους, φτιαγμένους μὲ ὅλα τὰ ἀντίγραφα καὶ ἀποκόμματα τῶν λόγων ποὺ ἔχει ἐκφωνήσει ὁ στρατηγὸς Σμάτς, τῶν ἔργων του ποὺ ἔχουν μεταδοθῆ ραδιοφωνικῶς, τῶν σκίτσων, γελοιογραφιῶν, σχολίων, κριτικῶν, κλπ. ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ γι' αὐτόν. Ὑπάρχουν ἀκόμη ὅλα τὰ γράμματά του κι' ἕνας λεπτομερὴς ἀπολογισμὸς τῶν ταξειδιῶν του.

Τὸ ὄνομα τῆς κ. Σμάτς εἶνε ἐλάχιστα γνωστὸ ἔξω ἀπ' τὴ Νότιο Ἀφρική. Δὲν ἔχει πάει ποτὲ στὴ Μεγ. Βρεττανία, οὔτε σὲ καμμιὰ ἀπ' τὶς χῶρες ἐκεῖνες ποὺ σέβονται τὸ σύζυγό της καὶ τὸν θεωροῦν ὡς ἕνα ἀπ' τοὺς φρονιμώτερους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας.

Μολονότι ζῆ στὸ περιθώριο, δὲν διατάξει ὡστόσο νὰ κάμῃ μιὰ δημοσία ἐμφάνισι, ὅταν πρόκειται γιὰ κάποιο γενικὸ καλό. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, διωργάνωσε ἕνα ταμεῖο ἀλληλεγγύης γιὰ τοὺς στρατιῶτες τῆς χώρας της, ποὺ ἀπέκτησε πολὺ γρήγορα κεφάλαια 1 ἑκατομμυρίου λιρῶν, χάρις στὶς προσωπικὲς της συμπάθειες. Ἀπὸ τότε τὴν ἔγουν ἐπονομάσει «Οὔμα» (δηλαδὴ «γιαγιὰ», στὴ νοτιοαφρικανικὴ γλῶσσα).

Ἂν ὁ Σμάτς διατηρῇ ἀκόμη τόση πνευματικὴ ζωτικότητα τὸ ὀφείλει στὴν «Οὔμα», ποὺ εἶνε ὁ ἄξων τῆς ζωῆς του, σύμβουλος καὶ συντροφισσά του.

Γενικῶς, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει τὸ χάρισμα νὰ πλουτίζῃ τὴ σκέψι καὶ τὴ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ πλησιάζει. Τὸ μυστικό της εἶνε ἁπλούστατο: Μαθαίνει σὲ καθένα, ἀκόμη καὶ στὸν πιὸ ταπεινό, νὰ ἐκτιμᾶ καὶ νὰ λογαριάζῃ τὸν ἑαυτό του.

Ἀκόμη καὶ στοὺς ὑπηρέτες της φέρεται σὰν νἄνε μέλη τῆς οἰκογενείας της.

Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἔφτασαν στὸ Ντόρνκλοοφ θερμὰ τιμητήρια τηλεγραφήματα γιὰ τοὺς χρυσοῦς γάμους τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς κ. Σμάτς καὶ διαβάσθηκαν ἐμπρὸς σ' ὅλη τὴν οἰκογένεια.

Ἔπειτα ξαναάρχισε ἡ καθημερινὴ ζωὴ τῆς φέρμας. Γιατὶ «ὑπάρχει ἀκόμη φιτάρι γιὰ σπορά, καθὼς καὶ πολλὰ πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν ὡς ὅτου φυτρώσῃ».

Τί ἔγιναν τὰ διαμάντια ΤΗΣ ΚΛΑΡΕΙΤΑΣ;

Τὸ μυστήριο τῶν θησαυρῶν τῆς φίλης τοῦ Μουσσολίνι

Ὁ θάνατος τοῦ Μουσσολίνι καὶ τῆς φιλενάδας του Κλαρέττας Πιετάτσι εἶνε ἀκόμη γεμᾶτος αἰνίγματα. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι οἱ δυὸ αὐτὲς τραγικὲς ἐκτελέσεις ἦσαν προωρισμένες νὰ τροφοδοτοῦν τὴ φαντασία τῶν δραματικῶν συγγραφέων καὶ τῶν μυθιστοριογράφων...

Ὅταν ὁ Μουσσολίνι κι' ἡ Κλαρέττα ἔφυγαν ἀπ' τὴ βίλλα τους γιὰ τὸ τελευταῖο καὶ μοιραῖο τους ταξεῖδι, ἡ νέα γυναῖκα εἶχε πάρει μαζί της τὰ γυναικεῖα της λίγες βαλίτσες καὶ μερικὰ ἀτομικά της ἐνθύμια. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσί τους, οἱ παρτιζᾶνοι ἔψαξαν τὶς ἀποσκευές τους, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν τὰ βαρύτιμα κοσμήματα ποὺ ἔπρεπε νἄχῃ ἡ Κλαρέττα. Δὲν ἀνακάλυψαν, παρὰ μόνο δυὸ δαχτυλίδια χωρὶς μεγάλη ἀξία κι' ἕνα μενταγιόν, δῶρο τοῦ Ντοῦτσε. Φυσικά, ἀπογοητεύθηκαν ἀπ' τὴν ἀτυχία τους.

Εἶνε γεγονὸς ὡστόσο ὅτι ἡ Κλαρέττα ἀγαποῦσε τὰ κοσμήματα κι' ὅτι εἶχε πολλὰ καὶ ὡραῖα ὅπως βεβαιώνουν οἱ κοσμηματοπῶλαι τῆς Ρώμης, ποὺ δεχόντουσαν συχνὰ τὶς ἐπισκέψεις της κι' ὑπέμεναν... τὰ παζάρια ποὺ τοὺς ἔκανε στὶς τιμές! Ἀλλὰτε ὅλοι οἱ πιστοὶ τοῦ Μουσσολίνι φρόντισαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ ξένο συνάλλαγμα καὶ μὲ κοσμήματα πρὶν ἐπιχειρήσουν νὰ δραπετεύσουν.

Οἱ σχετικὲς πληροφορίες λένε ὅτι ἡ Κλαρέττα εἶχε πάρει μαζί της μιὰ πέτσινη τσάντα μὲ κλεῖσιμο «ἐκλαίρ», ὁλοι μεγαλυτερη ἀπ' τὴν παλαμη της, ποὺ περιεῖχε 37 ὡραῖα διαμάντια ἄλλες πολύτιμες πέτρες καὶ δυο θαυμάσια δαχτυλίδια. Εἶχε ἐπίσης μιὰ μεγαλη ἐζωτικὴ πέτρα, ποὺ τὴν ὠνόμαζε «σμαράγδι τοῦ θιβέτ», δῶρον παλαιοῦ θαυμαστοῦ της.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία αὐτῶν τῶν κοσμημάτων τὸ βέβαιο ὅμως εἶνε ὅτι βρισκόντουσαν μέσα στὴ μικρὴ τσάντα. Τὸ βεβαιώνει ἡ Μύριαμ, ἡ ἀδελφὴ τῆς Κλαρέττας, ποὺ δραπέτευσε ὀλίγες μέρες μετὰ τὴν κατάρρευσι τῶν Γερμανῶν στὴ Βαρεῖο Ἰταλία καὶ κατέφυγε στὴν Ἰσπανία. Προσθέτει, δὲ ὅτι ἡ ἀδελφή της σκόπευε νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ κοσμήματά της σὲ κάποιους Ἐλβετούς.

Μερικοὶ δημοσιογράφοι ὑποθέτουν ὅτι τὰ κοσμήματα ἦσαν κουμμένα μέσα ἀπ' τὸ σουτιὲν καὶ στὶς καλτσοδέτες τῆς Κλαρέττας. Αὐτὸ ὅμως φαίνεται ἀπίθανο, μπορεῖ δὲ ἐξ ἄλλου νὰ διαπιστωθῇ μὲ μιὰ ἔκταφή.

Πολὺ πιθανώτερη εἶνε μιὰ ἄλλη ἐκδοχή. Μεταξὺ τῶν Ἐς-Ἐς ποὺ φρουροῦσαν τὸ Ντοῦτσε ὑπῆρχε κάποιος Χανς Σουλτζε, δεκανέας. Ἐλέγετο τότε πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κλαρέττα. Τὸ βέβαιο δὲ εἶνε ὅτι ἔκαναν συχνὰ συντροφιὰ κι' ὅτι ἡ νεα γυναῖκα τὸν δεχόταν στὸ σπίτι της "γιὰ νὰ παίξουν μουσική»...

Ὅταν ὁ Μουσσολίνι ἔφυγε ἀπ' τὴ βίλλα τῆς λιμνης τοῦ Γκάρντ τὸν ἀκολούθησαν ὁ Σουλτζε καὶ 30 ἄνδρες. Οἱ παρτιζάνοι τοὺς σταμάτησαν στὸ Βουνό, καὶ τότε ἡ Κλαρέττα κατάλαβε πὼς εἶχαν τελειώσει ὅλα.

Θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ εὔκολα μ' ἕνα ἰσπανικὸ αὐτοκίνητο γιατὶ κανεὶς παρτιζάνος δὲν τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τὴ συγκράτησε ὅμως ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸ Μουσσολίνι. Θέλησε νὰ μείνῃ κοντά του ἀνησυχώντας περισσότερο γιὰ τὴν τύχη του, παρὰ γιὰ τὴ δική της.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὴ σύλληψή της κουβέντιασε ἰδιαιτέρως ἐπὶ μισὴ ὥρα μὲ τὸ Σοὺλτζε. Τοῦδωσε τότε τὰ κοσμήματά της; Πιὲανόν γιατὶ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχε δηλώσει σ' ἕνα φιλικά της λύκλο ὅτι ἦταν βεβαία πὼς δὲν θἄ τὴν ἐδίκαζαν ἀλλὰ θἄ τὴς ἐδήμευαν μόνο τὴν περιουσία της.

Τρεῖς βδομάδες μετὰ τὴν ἐκτέλεσι, ἕνας δημοσιογράφος ἀναζήτησε τὸ Χανς Σοὺλτζε. Πίστευε πὼς θὰ τὸν εὕρισκε σὲ κάποιο στρατόπεδο συνηγόρων. Ἐξακρίβωσε ὅμως ὅτι ὁ πρώην Ἐς-Ἐς ζοῦσε στὴ Ζυρίχη, μὲ ψευδώνυμο. Ἔπειτο ἀπὸ λίγο, ὁ Σοὺλτζε ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἐλβετία γιὰ τὸ Μοναχο. Ἀλλὰ ἡ πολυτίμη τσάντα εἶχε πιὰ χαθῆ...

Ὁ ἴδιος λοιπὸν πέπλος μυστηρίου σκεπάζει τὴν ἐξαφάνισι δυὸ θησαυρῶν: τοῦ Μουσσολίνι καὶ τῆς φιλενάδας του. Εἶνε δὲ πιθανώτατον ὅτι δὲν θὰ ξαναβρεθοῦν ποτέ.

Κ. ΣΙΜΙΑΝΗ

◆◆

Τὸ φίδι ποὺ τρώει παπαγάλους

Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἕνα φεῖδι ὄχι δηλητηριῶδες, ποὺ σκοτώνει τὰ θύματά του μὲ σφίξιμο ὅπως ὁ βόας. Ἔχει χρῶμα πρασινοπράσινο μὲ στενὰ ἄσπρα δαχτυλίδια, καὶ μῆκος μεγαλειτερο ἀπὸ 2 μέτρα. Τρέφεται μὲ παπαγάλους ποὺ εἶναι πολυάριθμοι στὴ ζούγκλα. Ἐπίσης τοῦ ἀρέσουν πολὺ οἱ μικροὶ πιθηκοί. Τοὺς πιάνει σκαρφαλώνοντας στὰ δέντρα ὅπου καμουφλάρεται περίφημα χάρις στὸ χρῶμα του.

Μαρτυρικὲς ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Εἶνε ὁ τίτλος τῆς νέας Ἱστορικῆς σειρᾶς ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ πενηνταρικὸ τεῦχος μας στὴ σελίδα 34.

Ἱστορίες πόνου, ἡρωϊσμοῦ, σπαραγμοῦ καὶ μαρτυρίου, δραματικὲς ἱστορίες ἀγάπης, δακρύων καὶ αἵματος, μὲ τραγικὲς ἡρωΐδες ποὺ πλήρωσαν τὸν ἔρωτά τους μὲ τὴ ζωή τους, θλιβερὰ θύματα τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ὁμορφιᾶς των.

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ κυνηγὸς οὐρανοῦ

Γόης ἀλλὰ καὶ πολὺ Μυγχάουζεν

Ὁ Ἔρρολ Φλύν, τὸ πρῶτο «ξωφρὸ παλληκάρι» τοῦ Χολλυγουντ ἔγινε ἥρως μιᾶς ἀσυνήθιστης περιπετείας.

Ἔχει ἀνέκαθεν τὴ μανία ν' ἀγοράζῃ γιοτά. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, λοιπόν, ἔβγαλε ἰδικὸ ἡ-τις μιᾶς ὡραιοτάτης νήσου, στ' ἀνοιχτὰ τῆς Ἰζαμάϊκα. Τὴν ἀποτελοῦν μερικὰ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, φυτεμένα μὲ κοκοφοίνικες. Ὁ Φλὺν εἶχε κτίσει ἐκεῖ μιὰ ὑπέροχη βίλλα. Καὶ, μελὶς τοῦ ἐμεναν λίγες μέρες ἐλεύθερες ἀπ' τὴ δουλειὰ του ἔβαινε στὸ γιὼτ του καὶ ξεκινοῦσε γιὰ τὸ νησί του ποὺ τὸ εἶχε βαφτίσει «Φλὺν Ἄϊλαντ».

Ἐκεῖ ζοῦσε ὁκτὼ μῆνες Ροβινσὼν— γιατὶ ἐπαιρνε μαζί του πάντα καὶ τὴ γυναῖκα του — ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς ἀγνότερες φυσιολατρικὲς παρεδόσεις.

Ἀλλοίμονο ὅμως... Ἡ ρωμαντικὴ αὐτὴ γαλήνη του κινδυνεύει νὰ τελειώσῃ... Ὡστόσο δὲν παραπονιέται γι' αὐτο. Κάθε ἄλλο μάλιστα!

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ἀρδευτικοῦ ἔργου, ἀνακαλύφθηκε ὅτι τὸ νησὶ τοῦ Φλὺν περιέχει οὐράνιον Ἀν ἐπιβεβαιωθῇ σὺντο θὰ μεγαλώσῃ σημαντικὰ ἡ σεβαστὴ ἤδη περιουσία του.

Ὁ Ἔρρολ Φλὺν εἶνε ὁ πρῶτος «Μυγχάουζεν» τοῦ Χολλυγουντ. Πέρασε βέβαια περιπετειῶδη νεότητα, ἀλλὰ ἡ φαντασία του μεγαλοποιεῖ κι' στολίζει τὰ γεγονότα ποὺ τοῦ συνέβησαν στὴ ζωή του. Ἔχει δηλυγηθῆ τὸ βίο του δὲκα φορές... καὶ τὶς δέκα μὲ διαφορετικὸ τρόπο!

Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ οἰκογένειά του κατάγεται ἀπ' τὸ διάσημο φλέτσερ Κρίστιανς ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Μπάουντυ (ποὺ ἐνοραρκώθηκε προπολεμικὰ στὴν ὀθόνη ἀπ' τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ). Λέει πὼς εἶνε γυιὸς καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίημπριτζ, ὅτι, σπούδασε στὸ λύκειον τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου στὸ Παρίσι καὶ στὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου στὸ Λονδίνο. Ἔπειτο ἔφυγε γιὰ νὰ κυνηγήσῃ περιπετειες. Ἔλαβε μέρος ὡς μποξέρ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Ἀμστερνταμ τοῦ 1928. Ἔζησε μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν δούλων καὶ μὲ τὸ κυνήγι ἀγρίων θηρίων. Φορεῖ πάντα στὸ λαιμὸ του ἕνα μικρὸ χρυσὸ φυλαχτό. Ὅταν τὸν ρωτοῦν τὴν προέλευσί του, λέει ὅτι τοῦ τὸ προσέφερε ἕνας Γάλλος ἐκατομμυριοῦχος τῆς Νέας Γουῆνέας μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸν εἶχαν τσακίσει οἱ πυρετοί.

«Τοῦ χρεωστῶ τὴ ζωή μου!» προσθέτει, καὶ δὲν ἐννοεῖ πότε νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ.

Στὸ πόδι του ἔχει ἀκόμα ἕνα πλατὺ σημάδι πληγῆς ποὺ καπιάζουν πολὺ γιὰ νὰ τὸ κρύψουν οἱ μακιγιὲρ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν πρόκειται νὰ παίξῃ ἀθλητικοὺς ρόλους. Διηγεῖται ὅτι εἶνε τὸ ἐνθύμιο ἑνὸς δηλητηριασμένου βέλους ποὺ τοῦ ἔρριξε ἕνας ἰθαγενὴς τῆς Νέας Γουϊνέας.

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Φλὺν γεννήθηκε στὴν νῆσο Ταμανία τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν καθηγητής. Ἔχει ζεχάσει τὴν αὐστραλιανὴ καταγωγή του μὰ οἱ συμπατριῶτες του δὲν τοῦ κρατοῦν κακία γι' αὐτό.

Τὸ πρῶτο φίλμ ποὺ γύρισε, τὸ 1922, τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν ἠθοποιὸ Λίλη Ντιαμιτά. Τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἀλλὰ ἡ συζυγικὴ τους εὐτυχία διήρκεσε ἐλάχιστα. Γιὸλυ γρήγορα ἄρχισαν νὰ μαλώνουν ἀσχημα μεταξύ τους. Οἱ καυγάδες τους ἐδίναν θέμα στὸ κουτσομπολιὸ ὁλης τῆς Καλιφορνίας.

Κάθε τόσο, ὅταν ἀναγκασμένοι ν' ἀντικατοπτρίζουν τὰ πιατικὰ καὶ τὰ ποτήρια τους ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ὡς συνηθέστερο καὶ πειστικώτερο... ἐπιχείρημα ὁτιδήποτε μαλώναν! Οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν ρεστωράν καὶ τῶν μπὰρ ἐρέμαζαν, ὅταν τοὺς ἔβλεπαν νὰ φτάνουν μαζί. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἔρρολ πλήρωνε πάντα γενναιόδωρα τὰ σπασμένα... ὄχι μόνο τὰ δικά του, ἀλλὰ ἀκόμη κι' ὅσα ποτήρια τοῦ εἶχε πετάξει ἡ τρυφερὴ συμβία του! Ὑπῆρχε ὅμως ὁ φόβος νὰ χάσῃ τὸ κατάστημα τοὺς ὑπόλοιπους πελάτες του ποὺ κινδύνευαν νὰ φάνε κι' αὐτοὶ στὸ κεφάλι μερικὰ ἀπ' τὰ.... βλήματα!

Ὡστόσο οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν ἐπῆραν ἀμέσως διαζύγιο. Γιατὶ κάθε φορὰ μετὰ τὸν καυγὰ ἐρχόταν ἡ συμφιλίωσι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Φλὺν εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ πολυάριθμες δίκες μὲ τὶς διάφορες γυναῖκες στὶς ὁποίες εἶχε παραχωρήσει γιὰ λίγο τὴν ἀγάπη του. Τὶς ἔχανε δὲ ὅλες, πρᾶγμα ποὺ τοῦ κόστιζε ἀρκετὰ ἀκριβὰ ἀλλὰ μεγάλωνε τὴ φήμη του ὡς γόητος!

Σὲ λίγο καιρό, εἶχε γίνει ὁ πρῶτος Δὸν Ζουὰν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ μεγαλειτερο φίλμ του ἦταν ὁ «Ρομπὶ τῶν Δασῶν», στὸ ὁποῖο παρίστανε τὸν ὁμώνυμο ἥρωα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας Σημειώσε τόσο θρίαμβο, ὥστε ἀπὸ τότε ὅλα τὰ ἄλλα φίλμ του ἐπηρεάσθηκαν ἀπ' αὐτό τὸ πρόσωπο. Οἱ θαυμάστριές του ἔχουν συνηθίσει νὰ τὸν βλέπουν νὰ τρώῃ μὲ τὰ δάχτυλα τεράστια κομμάτια κρέατος ἢ ν' ἀντιμετωπίζῃ δέκα ἀντιπάλους μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Ἔχει ἐπισκιάσει πρὸ πολλοῦ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς.

Πῆρε διαζύγιο ἀπ' τὴ Λιλὴ Ντιαμιτὰ τὸ 1942. Τὸ ἑπόμενο ἔτος, στὴ μικρὴ μεξικανικὴ πόλι Ἀκαπούλκο γνώρισε τὴ Νόρα Ἔντινγκτον καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ὁ γάμος τους ἦταν τόσο ἀστρσμιαίος, ὥστε ὁ πατέρας τῆς νύφης ἔμαθε... ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ὅτι ἡ κόρη του εἶχε γίνει κυρία Φλύν!

Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τότε ὁ Ἔρρολ ἡσύχασε κάπως. Ἐξακολουθεῖ νὰ λατρεύῃ τὸ οὐίσκυ, ἔχει ὅμως πολὺ λογικευθῆ.

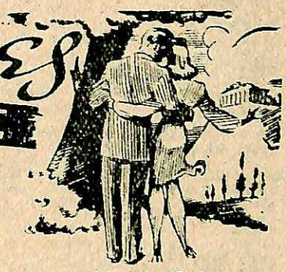
Ἡ δεύτερη συζυγός του τοῦ ἔχει χαρίσει δυὸ κόρες. Κι' ὁ Φλύν, χωρὶς νὰ πάψῃ νἀναι ὁ Δὸν Ζουὰν ἔχει γίνει συγχρόνως καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχαν φυχρανθῆ μὲ τὸ γυιό τους τὸν καιρὸ... ποὺ τάκαναν θάλασσα ξεσασυμφιλιώθηκαν μαζί του καὶ χαρεύουν στὰ γόνατά τους τὰ ἐγγονάκια τους. Ὁ Ἔρρολ τοὺς ἔχει προσκαλέσει νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους στὸ νησί του.

Βεβαιώνει συχνὰ ὅτι ἔβαλε μυαλὸ ἐπιτέλους. Ὅσοι ὅμως τὸν ξέρουν δυσκολεύονται πολὺ νὰ τὸ πιστέψουν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συμβουλὴ ἀπὸ τὸ «Γραμματοκιβώτιο»

Ἀγαπητοί μου φίλοι. θὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερα μιὰ ἱστορία ποὺ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ σᾶς διασκεδάσῃ πολύ. Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε σχετικὴ μὲ τὴ σοφὴ καὶ ἐξυπηρετικὴ στήλη ποὺ λέγεται «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο», καὶ ποὺ ἔχει προορισμὸ νὰ βγάζῃ τοὺς μπλεγμένους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκονται, ἢ... νὰ τοὺς βάζῃ σὲ δυσκολώτερη. Σ' αὐτὴ τὴ στήλη, καθὼς ξέρετε, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων μὲ σοφία καὶ μὲ πεῖρα — ὅπως ὑποτίθεται — ἀκοῦνε τὶς γροπτὲς ἐξομολογήσεις τῶν ἐρωτευμένων καὶ τὰ ἀπερδέματά τους καὶ διατάζουν: Αὐτὸ θὰ κάνῃς. Θὰ συγχωρήσῃς. Ἢ θὰ φύγῃς. Ἢ θὰ περιμένῃς. Ἢ θὰ παντρευτῇς. Ἢ θὰ χωρίσῃς. Ἢ θὰ τὶ στείλῃς στὸ διάολο. Ναί, εἶνε πολὺ ἔμπειροι καὶ σπουδαγμένοι στὰ ἐρωτικὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ μποροῦνε νὰ σοῦ ποῦνε σὲ κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε περίπτωσι τί ποέπει νὰ κάνῃς καὶ πῶς νὰ φερθῆς γιὰ νὰ κερδίσῃς τὴν ὑπόθεσί σου καὶ νὰ εὐτυχήσῃς στὸν ἔρωτα. Εἶνε φὰν νὰ ποῦμε, ἕνα εἶδος γιατροῦ τῆς καρδιᾶς ποὺ κάνουν τὴ διάγνωσι ἀμέσως καὶ δίνουν τὴ συνταγή τους: Αὐτὸ τὸ φαρμακο θὰ πάρῃς. Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτῇ κανεὶς — ἐγὼ τουλάχιστον τὸ παραδέχομαι — ὅτι εἶνε σπουδεῖο πρᾶμα νἀκη κανεὶς ἕνα πρόθυμο πρόσωπο καὶ ὅταν μπερδευτοῦν τὰ αἰσθηματικά του ζητήματα, νὰ πιάνῃ χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ νὰ τοῦ γράψῃ: «Αὐτὸ κι αὐτὸ μοῦ συμβαίνει. Τί δέσν νὰ πράξω;» Εὐσμος Ἱππότης». Καὶ τὸ πρῶθυμο πρόσωπο ποὺ εἶδε πολλὰ, ξέρει πολλὰ καὶ καταλαβαίνει περισσότερα πιάνει κι' αὐτὸ χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ ἀπαντᾶ: «Εὔσμον Ἱππότην Αὐτὸ νὰ κάνῃς».

Καὶ φεστάζεται ὁ καθένας, μὲ ὅλο του τὸ δίκηο, πὼς οἱ φασοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νὰ ὁδηγοῦν τοὺς ἄλλους στὸν ἔρωτα καὶ κανοὺν μὲ δικές τους ἐρωτικὲς ὑποθέσεις θὰ τὶς διακειρίζωνται μὲ ἀξιοθαύμαστη μαεστρία. Ὅπως ἀκριβῶς ἕνας γιατρὸς τὸ δικό του κρουολόγημα. Ἀπάνω κάτω σὲ κάτι τέτοιο περιστρέφεται καὶ ἡ σημερινὴ μου ἱστορία. Γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε καμμιὰ παρεξήγησι ὀφειλω νὰ δηλώσω ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο» τοῦ «Θησαυροῦ». Ἄ! Ὄχι! Εἶνε γιὰ τὸ Γραμματοκιβώτιο κάποιου ἄλλου περιοδικοῦ, ποὺ ἐβγαινε πρὶν λίγο ἡ πολὺν καιρὸ κι' ἔδινε τὶς συμβουλές του στὶς πονεμένες καρδιές.

★

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, ποὺ ἔδινε τὶς πιὸ φρόνιμες συμβουλὲς ἦταν ὁ κ. Φαίδων Ψ Κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο αὐτό, κρυβόταν ἕνας πολὺ ζερος καὶ παλιὸς τύπος συμβουλάτορα, ποὺ ἡ ἀξία του εἶχε ἀναγνωρισθῆ. Σ' αὐτὸν ἐπήγαιναν τὰ περισσότερα γράμματα. Καὶ πρέπει νὰ πούμε πὼς πολλὲς δυστυχισμένες ὑπάρξεις βρ

ταλάβαινε μὲ τὸ μυαλό του, πὼς αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο πλασματάκι δὲν ἄξιζε τὸ ὑψηλό του ἐνδιαφέρον· πὼς θἄπρεπε νὰ περάση δίπλα του χωρὶς νὰ του ρίξη ἕνα βλέμμα προσοχῆς. Κι' αὐτὸ ἀκριθῶς τὸν δαιμόνιζε καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀγαπᾶ περισσότερο τὴ ἰζέννυ, ὅπως θἄρρωβ τὴν ὀνομάτιζαν. Κι' αὐτὴ ἡ κακοπαθέστατη ὑπαρξούλα, ἀντὶ νὰ εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχη της ποὺ τῆς ἔρριξε ἕνα τόσο σημαντικὸ πρόσωπο στὴ ζωή της τοῦ ἔκανε τὰ μύρια ὅσα, ποὺ λένε. Πρῶτα - πρῶτα τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἀλλὰ ἁπλῶς τὸν συμπαθοῦσε! Καὶ καθὼς ξέρετε, δὲν γίνεται πιὸ βαθειὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ αὐτὴ τὴ «συμπάθεια». Γελοῦσε εἰρωνικὰ μὲ τὰ τρυφερά του λόγια τοῦ τόσκαζε ἀπὸ πολλὰ ροντεβοῦ, φλερτάριζε μὲ ὁποιον εὑρίσκε μπροστά της, γιὰ νὰ τὸν πικάρη, χάνεται ξαφνικὰ εἴκοσι μέρες χωρὶς δικαιολογία, ξαναρχότανε ἐπίσης ξαφνικὰ γιὰ ἄλλες εἴκοσι καὶ τὸ παίδεμα τραβοῦσε καρδόνι. Ὁ πολύζερος κ. ἀϊδῶν ξανάβαλε κάτω τὴ λογικὴ του καὶ τὴ σοφία του:

— Εἶνε ἕνα πλάσμα ἄθλιο. Πολὺ ὅμορφο, νὰ πῆς, δὲν εἶνε. Γράμματα πολλὰ δὲν ξέρει. Τὸ σ' ἀγαπῶ, τὸ γράφει μὲ σφάλματα. Πιστὴ δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε. Ὅλα ξαβέρια της μοῦ συνιστοῦνε καὶ οἰκογενειακοὺς γνωστούς. Κακοανατεθρεμένη εἶνε. Ἀπὸ πουθενὰ ἀπὸ φιλολογία ἀπὸ μουσικὴ δὲν σκαμπάζει τίποτα. Σκηνὲς μοῦ κάνει κάθε τόσο καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ κόσμο κι' αὐτὸ μὲ ἐκθέτει. Γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾶ, τουλάχιστον δὲν δείχνει. Δοκίμασα τὸ κόλπο νὰ τὴ φέρω στὰ νερά μου, τῆς εἶπα νὰ χωρισουμε κι' ἔφυγε γελαστὴ καὶ χαρούμενη, σὰν νὰ τῆς εἶπα καμμιὰ εὐχάριστη εἴδηση. Περίμενα πὼς θὰ ξαναρχόταν μετανοιωμένη, γιατὶ ἐὰ τῆς ἐστοίχιζε ποὺ θὰ μ' ἔκανε γιὰ πάντα κι' ἀναγκάστηκα ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες νὰ τρέχω ἐγὼ νὰ τὴ βρῶ καὶ νὰ τὴν παρακαλάω. Καὶ ἀπὸ οἰκογένεια, ἂς τὰ νὰ πάνε στὸ διάολο. Τί περιμένω; Γιατὶ ἐπιμένω; Γιατὶ ὑπομένω; Θεέ μου σὲ τί δύσκολη θέσι βρίσκομαι! Καὶ ποιὸς θὰ μὲ βγάλη ἀπ' αὐτή; Ποιὸς θὰ μοῦ πῆ τί μοῦ συμβαίνει καὶ θὰ μὲ ὁδηγήση στὸ σωστὸ δρόμο;

Ἁπάνω στὴ λέξι «ποιὸς» σκέφτηκε τὸν κ. Φαίδωνα Ψ. τὸ συνεργάτη τ ο ῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου». Δηλαδὴ τὸν ἐαυτό του. Σ' αὐτὸν ἔπρεπε νὰ γράψη, σ' αὐτόν, ποὺ ξέρει νὰ δίνη τόσο φρόνιμες καὶ σωτήριες συμβουλές. Λίγο παράξενη αὐτὴ ἡ σκέψι, ἀλλὰ στὸ βάθος της πολὺ λογική.

— Μάλιστα! θὰ πῆς· Ἀφοῦ ὁ Φαίδων Ψ. εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιατὶ δὲν συμβουλεύω τώρα τὸν ἑαυτό μου; Ἁπλούστατα γιατὶ εἶμαι ὁ ἴδιος καὶ αὐτὸς πηρεάζομαι ψυχολογικῶς. Ἐνῶ ἄλλο πρᾶμα εἶνε νὰ καθήσω καὶ νὰ γράψω ἕνα γράμμα σὰν ἑνὸς ὁποιοσδήποτε ποθῶν ἀνωνύστης. Ὅταν θὰ καθήσω στὸ γραφεῖο μου θὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ γράμμα σὰν νἀρχέται ἀπὸ ἕναν ὁποιοδήποτε ἄγνωστο, ἀπὸ τοὺς τόσους ποὺ μοῦ γράφουν. Τότε, ψυχρὸς καὶ ἀνεπηρέαστος, ἀφοῦ θὰ πρόκειται γιὰ ξένη ἔννοια, θὰ μελετήσω τὴν ὑπόθεσι, θὰ ὁπλισθῶ μὲ τὴ λογικὴ μου ποὺ ἔχει σώσει τόσους δυστυχισμένους ἀνθρώπους καὶ τὰ ὑποδείξω τὴ λύσι τοῦ δράματος. Ὅλο τὸ ζήτημα εἶνε νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι πὼς ἔχω νὰ κάνω μὲ ξένη ὑπόθεσι. Ὑστερα θὰ διαβάσω τυπωμένη τὴν ἀπάντησι καὶ θὰ συμμορφωθῶ. Μάλιστα. Αὐτὸ εἶνε! Καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν μὲ σώνει.

Καὶ πῆρε πέννα καὶ χαρτὶ κι' ἔγραψε τὴν τραγωδία του. Αὐτὸ κι' αὐτὸ μοῦ συμβαίνει. Ἐσεῖς, κύριε Φαίδων Ψ. ποὺ ἐμᾶς δίνετε νὰ δίνετε τόσο καλὲς συμβουλὲς βγᾶλτε μὲ καὶ μένα ἀπὸ αὐτὸ τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο. Καὶ σᾶς παρακαλῶ προτιμῆστε μὲ στὶς ἀπαντήσεις, γιατὶ τὸ ζήτημα ἐπείγει. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι καὶ σᾶς δίνω τὴν ὑπόσχεσι πὼς θ' ἀκολουθήσω τυφλὰ τὴ συμβουλὴ σας ὅσο σκληρὴ κι' ἂν εἶνε. Μὲ εὐγνωμοσύνη: "Ἄγνωστος Δυστυχής».

Ἔκλεισε τὸ φάκελλο, ἔγραψε τὴ διεύθυνσι του κι' ἔρριξε ὁ ἴδιος τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο.

★

Τόλασε τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ ξεχώρισε ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ τὸ διάβασε μὲ τὴν ψυχροτητα τοῦ γιατροῦ ποὺ ἐξετάζει τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Ἔπειτα κάθησε καὶ σκέφτηκε πολλὴν ὥρα. Κι' ἔπειτα ἔγραψε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι:

«ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗ. Ἡ περίπτωσί σας δὲν εἶνε ἀσυνήθιστη. Πολλὲς φορὲς συμβαίνει, ἀνθρωποι σοβαροὶ ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἀνώτεροι ὅπως ἐσεῖς, νὰ τὴν πσθαίνουν μὲ πλάσματα ἀνάξια καὶ κατώτερα. Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὴν στείλετε στὸ διάολο. Ἂν συνεχίσετε, θὰ εἶνε ἡ καταστροφὴ σας. Θὰ ξεπέσετε καὶ σεῖς στὸ δικό της ἐπίπεδο. Θὰ γελοιοποιηθῆτε καὶ θὰ ὑποφέρετε περισσότερο. Καταλαβαίνω πὼς ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θὰ σᾶς στοιχίση. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ πρώτη ἐντύπωσι. Γρήγορα ὅμως θὰ συνέλθετε καὶ θὰ νοιώσετε ψυχικὴ ἀνακούφισι γιατὶ ἐσπάσατε ἕνα δεσμὸ ποὺ σᾶς ἔφερνε στὸ βάραθρο. Ἐπὶ τέλους σκεφθῆτε ὅτι εἴσθε ἄντρας. Σκεφθῆτε τὴν ὀξιοπρέπειά σας καὶ τὸν ἐνωτισμό σας. Δὲν ἐπιτρέπεται ἄντρες σὰν καὶ σᾶς νὰ γίνωνται σκουπίδια στὰ χέρια τέτοιων χαμηλῶν πλασμάτων. Ἡ λογικὴ πρέπει νὰ εἶνε ὑπεράνω τῶν αἰσθημάτων. Ἀκολουθῆστε τὴ συμβουλή μου, ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε. Ἀλλοιῶς θὰ εἶσθε ἄξιος τῆς τύχης σας».

Μὲ ἀγωνία ὁ Φαίδων περίμενε νὰ βγῆ τὸ περιοδικό. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴ σχετικὴ σελίδα καὶ διάβασε τὴν ἀπάντησι. Μάλιστα. εἶπε μόλις τὴ διάβασε, πολὺ σωστὰ τὰ λέει. Ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήση τὴ σοφὴ του συμβουλή, γιὰ νὰ σωθῆ. Ἀλλὰ μόλις πῆρε νὰ βρεδυάζη, ἄρχισε νὰ νοιώθη μιὰ παράξενη ταραχὴ μέσα του, ὅπως ὁ καπνιστὴς ποὺ ἔχει δυὸ μέρες νὰ καπνίση καὶ δίνει δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή του γιὰ ἕνα τσιγάρο. Ἀποζητοῦσε τὴ Τζέννυ. Ἡ ἰδέα πὼς ἔπρεπε νὰ τὴ στερηθῆ τὸν ἀναστάτωνε. Δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο, ὁ δυστυχής.

— Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ! φώναξε ἀπελπισμένος.

Ἀλλὰ τὸ περιοδικὸ ἦταν ἀνοικτὸ μπροστά του. Τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴν ἀπάντησι. Ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς...

— Κολοκύθια! εἶπε. Αὐτὰ ξέρω κι' ἐγὼ νὰ τὰ λέω. Ἔλα καὶ σὺ στὴ θέσι μου καὶ ὕστερα τὰ λέμε...

Κι' ἐνῶ ἔτρεχε στὸ δρόμο γιὰ νὰ προφτάση τὴ Τζέννυ, εἶπε:

— Κι' ἐπὶ τέλους, ἀπ' ὅσους γράφουν στὸ «Γραμματοκιβώτιο» καὶ ζητοῦν μιὰ συμβουλή, ποιὸς τὴν ἀκολουθεῖ; Κανένας! Γιατὶ τάχα ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐξαίρεσι; Ἀεὶ στὸ διάολο!...

Καὶ τάχυνε τὸ βῆμα του....

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◆◆

Ἕνα νέο θερμόμετρο

Ἕνας Ἀμερικανὸς μηχανικὸς κατασκεύασε ἕνα νέο θερμόμετρο, ποὺ μπορεῖ νὰ σημειώση διαφορὲς θερμοκρασίας μέχρις ἑνὸς δεκάκις χιλιοστοῦ τοῦ βαθμοῦ! Τὸ θερμόμετρο αὐτὸ δὲν λειτουργεῖ μὲ ὑδράργυρο ἀλλὰ μὲ μιὰ νέα οὐσία, καλουμένη "κολούμβιον».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 133

Ὁριζοντίως

1) Διαλύει τὸ σκοτάδι.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων.

2) Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.— Ἀσθενὴ ἀδύναμα.

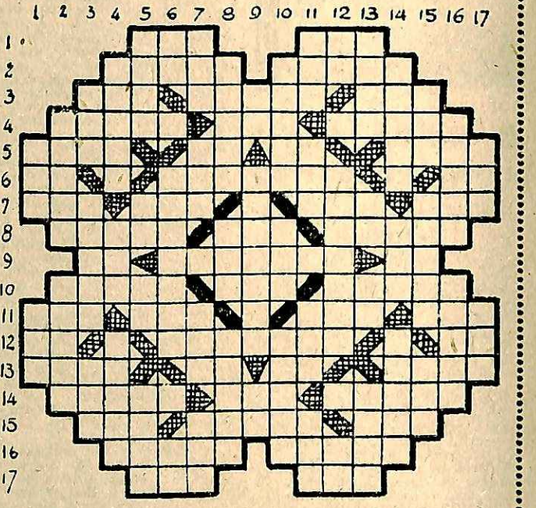
3) Πρόθεσις.—Μέρος τοῦ προσώπου.— Μέρος πολλῶν στρατιωτικῶν παραγγελμάτων.

4) Τὰ παίρνουμε συνήθως ὅταν ἀγοράσουμε κάτι.— Θὰ τὰ ποιό.— Μέρος τοῦ ποδιοῦ.

3) Ἀρχικὰ παγκοσμίου φιλανθρωπικῆς ὀργανώσεως.— Αἴθουσα ὑποδοχῶν (ξεν.).— Πρόθεσις.

4) Μέρος κατόλληλο γιὰ χορό.—Ἥρως τοῦ Σαξπηρ.— Βιβλικὸ πρόσωπο ποὺ κινδύνευσε νὰ σφαγῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του.

5) Ἰταλικὴ μάρκα αὐτοκινήτων.— Δυὸ ὅμοια συμφωνα.-

βρῆτε στὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης λέξεως τοῦ 10 καθέτως.—Τόνος.

5) Ταχυδρομεῖο (ξεν.).—Προσωπικὴ ἀντωνυμία (αἰτ.). —Νότα μουσικῆς ἀντεστραμμένη.— Μεταφορικὸ μέσον.

6) Τὸ ὄνομα γκάγκστερ τῶν σταυρολέξων.— Συνοδεύει τὰ φαγητά μας (γενική).— Ζῆ καὶ κινεῖται.

7) Σῆμα κινδύνου.— Ὑπουργεῖον.— Νότα μουσικῆς.— Πρόθεσις.

8) Πλῆθυμα (δημ.).—Ὁλόκληρο.— Γινωμένα, μεστωμένα.

9) Τὸ ἐπώνυμον διασήμου Ἀγγλίδος ἠθοποιοῦ.—Ἡ Ἀθηνᾶ τῶν Ρωμαίων.— Θὰ τὰ βρῆτε μέσ' τὸ «ΒΟΛΟ».

10) Ἑνώνει δυὸ δωμάτια.— Χρονικὰ διαστήματα.— Γάλλος πολιτικὸς ποὺ ἐξετελέσθη ὡς προδότης.

11) Ἀρνητικὸ μόριο.—Ἀντίλαλος.— Ναυτικὸ παράγγελμα. — Νότα μουσικῆς.

12) Τὸ μισὸ ΣΤΥΛ.—Ἐξαιρετικά τέλεια.— Δυὸ ὅμοια φωνήεντα.

13) Σύνολο ἀνθρώπων μὲ κοινοὺς σκοπούς.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).— Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (πρὶν φωνήεντος).— Ρῆμα ποὺ ἐκφράζει χαρά.

14) Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Ὄργανα αἰσθήσεως.— Δὲν συμπονοῦν κανένα (οὐδ.).

15) Σημαίνουν συνήθως ποιότητα ἐξαιρετική.—Ἡ γῆ αὐτὴ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ καλλιεργῆται. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.

16) Μᾶς μεθᾶ.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων.

17) Πρόθεσις.—Ἥρωὶς ἀρχαίου ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου.

Καθέτως

1) Ἀντωνυμία.— Ἀριθμητικό.

2) Ἀνατίθεται σ' ἕναν ἠθοποιό.— Ἄρθρο (θηλ.).—Σόϊ (δημοτ.).

3) .... ραΐτ: λένε συχνὰ οἱ Ἄγγλοι.— Ἀλλοίμονο στὸν ὀργανισμό μας ὅταν δὲν λειτουργῆ κανονικά.— Πρόθεσις (προφωνήεντος)

4) Κτητικὴ ἀντωνυμία.—Ἐπιτυχία στὸ σκάκι.— Ἄσμα.—Στασιαστικὸς ὀργανισμός.

5) Ὀνομαστὴ Γαλλὶς συγγραφεὺς (ἐπών.).— Γάλλος συγγραφεύς.—Ὁ ἐπάνω ὄροφος σπιτιοῦ (δημοτ.).

6) Ἄνθρωπος (γαλλ.).—Ἀφρόνον (ἐπὶ φωτός).— Ἄρθρο

7) Καὶ ἄλλος ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες.— Ἐπιπόδεια, κατάλληλα.

8) Φωνῆεν.— Φύλαρχος στοὺς Ἀθησουνούς — Χειμερινὸ σπόρο. — Τὸ σύνολον τῶν τρόπων καὶ τὰ τοὺς ὁποίους ζῆ ἕνας λαός.

9) Δυὸ συνεχόμενα γράμματα ἀπ' τὸ «ΧΟΡΟ».— Ἄλλοτε Ἰταλικὴ ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς — Ἔτσι τελειώνει ὁ Σαίξπηρ.

10) Ἀνώτατος ἄρχων.— Ἄρθρο (γενικὸ).— Φωνῆεν εἰς διπλοῦν. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

11) Ψυχικὴ καλωσύνη.—Φέρνει στὴν Ἑλλάδα ρωσσικὰ φίλια. —Ἔχει βασιλεύσει ὁ Κερδῶος Ἑρμῆς.

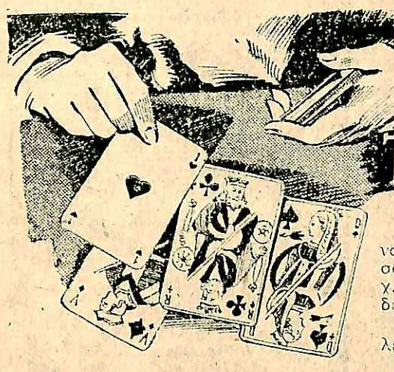
12) Ἀριθμητικὰ (θηλ.).—Κρατοῦσε τὴν Γῆ στοὺς ὤμους του. —Ἀριθμητικὸ (οὐδ.).

13) Τὸν ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε τρεῖς ἡττημένες σήμερα κῶρες (αἰτ.).— Ὑποκοριστικὸν γυναικείου ὀνόματος.

14) Τελικὸς σύνδεσμος.—Ρῆμα ποὺ ἔχει σχέσι μὲ κόμπους καὶ σταυρόλεξα.

ΜΑΡΚΟΣ ΝΤΕΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 132 στὴ σελ. 70

Ἡ γλάβρα τῶν χαρτιῶν

Καὶ τὰ μυστικὰ τῆς Τύχης

Πόσες φορὲς δὲν αἰσθανόσαστε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνασηκώσετε τὸν πέπλο ποὺ σκεπάζει τὸ μέλλον σας;

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ γίνεται πιὸ αἰσθητὴ ἰδίως στὶς γυναῖκες ποὺ εἶνε πιὸ εὐαίσθητες καὶ νευρικὲς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ ποὺ ἔχουν πάντα ἕνα χρόνο διαθέσιμο, ποὺ δὲν ξέρουν τί νὰ τὸν κάνουν.

Τὰ χαρτιά, μὲ τὴν πειίεργη καὶ μυστηριώδη γλῶσσα τους, θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν ἀπάντησι στὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή σας.

Πρέπει, ὅμως, νὰ ξέρετε νὰ διαβάζετε αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ ξέρετε νὰ ρίχνετε τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ τὰ ἑρμηνεύετε.

Νὰ μερικοὶ τρόποι ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό.

1ος τρόπος

Θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ τράπουλα μὲ 32 χαρτιὰ (πόκερ), ποὺ θὰ περιέχη, δηλαδή, τὰ 7, τὰ 8, τὰ 9, τὰ 10, τὶς τρεῖς φιγοῦρες (ρήγα, ντάμα καὶ βαλὲ) καὶ τοὺς ἄσσους.

Ἀφοῦ τ' ἀνακατέψετε καὶ τὰ κόψετε, θ' ἀρχίσετε νὰ τὰ μετρᾶτε ἀνὰ τρία ἢ ἀνὰ πέντε καὶ θὰ βάζετε μπροστά σας στὴ σειρὰ τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο χαρτὶ ἢ τὸ πρῶτο καὶ τὸ πέμπτο.

Στὴν πρώτη περίπτωσι θὰ ἔχετε 20 χαρτιὰ στρωμένα καὶ 12 στὸ χέρι.

Θὰ ἑρμηνεύσετε τὰ 20 στρωμένα χαρτιά, συιδυάζοντάς τα ἀνὰ πέντε. Δηλαδὴ τὸ 1ο μὲ τὸ 5ο, τὸ 6ο μὲ τὸ 10ο, τὸ 11ο μὲ τὸ 15ο καὶ τὸ 16ο μὲ τὸ 20ό.

Ἂν ἡ σημασία ἑνὸς χαρτιοῦ σᾶς φαίνεται σκοτεινή, θ' ἀνακατέψετε τὰ 12 χαρτιὰ ποὺ ἔχουν μείνει στὸ χέρι σας, θὰ τὰ κόψετε καὶ κατόπιν θὰ βάλετε ἀπὸ ἕνα χαρτὶ πάνω σ' ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ στρωμένα χαρτιά, γιὰ τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ ἔχετε μιὰ συμπληρωματικὴ ἑρμηνεία. Τὴν ἑρμηνεία αὐτὴ θὰ σᾶς τὴν δώση τὸ πρόσθετο χαρτὶ ποὺ θὰ βάλετε ἐπάνω.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, θὰ ἔχετε 12 στρωμένα χαρτιὰ καὶ 20 στὸ χέρι.

Θὰ ἑρμηνεύσετε τὰ στρωμένα χαρτιὰ ἀνὰ τρία, δηλαδὴ τὸ 1ο μὲ τὸ 3ο, τὸ 4ο μὲ τὸ 6ο, τὸ 7ο μὲ τὸ 9ο καὶ τὸ 10ο μὲ τὸ 12ο.

Τὶς συμπληρωματικὲς ἑρμηνεῖες θὰ τὶς ζητήσετε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὑποδείξαμε πιὸ πάνω.

2ος τρόπος

Ἂν εἴσαστε μελαχροινή, τὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς παριστᾶ θὰ εἶνε ἡ ντάμα σπαθί, ἂν εἴσαστε ξανθὴ ἡ ντάμα κοῦπα.

Ἀφοῦ ἀνακατέψετε καὶ κόψετε τὴν τράπουλα, θ' ἀρχίσετε νὰ στρώνετε μόνον τὰ χαρτιὰ ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ δυὸ χαρτιὰ τῆς ἰδίας ἀξίας, π. χ. ἀνάμεσα σὲ δυὸ 9, σὲ δυὸ ρηγάδες κλπ.

Τὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς παριστᾶ θὰ τὸ βάλετε στὴ σειρὰ ποὺ θὰ ἔρθη.

Θὰ ἑρμηνεύσετε τὰ χαρτιὰ αὐτὰ σύμφωνα μὲ τὴ σημασία τους τὸ καθένα. Ὁ κανὼν ποὺ ἰσχύει στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶνε ὁ ἀκόλουθος: Ἡ σημασία ἑνὸς χαρτιοῦ γίνεται ἐντονώτερη ὅσο πλησιέστερα βρίσκεται στὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς παριστᾶ. Ἀντίθετα, ξεθασμενίζει ὅσο τὸ χαρτὶ αὐτὸ βρίσκεται μακρύτερα.

3ος τρόπος

Ἀνακατεύετε καὶ κόβετε τὰ χαρτιὰ τρεῖς φορὲς καὶ στὴν κάθε φορὰ παίρνετε τὰ τρία πρῶτα.

Ἔτσι, θὰ φτιάξετε τρεῖς σειρές. Ἡ πρώτη σᾶς ἀφορᾶ προσωπικά. Ἡ δεύτερη ἀφορᾶ τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἡ τρίτη ἀναφέρεται σὲ κάτι τὸ ἀπρόοπτο ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς συμβῆ.

Κατόπιν θ' ἀνακατέψετε καὶ θὰ κόψετε ἄλλες δυὸ φορὲς τὰ χαρτιὰ καὶ στὴν κάθε φορὰ θὰ πάρετε καὶ πάλι τὰ τρία πρῶτα.

Ἔτσι, θὰ φτιάξετε ἄλλες δύο σειρές. Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς ἀφορᾶ τὶς διευκολύνσεις καὶ τὶς προστασίες ποὺ θὰ βρῆτε στὸ δρόμο σας. Ἡ δεύτερη τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς ἐναντιότητες.

4ος τρόπος

Γιὰ νὰ ρίξετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ χαρτιὰ θὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς:

Ἡ ντάμα κοῦπα παριστᾶ μιὰ ξανθὴ νέα.

Ἡ ντάμα καρὼ μιὰ καστανὴ νέα.

Ἡ ντάμα σπαθὶ μιὰ μελαχροινὴ νέα.

Ἡ ντάμα μπαστοῦνι μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα (χήρα, χωρισμένη κλπ.).

Οἱ βαλέδες παριστοῦν τοὺς νέους.

Οἱ ρηγάδες τοὺς ἡλικιωμένους.

Θὰ διαλέξετε ποιὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ταιριάζει σὲ σᾶς ἢ στὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Θὰ ἀνακατέψετε τὰ χαρτιά, θὰ τὰ κόψετε ἑπτὰ φορὲς καὶ θὰ στρώσετε τὰ τρία χαρτιὰ ποὺ βρίσκονται πρὶν καὶ τὰ τρία χαρτιὰ ποὺ βρίσκονται ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σᾶς παριστᾶ. Ἔπειτα θὰ τὰ ἑρμηνεύσετε καθένα μὲ τὴ σημασία του.

Ἔπειτα θὰ ἀνακατέψετε πάλι τὰ ὑπόλοιπα χαρτιά, θὰ τὰ κόψετε ἄλλες ἑπτὰ φορὲς καὶ θὰ πάρετε τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο. Τὰ δυὸ αὐτὰ χαρτιὰ θὰ σᾶς ποῦν τί πρόκειται νὰ σᾶς συμβῆ στὸ προσεχὲς μέλλον.

Κατόπιν θ' ἀνακατέψετε πάλι τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔχουν ἀπομείνει, θὰ τὰ κόψετε ἄλλες ἑπτὰ φορὲς καὶ θὰ πάρετε τὸ πρῶτο. Αὐτὸ θὰ σᾶς δώση τὴ γενικὴ κατεύθυνσι τῆς ζωῆς σας.

Νὰ τώρα ὁ πίναξ τῆς σημασίας τῶν χαρτιῶν.

	"Ὀρθια	Ἀνεστραμμένα		"Ὀρθια	Ἀνεστραμμένα
	Σπαθιὰ			**Μπαστούνια**	
7	Ἡ σκέψις ἑνὸς μελαχροινοῦ ἀνθρώπου (ἀνδρὸς ἢ γυναίκας)	Ἀνησυχία	7	Σταθερότης	Ἀστάθεια
8			8	Ἀσθένεια	λύπη
9			9	Μεγάλες στενοχώριες	Σοβαρὴ ἀσθένεια
10	"Εκπληξις		10	Κάτι ποὺ θὰ συμβῆ τὴ νύχτα	
Βαλὲς	Χρήματα	Ἐπωφελὲς διάβημα	Βαλὲς	"Ανθρωπος δόλιος	
Ντάμα	Σημαντικὸ κέρδος	Ἐπιτυχία στὶς ὑποβρέσεις σας	Ντάμα	Χήρα ἢ διαζευγμένη	
Ρήγας	Μελαχροινὸς νέος Μελαχροινὴ γυναίκα Μελαχροινὸς ἄνδρας		Ρήγας	Πρόσωπο ποὺ κατέχει μεγάλη θέσι.	
"Ασσος	Θρίαμβος	Εὐάρεστη ἀπασχόλησις	"Ασσος	Σκοτοῦρες, τσακώματα	Ἐρωτικὴ πρόκλησις
	Κοῦπες			**Καρὼ**	
7	Ἡ σκέψις ἑνὸς ξανθοῦ ἀνθρώπου (ἀνδρὸς ἢ γυναίκας)	Καλὴ εἴδησις	7	Ἐπιστολὴ	Θυμὸς
8			8		Ταξίδι
9			9		Καθυστέρησις
8	Ἐρωτικὸ εἰδύλλιο		10		Ταξίδι στὴ θάλασσα
9	Μεγάλη καὶ δυνατὴ ἀγάπη		Βαλὲς		Ταχυδρόμος, κομμουνιστὴς νέων
10	Φλογερὸ πάθος		Ντάμα		Γυναῖκα ἐπιπόλαιη
Βαλὲς	Ξανθὸς νέος		Ρήγας		"Ανθρωπος ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος
Ντάμα	Ξανθὴ γυναίκα		"Ασσος		Ἐπιστολὴ
Ρήγας	"Ανθρωποι μ' εὐγενικὰ αἰσθήματα				
"Ασσος	Κάτι ποὺ ἀφορᾶ τὸ σπίτι σας				

Τὸ 9 μπαστοῦνι ἀνεστραμμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλλα μπαστούνια: ἀπώλεια προσφιλοῦς προσώπου.

Τρία 10: σημαντικὴ μεταβολὴ στὴ ζωή σας.

Τρία 7: θὰ μείνετε ἔγκυος

Τρία χαρτιὰ τοῦ ἰδίου χρώματος, τὸ ἕνα πλάι στὸ ἄλλο: μεταβολὴ στὴ ζωή σας.

Σημείωσις: Τὰ χαρτιὰ εἶνε ὄρθια ὅταν τὰ σχήματα ποὺ εἰκονίζονται σ' αὐτὰ εἶνε στὴν κανονική τους θέσι. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι λέγονται ἀνεστραμμένα.

Ὡρισμένα χαρτιὰ ἔχουν ἄλλη σημασία ὅταν πέφτουν ὄρθια καὶ ἄλλη ὅταν πέφτουν ἀνεστραμμένα. Στὰ περισσότερα, ὅμως, ἡ σημασία των εἶνε ἡ ἴδια. Γενικὰ τὸ ἀνεστραμμένο χαρτὶ μειώνει τὴν καλὴ σημασία, ἐνῶ, ἀντιθέτα, ἐνισχύει τὴν κακή.

Κατάσκοποι τοῦ τελευταίου ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ Ὁλλανδὸς ἔμπορος ΤΗΣ ΧΑΒΑΝΑΣ

Ἕνα ὁμορφο φθινοπωριάτικο πρωϊνό—ἦταν ἡ 29 Σεπτεμβρίου 1941—τὸ ἀτμόπλοιο «Μόλις τῆς Μαδρίτης» ἔρριχνε τὴν ἄγκυρά του στὸ λιμάνι τῆς Χαβάνας.

Τὸ ἀτμόπλοιο αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ Εὐρωπαίους πρόσφυγες πρὸ πάντων Ἑβραίους, ποὺ, φεύγοντας τὴ ναζιστικὴ θηριωδία, εἶχαν φτάσει, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς πρόσφυγες βρισκόταν κι' ἕνας ὑπήκοος τῆς δημοκρατίας τῆς Ὀντούρας, ποὺ εἶχε μεταναστεύσει ἀπὸ μικρὸς στὴν Ὁλλανδία κι' ἔκανε τὸν ἔμπορο στὸ Ρόττερνταμ.

Τὸν ἔλεγαν Ἐνρίκε Λοῦνι. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας, μὲ γελαστὸ πρόσωπο κι' εὐγενικοὺς τρόπους.

Στὴν ἀρχή, δέχθηκε τὴ συνδρομὴ τῆς «Χριστιανικῆς Ἑνώσεως» κι' ἔμεινε μαζὶ μὲ ἄλλους πρόσφυγες στὰ εἰδικὰ οἰκήματα ποὺ εἶχαν διατεθῆ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὅμως, ἔφυγε γιὰ τὸ Ὀντούρας. "Ὅταν γύρισε ἀπὸ κεῖ ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶχε βρῆ, εἶπε, ἕνα θεῖο του, ποὺ εἶχε δεχθῆ νὰ τοῦ βοηθήσῃ. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔδωσε θ' ἀνοιγε ἕνα κατάστημα γυναικείων εἰδῶν στὴ Χαβάνα.

Πραγματικά, ὁ Ἐνρίκε Λοῦνι ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα τῆς Τενιέντε Ρεύ κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἄνοιξε στὸν ἴδιο δρόμο ἕνα κατάστημα πολυτελέστατο.

Οἱ δουλειές του πήγαιναν περίφημα κι' ἄρχισε νὰ γλεντᾶ καὶ νὰ κάνῃ παρέα μὲ ναυτικούς.

Ἕνα βράδυ τὰ βήματά του ἔφεραν τὸν Λοῦνι στὸ «Νιοῦ Γιορκ Μπάρ». Κι' ἐκεῖ γνώρισε τὴ γυναίκα, ποὺ τοῦ ἀφοσιώθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ ἀλλὰ συγχρόνως, ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς μοίρας, ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ τραγικοῦ τέλους του.

Ἡ Ρεβέκκα — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά της — ἦταν μιὰ Κουβανὴ χορεύτρια. Ψηλή, ὁμορφη μὲ μεγάλα ὁλόμαυρα μάτια καὶ σφιχτοδεμένο κορμί, ἔκαμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐντύπωσι στὸ Λοῦνι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κίνησε πιο πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον του ἦταν τὸ ὅτι δὲν τῆς ξέφευγε τίποτε ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ λιμανιοῦ. Γιατὶ τὸ μπὰρ συχναζόταν πιὸ πολὺ ἀπὸ ναυτικούς.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος καὶ ὁ Λοῦνι ἐπίσης εἶχε κάμει ἐντύπωσι στὴ Ρεβέκκα. Κι' ἀπὸ τὴ βραδυὰ αὐτὴ ἐγίναν ἀχώριστοι.

Ἡ Ρεβέκκα εἶχεν ἀγαπήσει μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ τὸν Ἐνρίκε κι' εἶχε γίνει, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, ἕνα πολύτιμο ὄργανο στὰ χέρια του.

Γιατὶ ὁ Ἐνρικε Λοῦνι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους Γερμανοὺς κατασκόπους. Τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Ἐρρικος Αὔγουστος Λούνιγκ. Χάρις στὶς πληροφορίες του δεκάδες συμμαχικῶν πλοίων ποὺ ἔκαναν τὴ διαδρομὴ μεταξὺ Φλωρίδος καὶ Κούβας εἶχαν καταβυθισθῆ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Τὸ σύστημα τοῦ Λοῦνι ἦταν ἁπλὸ ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ σατανικό. Ἔστελνε κάθε μέρα δεκάδες ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων σὲ διαφόρους οἴκους τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ζητῶντας πληροφορίες γιὰ τὰ εἴδη τους, γιὰ τὶς τιμές τους καὶ γιὰ τὴ δυνατότητα νὰ ἐκτελέσουν παραγγελίες. Ὅταν δέχονταν νὰ ἐκτελέσουν τὶς παραγγελίες του, ἄρχιζε τακτικὴ ἀλληλογραφία μαζί τους γιὰ νὰ πληροφορηθῆ μὲ ποιὸ ἀτμόπλοιο θὰ τοῦ ἔστελναν τὸ ἐμπόρευμα, ποιὰ διαδρομὴ θ' ἀκολουθοῦσε πότε θἄφευγε κτλ.

Ὁ Λοῦνι δειχνόταν, στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀρκετὰ ἀπαιτητικὸς καὶ σχολαστικὸς ἐπίσης. Ἀλλά, τὸ κάτω-κάτω, πόλεμος ἦταν κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ διεκινδύνευε τὰ λεφτά του ἦταν δικαιολογημένος ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ θέλῃ νὰ παίρνῃ ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις.

Ἔτσι, ὁ Λοῦνι ἦτεν πάντοτε θαυμάσια πληροφορημένος γιὰ τὴν κίνησι τῶν βαποριῶν στὴν Καραϊβικὴ θάλασσα καὶ τὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ. Τὶς πληροφορίες ποὺ ἔπαιρνε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς συμπλήρωνε μ' ἐκεῖνες ποὺ συγκέντρωνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμανιοῦ. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν πολύτιμη ἡ συνδρομὴ τῆς Ρεβέκκας, μ' ὅλο ποὺ ἡ δυστυχισμένη δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸν πραγματικὸ ρόλο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε.

Τὶς πληροφορίες του αὐτὲς ὁ Λοῦνι τὶς μετέδιδε στὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια ποὺ περιπολοῦσαν στὴν Καραϊβικὴ θάλασσα μ' ἕναν πομπὸ βραχέων κυμάτων ποὺ εἶχεν ἐγκαταστήσει στὸ σπιτι του. Κι' οἱ καταδυθεῖσες ἔδιναν κι' ἐπαιρναν.

Στὸ τέλος, οἱ ἀμερικανικὲς καὶ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἀνησύχησαν στὰ σοβαρά. Ἀλλ' ὅλες οἱ ἐρευνές τους στὴν Κούβα, μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς Κουβανῆς ἀστυνομίας, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἀλλωστε ὁ Λοῦνι εἶχε πάρει μερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Εἶχε κρεμάσει στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα σωρὸ κλουβιὰ μὲ καναρίνια. Τὸ ἀδιάκοπο, σχεδὸν κελάδημα αὐτῶν τῶν πουλιῶν δὲν ἄφηνε ν' ἀκούνεται τὸ χαρακτηριστικὸ τίκ-τάκ τοῦ πομποῦ καὶ παραπλανοῦσε τοὺς Κουβανοὺς καὶ Ἀμερικανοὺς εἰδικούς, ποὺ προσπαθοῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴ θέσι του μὲ τὴ ραδιογωνιομετρικὴ μέθοδο.

Ἀλλ' ἡ Ρεβέκκα ἔκαμε κάποτε μιὰ ἀπερισκεψία. Θέλοντας νὰ δείξῃ πόσο καλὰ ἦταν πληροφορημένος ὁ ἀγαπημένος της γιὰ τὴν πορεία τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων στὰ διάφορα μέτωπα μίλησε γιὰ κάποιο μηχάνημα ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε δῆθεν νὰ ἐπικοινωνῆ ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Εὐρώπη.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία εἶχεν ἀνακαλύψει ἐπίσης πὼς τὸ διαβατήριο τοῦ Λοῦνι ἦταν ψεύτικο καὶ πὼς δὲν εἶχε κανένα θεῖο στὴν Ὀντούρα ὅπως ἰσχυριζόταν.

Ἔγινε τότε ἔρευνα στὸ σπίτι του, ὁπου ἀνακαλύφθηκε ὁ μυστικὸς πομπός.

Ὁ Λοῦνι συνελήφθη ἀμέσως καὶ ὁδηγήθηκε ἐμπρὸς σ' ἕνα ἔκτακτο στρατοδικεῖο ποὺ τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ἡ καταδίκη του δὲν τὸν ἔκαμε νὰ συγκινηθῆ. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἰδῆ τὴ Ρεβέκκα γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ τὸν συχωρέσῃ, ἐπειδὴ εἶχεν ἐκμετελλευθῆ τὴν ἀγάπη της γιὰ νὰ τὴν κάμῃ τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια του. Ἀλλ' οἱ ἀρχὲς τῆς Κούβας δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Ὁ πρόεδρος Φουλγκέντσιο Μπατίστα ἀπέρριψεν ἐπίσης τὴν αἴτησι χάριτος, ποὺ ὑπέβαλε ὁ συνήγορός του.

Ὁ Λοῦνιγκ ζήτησε ἀκόμη νὰ ἐκποιήσουν τὴν περιουσία του στὴν Κούβα καὶ νὰ στείλουν τὸ ἀντίτιμο στὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδί του ποὺ εἶχεν ἀφήσει στὴ Γερμανία.

Τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ὡδήγησαν ἐμπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα διέκρινε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ προαυλίου τοῦ «Καστέλλο Πρίνταιπε», τοῦ φρουρίου ὁπου ἐκράτειτο ἕνα λευκὸ φέρετρο.

Κατάλαβε ἀμέσως πὼς αὐτὸ τὸ φέρετρο προοριζόταν γιὰ τὸν ἴδιο. Δὲν ἔδειξε ὅμως, καμμιὰ ταραχή. Τοῦ ἔκαμε μόνο ἐντύπωσι τὸ λευκὸ χρῶμα του καὶ, προσπαθῶντας νὰ γελάσῃ, εἶπε στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀξιωματικό:

— Ἤξερα πὼς στὴν Κούβα βάζουν τὶς γυναῖκες ποὺ πεθαίνουν μέσα σὲ λευκὰ φέρετρα. Δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ γινόταν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς κατασκόπους!

Ὅταν τὸν ὡδήγησαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ τοῦ δέσουν τὰ μάτια.

— Ὄχι εἶπε, δὲν τὸ θέλω. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.

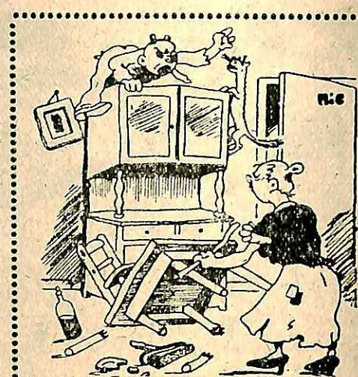
Σὲ λίγο ἔπεφτε μὲ τὸ σῶμα διάτρητο ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάματος.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, μιὰ γυναῖκα ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου.

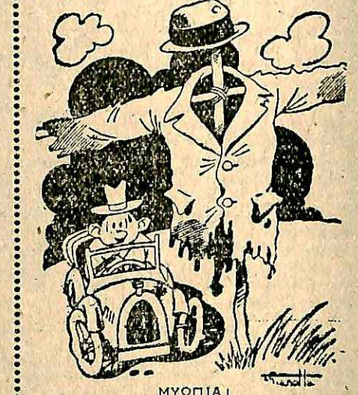
Ἦτον ἡ Ρεβέκκα.

Ὅταν ἄκουσε τὴν ὁμοβροντία τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάματος ἡ δυστυχισμένη ωριάτηκε κάτω λιπόθυμη.

Ἀλλὰ συνῆλθε σὲ λίγο κι' ἀκολούθησε πεζὴ ὡς τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ποτιὲ τὸ κάρρο, ὁπου εἶχαν βάλει τὸ φέρετρο τοῦ Λοῦνιγκ. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔπαψε νὰ πηγαίνῃ τακτικὰ στὸν τάφο τοῦ κατασκόπου καὶ νὰ τὸν στολίζῃ μὲ λουλούδια...

—"Οχι Ἀγλαΐα, δὲν ἐὰ κατεβῶ..... Στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς ἐνῶ διατάζω ἐδῶ πέρα!...

ΜΥΩΠΙΑ!

— Συγγνώμην κύριε... Εἶνε ἀκόμη μακρυὰ τὸ χωριό;...

ΒΛΑΚΑΣ 100 %

— Πῆρα εἰσιτήρια πρώτης θέσεως, νὰ νὰ φτάσουμε πιὸ γρήγορα!...

—"Οχι, ὄχι, εἴμαστε οἱ δυό μας!

"Ο,τι δὲν ξέρετε... ΓΙΑ ΤΗ ΜΥΤΗ ΣΑΣ!

Τὸ μυστήριο τῆς ὀσφρήσεως

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν κατορθώσει νὰ διασπάσουν τὸ ἄτομο καὶ νὰ στείλουν μηνύματα στὴ Σελήνη. Κι ὅμως δὲν ξέρουν ἀκόμη ὅ,τι συμβαίνει... μέσα στὴ μύτη μας! Ἀγνοοῦμε τ' ἀκριβῶς εἶνε ἡ ὀσμή, γιατὶ ἄλλες οὐσίες μυρίζουν κι' ἄλλες ὄχι πὼς δημιουργεῖται ἡ αἴσθησις τῆς ὀσφρήσεως, πῶς ὁ ἐγκέφαλος ἀναγνωρίζει μιὰ μυωδιά...

Τί ἐκπέμπεται ἄραγε ἀπ' τὰ ἀντικείμενα ποὺ μυρίζουν; Κάποιο ἀέριο, ἢ κάποιο κύμα σὰν τοῦ φωτὸς ἢ τοῦ ἤχου; Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ τὸ ἄγνωστο «κάτι» εἰσχωρεῖ στὴ μύτη μας κι' ἐρεθίζει τὴν ὀσφραντικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ρουθουνιῶν ποὺ δὲν εἶνε μεγαλείτερη ἀπὸ ἕνα γραμματόσημο. Τὰ «ἐπιθηλιακὰ» κύτταρα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἐπιφάνεια αὐτήν, καταλήγουν σὲ 7 - 8 λεπτὲς τρίχες τὸ καθένα καὶ περιέχουν «μελανίνη», τὴν οὐσία δηλαδὴ ποὺ δίνει τὸ μελαψὸ χρῶμα στὴν ἐπιδερμίδα. Ὅσο περισσότερη μελανίνη ὑπάρχει, τόσο πιὸ ἐλαϊσθητη εἶνε ἡ μύτη. Οἱ σκύλοι ἔχουν πιὸ πολλὴ μελανίνη ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, καὶ συνεπῶς ὀξύτερη ὄσφρησι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο οἱ περισσότεροι μελαχροινοὶ ἀντιλαμβάνονται τὶς μυωδιὲς καλλίτερα ἀπ' τοὺς ξανθούς. Καὶ τὰ μαῦρα πρόβατα ἢ γίδοι προειδοποιοῦνται ἀπ' τὴ μυωδιὰ κι' ἀποφεύγουν διάφορα δηλητηριώδη φυτά, ἐνῶ τὰ ἄσπρα ζῶα τὰ τρῶνε καὶ ψοφοῦν.

Ὑπάρχουν ἐπὶ πλέον σὲ διάφορα σημεῖα, ἀπ' τὰ ρουθούνια ὡς τὸ λάρυγγα, ἐπιφάνειες ποὺ ἔχουν κάπο α ὀσφραντικὴ ἱκανότητα ἀλλὰ πολὺ ἀτελῆ. Γι' αὐτὸ μερικὲς μυρωδιὲς μᾶς «πιάνουν στὸ λαιμὸ» κι' ἄλλες πάλι μᾶς «τσιμποῦν» στὴν εἴσοδο τῶν ρουθουνιῶν.

Μερικοὶ ἄνθρωποι μ' ἐξαιρετικὴ μύτη ἀντιλαμβάνονται κι' ἀναγνωρίζουν τὶς μυρωδιὲς ποὺ ἀναδίδουν διάφορες ἀρρώστειες, ὅπως οἱ ὀξεῖς ρευματισμοί, ἡ ὀξεῖα νεφοῖτις ὁ τύφος ἢ σὐλογιά, ὁ προχωρημένος διαβήτης... Γίνονται μάλιστα πειράματα, γιὰ νὰ χησιμοποιηθῆ αὐτὴ ἡ ἀσυνήθιστη ἱκανότης ὡς διαγνωστικὸ μέσον τῶν ἀσθενειῶν. Τελευταίως, ἕνας γιατρὸς μὲ ἰσχυροτάτη ὄσφρησι διέγνωσε μὲ τὴ μυωδιὰ ὅτι ἕνας ἀρρωστος εἶχε τύφο. Ἄλλοι συγγενεῖς του διαφώνησαν μαζί του καὶ τὸν εἰρωνεύθηκαν, στὸ τέλος ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχε δίκηο.

Ἡ ὄσφρησις συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ὅρασι καὶ τὴ γεῦσι. Ἂν κλείσουμε τὰ μάτια μας, αἰσθανόμεθα λιγώτερο ἔντονες τὶς μυρωδιές. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ καπνίζουν στὰ σκοτεινά. Ἐξ ἄλλου, ὅσοι ἔχουν ἀδύνατη ὄσφρησι, ὑστεροῦν πολὺ καὶ στὴ γεῦσι. Κι' ὅταν εἴμαστε κρυολογημένοι, μὲ τὴ μύτη μας ἄχρηστη προσωρινῶς, ὅλα τὰ φαγητὰ μᾶς φαίνονται ἄνοστα.

Οἱ ὀσμὲς ἀποτυπώνονται στὴ μνήμη μας καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μας ἄχρηστη προσωρινῶς ὅλα τὰ σθητήρια νεῦρα, τὸ ὀσφραντικὸ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸ «ψυχικὸ κέντρον» τοῦ ἐγκεφάλου.

Οἱ ἐρεθισμοὶ ποὺ διαβιβάζει τὸ νεῦρο αὐτὸ ἀπ' τὴ μύτη στὸν ἐγκέφαλο, ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ἠλεκτρικοῦ ρεύματος μὲ ταχύτητα 350 χιλιομέτων τὴν ὥρα. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐπιτύχει νὰ τὸ μεταβάλουν σὲ φωτεινοὺς παλμούς, μ' ἕνα ὄργανο ποὺ λέγεται «παλμογράφος», γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἀλλάξῃ ἡ ἔντασις του ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμι τῆς ὀσμῆ ποὺ τὸ προκαλεῖ.

Στὸ ἀμερικανικὸ Ἰνστιτοῦτο Χημικῶν Ἐρευνῶν τῆς Φλωρίδας ἔνουν νίνει τελευταίως συστηματικὲς κι' ἐνδιαφέρουσες ἐργασίες γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν δυσαεστων ὀσμῶν τοῦ ἀέρος ποὺ ἀναπνέουμε.

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου παρατήρησαν ὅτι, τὰ πράσινα φύλλα τῶν φυτῶν κάνουν τὸν ἀέρα πιὸ εὐχάριστο στὴν ὄσφρησι, καὶ μάλιστα τόσο πιὸ πολὺ ὅσο περισσότερη χλωροφύλλη περιέχουν (ἡ χλωροφύλλη εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ πρώτη ὑλη τῶν φύλλων). Ἐπινόησαν λοιπὸν ἕνα μίγμα χλωροφύλλης μὲ πολλὲς ἄλλες οὐσίες, ποὺ ἐξαφανίζει τὶς ἀσχημιὲς μυρωδιὲς τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔκαιε ἀληθινὰ θαύματα σ' ἕνα μεγάλο τσίρκο: Μετέβαλε τὴ συνηθισμένη βαρειὰ μυρωδιὰ τῶν θηρίων σὲ μιὰ ὀσμὴ «ἐξοχικοῦ τοπίου ἔπειτα ἀπὸ βροχή». Καθάρισε ἐπίσης τὴν ἀτμοσφαιρα σὲ διάφορες ἀθλητικὲς παραστάσεις ἀγώνες κι' ἄλλα θεάματα μὲ γιλιάδες θεατών.

Σ' ἕνα ἐργοστάσιο βολογιῶν οἱ Ἐλβετοὶ τεχνίτες ἐπέμειναν νὰ χησιμοποιοῦν ἕνα ψαρόλαδο, ἀδιαφορώντας ἂν ἡ μυωδιὰ του ἔφερνε ὑπόδια στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου καὶ δὲν τοὺς ἄφινε νὰ ἐργασθοῦν. Τὸ μίγμα μὲ τὴ χλωροφύλλη καθάρισε ἀπὸ κάθε μυωδιὰ τὸν ἀέρα του ἐργοστασίου κι' ἔτσι ἐμειναν ὅλοι εὐχαριστημένοι.

Σὲ σφαγεῖα ψυγεῖα ἀποθηκες, κλπ.. χησιμοποιεῖται μιὰ ἠλεκτρονικὴ μηχανὴ ποὺ παράγει «ὄζον» ἀπ' τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος. Τὸ ὄζον εἶνε ἕνα ἀέριο μὲ χαρακτηριστικὴ τσουχτερὴ μυωδιὰ, δηλητηριώδες σὲ μεγάλη ποσότητα. Ἀντιλαμβάνεται καθένας τὴ μυωδιὰ του, ἂν σταθῆ δίπλα σ' ἕνα μεγάλο ἠλεκτρικὸ μοτὲρ ἢ ἕνα μηχάνημα ἀκτίνων Ραϊντγκεν, ποὺ παράγει σπίνθηρες γιατὶ οἱ σπιλθῆρες αὐτοὶ μεταβάλλουν ἕνα ποσοστὸ ὀξυγόνου σὲ ὄζον. Οἱ εἰδικὲς μηχανὲς παραγωγῆς ὄζοντος δὲν ἀφίνουν νὰ αὐξηθῆ τόσο ἡ ἀναλογία του, ὥστε νὰ γίνῃ δηλητηριώδης. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ἔνει τὴν ἰδιότητα νὰ καταστρέφῃ τὶς μυρωδιὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἤδη κατασκευάζονται μικρὰ μηχανήματα παραγωγῆς ὄζοντος γιὰ τὰ σπίτια.

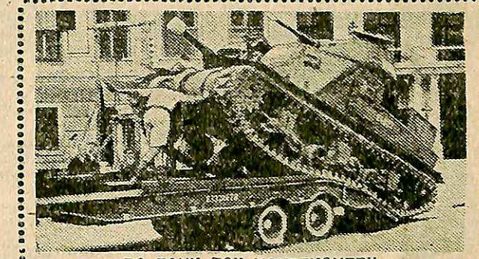
Τέλος, μιὰ σκόνη ἀπὸ ξυλοκάρβουνο, εἰδικὰ κατεργασμένο καὶ πολὺ πορώδες ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾶ καὶ νὰ συγκρατῆ μέσα στοὺς πόρους της ὅλες τὶς δυσάρεστες μυωδιές, κι' ἔτσι νὰ καθαρίζῃ τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ν. ΧΟΥΝΤΕΡ

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος μας, στὴ σελίδα 22 ἀρχίζει ἡ νέα σειρὰ τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

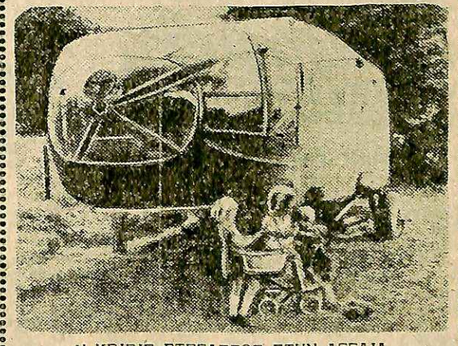
ΠΛΗΓΩΜΕΝΑ θαλασσοπούλια

Εἶνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀληθινὲς ἱστορίες ποὺ ἀπάνω ἀπ' τὸν πόνο τους σκάζει ἡ θάλασσα καὶ τὸν νεμίζει μαργαριτάρια... Εἶνε μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ πονεμένες ἐπεισοδιὰ ἀνθρώπων ποὺ τοὺς πῆρε ἡ θάλασσα μακρυὰ ἀπ' τοὺς δικούς τους, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἀναπάνε γιὰ νὰ τοὺς γυρίσῃ ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιο χωρισμὸ, κουρασμένους, σαν πληγωμένα θαλάσσια πουλιὰ στὶς ἀναπτημένες ἀγκαλιὲς σου περιμένουν ἀνοιχτὲς στοργικὰ γιὰ νὰ τοὺς ξεκουράσουν τὸν πόνο, νὰ τοὺς γιατρέψουνε τὶς πληγές...

ΤΟ TANK ΤΟΥ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Ἕνα («ἱστορικὸ») τάνκ μεταφέρεται σήμερα ἀπὸ τὴ Βιέννη στὸ Σάρεϋ τῆς Ἀγγλίας. Πρόκειται γιὰ τὸ τάνκ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε ὁ στρατάρχης Μοντγκόμερυ κατὰ τὴ νικηφόρο προέλασί του στὸ Ἐλ-Ἀλαμέιν. Τὸ τάνκ αὐτὸ θὰ στηθῆ σ' ἕνα μνημεῖο τῆς θρυλικῆς νίκης τῆς 8ης Ἀγγλικῆς στρατιᾶς.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς στενάχωρες ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῆ διαρκῶς τὴν Ἀγγλικὴ κυβέρνησι. Οἱ ἀστεγοι εἶνε πολυάριθμοι καὶ καταφεύγουν στὰ πιὸ πρωτότυπα μέσα γιὰ νὰ δώσουν μόνο, τους μιὰ λύσι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Μερικὲς οἰκογένειες ἔχουν μεταβάλει σὲ πολυκατοικίες ἕνα παλιὸ πλοῖο, ποὺ βρίσκεται ἐξω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μιὰ οἰκογένεια ἱστιόνων χησιμοποιεῖ σήμερα ὡς κατοικία της τὸ... σκάφος ἑνὸς ἀχρήστου ὁπλιταγου ἀεροπλάνου!

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ!...

Ἡ πείνα ἐξακολουθεῖ νὰ μαστίζῃ τὴν Αὐστρία. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ποὺ δημοσιεύθηκε ἐσχάτως ὁ ἕνα ἑλβετικὸ περιοδικὸ παθητικὸ στὰ περιχωρα τοῦ Κλάνκενφουρτ. Μόλις ἕνα στρατιωτικὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο ἀφείασε τὰ σκουπίδια μιᾶς μονάδος, τὰ πεινασμένα παιδιὰ ἀρχισαν νὰ τὰ σκαλίζουν μήπως βροῦν τίποτε φαγώσιμο. Κι' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ στάθηκε τυχερὸ: Βρῆκε ἕνα μῆλο, λιγάκι ὥριμο...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πλημμένα θαλασσοπούλια

Γυρισμὸς ἀπὸ τόσο μακρυά ..

Τὸ μεγάλο ἐμποροκὸ ἡ «Παναγιὰ» ξύγωσε στὸν Πειραιὰ μ' ἕξη μίλλια τὴν ὥρα. Ὁ δεύτερος ὑπολόγιζε πὼς θὰ πλευρίζανε στὸ λιμάνι δεκαεφτὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἄπλωστα προσπαθούσανε νὰ τρυπήσουνε τὰ σκοτάδια καὶ ν' ἀγκαλιάσουνε μὲ στοργὴ τὶς νταντέλλες τοῦ Φαλήρου. Χρόνια τώρα ἀρμενίζαν στὶς ξένες θάλασσες.

Καὶ τώρα ἡ «Παναγία» γύριζε. Γιὰ λίγο. γιὰ μιὰ βδομάδα μόνο. θάμενε στὸν Πειραιά. Ἴσα - ἴσα ὥσπου νὰ ξεφορτώσῃ «εἴδη γενικοῦ ἐμπορίου» ἀπ' τὴν Κεϋλάνη. Τὴ βδομάδα ὅμως αὐτή. οἱ ἄνθρωποί της θὰ ζούσανε τὴν εὐτυχία τοῦ γυρισμοῦ. δίπλα στ' ἀγαπημένα τους πλάσματα ποὺ περιμένανε νὰ τοὺς κάνουνε νὰ ξεχάσουνε τὶς πίκρες τῆς ξενητειᾶς. . .

Ἀργά. ὁ δεύτερος κατέβηκε τὶς σκάλες τῆς γεφύρας. Δρασκέλισε μὲ βαρειὰ βήματα τὸ κατάστρωμα κι' ἔσπρωξε σιγὰ τὴν πορτίτσα μιᾶς καμπίνας πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης. Ἐδῶ μέσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτανε βαρειά. Τὸ φῶς λιγοστό. Κι' ἀπάνω σ' ἕνα στενὸ κρεββατάκι ἕνας ἄνθρωπος κοιτόταν ἀκίνητος. Ὁ δεύτερος ζύγωσε κι' ἔκατσε σ' ἕνα σκαμνί. Στὸ χαμηλὸ φῶς ἑνὸς μικροῦ γλόμπου κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀκινητοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ σεντόνι. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε στεγνωμένο, τὰ μάγουλά του βαθουλωμένα, τὰ μάτια του κλειστά. Ὁ δεύτερος ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χοντρό του χέρι ἀπάνω στὸ χλωμὸ μέτωπο.

— Μηνᾶ. . . ψιθύρισε.

Ὁ ἄρρωστος ἄνοιξε σιγά. μὲ δυσκολία. τὰ μάτια του. Σὰ νὰ τὸν βαραίναν ἀσήκωτα τὰ βλέφαρά του καὶ γιὰ νὰ χρειαζότανε δύναμι μεγάλη. γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ. . .

— Μηνᾶ. . . ξανάπε ὁ δεύτερος. Ζυγώνουμε στὸν Πειραιά. . .

— Ζυγώνουμε στὸν Πειραιᾶ; . . . φώναξε κι' ὁ ἄρρωστος καί. σὰ νὰ τὸν ἠλέκτρισε τὸ μεγάλο νέο. ἔκανε νὰ σηκωθῇ.

Πάλι ὅμως ξανάπεσε στὸ κρεββάτι του.

— Στὸν Πειραιᾶ. . . ψιθυρίσανε πάλι τὰ χείλια του τὰ πανιασμένα.

— Ναί, Μηνᾶ. . . Στοὺς δικούς σου. στὴ γυναικούλα σου. στὴν κορούλα σου. . .

Τώρα. πίσω ἀπ' τὰ βαρειὰ βλέφαρα τοῦ ἄρρωστου. ποὺ γανε ξανακλείσει. ἄρχισε νὰ ξετυλίγεται ἡ ταινία τοῦ παρελθόντος. ζωντανεμένη μὲ χίλια ἁπαλὰ χρώματα: Ὁ Ἔρωτάς του μὲ τὴ Φωτεινή. ἐκεῖ. στὴν ἤσυχη γειτονιὰ τῆς Καστέλλας. οἱ δρόμοι τους πάνω ἀπ' τὰ κύματα τῆς γαλάζιας θάλασσας. τῆς θάλασσας ποὺ ἦταν ὁ ἄλλος μεγάλος ἔρωτας ὁ δικός του. . . Κι' ὕστερα. ὁ γάμος τους. οἱ πρῶτοι μῆνες τῆς εὐτυχίας τους ποὺ κυλήσανε σὰν στιγμές, κι' οἱ πρῶτες στενοχώριες τοῦ καινούργιου νοικοκυριοῦ. Κι' ὕστερα. μιὰ μέρα. ἡ μεγάλη ἀπόφαση;

— Φωτεινή θὰ φύγω! . . .

Χλωμὴ τὸν εἶχε κυττάξει ἐκείνη σὰν χαμένη:

— Ποῦ θὰ πᾷς: . . .

— Μακρυά. ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ ἄκρη... Πρέπει νὰ βγάλω λεφτὰ γιὰ ὅλους μας — γιὰ σένα. γιὰ τὸ παιδί. ποὺ θἄρθῃ σὲ λίγο. . .

Πραγματικά. ἕνα παιδί, θἀρχότανε σὲ λίγο γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀνέχεια. . .

— Καὶ μένα; . . . Δὲν μὲ συλλογιέσαι; . . . τὸν εἶχε ρωτήσει.

— Ἴσα - ἴσα. ἔσένα συλλογιέμαι. . . Καὶ γιὰ σένα θὰ φύγω! . . .

Ἔφυγε. Μπαρκάδισε στὴν «Παναγία» δεύτερος μηχανικός. Ταξίδεψε μῆνες. ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θάλασσα. Στὸ Κέιπ - τάουν τοῦρθε τὸ νέο πὼς ἦτανε πατέρας. . . Φίλησε τὴ φωτογραφία τῆς κορούλας του. ποὺ τοὔστελνε τὸ πρῶτο της χαμόγελο ἀπὸ τόσο μακρυά.

— Σὲ κάθε λιμάνι. θὰ τῆς παίρνω κι' ἀπὸ κάτι. . . ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του.

Καί. πραγματικά. τῆς ἔπαιρνε: Παιχνίδια. ὑφάσματα. χάντρες. Ἀκόμα κι' ἕνα ψαλσαμωμένο μαραμποὺ μὲ τὰ περίφημα φτερὰ του ἀνοιγμένα. . .

. . . Κι' ἔτσι. σιγὰ - σιγά. περάσανε τὰ χρόνια. ἕνα. δυό. τρία. . . Ποιός νὰ τὸ πίστευε; . . Τώρα πιὰ ἡ κορούλα του εἶχε γίνει μιὰ δεσποινίδουλα: Τριῶν χρονῶν! . . . Ποιός θὰ τὸ πίστευε: . . .

Σ' ἕνα ταξίδι στὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀσίας. ὁ Μηνᾶς ἄρπαξε τὶς θέρμες. Νύχτες ὁλόκληρες ψηνότανε στὸν πυρετό. σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι. . . Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν εἶδανε κουνήσανε τὸ κεφάλι του: "Ἔπρεπε ν' ἀφίσῃ τὴ θάλασσα. νὰ γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ μαλακὸ κλίμα κι' ἐκεῖ νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ καλά. . . Ναί. μὰ μένανε λίγοι μῆνες. ὥσπου νὰ συμπληρώσῃ ὁ Μηνᾶς τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ χρειαζότανε γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα σπιτάκι ἐκεῖ. στὴν ἤρεμη φτωχογειτονιὰ τῆς Καστέλλας. καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ φτηνὴ εὐτυχία γιὰ τὴ γυναίκα του. γιὰ τὴν κορούλα του. . . Ἀκολούθησε λοιπὸν τὴν «Παναγία» στὶς Ἰνδίες. Καὶ στὴ Βομβάη μ' ὅλο ποὖχε πυρετὸ νύχτα καὶ μέρα. βγῆκε γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ συλλογὴ τῆς κορούλας του. Τὸν κρατάγαν ὁ δεύτερος — ὁ καλὸς κεπετὰν Σωτήρης — κι' ὁ ἀσυρματιστής. Μπῆκε τρέμοντας σ' ἕνα μαγαζί. κι' ἀγόρασε μιὰ κούκλα — μιὰ φανταχτερὴ Ἰνδιάνικη κούκλα ντυμένη μὲ βαρειὰ μεταξωτά. σὰ μαχαρανή. Τὴν πῆρε μαζί του στὴν ἀγκαλιά του. τὴν τοποθέτησε στὸ μπαοῦλο του. μαζὶ μὲ τ' ἄλλα πράγματα τῆς κορούλας του. κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι νωρὶς νὰ μπορῇ πιὰ νὰ σηκωθῇ. . . Ἡ θέρμη τὸν ἔτρωγε νύχτα καὶ μέρα. μέσ' στὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀσίας ἐνοιωθε πὼς ἔλυωνε σιγὰ - σιγά. . . Ἡ «Παναγία» φόρτωσε στὴν Κεϋλάνη κι' ἔβαλε ἀργὰ - ἀργά. βαρυφορτωμένη βαπάκι. γεννήματα. τσάϊ. μοσχοκάρυδα καὶ ρύζι. πλώρη γιὰ τὸν Πειραιά. . . Μέρες καὶ νύχτες ἀτέλειωτες. . . Ὁ φουστουνιασμένος Ἰνδικός. ὕστερα τὸ Ἀντεν. ἡ ἀποπνιχτικὴ Ἐρυθρὰ Θάλασσα μὲ τὶς φαλακρὲς ἀκρογιαλιὲς τῆς Ἀραβίας. στὸ τέλος τὸ Σουέζ. ἡ γαλανὴ Μεσόγειος. τὰ νησάκια της. ἡ Κρήτη! . . . Ὁ Μηνᾶς ἔλυωνε σὰν τὸ κερί. . . Κάπου - κάπου ὅπως ἄποψε. ὁ δεύτερος κατέβαινε καὶ τοῦ κρατοῦσε λίγη συντροφιά. Τοῦβρεχε τὰ χείλια μὲ λίγη λεμονάδα. τοῦδινε κανένα κινίνο. Ἀπ' ὅλο τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου, τὰ μάτια του εἶχαν ἀπομείνει ὁλόμαυρα καὶ ζωηρά.

— Λὲς νὰ προφτάσω: . . . Νὰ τὶς δῶ: . . . ρωτοῦσε τὸ δεύτερο

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές. Θὰ τὶς δῆς. θὰ τὶς ἀγκαλιάσῃς. καὶ θὰ γίνῃς κοντά τους καλά. . .

. . . . . .

Χάραζε ὅταν ὁ δεύτερος ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα. Μακρυά. σὰν ἄστρο χλωμὸ μέσα στὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς τὸ φανάρι τοῦ Προλιμένος φαίνοταν ἀριστερά. Ὁ Πειραιὰς ἡ πατρίδα. τὸ λατρεμένο χῶμα. ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸ πατούσανε!

Πλευρίσανε κατὰ τὶς ἑφτὰ Μόλις ἔπεσε ἡ σκάλα. μιὰ νέα γυναῖκα μ' ἕνα ὁλόξανθο κοδοκόκκινο κοριτσάκι γυμήξανε στὸ κατάστρωμα Πέσαν ἀπάνω στὸ δεύτερο.

— Ὁ Μηνᾶς: . . . ρώτησε ἡ γυναῖκα μ' ἀγωνία.

— Σᾶς περιμένει. . . ἀποκρίθηκε ὁ δεύτερος.

Τὶς περίμενε πραγματικά. Μισοσκωμένος στὸ κρεββάτι του μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. μὲ τὰ μάτια του ποὺ κυττοῦσαν ἄπλωστα τὴν πόρτα τῆς καμπίνας ἐκεῖ ἀπ' ὅπου περίμενε τὴ δίδυμη εὐτυχία νὰ μπαίνῃ. . . Ξαφνικὰ τέσσερα χέρια τὸν ἀγκαλιάσανε σφιχτά. Ἔνοιωσε δάκρυα ζεστὰ νὰ κυλᾶνε στὰ ξερὰ μάγουλά του Κι' ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του νὰ μουρμουρίζῃ στ' αὐτί του:

— Μηνᾶ μου. . . Ἀγαπημένε μου. . .

Ὕστερα εἶδε τὸ ξανθὸ ἀγγελοῦδι νὰ τὸν κυττάζῃ περίεργα. Αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι, ἦταν ἕνα κομμάτι δικό του σάρκα του...

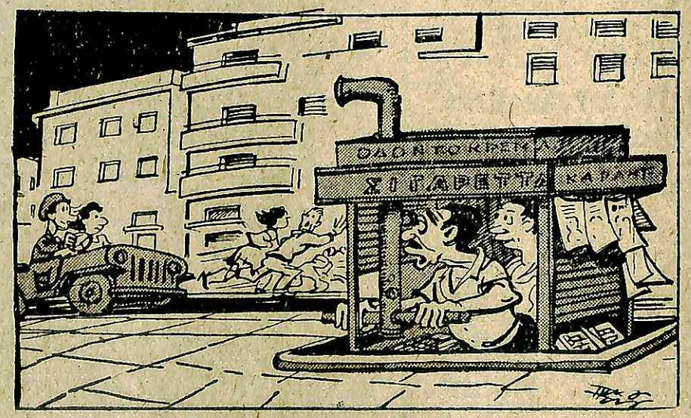
— Ἄνοιξε Φωτεινή τὸ μπαοῦλο. . . παρακάλεσε

Ἡ γυναῖκα ἄνοιξε τὸ μπαοῦλο. Μπροστὰ στὴν μικρῆς τὰ ἔκθαμβα ματάκια φαντάζανε τόσα παιχνίδια. τόσα δῶρα μαζεμένα ἕνα - ἕνα σ' ὅλες τὶς ἄκρες τῆς γῆς... Τὸ χάϊδευε. τὰ φιλοῦσε τάπιανε μανεμένη.

— Εἶνε δικά σου ὅλ' αὐτά. . . τῆς εἶπε ἡ μητέρα της. Στάφερε ὁ μπαμπᾶς σου. . .

Ἔνοιωθε τόση εὐτυχία ὁ Μηνᾶς ἀνάμεσα στὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα ποὺ τὸ ἕνα ἦτανε μικρογραφία τοῦ ἄλλου. . . Τώρα δὲν τὸν ἐνοιαζε Εἶχε φτάσει! . . . Μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἢ νὰ ζήσῃ. . . Ἦταν εὐτυχισμένος. . . Μιὰ γλυκειὰ κούρασι βάρυνε τὰ βλέφαρά του — κι' ὄχι πιὰ ὁ πυρετός. . . Κι' ἀπὸ τὰ ξεραμένα του μάτια κύλησε ζωγόνο, δροσιστικό. τὸ πρῶτο δάκρυ τῆς χαρᾶς! . . .

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ὁ περιπτεριοῦχος: Προσοχή, καταδυόμεθα! . . . Τζὶπ ἐν ὄψει! . . .
(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Η κωμωδιούλα μας

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κομψός 27 ετών. ΕΚΕΙΝΗ: Εὐπαρουσίαστη νέα 23 ετών. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὸν σταθμὸ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου. Ὥρα 7 βραδυνή. Σ' ἕνα παγκάκι κάθονται κοντὰ κοντὰ ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα. Ἐκείνος τὴν κυττάζει μὲ φανερὸ θαυμασμό. Ἐκείνη τοῦ χαμογελᾶ).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνοίγοντας τὴν τσάντα τ. ς): Μήπως ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μὲ καλέσετε νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε;... Ὢ! Μὴ φαντασθῆτε πὼς ζητῶ κεμμία περιπέτεια ἢ πὼς εἶμαι πεινασμένη. Κυττάζετε, ἔχω ἀρκετὰ χρήματα. Ἁπλῶς καὶ μόνο μοῦ φαίνεται ἀνυπόφορη ἡ σκέψις πὼς κι' σήμερα μιὰ τόσο ὡραία ἀνοιξιάτικη βραδυὰ θὰ φᾶω πάλι μονὴ μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε ἀλήθεια νὰ φᾶμε μαζί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναὶ ἔχω ἀνάγκη συντροφίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὡραῖα! Ἂς πηγαίνουμε δεσποινίς!... Τὸ ὄνομά σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Λένετέ με Μαρία. Εἶνε τὸ πιὸ συνηθισμένο γυναικεῖο ὄνομα. Ἐγὼ θὰ σᾶς φωνάζω Σέργιο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν. Λιγοστὸ φῶς, μουσικὴ ρωμαντικὴ ἀτμόσφαιρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα θὰ τρῶμε κάπου κάπου μεζέ, μικρούλα μου. Ἔτσι θὰ ξεσκάτε λιγακι κι' ἐσεῖς.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι! Δὲν θὰ ξαναφωθοῦμε ποτὲ πιά. Θὰ χωρίσωμε μετὰ τὸ γεῦμα αὐτὸ καὶ θὰ χαθοῦμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἰσαστε σκληρή!

ΕΚΕΙΝΗ: Πρέπει νὰ σᾶς φανερώσω πὼς μοῦ ἐμπνεύσατε ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα. Μοῦ φανήκατε ἀμέσως συμπαθεῖς, μὰ καὶ ἐπικίνδυνος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ φερθῶ τίμια μαζί σας.

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας τὸ ρολόϊ της): Πηγαίνομε ἂν θέλετε; Τὸ γεῦμα μας αὐτὸ ἦταν πολὺ ρωμαντικό.

(Προχωροῦν πρὸς τὴν ἔξοδο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν θὰ μοῦ πῆτε τίποτε γιὰ σᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θέλετε νὰ μάθετε; Εἶμαι 23 ἐτῶν ἐργάζομαι καὶ λένομαι Μαρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ δὲν θὰ ξαναβιωθοῦμε;

ΕΚΕΙΝΗ (ὕστερα ἀπὸ κάποιο διαστημα): Ἴσως ξαναβιωθοῦμε τὴν ἐρχομένη Πέμπτη τὴν ἴδια ὥρα στο σταθμό. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ σας συντροφιά.

(Πᾶσα σ' ἕνα περαστικὸ ταξὶ καὶ ἐξαφανίζεται ἀφινοντας τὸν νέο ἀπογοητευμένο).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Τὴν Πέμπτη στὸν σταθμό. Ἐκείνος πηγαινοέρχεται κυττάζοντας συνεχῶς τὸ ρολόϊ του. Ἐξαφνα ἀκούει μιὰ γνωστὴ φωνή).

ΕΚΕΙΝΗ: Ὢ ἀγαπητέ Σέργιε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀγαπητή μου, Μαρία!

(Προχωροῦν μαζὶ χειροπιασμένοι σὰν καλοὶ φίλοι. Μπαίνουν σ' ἕνα κινηματογράφο γιὰ νὰ περάσουν ὥρα ὡς τὸ γεῦμα. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σινεμὰ βρίσκονται πρὸ ραγδαίας βροχῆς. Περιμένουν λίγο μὰ δὲν παίρνει οὔτε ἕνα ταξὶ ἐλεύθερο. Ἀρχίζουν τότε νὰ τρέχουν κολλητὰ στοὺς τοίχους καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν καὶ οἱ δυὸ μούσκεμα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποιο διαταγμό): "Ακουσε, Μαρία. Τὸ σπίτι μου βρίσκεται ἐδῶ κοντά. Θὰ ἀνεβοῦμε θ' ἀνάψωμε μιὰ φωτιά, θὰ στεγνώσης, θὰ φᾶμε κάτι κι' ὕστερα... Ὢ μὴ φοβᾶσαι. Ἔχω ἀλλωστε μιὰ γρηᾶ καμαριέρα ποὺ εἶνε κέρβερος.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελᾶ καθησυχασμένη): Ἔστω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὸ σπίτι Ἐκείνου. Οἱ δυὸ νέοι κάθονται μπροστὰ σὲ μιὰ καλὴ φωτιά. Ἐκείνη τὸν κυττάζει μὲ κάποιο μελαγχολία, δὲν προβάλλει ὅμως καμμιὰ ἀντίστασι ὅταν ἐκείνος ἀποπειράται νὰ τὴν φιλήση. Περνᾶ τὸ μπράτσο της γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ τοῦ ἀνακατεύει μὲ τὰ δάχτυλα τὰ μαλλιά).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἁπαλᾶ): Τί θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες ἂν σοῦ ζητοῦσα νὰ γίνης γυναίκα μου;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀναστενάζοντας): Μὰ δὲν ξέρω ἀκόμη τίποτε γιὰ σένα. Μιλησέ μου γιὰ τὸν ἑαυτό σου θέλεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζαρώνοντας τὰ φρύδια): Θὰ σοῦ μιλήσω. Θὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἕνα τρομερὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται κι' αὐτὴ ἡ ζωή μου!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας): Εἶνε τόσο τρομερὸ τὸ μυστικό σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀργὰ καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη): Εἶμαι ὁ Τόμας Τσίτσεστερ.

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸς ποὺ σκότωσε τὴ γυναῖκα του;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ τὸν πρόδιδε! Μὲ συνέλαβαν· δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἀρκετὰ στοιχεῖα ἐναντίον μου καὶ μὲ ἀφησαν ἐλεύθερο. Τώρα μὲ κοιτάζητοὺν πάλι γιατὶ βρῆκαν μιὰ ἀπόδειξι πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος.

(Ἡ νέα σηκώνεται νὰ φύγη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγεις; Στὸ εἶπα ὡστόσο πὼς τὸ μυστικό μου θὰ σοῦ προξενήση φρίκη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος στὴν ὁποίαν ἐργάζεται ἐκείνη. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα ἡ νέα σὰν σίφουνας).

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ τὸ ὄρθρο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Μπορεῖτε νὰ τὸ δημοσιεύσετε. Ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶνε μεγάλη. Ἐγὼ ὅμως παραιτοῦμαι, δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲν μπορῶ νὰ γίνωμαι κατάσκοπος.

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κατάσκοπος ἐπειδὴ ἀποκαλύπτετε ἕναν ἐγκληματία; Μὰ δεσποινίς Ἐβελίν ἐσημειώσατε μιὰ ἐξαιρετικὴ δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Στὸ δωμάτιο τῆς νέας. Ἀφοῦ μένει γιὰ πολλὴ ὥρα σκεπτική, παίρνει τέλος ἕνα φύλλο χαρτὶ κι' ἀρχίζει νὰ γράφη. Ὑστερα διαβάζει μεγαλόφωνα τὸ γράμμα ποὺ προορίζει γιὰ κεῖνον).

«Ἐσὺ σκότωσες τὴ γυναῖκα σου, ἐγὼ ὅμως κάνω κάτι παρόμοιο μὲ ὅ,τι ἔκανε ἐκεῖνη: σὲ προδίδω. Σὲ πούλησα γιὰ μιὰ δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία. Τώρα θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ καταδικάσουν. Τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ μισήσης θανάσιμα. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια μισῶ τὸν ἑαυτό μου. Ἤξερα ποιός ἦσουν κι' ἐπαιξα μιὰ κωμωδία γιὰ νὰ γνωριστῶ μαζί σου καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ ὁμολογήσης. Πρὶν κλείσω τὸ γράμμα πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω κατι: Μοῦ φαίνεται πὼς σ' ἀγάπησα!»

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Στὸ ἴδιο διαμέρισμα τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης ἡμέρας. Ἐνῶ ἡ νέα ἑτοιμάζεται νὰ βγῆ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ «Σέργιος»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὢ ἀγαπητή μου, Μαρία.... Ἐβελίν, ἤθελα νὰ πῶ. Τί ὡραῖο γράμμα ἦταν αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστειλες. (Τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν σφίγγει δυνατά): Εἶνε ἀλήθεια πὼς μ' ἀγαπᾶς; Πές μου τὸ ἀμέσως γιατὶ μπορεῖ νὰ μὲ πιάσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἀλήθεια ἂν συμβῆ καμμιὰ φορὰ αὐτὸ νὰ θυμᾶσαι πὼς λέγομαι Παῦλος Πιστεύω νὰ σ' ἀρέση τὸ ὄνομα αὐτὸ ὅσο καὶ τὸ Σέργιος.

ΕΚΕΙΝΗ (ἐκπλακτη): Παῦλος; Μὰ δὲν εἶσαι λοιπὸν ὁ Τόμας Τσίτσεστερ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μοῦ θυμώσης, θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Ἴσως τοῦ μοιάζω λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ ὁ διευθυντής μου....

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ ἔβαλε σὲ σένα λέγοντάς σου πὼς εἶναι ὁ Τσίτσεστερ. Εἶνε πολὺ κολὸς φίλος καὶ τὰ κατάφερε θαυμάσια. Ξέρομε πὼς σοῦ εἶχε σφηνώσῃ στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ν' ἀνακαλύψης τὸν ἔνοχο τῆς ἀκατονίτης αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ σοῦ σκαρώσαμε μιὰ φάρσα. Στὴν ἀρχὴ σκόπευα νὰ γελάσω μόνο. Ὕστερα ὅμως μοῦ ἄρεσες καὶ θέλησα νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα.... Δὲν ξέρω πὼς νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελᾶ εὐχαριστημένη): Τί πολάνθρωπος ὁ διευθυντής μου κι' ἐγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλεις νὰ μ' ἐκδικηθῆς; Θέλω; Δεξου νὰ γίνης γυναῖκα μου... Τί τρομερὴ ἐκδίκησις!...

(Τὴν ξανασφιγγει στὴν ἀγκαλιά του).

ΝΝΑ ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Πῶς παραθερίζουν οἱ «ΓΙΑΝΚΗΔΕΣ»

Κυνηγοῦν ἀετούς, κροταλίες καὶ χταπόδια

Ἐνῶ οἱ Εὐρωπαῖοι, κουρασμένοι ἀπ' τὶς ὁκνισασίες καὶ τοὺς πολεμους, ἀναζητοῦν στὴ γαλήνη τοῦ παραθερισμοῦ τὴν παραίσθησι μιᾶς προβληματικῆς ἀκόμη εἰρήνης, φαίνεται ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ νοιώθουν ἀπεναντίας τὴν ἀνάγκη νὰ διακόψουν τὴ μονοτονία τῆς ὑπερβολικὰ τακτικῆς ζωῆς τους μὲ μερικοὺς κινδύνους... σχεδὸν σοβαροὺς. Πρέπει ὡστόσο νὰ προσθέσουμε ὅτι οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ εἶνε... εἴδος πολυτελείας, προσιτοὶ μόνο σὲ λίγους τυχερούς!

Πράγματι, δὲν μπορεῖ ὁ πρῶτος τυχὼν νὰ γίνη μέλος τῆς λέσχης τῶν «αὐγοκυνηγῶν», νὰ μαζεύη δηλαδὴ τ' αὐγὰ τῶν ἁρπακτικῶν πουλιῶν μέσα ἀπ' τὶς φωλιὲς τους, νὰ σκαρφαλώνη στὶς ψηλότερες βουνοκορφὲς γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἀετοφωλιές. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ εὐνοούμενο σπορ πολλῶν γνωστῶν προσωπικοτήτων τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ διομηχανικοῦ κόσμου τῆς Οὐὰλ Στρήτ. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δηγεῖται μὲ περηφάνεια πὼς τοῦ ἐπετέθησαν δυὸ τεράστιοι ἀετοὶ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν γκρεμίσουν σ' ἕνα βάραθρο.

Ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς λανσάρισε τὴ μόδα τοῦ παραθερισμοῦ στὶς ἄγριες ἐρημιὲς τοῦ Κολοράδο, συμπληρωμένου μὲ τὴν ἐπικίνδυνη παρουσία πολυαρίθμων κροταλιῶν! Ὁ κίνδυνος δὲ εἶνε μεγαλείτερος, γιατὶ οἱ παραθερισταὶ δὲν τὸν ἀποφεύγουν, ἀλλὰ ἀπεναντίας τὸν ἐπιζητοῦν, γιὰ νὰ φωτογραφίσουν τὰ ἑρπετά. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἡ λέσχη τῶν «φωτογράφων κροταλιῶν». Τὰ μέλη της συγκεντρώνονται κατόπιν τὸ χειμῶνα καὶ ἀνταλλάσσουν ἀναμνήσεις καὶ φωτογραφίες.

Τελευταῖο εὕρημα εἶνε τὸ κυνήγι τῶν τεράστιων χταποδιῶν. Οἱ ἐπιχειρηματίες ποὺ τὸ ἐπιζητοῦν ἔχουν πιθανότητες 50% νὰ θροῦν τραγικὸ θάνατο...

Ἀπ' τὰ δημερώματα, οἱ κυνηγοὶ τῶν χταποδιῶν ξεκινοῦν μὲ τὶς μικρὲς ἱστιοφόρες βάρκες τους. Διευθύνονται ἰδίως πρὸς ἕνα σύμπλεγμα κοραλλιογενῶν ὑφάλων, ὅπου φωλιάζουν τὰ πειρισσότερα φρικτὰ χταπόδια.

Αὐτὸ τὸ σπορ χρειάζεται ἀπαραιτήτως δυὸ πρόσωπα: δοκιμασμένη ψυχραιμία καὶ ἐξαιρετικὴ κολυμβητικὴ δεξιότητα. Ὁ κυνηγὸς διαλέγει τὴ λεία του, στὸ βάθος τοῦ ἑάστερου νεροῦ. Κάνει τότε μιὰ βουτιὰ καὶ χτυπάει μὲ μιὰ λόγχη τὸ χταπόδι στὸ κατάλληλο μέρος. Ἔπειτα τὸ ἀπρτελειώνει γρήγορα μ' ἕνα εἰδικὸ μαγαίρι πολὺ κοφτερό.

Ἀλλοίμονο ἂν δὲν τὸ χτυπήση ἀρκετὰ γρήγορα μὲ τὴ λόγχη, ἢ ἂν δὲν τοῦ δοθῆ καιρὸς νὰ τὸ ἀπστελειώση! Τὸ πληγωμένο χταπόδι ἀφίνει ἐαφνικὰ τὴν ἀκινησία του καὶ μεταβάλλεται σ' ἕνα τερατῶδες ἀντίπαλο τυλίγοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τοὺς πρασινωποὺς πλοκάμους του, ὡπλισμένους μὲ φοβερὲς δεντοῦζες...

Ὑπάρχουν ὡστόσο κι' οἱ σωματικοὶ Ἀμερικανοί, ποὺ προτιμοῦν νὰ περάσουν τὸν καλοκαίρι τους μ', ἕνα τρόπο λιγώτερο συνταρακτικό. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν ἔχουν δημιουργηθῆ ψεύτικα «φάντο» τέλειες ἀπομιμήσεις τῶν ἀληθινῶν, μὲ διάκοσμο ἀπὸ βουνὰ κ·ὶ δάση. ἄλογα καὶ κάου- μπόϊς...

Γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ «κουλὲρ λοκάλ», ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ «ἑκτὸς νόμου». περιφανοι γιὰ τοὺς φόνους ποὺ ἔνουν. διατράξει ἄλλοτε καὶ ποὺ τοὺς διηγοῦνται μὲ μενάλη εὐαρίστησι στοὺς παραθεριστάς. Οἱ πλούσιοι Νεοὐρκέζοι ἔχουν ἀρχεθῆ πιὰ τὶς πλάτ' της μόδας. τὰ Καζίνα τὴ τζὰζ καὶ τὶς ὡραῖες λουόμενες. Προτιμοῦν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἰλλουζιὸν τῆς «περιπετειώδους ζωῆς». ἀνάμεσα σὲ. ληστάς. χρησιμοποιῶντας κάποτε κι' οἱ ἴδιοι τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι...

«Εἶμαι ἡ βασίλισσα ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ!..»

Τὰ παράδοξα γεγονότα τοῦ Ἐσπὶ

Ποιὸς εἶπε ὅτι ἔχει λείψει τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα ἀπ' τὸ σημερινὸ κόσμο; Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔχουν προκαλέσει σ' ὁλόκληρη τὴ Γαλλία τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα τοῦ Ἐσπί, ἀποδεικνύει ὅτι διστρεῖται μέσα στὶς καρδιὲς ἡ πίστις κι' ἡ εὐλάβεια, ἀκόμη καὶ στὴ σημερινὴ σολὴ κι' αἰμοτοβαμμένη ἐποχή...

Τὸ Ἐσπὶ εἶνε ἕνα χωριουδάκι τῆς Γαλλίας, ποὺ ἔχει γίνει σήμερα κέντρον θρησκευτικοῦ προσκυνήματος, περίπου ὅπως ἡ Λούρδη. Οἱ διεθνεῖς ἑταιρεῖες κινηματογραφικῶν ἐπικαίρων στέλνουν ἐκεῖ τοὺς φωτορεπόρτερ, γιὰ νὰ κινηματογραφήσουν τὶς δεκάδες χιλιάδων προσκυνητῶν. Οἱ δύσπιστοι οἱ σκεπτικισταί, ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ «ἐμφανίσεις» τοῦ Ἐσπὶ ἀποτελοῦν ἁπλούστατα ἐκδηλώσεις ὁμαδικῆς παραισθήσεως. Ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία κρατεῖ ἀκόμη ἐπιφυλακτικὴ στάσι, ὡς ὅτου κάμη μιὰ ἐπισταμένη ἔρευνα. Ἔχει μάλιστα διατάξει τὸ κλείσιμο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐσπὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν φαινομένων. Τὴν ἴδια ὅμως στάσι εἶχε τηρήσει κι' ὅταν πρωτοάρχισαν οἱ ἐμφανίσεις καὶ τὰ θαύματα τῆς Λουρδης... Ἂς διηγηθοῦμε τα πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Στὶς 22 Αὐγούστου 1946, ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἀχράντου Κορδίας τῆς Παναγίας ἕνα κοριτσάκι 9 ἐτῶν, ἡ Πωλὲτ Μωράν μεζὶ μὲ μιὰ φίλη της, εἶδαν στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ «μιὰ κυρία μὲ λαμπρὴ ὡμορφιά». Ἡ ὀπτασία αὐτὴ τρόμαξε λίγο τὶς δυὸ μικρούλες. Ὡστόσο, τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, τὴν εἶδαν κι' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ 25 ἐν ὅλῳ. Σ' ἄλλα εἶπε «Εἶμαι ἡ Παναγία» καὶ σ' ἄλλα «Εἶμαι ἡ βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν». Ὅταν τὴ ρώτησαν, τί ἐπιθυμοῦσε, ἀπάντησε: «Προσευχὲς καὶ θυσίες». Χαμογελοῦσε πάντα γλυκά, χαιρετοῦσε τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦσε πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις τους.

Στὶς 11 Νοεμβρίου 1946 εἶχαν μαζευτῆ στὸ δάσος γιὰ νὰ προσευχηθοῦν περὶ τὰ 30 ἄτομα — τὰ 14 ἀπ' τὰ ὁποῖα ἦσαν παιδιά. Ξαφνικά, εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται ἡ ὀπτνη τῆς Βηθλεέμ, μὲ τὴν Παναγία καὶ τὸ Θεῖο Βρέφος. Ἡ ὀπτασία αὐτὴ διήρκεσε μιση ὥρα.

Μιαν ἄλλη μέρα ἡ Πωλὲτ Μωρὰν εἶδε πάλι τὴν Παναγία, ἀλλὰ δακρυσμένη καὶ μαυροντυμένη.

— Γιατί κλαίτε, τὴ ρώτησε.

— Γιατὶ θὰ πέσουν κι' ἄλλοι μαρτυρες πρὶν ἡ Ἐκκλία φτάση στὴν εἰρήνη! ἀπάντησε ἐκείνη.

Στὶς 21 Δεκεμβρίου ἡ ἴδια μικρούλα διάβασε στὸν οὐρανὸ τὴν ἑξῆς φράσι, μὲ χρυσὰ γράμματα:

«Στὶς 13 κάθε μηνὸς νὰ νίνεται λιτανεία στο Ἐσπί».

Ἀπὸ τότε, ἐπὶ 8 μῆνες, οἱ προσκυνηται μαζεύονται στὸ μικρὸ χωριουδάκι, τὴν ὡρισμένη αὐτὴ ἡμέρα κάθε μηνός. Τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες ἦσαν μερικὲς χιλιάδες. Τώρα ὅμως ἔχουν περάσει τὶς 40.000, καὶ γίνονται διαρκῶς περισσότεροι. Ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐσπί, μονον ἡ Πωλὲτ Μωρὰν ἐξακολουθεῖ νὰ ὁραμοτίζεται τὴν Παναγία. Σημειωτέον, ὅτι εἶνε μιὰ γερὴ χωριατοπουλα, χαρούμενη καὶ γελαστή, κάθε ἄλλο παρὰ ὑστερική. Ὅταν ὅμως γνωστὸν ἐμπρὸς στὸ βῆμα ποὺ ἔχει στηθῆ στὸ δάσος, στὸ μέρος τῆς πρώτης ὑπερφυσικῆς ἐμφανίσεως ἀλλάζει τελείως πέφτει σὲ ἔκστασι καὶ μένει ἀκίνητη ἐπὶ ὧρες.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς ὀπτασίες τῆς Παναγίας, συμβαίνουν κι' ἄλλα ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ποὺ τὰ ἐπιθεβαιώνουν διάφοροι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἢ προσκυνηταί. Στὶς 28 Ἀπριλίου κατὰ τὶς 7 30' τὸ πρωί, μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια εἶδε νὰ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ μαργαριτες καὶ τριανταφυλλα, πάνω ἀπ' τὸ σπίτι της. Εἶδε ἐπίσης ν' ἀνοθλίζη στὸν ἀέρα πάνω ἀπ' τὴν καπνοδόχο, μιὰ πηγὴ ἀνάμεστος ποὺ χαθηκε καὶ ξανεμφανίσθηκε δυὸ φορές. Τέλος, εἶδε μιὰ λαμπάδα ἀναποδογυρισμένη στὸν ἀέρα (σύμβολο ἀντιθέσεων) κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

(«Ἡ πίστις ἂς ἐμπνέη ὅλα τὰ ἔργα σας. Μὴ σβύνετε το φῶς ποὺ βροσκεται μέσα σας!»).

Στὶς 13 Μαΐου 1947 30.000 πιστοὶ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ δάσος τοῦ Ἐσπί. Ἡ Παρθένος εἶχε προαναγγείλει πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὅτι θὰ προκαλοῦσε, στὴν ἡμέρα αὐτὴ ἕνα «μεγάλο σημεῖο» στὸν οὐρανό. Νωρὶς τὸ πρόγευμα ἡ «μικρὴ ἐκλεκτὴ» (ὅπως ἔχει ἐπονομασθῆ ἡ Πωλὲτ) ρυθίσθηκε σὲ ἔκστασι ἐμπρὸς στὸν ὑπαίθριο βωμὸ "Ἐξαφνα, δυὸ συνομήλικές της ποὺ προσευχόντουσαν κοντά της, φώναξαν μὲ ἔξαφι:

—Ὁ ἥλιος θὰ γυρίση!...

Τὸ πλῆθος ρίγνσε ἀπὸ συγκίνησι καὶ κύτταξε τὸν οὐρανό. Πραγματι, σὲ λίγες στιγμές, οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀρχισαν νὰ δίνουν ὁλοκάθαρα τὴν ἐντύπωσι ὅτι στριφογύριζαν γύρω ἀπ' το φλογερὸ δίσκο του!... Μερικοὶ Παρισινοὶ δημοσιογράφοι, ποὺ ἦσαν παρόντες τὸ εἶδαν κι' αὐτοὶ καὶ το ἐπεβεβαίωσαν. Τὸ πλῆθος κυριεύθηκε ἀπὸ περαλήρημα. Ἄντσες καὶ γυναῖκες ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν εὐλαβικά.

"Ηταν ἕνα ἁπλὸ μετεωρολογικὸ φαινόμενον» εἶπαν κατόπιν οἱ δύσπιστοι.

Πῶς ἐξηγοῦν ὅμως τὸ ὅτι τὸ «φαινόμενον» ἦταν ὁρατὸ μόνο στὸ Ἐσπί, κι' ὅτι τὸ εἶχαν προβλέψει τὰ δυὸ παιδιά;...

Κατα τὶς ἐπανειλημμένες ἐμφανίσεις της στὴν Πωλὲτ ἡ Παναγία ζητοῦσε πάντα νὰ τῆς φέρουν στὸ δάσος ἕνα ἀγοράκι ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ μῦλο τοῦ χωριοῦ κι' εἶχε πάθει παράλυσι. "Θέλε νὰ κάμη τὸ πρῶτο θαῦμα της γιατρεύοντας το. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ δὲν ἐδέχθηκαν, ἀπὸ φόβο μήπως «γελοιοποιηθοῦν».

Μερικὲς μέρες πρὸ τοῦ τέλους Μαΐου, ἡ Παναγία εἶπε στὴν Πωλὲτ:

— Οἱ ἀνθρωποι δὲν πιστεύουν σὲ μένα. "Θελο το μικρὸ παραλυτικό. Δὲν μοῦ τὸν ἔφεραν. Μὰ ἐγὼ θὰ τὸν πάρω κοντά μου μέσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ἐρχομένη Δευτέρα. Πράγματι, τὴ Δευτέρα 2 Ἰουνίου τὸ παράλυτο ἀγοράκι πέθανε ξαφνικά!

Στὶς 13 Ἰουνίου οἱ συγκεντρωμένοι προσκυνηταὶ ἐφταναν τὶς 40.000. Ὑπῆρχαν μεταξύ τους καὶ ἱερικοὶ κληρικοί, ἀλλὰ ἀνεπισήμως, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη αὐτὲς τὶς οὐράνιες ἐκδηλώσεις. Πολλοὶ εἶχαν φέρει σὲ ἀρρώστους των, ὅπως γίνεται στὴ Λούρδη. Ξαφνικὰ, ἀντίκρισε μιὰ γυνή. Καὶ μιὰ νέα χωρικὴ 34 ἐτῶν, τσακλυτη ἀπὸ 9 χρόνια σηκώθηκε κι' περπάτησε!

Οἱ γιατροί, ποὺ ἐξέτασαν αὐτὴν τὴν περίπτωσι, ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται περὶ προσωρινῆς θεραπείας κι' ὅτι τὰ πόδια τῆς γυναίκας θὰ ξαναπαραλύσουν.

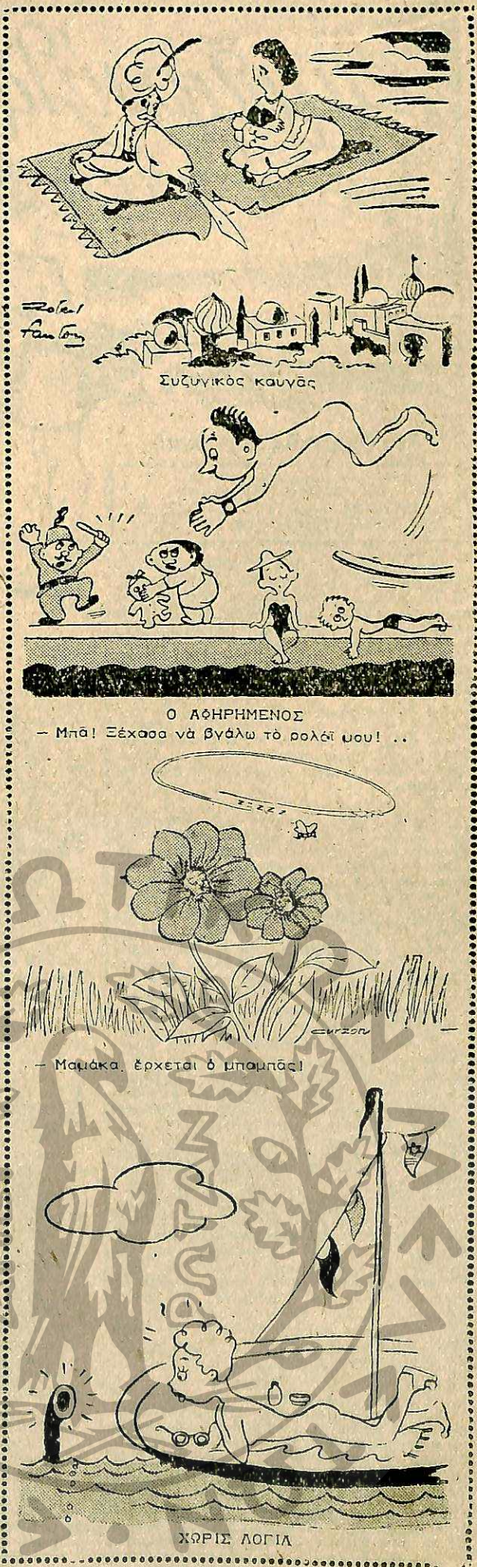
Οἱ προσκυνηταὶ ὅμως ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ θαῦμα, ἐνοιωσαν νὰ γιγαντώνεται μέσα στὴν ψυχή τους ἡ πίστις στὴν Παθένο...

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερι νὸ πανηγυρικὸ τεῦχος μας στὴ σελίδα 45 τὴ νέα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρά:

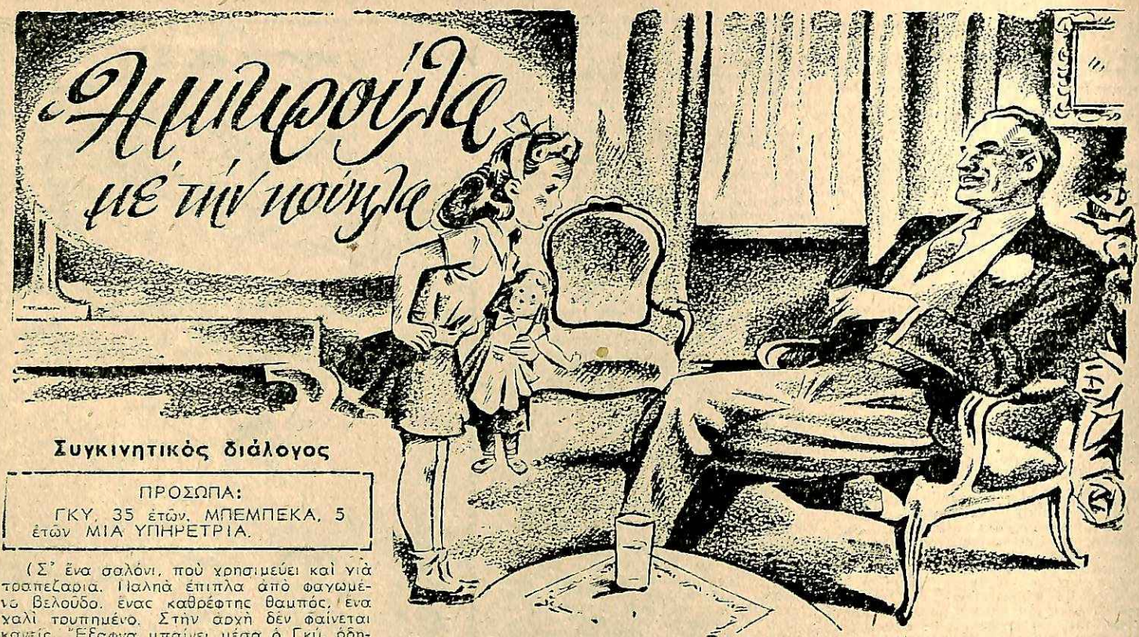
ΤΡΑΓΙΚΕΣ καταστροφές

ξυγκλονιστικές περιγραφές τῶν μεγαλειτέρων, τῶν πλέον θαυματικῶν καὶ πλέον πολυνέκρων καταστοφῶν ποὺ συνέβησαν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο κατὰ τὴν τελευταία πεντηκονταετία.

Νουάγια συσκαιές. ἐκτροχιά μες τραίνων καταρρεύσεις μέσα στὴν κόλπο τῶν ἀνθρακωρυχείων ἀνατινάξεις. σκηνὲς τρόμου καὶ πόνου οἱ μεγαλειτερες καὶ συνταρακτικώτερες τραγωδίες τῆς ἀνθρωπότητος μὲ θαυμασίαν εἰκονογράφησιν

Ημιμούλα με την ουρίτσα

Συγκινητικός διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΚΥ, 35 ετών. ΜΠΕΜΠΕΚΑ, 5 ετών ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(Σ' ένα σαλόνι, που χρησιμεύει καὶ γιὰ τσαπεζαρία. Παλιὰ ἐπιπλα ἀπὸ φαγωμένο βελοῦδο, ἕνας καθρέφτης θαμπός, ἕνα χαλὶ τρυπημένο. Στὴν ἀρχὴ δὲν φαίνεται κανείς. Ἔξαφνα μπαίνει μέσα ὁ Γκύ, ὁδηγούμενος ἀπὸ μιὰν ὑπηρέτρια).

Υ π η ρ ε τ ρ ι α: Περιμένετε, κύριε, ἂν θέλετε ἐδῶ. Ἴσως ἔρθη ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κυρία.

Γ κ ύ: Καὶ ὁ κύριος;

Υ π η ρ ε τ ρ ι α (κουνώντας τὸ κεφάλι της): Δὲν ξέρουμε ποὺ πῆγε ὁ κύριος. Ἔφυγε, χωρὶς νὰ πῆ ποῦ πάει. Περιμένετε ὁμως νὰ σᾶς πῶ κυρία. Ἴσως ἐκείνη ξέρει περισσότερα.

(Ἡ ὑπηρέτρια φεύγει).

Γ κ ύ (μόνος): Κρύβεται ὁ ἀνανδρος; Μὰ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγη. Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἐκδικηθῶ. Ἔτσι, ἔ; Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶνε ὡραῖος, νομίζει πὼς μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει. Μπορεῖ νὰ παίονη τὴν ἀροαδωνιαστικιὰ ἑνὸς ἄλλου, ὅπως μοῦ πῆρε τὴ δική μου. . . Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος! Λάτρευα τὴ Μαριέττα κι αὐτὴ μ' ἀγαποῦσε τρελλά. Ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε αὐτός, ὁ ὡραῖος Λουκιανὸς Σάνλοϋ καὶ μοῦ τὴν πῆρε. Μοῦ πῆρε τὴ γλυκειά μου Μαριέττα, ποὺ ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν. Μοῦ τὴν ἐλόγιασε σιγὰ - σιγά, ὁ ἀνανδρος, ὁ λησταής, ὁ κλέφτης! . . . Ἄ, πόσο ὑπόφερα! . . . Κόντεψα νὰ τοελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου. Ἔπεσα στὰ πόδια τῆς Μαριέττας τὴν ἱκέτευσα νὰ γυρίση κοντά μου, μὰ τοῦ κάκου. Τότε σκέφθηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Μὰ δὲ βιαζόυουν. . . Ρίχτηκα σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις ,γιὰ ν' ἀπασχολήσω τὴ σκέψη μου, νὰ παρηγορηθῶ. Καὶ νά ποὺ τάφερε ἡ τύχη νὰ γίνω πλούσιος, πολὺ πλούσιος. . . Μὰ τί νὰ τὰ ἔκανα τὰ πλούτη, μόνος, ἔρημος ποοδομένος; Ὅταν ἔξαφνα μοῦ ἦοθε μιὰ ἰδέα. Ἔμαθα πὼς ὁ Λουκιανὸς εἶνε καταστραφὴ οἰκονομικώς, παίζοντας χαστιά. Ἀποφάσισα τότε νὰ τὸν συναντήσω καὶ νὰ τοῦ πληρώσω τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανε. . . Τὸν ἀντάμωσα καὶ τοῦ ἔδειξα μιὰ ὑποκοιτικὴ φιλία, σὰν νὰ εἶχα ξεχάσει τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανε. Τοῦ δάνεισα χρήματα, λίγα στὴν ἀοχή, ὕστερα πολλά. Ἐκείνος χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου, δεχόταν μὲ ναμόνελο ἐμπιστοσύνης καὶ χαρὰς τὰ χοήματά μου. Καὶ τώρα. . . τώρα μποοῶ νὰ τὸν κάνω ὅ,τι θέλω. Μποοῶ νὰ στείλω τὸ Λουκιανὸ στὴ φυλακὴ καὶ ν' ἀναγκάσω τὴ Μαριέττα νὰ πέση στὰ πόδια μου, ζητώντας ἔλεος. Ἦρθε ὁ καιοὸς νὰ γελάσω κι' ἐγώ. Αὐτὸ πεοίμενα. Νὰ μαζευτῆ ἕνα μεγάλο ποσόν, ὥστε νὰ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μοῦ τὸ ἐπιστοέψη. Μοῦ χοωστάει ἤδη ἑκατὸ χιλιάδες φοάγκα. Καὶ στὰ χάλια ποὺ βοίσκεται δὲν θὰ μποοέση νὰ μοῦ δώση οὔτε γίλια. Θὰ τὸν καταγγείλω καὶ θὰ τὸν βάλω φυλακή. Θὰ κάνω κατάσχεσι στὰ ἔπιπλά του... (Γυονάει, βλέπει γύοω του καὶ λέει εἰοωνικά): Τί ὡραῖα ἔπιπλα, ἀλήθεια! . . . Δὲν θὰ βγάλω οὔτε χίλια φοάγκα ἀπ' ὅλ' αὐτά. Μὰ θὰ νοστάσω ἐκδίκησι. Ἄ, νὰ σὲ τί αθλιότητα κατάντησε ἡ Μαριέττα! . . . Τῆς ἔχει φάει ποὸ πολλοῦ καὶ τὴ μικοὴ της ποοῖκα. Καλὰ νὰ πάθη ὅμως... Ποοτίμησε αὐτόν, τὸν ὡραῖο τυοοδιώκτη ἀπὸ μένα... (Ακούγονται βήματα καὶ ἡ φωνὴ ἑνὸς μικοοῦ παιδιοῦ). Ἕνα παιδί... Ἄ ναί... Ὁ Λουκιανὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἔχει ἕνα κοοιτσάκι. Κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω μέσα μου μιὰ φοβεοὴ ζήλεια...

(Ἡ Μπεμπέκα μπαίνει μέσα, κοατῶντας μιὰ κούκλα καὶ τοαγουδῶντας. Ὁ Γκὺ τὴν κυττάζει καὶ χλωμιάζει. Ἡ μικοοῦλα καθίζει τὴν κούκλα της σὲ μιὰ πολυθοόνα).

Γ κ ύ (ψιθυοιστά): Θεέ μου! . . . Εἶνε ἀποαόλλαχτη ἡ Μαοιέττα, ὅταν ἦταν μικοοῦλα κι παίζαμε μαζί. Ναί, εἶχε τὰ ἴδια καστανὰ καὶ σγουοὰ μαλλιά, τὰ ἴδια γλυκὰ γκοίζα μάτια, τὸ ἴδιο μικοὸ στοματάκι, μὲ τὰ κόκκινα χειλάκια. . .

Μ π ε μ π έ κ α (κυττάζει τὸν Γκύ, χαμογελᾶ καὶ πάει κοντά του): Καλημέοα σας, κύοιε!

(Ὁ Γκὺ κλείνει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του θαμπωμένος, συγκινημένος. Ἡ Μπεμπέκα μὲ τὸ μικοὸ της χεοάκι τοῦ ἀγγίζει ἐλαφοὰ τὰ γόνατα).

Μ π ε μ π έ κ α: Κοιμᾶστε, κύοιε;

Γ κ ύ (ἀνοίγοντας τὰ μάτια του): Πῶς σὲ λένε, μικοούλα μου;

Μ π ε μ π έ κ α: Μὲ λένε Μπεμπέκα.

Γ κ ύ (ψιθυοιστά): Ἔτσι τὴν ἔλεγαν κι' ἐκείνη . . . τότε.

Μ π ε μ π έ κ α: Τὴ μαμά μου τὴ λένε Μαοιέττα καὶ τὸ μπαμπά μου Λουκιανό. Ἐσᾶς πῶς σᾶς λένε;

Γ κ ύ (ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήση): Καὶ τὴν κούκλα σου πῶς τὴ λένε;

Μ π ε μ π έ κ α: Τὴ λένε Μιμή. Τὴν ἀγαπῶ πολύ. Εἶνε τὸ παιδάκι μου. Κι' ὁ μικοὸς μου φίλος ὁ Ζὰν τὴν ἀγαπάει πολὺ καὶ τὴ λέει κι' αὐτὸς παιδί του. Ξέοετε, ὁ Ζὰν εἶνε πολὺ καλός. Ὅταν μεγαλώσουμε, θὰ παντοευτοῦμε.

Γ κ ύ (συγκινημένος): Ἔτσι, ὅταν ἤμαστε κι' ἐσεῖς μικοοί, παίζαμε μαζί. Ἤμουν ἐγὼ ὁ μπαμπᾶς κι' ἐκείνη ἡ μαμὰ τῆς κούκλας της. Καὶ λέγαμε πὼς ὅταν μεγαλώσουμε...

Μ π ε μ π έ κ α (διακόπτοντός του): Μὰ κλαῖτε, κύοιε; Γιατί κλαῖτε; Κι' ἡ καϋμένη ἡ μαμὰ κλαίει διαοκῶς...

Γ κ ύ (σφοϊγγίζοντας τὰ μάτια του ταραγμένος): Εἶνε λοιπὸν πολὺ λυπημένη ἡ μαμά σου, μικοούλα μου;

Μ π ε μ π έ κ α: Ὤ, ναί... Εἶνε πάοα πολὺ λυπημένη. Γιατὶ κάποιος κύοιος κακός, ὦ, πολὺ κακός, θέλει νὰ μᾶς βλάψη, καθὼς λένε ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμά. Κι' ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε καὶ δὲν ξέοουμε ποῦ πῆνε. Κι' ἡ μαμὰ κλαίει ὅλο κλαίει... Ἐδῶ καὶ λίγη ὥοα, ἔφυγε κι' αὐτή, μὰ ξέοω ποῦ πάει. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; Μὰ δὲν θὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα... (Μὲ ὕφος ἐμπιστευτικό): Πῆγε νὰ πουλήση τὸ δαχτυλίδι της μὲ τὴν ποάσινη πέτοα. Εἶχε πολλὰ δαχτυλίδια καὶ βοαχιόλια καὶ καοφίτσες ἡ μαμά. Μὰ τὰ πούλησε ὅλα. Καὶ δὲν τῆς ἔχει μείνει ποασὰ μόνο τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν ποάσινη πέτοα. Μὰ σήμεοα πῆγε νὰ τὸ πουλήση κι' αὐτό, γιὰ νὰ μαζέψη μεοικὰ λεφτά, καὶ νὰ τὰ στείλη στὸν κακὸ κύοιο γιὰ νὰ τὸν ἡμεοέψη λίγο. Γιὰ νὰ κάνη οἰκονομίες, δὲν μοῦ παίονει πιὰ οὔτε φόοῦτα, οὔτε γάλα. Καὶ χθὲς τὸ βοάδυ, δὲν εἴχαμε οὔτε φαγητό. Ἐγὼ πεινοῦσα, μὰ δὲν τὸ εἶπα στὴ μαμά. Γιατὶ μιὰ φοοά, ὅταν τῆς τὸ εἶπα, ἄοχισε νὰ κλαίη, νὰ κλαίη πολὺ κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ βλέπω τὴ μαμά μου τόσο λυπημένη.

Γ κ ύ (σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικοοῦλα): Καϋμένη μου, Μπεμπέκα! . . .

Μ π ε μ π έ κ α: Ἄ, ἐκείνος ὁ κακὸς κύοιος! . . . Φαίνεται πὼς ἔδωσε λεφτὰ κάποτε στὸ μπαμπά. Δὲν ἦταν πάντα, φοίνεται κακός. Μὰ τώοα ἔγινε πολὺ κακός. Ζητάει τὰ λεφτά του καὶ θέλει νὰ βάλη τὸν καϋμένο τὸν μπαμπὰ στὴ φυλακή. Καὶ κλπῖμε ὅλοι, ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμὰ κι' ἐγώ! Εἴμαστε πολὺ δυστυχισμένοι, κύοιε.

Γ κ ύ (πολὺ συγκινημένος): Μικοό μου ἀγγελοῦδι! Καλό μου παιδί! . . .

Μ π ε μ π έ κ α: Κλαῖτε; . . . Σᾶς λύπησα, κύοιε; Πέστε μου γιατὶ κλαίγατε;

Γ κ ύ: Γιατί; . . . Γιατί . . . Νά... Γιατὶ δὲν ἔνω κι' ἐγὼ ἕνα ὄμοοφο καὶ καλὸ κοοιτσάκι σὰν ἐσένα.

Μ π ε μ π έ κ α: Λυπᾶμαι πολύ, κύοιε. Μὰ ἐνῶ βλέπετε ἔχω μπαμπὰ καὶ μαμά. Ἂν δὲν εἶνα θὰ ἐοχόμουν μαζί σας. Φαίνεστε τόσο καλὸς καὶ σᾶς ἀγαπῶ πολύ.

(Ὁ Γκὺ σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του).

Μ π ε μ π έ κ α: Γιατὶ σηκωθήκατε; Θὰ φύγετε; Περιμένετε λίγο νὰ ἔοθη ἡ μαμά, Θὰ δῆτε τί καλὴ ποὺ εἶνε. Μόνο ποὺ τὰ μάτια της εἶνε κόκκινα, γιατὶ κλαίει κάθε τόσο. Καὶ εἶνε καὶ πολὺ χλωμή. Γιατὶ ἔνασε τὸν ὕπνο της ἀπ' τὴν πολλὴ λύπη. Ἄ, τὴ φτωχή μου τὴ μαμά! . . .

Γ κ ύ (ἑτοιμάζεται νὰ φύγη): Ποέπει νὰ πηγαίνω, μικοοῦλα μου.

Μ π ε μ π έ κ α: Καὶ δὲν θὰ ξανάοθεπε πιά, κύοιε;

Γ κ ύ: Θέλεις νὰ ξανάοθω, μικοὲ μου ἄγγελε;

Μ π ε μ π έ κ α: Καὶ βέβαια θέλω. Φαίνεστε τόσο καλὸς καὶ σᾶς λυπάμαι τόσο. ποὺ εἴσαστε καὶ σεῖς λυπημένος... Μά... ἀκοῦστε... Ἐγὼ βέβαια δὲν μποοῶ νὰ ἔοθω μαζί σας... Ἀλλὰ... μποοῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν κούκλα μου γιὰ νὰ παοηγοοηθῆτε. Μά, κύοιε, πάλι κλαῖτε! Πέστε μου, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ μὴν κλαῖτε;

Γ κ ύ, (ἐξαιοετικὰ συγκινημένος, μὲ φωνὴ ποὺ τοέμει): Σὲ στενοχωοεῖ ὅταν κλαίω;

Μ π ε μ π έ κ α: Ναί, κύοιε. Εἴσαστε τόσο καλὸς κι' οἱ καλοὶ ἄνθοωποι δὲν ποέπει νὰ κλαίνε. Σφουγγίστε τὰ δάκουά σας καὶ χαμογελάστε μου.

Γ κ ὺ (χαμογελώντας): Εἶσαι ἕνας ἀληθινὸς ἄγγελος. Εἶνε εὐτύχημα γιὰ ἕναν ἄνθοωπο σὰν καὶ μένα νὰ συναντᾶ ἐμποός του ἕναν ἄγγελο, τὴ στιγμὴ ποὺ. . .

Μ π ε μ π έ κ α: Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύοιε; Γιατὶ μὲ κυττάζετε ἔτσι; Εἴσαστε κακιωμένος μαζί μου; Δὲν θὰ πάοετε τὴν κούκλα μου; Κι' ὅμως σᾶς τὴ δίνω μ' ὅλη μου τὴν καοδιά.

Γ κ ύ: Μικοό μου Χεοουβείμ, μοῦ χαίσες κάτι ποὺ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τὶς κούκλες τοῦ κόσμου.

Μ π ε μ π έ κ α: Μὰ τί λέτε; . . . Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν κούκλα μου γιὰ νὰ σᾶς χαοίσω.

Γ κ ύ, (χαϊδεύοντας ἁπαλὰ τὰ μαλλιά της): Ναί, μικοό μου, ἔτσι εἶνε ὅπως σοῦ τὸ λέω.

Μ π ε μ π έ κ α (μ' ἀποοία): Ὡοαία! Καὶ τί σᾶς χαοίσα;

Γ κ ύ: Τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς, τὴν καλωσύνη.

Μ π ε μ π έ κ α: Δὲν καταλαβαίνω, κύοιε.

Γ κ ύ: Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταλάβ,ις ποαὰ ἕνα μονάχα ποάγμα: πὼς σ' ἀγαπῶ πολύ. (Τὰ μάτια του βουοκώνουν καὶ πάλι).

Μ π ε μ π έ κ α: Μὰ τί κάνετε ἐκεῖ; Πάλι κλαίτε; Γιατί;

Γ κ ὺ (σφουγγίζοντας τὰ δάκουά του): Ἐχεις δίκηο. Νά, δὲν κλαίω πιά.

Μ π ε μ π έ κ α: Εἴσαστε ὅμως πολὺ συγκινημένος, τὸ μαντεύω ἐγώ, τὸ βλέπω. Εἶμαι μικοούλα, μὰ ὅλα τὰ καταλαβαίνω. Ἡ μαμά μου λέει πὼς εἶμαι ξύπνο κοοιτσάκι. Τί κοῖμα νὰ δακούζετε ἔτσι εὔκολα!

Γ κ ύ: Δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ μιλῶ μ' ἀγγελούδια σὰν ἐσένα μικοούλα μου, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ συγκινημένος.

Μ π ε μ π έ κ α: Δὲν τὴν θέλετε λοιπὸν τὴν κούκλα μου;

Γ κ ύ: Ἄκουσε, μικοούλα μου... Θὰ τὴν πάοω ὅταν ξανάοθω.

Μ π ε μ π έ κ α: Καὶ πότε θὰ ξανάοθετε, κύοιε;

Γ κ ύ: Δὲν ξέοω πότε. Ἴσως σὲ λίγες μέοες...

Μ π ε μ π έ κ α: Πολὺ καλά θὰ σᾶς πεοιμένουμε.

Γ κ ύ: Κι τώοα ποὶν φύγω, θὲς νὰ σὲ φιλήσω, ἄγγελέ μου;

Μ π ε μ π έ κ α: Ναί, ναί... φιλῆστε με, κύοιε.

(Ὁ Γκὺ τὴ σηκώνει καὶ φιλάει μὲ ποτοικὴ στοογὴ τὰ ζιανταφυλλένια της μαγουλάκια).

Μ π ε μ π έ κ α: Καλὴ ἀντάμωσι, κύοιε.

Γ κ ύ: Καλὴ ἀντάμωσι μικοούλα μου.

(Κυττάζει σιωπηλὰ τὰ γλυκὰ μάτια τῆς μικοούλας).

Μ π ε μ π έ κ α: Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε τ' ὀνομά σας. Ποιὸς νὰ πῶ στὴ μαμά μου πὼς ἦοθε;

Γ κ ύ: Νὰ πῆς πὼς ἦοθε κάποιος ποὺ τὸν ἔστειλε ὁ κακὸς κύοιος...

Μ π ε μ π έ κ α: Ὁ κακὸς κύοιος!

Γ κ ύ: Ναί. Καὶ πὼς ἦοθε νὰ σᾶς πῆ ὅτι ὁ κακὸς κύοιος ἔγινε ξαφνικὰ καλὸς καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ ἐπιστοέψετε τὰ χοήματα ποὺ τοῦ χοωστάει ὁ μπαμπᾶς σου. Καὶ μάλιστα, θὰ σᾶς στείλη κι' ἄλλα ποὸς λὰ χοήματα κι' ὕστοα θὰ φύγη μακοιά, πολὺ μακοιά, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήση ποτὲ πιά. Καταλάβες τί σοῦ εἶπα, μικοούλα μου;

Μ π ε μ π έ κ α: Ναί, καταλαβα. Ὁ κακὸς κύοιος ἔγινε ξαφνικὰ καλός. Μὰ γιατί, κύοιε, γιατί;

Γ κ ύ (πολὺ συγκινημένος): Γιατὶ τοῦ μίλησε κάποιος ἄγγελος.

Μ π ε μ π έ κ α (γεμάτη ἀποοία): Ἄγγελος εἴπατε;

Γ κ ύ: Ναί, μικοούλα μου, ἕνας ἄγγελος τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Ἕνας μικὸς ἄγγελος μὲ χουσὰ μαλλιὰ κι' ἀβὰα ματάκια, γεμάτα φῶς... Ἕνας ἄγγελος ποὺ σοῦ μοιάζει πολύ. Μὴν ξεχάσης νὰ τὸ πῆς κι' αὐτὸ στὴ μαμά σου καὶ στὸ μπαμπά σου.

Μ π ε μ π έ κ α: Καὶ βέβαια θὰ τὸ πῶ, κύοιε.

Γ κ ύ: Καὶ τώοα, χουσό μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω ἄλλη μιὰ φοοά.

Μ π ε μ π έ κ α: Φιλῆστε με, κύοιε. Ἀλλά, σᾶς παοακαλῶ μὴν κλαῖτε... δὲν θέλω νὰ κλαῖτε. Χαμογελᾶστε μου, κύοιε, ἀφοῦ εἴσαστε τόσο καλός.

Γ κ ύ: Εἶμαι καλὸς λοιπόν, μικοὴ μου;

Μ π ε μ π έ κ α: Μὰ βέβαια εἴσαστε πολὺ - πολὺ καλός, ἀφοῦ κατεβαίνουν οἱ ἄγγελοι ἀπ' τὸν οὐοανὸ καὶ σᾶς μιλοῦν.

(Ὁ Γκὺ σκύβει καὶ τὴ φιλεῖ χαμογελῶντας ἀνάμεσα στὰ δάκουά του).

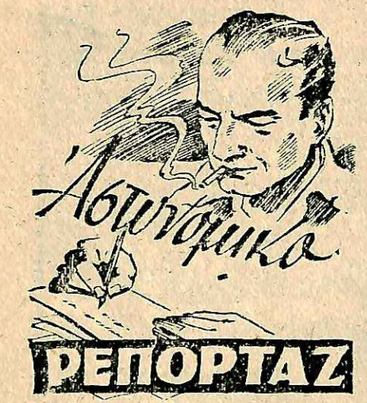
Γ κ ύ: Χαῖοε, μικοούλα μου... Χαῖοε μικοὸ μου χεοουβείμ.

Μ π ε μ π έ κ α: Χαίοετε, καλὲ κύοιε.

(Ὁ Γκὺ φεύγει μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο τὰ μάτια κόκκινα ἀπ' τὰ δάκουα, πολὺ συγκινημένος μὰ κι' εὐχαοιστημένος ἀπέναντι).

Μ π ε μ π έ κ α (μόνη): Τί καλὸς κύοιος! Τοῦ μίλησε, λέει, ἕνας ἄγγελος! . . . Ἔχει δίκηο ἡ μαμά μου ποὺ λέει πὼς μᾶς ποοστατεύουν οἱ ἄγγελοι τοῦ Καλοῦ Θεοῦ.

ΑΝΡΥ ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΕΝ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

«Ζωντανές κρύπτες»

Τα κόλπα των κακοποιών και ιδιαιτέρως των λαθρεμπόρων ναρκωτικών για να κρύψουν το απαίσιο έμπορεύμα τους και να εξαπατήσουν τους αστυνομικούς είνε πολλά και διάφορα. Μα ή αστυνομία αγρυπνεί.

Όταν ο κ. Αρχιμανδρίτης ήταν προϊστάμενος της υπηρεσίας δίωξεως ναρκωτικών ήτον ό φόβος κι' ό τρόμος των λαθρεμπόρων. Επιστήμονικά καρτερισμένος με συνεχή παρακολούθησι της διεθνούς κινήσεως των εγκληματιών όλου του κόσμου και ιδιαιτέρως της Αίγύπτου, δέν άφηνε σε χλωρό κλαρί τους κακοποιούς πού τον έτρεμαν. Προσπαθούσαν να τόν ξεγελάσουν, χωρίς όμως και να το καταφέρνουν. Τα πάρα κάτω επεισόδια είνε χαρακτηριστικά αυτών των προσπαθειών τους.

Είνε γνωστό ότι οι λαθρέμποροι ναρκωτικών κρύβουν την κοκαΐνη, το χασίς την ηρωίνη, τις ενέσεις της μορφίνης στα πιό απίθανα μέρη. Στό Μουσείο των Εγκλημάτιών υπάρχουν ένα πλήθος από αυτές: Κρύπτες ναρκωτικών σε τσκούνια παπουτσιών, στις σανίδες μιάς πόρτας, σε διπλά συρτάρια σε παλησάνιδα πετσωμένα δήθεν τυχαίως στην αυλή του σπιτιού σε καλύμματα βιβλίων, σε σκεύη του σπιτιού, σε καρέκλες σε πολυθρόνες σε τραπέζια. Σ' όλα αυτά οι λαθρέμποροι είχαν άνοιξει κοιλώματα τα όποία κλείνανε κομπίνι με τέχνη. Έτσι κρύβανε σημαντικές ποσότητες ναρκωτικών. Μιά προσεκτική όμως αστυνομική έρευνα ανακάλυπτε τις περισσότερες φορές αυτές τις κρύπτες. Έτσι οι κακοποιοί άναγκάσθησαν να μεταχειρισθούν τις λεγόμενες «ζωντανές κρύπτες», χρησιμοποιώντες άντρες, παιδιά και γυναίκες γι' αυτή τη δουλειά.

Κάποτε τα όργανα αυτά των λαθρεμπόρων είνε κομψές και πεντάμορφες κυρίες των κοσμικών κέντρων κύριοι πού συχνάζουν στά κοσμικώτερα κέντρα της Πρωτευούσης, καλλιτέχνίδες διεθνούς φήμης, πού κανείς δέν μπορεί να φαντασθή ότι είνε συνεργάται έμπόρων ναρκωτικών. Έτσι δω και λίγα χρόνια στό λιμάνι του Πειραιώς σταμάτησε μιά πολυτελής λιμουζίνα. Η έπιβάτις της ζήτησε να έπισκεφθή ένα καράβι πού μόλις είχεν έρθει άπό τό έξωτερικό. Είχε άδεια έπισκέψεως άπό τις άρχες και φυσικά κανείς δέν της έφερε άντίρρηση. Μόλις άνέβηκε άπάνω στό πλοίο όμως οί μυστικοί άστυνομικοί του δέν θήκαν την έπισκεψη ένός γνωστού έμπόρου του Πειραιώς πού τούς δήλωσε: «— Την βλέπετε αύτή τή γυναίκα; Αύτή κατάστρεψε το παιδί μου. Το έκανε τοξικομανή. Είνε έμπορος ναρκωτικών!... Ο γυιός μου ήταν έρωτευμένος μαζί της. Τόν έκανε τοξικομανή γιά νά τόν κάνη ό τι θέλει. Και μάς κατέστρεψε όλους. Το παιδί μου στό τέλος αύτοκτόνησε!»

Οί άστυνομικοί παραξενεύθηκαν άπό αύτή την κατηγγελία.

'Η κυρία ήταν γνωστή στόν ύπόκοσμο, άλλά και στόν καλό κόσμο. Μά κι' ό έμπορος πού είχε κάνει την καταγγελία ήταν έπίσης γνωστός και σοβαρός κύριος. Άφησαν λοιπόν την ώμορφη κυρία να τελειώση την έπίσκεψί της και την ώρα πού κατέβαινε άπό το πλοίο κι' έτοιμαζόταν να μπή στ' αύτοκίνητό της, την πλησίασαν, της δήλωσαν την ταυτότητά τους και την παρακάλεσαν... να δεχθή να ύποστή μιά μικρή σωματική έρευνα...

'Η κυρία θύμωσε, κοκκίνισε, άπείλησε το σύμπαν χάλασε τον κόσμο άπό τις φωνές. Μά οί άστυνομικοί δέν έννοούσαν να ύποχωρήσουν. Ώδήγησαν λοιπόν την κυρία σ' ένα δωμάτιο του Λιμεναρχείου. Έκεί ή «έρευνήτρια» την έψαξε μα δέν της βρήκε τίποτε. 'Η κυρία είχε μείνει μόνο με τις κάλτσες. Ήταν φίνες μετξωτές και διαφανείς. Άρα δέν έκρυβε τίποτε σ' αύτές. Έντύπωσι ώστόσο έκανε το ότι ή κυρία δέν τις πρόσεχε καθόλου. Παρ' ολίγον άδιάφορα στό πάτωμα του δωματίου πού δέν ήταν και τόσο καθαρό. "Οταν τής είπαν να βγάλη και τις κάλτσες της ό θυμός της ήταν άπερίγραπτος:

— Θά μού πληρώσετε άκριβά αύτόν τόν έξευτελισμό! τούς φώναξε.

Ώστόσο παρά τις διαμαρτυρίες της τής έβγαλαν και τις κάλτσες της. Τότε στά πέλματα των ποδιών της είδαν κολλημένα άπό ένα τσιρώτο. Το τράβηξαν. Και κάτω άπό αύτό βρήκαν άρκετή κοκαΐνη.

Στόν Πειραιά έπίσης ό μεγαλείτερος «πρεζέμπορος» ήταν ένα παιδί 16 χρόνων, «ζωντανή κρύπτη» ναρκωτικών. Τά έκρυβε στά πειό άπίθανα μέρη του σώματός του, όπου ύπήρχαν φυσικές κοιλότητες και όπές! Και τά πουλούσε στην άριστοκρατία του Πειραϊκού λιμανιού, γυναίκες κι' άνδρες κάθε ήλικίας και κάθε τάξεως.

Ο (Βασίλης ό «πρέζας»— έτσι τον έλεγαν — δέν ήταν τοξικομανής. Ήταν όμως ένας φοβερός έγκληματικός τύπος κι' έκμεταλλευόταν το πάθος των τοξικομανών. Χίλιες φορές τόν είχε πιάσει ή άστυνομία κι' άλλες τόσες είχε καταφέρει να ξεγλυστρήση γιατί έκρυβε τα ναρκωτικά — όπως είπαμε — στά πιό άπίθανα μέρη του σώματός του. Ό «πρέζας» χάθηκε στην κατοχή. Τόν σκότωσαν κατά λάθος ένα βράδυ οί Γερμανοί φουροί του λιμανιού, νομίζοντας πώς ήθελε να κάνη σαμποτάζ. Μά ό Βασίλης ένδιαφερόταν μόνον για το έμπόριό του.

Άλλη περίπτωσις είνε της γυναίκας ένός έμπόρου ναρκωτικών ή όποία είχε ύποθετήσει ένα παιδάκι. Το άγαπούσε και δέν το άποκωριζόταν ποτέ. Όπου νά πήγαινε σ' έπισκέψεις ή σε διασκεδάσεις άκομη και στά μαγαζιά για ψώνια κρατούσε διαρκώς άγκαλιά το παιδί της. Όλοι είχαν την έντύπωσι ότι το λάτρευε. Μιά κατηγγελία όμως διεφώτισε τους άστυνομικούς. Το παιδί αύτό ήταν μιά («ζωντανή κρύπτη») ναρκωτικών! ... Κάτω άπό τα ρούχα του, ή γυναίκα έκείνη έκρυβε ένα πλήθος σκονάκια των λευκών δηλητηρίων τα όποία πωλούσε στους πελάτες της.

Την συνέλαβαν και την φέραν στή Γενική Άσφάλεια. Στό κρατητήριο το μωρό της τις πρώτες ώρες κοιμόταν βαθειά. Έπειτα όμως άρχισε να χαλάη τόν κόσμο με τις φωνές του. Οί άστυνομικοί τρελλάθηκαν. Προσπάθησαν να το ωμπάσουν. Του άγόρασαν γάλα το βγάλαν στόν διάδρομο, κάνανε την νταντά μά το παιδί χαλούσε τον κόσμο. Τότε ή θετή μητέρα του, τούς έξήγησε μέ κυνισμό:

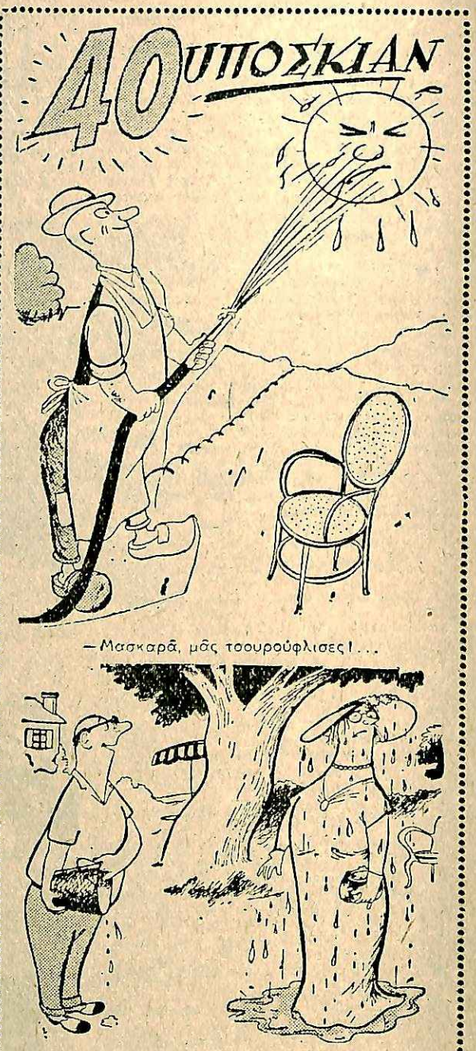
—Το μικρό μου, θέλει το καϋμενάκι την.... πρέζα του!

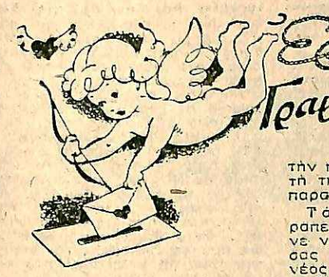
— Πώς; άπόρησε ό κ. Σφύρης πού ήταν έκείνο το βράδυ της ύπηρεσίας....

— Τί νά κάνω; δικαιολογήθηκε ή έγκληματική μητέρα. Ό άνδρας μου είνε φυλακή. Έγώ έργάζομαι γιά νά του οίκονομάω τα τσιγάρα του. Το μικρό γκρίνιαζε διαρκώς. Γιά νά ήσυχάση το κέρασα λίγη κοκαΐνη! Του άρεσε. Άπό τότε του δίνω λίγη πρέζα κι' ήσυχάζει!...

Οί άστυνομικοί στείλανε την κακούργα αύτή γυναίκα στήν Εισαγγελία. Έφανε δυό χρόνια φυλακή και το παιδί παρεδόθηκε σ' ένα γυναικείο ασυλο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

"Ενα τίμιο παιδί

«Δέν γνώρισα στά νεανικά μου χρόνια πολλές γυναίκες μονάχα μερικές παιδικές φιλίες, λίγα κορίτσια χωρίς ποτέ να νοιώσω το αίσθημα πού το λένε έρωτα. Μά ό πτερωτός Θεός δέν μέ άφησε να κρατήσω ώς το τέλος ούδετερότητα στήν άγάπη. Γιατί άνάμεσα στά πολλά κορίτσια της γειτονιάς πού μένω, μιά μούκανε άπό την πρώτη στιγμή την πιό μεγάλη έντύπωσι. Την άγάπησα μ' όλη τή δύναμι της ψυχής μου. Και δέν είμαι άπό τους νέους πού δέν σκέπτονται άλλο παρά πώς νά διεισκεδάσουν μ' ένα κορίτσι. Έπίσης έπειδή είμαι λιγάκι ντροπαλός και σοβαρός άργησα πολύ νά πάρω το θάρρος να της μιλήσω. Είμαι άπό τιμιο οικογένειας, έχω άρχάς και δέν θέλω να συνδεθώ μέ μιά νέα άν δέν είμαι βέβαιος πώς μπορώ να της μιλήσω γιά γάμο. Άλλά πώς νά της μιλήσω γιά γάμο πού δέν, έχω τελειώσει άκομη τις σπουδές μου; Και σάν νά μήν έφτανε αύτό μέ καλούν και άπό στρατό γιά νά ύπηρετήσω την Πατρίδα μου. Όμως άν φύγω χωρίς νά της πώ τίποτα μήπως ή άγαπημένη μου παρεξηγήση την τόση μου έπιφυλακτικότητα; Περιμένω άπό σάς μιά συμβουλή. Ό τι μού πήτε θά κάνω...»

Πρώτ' άπ' όλα θά μού έπιτρέψετε νά σάς συνχαρώ, άγαπητέ κυρίε γιά τα ώραία σας άγνά και τίμια αίσθήματα. Στόν αίώνα της ύλης πού ζούμε είνε τόσο όμορφο νά βλέπη κανείς πώς ύπάρχουν άκόμη τίμια παιδιά σάν κι' έσάς. Είμαι βεβαία πώς και ή έκλογή σας θά είνε καλή. Πριν φύγετε λοιπόν μιλήστε-καθαρά στην άγαπημένη σας. Θά σάς έσυμβούλευα μάλιστα νά μιλήστε και στην οίκογένεια της. Έτσι θά έπισπιουποίήσετε τα πράγματα κι' αύτό θά σάς δώση το δικαίωμα ν' άλληλογραφήτε έως ότου έρθη ή εύτυχισμένη στιγμή νά ξαναντιμωθήτε και νά ένωθήτε μιά γιά πάντα. Θάρρος λοιπόν μή διστάζετε κι' είμαι βεβαία πώς θά έπιτύχετε.

'Αγρίμι, Καλάμας: Συνεχίσατε το ίδιο φέρσιμο γιατί άν άρχίσετε νά ένδίδετε θά έχετε δυσάρεστα έπεκόλουθα. Άν θυμώση ό νέος σημαίνει ότι ή θέλει νά παίξη μαζί σας και τότε καλά θά κάνετε νά διακόψετε κάθε σχέσι.

'Ελληνίδα Λ. Τ. Συμφωνώ μαζί σας. Είνε προτιμώτερος ό χωρισμός άφού κ' έσύ καταλαβαίνω, δέν θά σάς στέριση. Έπειτα είσθε πολύ μικρούλα άκόμη άφήστε να περάσουν 1 - 2 χρόνια και τότε άσφαλώς κάποιος θά κάμη τη καρδιά σας νά χτυπήση πιό δυνατά.

Σταχτιάν Άμμον. Πάτρας: Άναγνωρίζω ότι είνε σκληρό αύτό πού σάς συμβαίνει. Έπίσης ξέρω πόσο έπείγουσα πράγμα είνε νά σάς ύποπτευωνται χωρίς λόγο. Στή θέσι σας θά μιλούσα στόν πατέρα μου και θά κατώρθωνα νά τόν πείσω ότι μέ άδικεί φοβερά μέ την παράλογη ύποψία του. Αύτή την έξήγησι την θεωρώ άπαραίτητη.

Τάκην Λ.Β.Ε.: 'Η μόνη θεραπεία στην άρρώστεια σας είνε νά έπιβληθήτε στόν έαυτό σας τώρα πού είσθε άκόμη νέος, διότι άν δέν άντιδράσετε θά σάς κυριεύση αύτή ή δειλία και θά σάς κάμη πολύ κακό στή ζωή σας Για νά έπιτύχετε αύτή την άντίδρασι νά λέτε κάθε μέρα στόν έαυτό σας: («Έχω μία ώριμεύση άξία. Έχω πεποίθησι στόν έαυτό μου. Μήπως είνε καλύτεροι όλοι οί άλλοι πού είνε τριγύρω μου; Έχω όλα τα προσόντα και μπορώ να έπιτύχω στή ζωή. Θά έπιτύχω γιατί το θέλω». Τέτοια λόγια θά λέτε διαρκώς μέσα σάς και όχι μόνο θά τά λέτε άλλά θά προσπαθήτε νά τά πιστεύετε νά τά αίσθάνεσθε. Βαθειά ώστε νά σάς γίνουν δεύτερα φύσις. "Οσο γιά τή νέα πού άγαπάτε κουράγιο και δείξτε της το. Μιλήστε της μέ θάρρος. Κάμετε το διά της βίας γιά νά μπορέσετε νά πολεμήσετε τη δειλία πού έχετε.

'Ελπάν: Πολύ μπεδεμένα μού τά λέτε και δέν μπορώ νά καταλάβω τί θέλετε. Στήν άρχή του γράμματός σας μού λέτε πώς «τόν άγαπάτε» και στό τέλος λέτε: («Γιατί νά τόν πάρω άφού δέν τόν άγαπώ;» Τί νά σάς συμβουλέψω έγώ άφού ούτε σείς ξέρετε τί θέλετε;

Πιστήν άγάπη Δ. Κ.: Γιά όνομα του Θεού τί άνορθογραφίες είνε αύτές! Και είσθε 19 έτών, και άνήκετε σέ καλή οίκογένεια όπως μού γράφετε. Έπιτρέπεται τόση άγραμματοσύνη στόν αίώνα πού ζούμε; Μήπως αύτός είνε ό λόγος πού σχετίσθηκε μέ άλλην ό φίλος σας; Θά τόν τρόμαξαν οί άνορθογραφίες σας. Γιατί όχι;

Καρδιά πού έλπίζει Σ.Κ.: Είνε φανερό δυστυχώς πώς μιά τόσο μεγάλη έπιφυλακτικότης έκ μέρους του δέν μπορεί νά κρύβη τίποτε καλό. Άπ' όσα μού γράφετε δέν νομίζω ότι πρόκειται περί σοβαρού αίσθήματος έκ μέρους του και καλά θά κάνετε νά πάψετε νά τόν βλέπετε, και νά φυλάξετε την καρδιά σας γιά κάτι πού ν' άξίζη πιό πολύ.

Α. Μ. 37. Γ.Κ.: Το γρηγορώτερο νά τά πήτε όλα στή μητέρα σας και αύτή μαζί μέ τόν πατέρα σας θά σκεφθούν τί πρέπει νά γίνη. Μή χάσετε σύτε στιγμή γιατί μόνη σας δέν θά τά βγάλετε πέρα.

Όραία μάτια: Καταλαβαίνω άπό το γράμμα σας πού είνε γραμμένο μέ τόση είλικρίνεια πώς και τις δυό τις άγαπάτε κάθε μιά μέ ξεχωριστό τρόπο, άφού όμως δέν σάς γράφει πιά ή ώραία Πάπη δέν άποφασίζετε νά ξεκαθαρίσετε λίγη χαρά στην άλλη πού είνε τόσο πιστή στην άγάπη της; Μού φαίνεται πώς το άξίζει.

Ντροπαλή μικρούλα: Μού ζητάτε συμβουλή γιά να άρέσετε. Έγώ όμως θά σάς δώσω μιά άλλη συμβουλή κι' αύτή μού την ζητάτε: φροντίσετε πρώτα να μορφωθήτε λίγο γιατί είνε φοβερό να είσθε 19 χρόνων νά αύτοσυνιστάσθε ώς πολύ σοβαρή κοπέλλα και νά είσθε τόσο άνορθόγραφη. Δέν έπιτρέπεται πιστεύτε με.

Μικρήν Δυστυχισμένην: Μήν άπελπίζεσθε, άγαπητή μου. Καταλαβαίνω τόν πόνο σας, ή τρυφερή σας καρδούλα πληγώθηκε και μάτωσε, άλλά μέ τόν καιρό όλα θά ξεχνιούνται και θά ίδήτε ότι σέ 2 — 3 μήνες θά πονάτε λιγώτερο. Κάτι δέ γιά το όποίον μπορώ να σάς βεβαιώσω είνε πώς θά ξαναγαπήσετε και πολύ γρήγορα μάλιστα ώστε μήν άπελπίζεσθε μόνο κάμετε λίγη ύπομονή και νά σκέπτεσθε ότι άφού ό «άγαπημένος» σας δέν είχε το θάρρος νά έπιμείνη στους γονείς του θά πή ότι δέν σάς άγαποϋσε όσο σάς άξίζε και άσφαλώς δέν θά σάς έκανε ποτέ εύτυχισμένη.

Φαίδωνα Κάϊρον: Πρώτ' άπ' όλα νά πάψετε νά μάτιάζεσθε γιά θάνατο κι' άντί ν' άπελπίζεσθε μιλήστε στο ίνδόλμα σας πρόσπαθήστε να σχετισθήτε μαζί της και τότε θά μπορέσετε νά καταλάβετε τα πραγματικά αίσθήματά της γιά σάς. Η έντύπωσις μου άπ' όσα μού γράφετε είνε ότι πρόκειται περί νευραικείος κοκεττερίας κι' ίσως δέν θά έβλαπτε μιά φαινομενική άδιαφορία έκ μέρους σας.

Μαραμένο Άνθος: Είμαι βεβαία πώς δέν έχετε λόγο ν' άπησυχήτε. Βγάλτε το άπό τή σκέψι σας και δέν άμφιβάλλω πώς μιά μέρα — πολύ γρήγορα έλπίζω — θά ίδήτε και μόνη σας ότι είχα δίκηο νά σάς πώ «μήν άγησυχήτε». Δέν μπορώ νά σάς πώ περισσότερα, άλλά πιστεύω ότι θά καταλάβετε τί έννοώ.

Άμήχανον σπουδαστήν S.O.S.: Σέ καλό σας!

Ύστερα άπό τόσες και τόσες περιπέτειες τρομοκρατηθήκατε άπό μιά καπριτσιόζα κοπέλλα που σάς φοβερίζει; Άφήστε την νά φοβερίζη δέν θά τολμήση ποτέ νά κάνη όσα λέει, μά κι' άν τά κάνη θ' άποβούν είς βάρος της, γιατί τότε και σείς άμυνόμενος θά έξηγήσετε στό μήνυσίς της όλη την άλήθεια και δέν είνε δυνατόν νά μή σάς πιστέψη. Δώστε της ένα καλό μάθημα και μήν γίνετε παιχνίδι της.

Άποτυχημένον: Ποτέ δέν είνε άργά γιά νά μορφωθή κανείς και το θεωρώ άπαραίτητο γιά την ένωσι σας μέ την νέα πού άγαπάτε. Αύτό θά είνε το μεγαλείτερο δείγμα άγάπης πού μπορείτε να της δώσετε. Νά της το πήτε μάλιστα ότι γιά νά την κάμετε νά καταλάβη πόσο μεγάλη είνε ή άγάπη σας γι' αύτην έτε τελειοποιήσετε την μόρφωσι σας γιά νά γίνετε άντάξιός της. Πάντως μή λησμονήτε ότι είνε άπαραίτητο αύτό γιατί το νά είνε ή γυναίκα λιγώτερο μορφωμένη άπό τόν άνδρα δέν πειράζει άλλά το νά είνε ό άνδρας κατώτερος στή μόρφωσι άπό τή γυναίκα δέν έπιτρέπεται.

Βέρον Ζ.: Νομίζω πώς ή καρδιά σας κλίνει ύπέρ του δευτέρου. Γελιέμαι; Έπίσης νομίζω ότι αύτού ή άγάπη φαίνεται πιό είλικρινής. Ό πρώτος κατά τη γνώμη μου κυττάζει νά άποφύγη το γάμο, έπομένως δέν σάς κάνει.

Γιολάντα, Λάρισσα: Άπό τά γραφόμενα σας καταλαβαίνω πώς πέρασε ή μεγάλη άγάπη σας και δέν έχω παρά νά σάς συστήσω άλλαγή. Άπομακρυνθήτε σιγά σιγά γιατί μέ τό στανιό δέν άγαπά κανείς. Καλύτερα νά χωρισθήτε τώρα παρά νά συνδεθήτε περισσότερο μ' έναν άνδρα πού δέν άγαπάτε.

Βερόνικα: Τούς άγαπάτε και τους δυό και θέλετε νά σάς πώ ένώ ποιόν νά διαλέξετε; Είσθε ένα άστατο και έπιπόλαιο πλασματάκι. Άφού κάμετε τόσες θυσίες γιά τόν πρώτον, άφού ξέρετε πώς έγίνε θυμωτικός έξ αίτιας σας (αύτό το παρεδέχεσθε κατά τό ήμισυ γιατί γίνεται θυμωτικός ό,ποιος έχει κάποια προδίαθεσι) άφού παραδέχεσθε ότι ό άνθρωπος αύτός έπόνεσε γιά σάς και πάνω άπ' όλα πώς μπορέσατε νά συνδεθήτε μέ άλλον; Δέν ξέρετε τί ίερό πράγμα είνε ή άγάπη μικρούλα μου, μά ίσως μεγαλώνοντες το αίσθανθήτε. Περιμένετε λοιπόν νά έλθη το ξύπνημα και τότε θά σκεφθήτε λιγάκι πιό σοβαρά.

Τρελλή άεροπόρο: Άφού σάς είπε νά άποστραθήτε τί άλλο περιμένετε γιά νά το κάμετε; Λίγη άξιοπρέπεια γιατί και άν έπιμείνετε δέν θά κερδίσετε τίποτε μόνο που θά ταπεινωθήτε. Είσθε πολύ νέα και θά συναντήσετε κάποιον άλλον που θά σάς δώση την εύτυχία που πιθείτε και άξίζετε.

Μή με λησμονείτε: Δέν χρειάζεται ούτε ρώτησα. Νά δεχθήτε την πρότασι του δευτέρου, γιατί άφού ό άλλος είνε άπό κατωτέρα τάξι δέν θά συνταυτισθούν οί χαρακτήρες σας και θά είσθε δυστυχής σ' όλη σας τη ζωή.

Πονεμένη μαθήτρια, Θ)νίκη: Ώς ένα σημείο καλά τά πήγατε και διαβάζοντας το γράμμα σας σάς έβαυμάσαμε γιά την άξιοπρεπή στάσι σας. Ύστερα όμως τό ζαθώσατε και φοβάμαι πώς στό τέλος θά παρασυρθήτε. Δέν καταλαβαίνετε πώς δέν έχετε λόγο ν' άνησυχήτε. Βγάλτε το άπό τή σκέψι σας και δέν άμφιβάλλω πώς μιά μέρα — πολύ γρήγορα έλπίζω — θά ίδήτε και μόνη σας ότι είχα δίκηο νά σάς πώ «μήν άγησυχήτε». Δέν μπορώ νά σάς πώ περισσότερα, άλλά πιστεύω ότι θά καταλάβετε τί έννοώ.

Άμήχανον σπουδαστήν S.O.S.: Σέ καλό σας!

Ύστερα άπό τόσες και τόσες περιπέτειες τρομοκρατηθήκατε άπό μιά καπριτσιόζα κοπέλλα που σάς φοβερίζει; Άφήστε την νά φοβερίζη δέν θά τολμήση ποτέ νά κάνη όσα λέει, μά κι' άν τά κάνη θ' άποβούν είς βάρος της, γιατί τότε και σείς άμυνόμενος θά έξηγήσετε στό αύζυγό της όλη την άλήθεια και δέν είνε δυνατόν νά μή σάς πιστέψη. Δώστε της ένα καλό μάθημα και μήν γίνετε παιχνίδι της.

Άποτυχημένον: Ποτέ δέν είνε άργά γιά νά μορφωθή κανείς και το θεωρώ άπαραίτητο γιά την ένωσι σας μέ την νέα πού άγαπάτε. Αύτό θά είνε το μεγαλείτερο δείγμα άγάπης πού μπορείτε να της δώσετε. Νά της το πήτε μάλιστα ότι γιά νά την κάμετε νά καταλάβη πόσο μεγάλη είνε ή άγάπη σας γι' αύτην έτε τελειοποιήσετε την μόρφωσι σας γιά νά γίνετε άντάξιός της. Πάντως μή λησμονήτε ότι είνε άπαραίτητο αύτό γιατί το νά είνε ή γυναίκα λιγώτερο μορφωμένη άπό τόν άνδρα δέν πειράζει άλλά το νά είνε ό άνδρας κατώτερος στή μόρφωσι άπό τή γυναίκα δέν έπιτρέπεται.

Βέρον Ζ.: Νομίζω πώς ή καρδιά σας κλίνει ύπέρ του δευτέρου. Γελιέμαι; Έπίσης νομίζω ότι αύτού ή άγάπη φαίνεται πιό είλικρινής. Ό πρώτος κατά τη γνώμη μου κυττάζει νά άποφύγη το γάμο, έπομένως δέν σάς κάνει.

Γιολάντα, Λάρισσα: Άπό τά γραφόμενα σας καταλαβαίνω πώς πέρασε ή μεγάλη άγάπη σας και δέν έχω παρά νά σάς συστήσω άλλαγή. Άπομακρυνθήτε σιγά σιγά γιατί μέ τό στανιό δέν άγαπά κανείς. Καλύτερα νά χωρισθήτε τώρα παρά νά συνδεθήτε περισσότερο μ' έναν άνδρα πού δέν άγαπάτε.

Βερόνικα: Τούς άγαπάτε και τους δυό και θέλετε νά σάς πώ ένώ ποιόν νά διαλέξετε; Είσθε ένα άστατο και έπιπόλαιο πλασματάκι. Άφού κάμετε τόσες θυσίες γιά τόν πρώτον, άφού ξέρετε πώς έγίνε θυμωτικός έξ αίτιας σας (αύτό το παρεδέχεσθε κατά τό ήμισυ γιατί γίνεται θυμωτικός ό,ποιος έχει κάποια προδίαθεσι) άφού παραδέχεσθε ότι ό άνθρωπος αύτός έπόνεσε γιά σάς και πάνω άπ' όλα πώς μπορέσατε νά συνδεθήτε μέ άλλον; Δέν ξέρετε τί ίερό πράγμα είνε ή άγάπη μικρούλα μου, μά ίσως μεγαλώνοντες το αίσθανθήτε. Περιμένετε λοιπόν νά έλθη το ξύπνημα και τότε θά σκεφθήτε λιγάκι πιό σοβαρά.

Τρελλή άεροπόρο: Άφού σάς είπε νά άποστραθήτε τί άλλο περιμένετε γιά νά το κάμετε; Λίγη άξιοπρέπεια γιατί και άν έπιμείνετε δέν θά κερδίσετε τίποτε μόνο που θά ταπεινωθήτε. Είσθε πολύ νέα και θά συναντήσετε κάποιον άλλον που θά σάς δώση την εύτυχία που πιθείτε και άξίζετε.

Μή με λησμονείτε: Δέν χρειάζεται ούτε ρώτησα. Νά δεχθήτε την πρότασι του δευτέρου, γιατί άφού ό άλλος είνε άπό κατωτέρα τάξι δέν θά συνταυτισθούν οί χαρακτήρες σας και θά είσθε δυστυχής σ' όλη σας τη ζωή.

Πονεμένη μαθήτρια, Θ)νίκη: Ώς ένα σημείο καλά τά πήγατε και διαβάζοντας το γράμμα σας σάς έβαυμάσαμε γιά την άξιοπρεπή στάσι σας. Ύστερα όμως τό ζαθώσατε και φοβάμαι πώς στό τέλος θά παρασυρθήτε. Δέν καταλαβαίνετε

ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΝΤΙ ΚΑΝΤΟΡ

Το χαμόγελο στην Άμερικανίδα είνε ένα άπό τα πιό έλκυστικά χαρίσματά της. Ποτέ το πρόσωπο της δέν έχει σκυθρωπή ή λυπημένη έκφρασι. Άποδείξις αύτές οί φωτογραφίες πού χαμογελούν μπροστά στό φωτογραφικό φακό μολονότι δέν μπορούν νά στάθουν στά πόδια τους άπό την κούρασι ύστερ' άπό πολύωρες έξαντλητικές δοκιμές στό μιούζικ χώλ «Έντι Κάντορ σ' ένα στούντιο του Χόλλυγουντ.

πώς ὁ νεαρός θέλει νὰ ἐπιτύχη τὴν ὁλοκλήρωσί; Ὅλη του ἡ στάσις αὐτὸ δείχνει καθαρά. Ἐξετάσετε λοιπὸν τὸν ἑαυτό σας νὰ ἰδῆτε ἂν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσετε τὶς συνέπειες. Ἐγὼ νομίζω ὄχι καὶ δὲν σᾶς δίνω μόνο γιὰ νὰ σᾶς δώσω μεθήματα ἠθικῆς ἀλλὰ γιατὶ εἶσθε πάρα πολὺ νέα γιὰ ν' ἀναλάβετε τέτοιες εὐθύνες. Τὰ μάτια σας τέσσερα!...

Θέτιδα: Δὲν σᾶς χρειάζονται τέτοιες συγκινήσεις, γιατὶ θὰ ἐπιβραδύνουν τὴ θεραπεία σας. Προσπαθῆτε ν' ἀδιαφορήσετε γιὰ τὴν ἀστατη κοπέλλα καὶ ὅταν γίνετε καλὰ θὰ βρεθοῦν χίλιες ἄλλες κοπέλλες νὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐτυχία ποὺ πρέπει.

Λ. Μ. Ἀλμυρόν: Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μιλήσετε μὲ τὴν νέα. Δὲν ἔχετε κανένα γνωστὸν ποὺ νὰ τὴν γνωρίζη ὥστε νὰ σᾶς συστήση; Ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ τὶς μιλήσετε γιὰ τὴν ἀγάπη σας μὲ ὅλη τὴν ἐπιβαλλομένη λεπτότητα.

Ε.Α.Κ: Εἰσθε καὶ σεῖς σὰν τοὺς περισσοτέρους ἀνδρες: «Θέλετε ἐκεῖνη ποὺ δὲν σᾶς θέλει καὶ δὲν θέλετε ἐκείνη ποὺ σᾶς θέλει». Τί νὰ σᾶς πῶ τώρα; Σὰν τίμιος ἄνδρας πρέπει νὰ τὴν ξεγράψετε μιὰ ποὺ ἀνήκει σ' ἄλλον.

Ἀπηλπισμένην Π. Α.: Εἶναι πολὺ δύσκολο τὸ ζήτημά σας. Ἂν μείνετε μὲ τὸν ἀγαπημένο σας πρέπει νὰ διώξετε ἀπὸ τὴν ψυχή σας κάθε ἀμφιβολία ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε. Σὲ σᾶς λοιπὸν ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσετε καὶ ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν κάνετε μὲ τὴν ἀγάπη σας νὰ ξεχάση τὴν ἄλλη. Θὰ χρειασθῆ γι' αὐτὸ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδειότης. Πρὸ πάντων νὰ μὴ δείξετε ποτὲ στὸν ἀγαπημένο σας ὅτι δυσπιστεῖτε. Ἀντιθέτως νὰ τὸν κάνετε κάθε στιγμὴ νὰ νοιώθη ὅτι ἔχετε ἀπολύτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

Μπερδεμένο Κοράσι: Τὸ ψευδώνυμο τοῦ μοῦ δώσατε μοιάζει μὲ τὴν ὑπόθεσι σας ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ μπερδεμένη. Γιὰ νὰ τὴν ξεμπερδέψετε ρωτῆστε τὸν ἑαυτό σας: ἀγαπᾶτε τὸν νέο ποὺ δὲ κινδυνεύει τὴν ζωή του; Ἂν ναὶ πρέπει νὰ διαλύσετε ἀπέναντι τὸν ἀρραβῶνα σας μὲ τὸν ἄλλον καὶ νὰ περιμένετε αὐτόν. Τὰ ἄλλα ποὺ σκέπτεσθε δὲν εἶναι τίποτα πράγματα. Διαλαθὼν θέλετε ν' ἀφῆστε δυὸ πόρτες ἀνοιχτές... Δὲν γίνονται αὐτὰ Πρέπει νὰ σᾶς ἀφέσουν οἱ καθαρὲς καὶ τίμιες λύσεις. Ἢ θ' ἀνήκετε ὁλόκληρη στὸν ἕνα ἢ θ' ἀνήκετε ὁλόκληρη στὸν ἄλλον.

Σύλβαν Βαρέσκου: Ὅσο κι' ἂν τὸν ἀγαπᾶτε πρέπει νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὴ σκέψι σας ἀφοῦ σᾶς φέρθηκε τόσο προσβλητικά. Ἡ ἀξιοπρέπεια στὴ γυναίκα εἶναι τὸ πᾶν. Ἐπιβλήθητε στὸν ἑαυτό σας καὶ τ' διάβολο θὰ βρεθῆ κάποιος ἄλλος νέος νὰ σᾶς κάμη νὰ ξεχάσετε τὸν πρῶτο ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ἦταν τῆς τύχης σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πατρὶς Κ. – Βόλος: Μικρούλα μου, μπῆκες σὲ μιὰ ἐπιστήμη ποὺ φοβοῦνται καὶ τὰ φίλι. Ὁ ἀγαπημένος σου ἀσφαλῶς θὰ εἶνε πολὺ τίμιος νέος καὶ σ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ ποὺ φοβᾶται καὶ τὸν ἑαυτό του.

Γάζπαχος: Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πέσατε πολὺ ἀσχημα, κι' αὐτὸ γιατὶ ἔχετε εὐγενικὴ ψυχή. Μὴ σᾶς ἀπασχολῆση τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ πῶς νὰ ἐλευθερωθῆτε τὸ ταχύτερον ἀπ' αὐτὸ τὸ δεσμό. Δώστε ἕνα τέλος

ΚΠ Ἄργος: Προσέχετε μὴ σᾶς στήσουν παγίδα. Ἀποφεύνετε κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ συνάντησί τους.

Μιὰ ἀπελπισμένη μοναχούλα: Ἔχεις, μικρούλα μου, τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη στὸ σπίτι σου καὶ σὺ γυρνᾶς ἔξω νὰ τὴ συναντήσης; Ἔχεις τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ σὺ πηγαίνεις ν' ἀναζητήσης τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ψέμα; Δὲν εἶνε διόλου σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις, θὰ γίνης πολὺ δυστυχισμένη. Παράτησε ἐκεῖνον ποὺ γυρεύει νὰ περάση τὸν καιρό του μαζί σου καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐνδιαφέρθηκε καὶ ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ σένα.

Κυψελώτικη σκλάβα: Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί του σὲ καμμιὰ στιγμὴ πολὺ αἰσθηματική. Ἀφοῦ εἶνε τόσο εὐγενικὸς θὰ σᾶς μιλήση, μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά, κι ἀφοῦ ἔχετε ἀρραβωνιαστῆ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταλήξετε καὶ σὲ γάμο.

Κ.Α.: Μιὰ καὶ μόνη λύσις ὑπάρχει. Νὰ δεχθῆς τὴν ἀγάπη της ἀφοῦ σὲ ἀγαπᾶ καὶ ἐκείνη. Ἔτσι θὰ παρατήσης τὰ ἐκδικητικὰ σχέδια, τὶς αὐτακτοβίες καὶ τὴν ποίησι, γιατὶ εἶσαι νέος καὶ κάθε νέος ἔχει ἕνα προορισμό, νὰ ὠφελήση τὴν κοινωνία: τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτό του.

Ἐρωτευμένο ναρὺφαλο: Ἔχεις παντρευτῆ, ἔχεις βάλει στεφάνι ἔφτιασες ἕνα σπίτι καὶ μεθαύριο θὰ κάνης καὶ παιδιά μιὰ οἰκογένεια. Μὴ ζητᾶς λοιπόν, νὰ τὴ καταστρέψης πηγαίνοντας μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μόλις σὲ μπουκτίσει θὰ σὲ παρατήση καὶ θὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς: Σοῦ λέει, καὶ σοῦ τάζει... Ναί. Καὶ γὼ σοῦ λέω πὼς στὰ λέει ὡς ποὺ νὰ σὲ καταφέρη νὰ ξεπορτίσης. Πρόσεξε Νὰ σεβασθῆς τὸ στεφάνι σου καὶ τὸν ἄντρα σου ποὺ λείπει αὐτὴ τὴ στιγμή. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον τῆς τιμίας καὶ λογικῆς γυναίκας.

Σίσκος: Ὅπως γράφετε, ἂν πρέπει νὰ κρίνω δίκαια καὶ σωστά, μιὰ εἶνε ἡ ἀπάντησι καὶ τὴν ξέρετε ἀλλὰ φοβᾶστε νὰ τὴ σκεφθῆτε γιατὶ ἀναλογίζεστε τὸ συμφέρον. Ὅταν κάνοτε τὸ κακὸ δὲν τὸ σκεπτώσαστε; Ἀλλοίμονο ἂν στὴ θέσι τῆς Ἕλλης ἦταν μιὰ ἀδελφή σας. Τί θὰ κάνατε; Ἀσφαλῶς θὰ τὸν σκοτώνατε το Σίσκο!...

Δύστυχα 19 νειᾶτα: Βέβαια δὲν θἄπρεπε νὰ φτάσετε ἐκεῖ ποὺ φτάσατε. Ἀφοῦ ὅμως τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι ὁπως μοῦ τὰ γράφετε, τὸ καλύτερο εἶνε ν' ἀποχαιρετήσετε τὸ ταχύτερο. Γιὰ κανένα χρόνο, βγῆτε ἀπὸ τὸ δρόμο της, ἀσχοληθῆτε μὲ τίποτ' ἄλλο, γιὰ νὰ τῆς δώσετε τὸν καιρὸ νὰ βρῆ ἕνα νέο νὰ παντρευτῆ.

Ἀναστατωμένη καρδιά: Ἔχετε πολὺ εὐγενικὴ καὶ εὐαίσθητη καρδιά. Προσπαθῆστε νὰ, τὴν πείσετε γιὰ τὰ εὐγενικά αἰσθήματά σας, ὅτι ὁπως εἶνε τώρα θὰ παραμείνουν καὶ στὸ μέλλον. Κι' ἂς ξαναπάη ἡ μητέρα σας νὰ τῆς βγάλη αὐτὲς τὶς ἰδέες ἀπὸ τὸ κεφάλι. Σᾶς εὐχομαι καλὰ στέφανα καὶ εὐτυχισμένη ζωή.

Ἀγριολούλουδο Πατρῶν: Εἶσθε πολὺ λογικὴ καὶ ἔξυπνη. Τὸ τί μπορεῖ νὰ φέρη μιὰ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ τὸ ἐννοεῖτε. Δῶστε του, λοιπόν, νὰ καταλάβη ἐὰν ἀρκετὴ αὐστηρότητα ὅλες τὶς συνέπειες καὶ πόσο δυστυχισμένη θὰ σᾶς κάνη. Γιὰ νὰ τὸν φοβερίσετε πῆτε του, πὼς θὰ σᾶς ἀναγκάση νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπιτι ἢ καὶ νὰ διακόψετε τὶς σπουδές σας ἐξ αἰτίας του. Ξαναγραφτε μου.

Ματωμένη δόξα: Περιμένετέ τον νάρθη. Ἐξηγηθῆτε μαζί του κι' ἀφοῦ εἶσαστε καὶ οἱ δυὸ πιὰ σὲ ἡλικία ἀποφασίσετε τὸ γάμο. Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς πῆ θὰ καταλάβετε τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἡ ζωή, βλέπετε ἔχει πολλὰ ἀπρόοπτα.

Συνέταιρον, Θεσσαλονίκη: Καὶ οἱ σχέσεις σας πρωτότυπες ἀλλὰ καὶ ἡ συμφωνία σας περίεργη Πάντως στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει σύμπτωσις. Τοῦτο φαίνεται ἐξ ἄλλου καθαρὰ ἀπὸ τὴ συμφωνία ποὺ ὑπογράψατε διότι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ συμφωνία καὶ τὴν ἀποκάλυψη ἡ ὑπόθεσις ἦταν γνωστὴ καὶ στὶς δύο. Ἐπομένως μὴν ἐπιμένετε νὰ χωρίσετε τὸ ἀχώριστο ζευγάρι τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς συνδέουν ἰσχυρότεροι δεσμοί. Συνεχίσετε νὰ εἶσθε κολὸς καὶ τηρῆτε τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας σας δίχως πόνους, δίχως θυμούς, δίχως ἰδιαίτερη αἰσθηματολογία.

Α. Α. Α. Ἀλεξανδρούπολιν: Μὴν ψάχνετε νὰ βρῆτε αἰτίες, ἁπλούστατα ἔχετε εὐγενικὸ χαρακτῆρα τίμια αἰσθήματα καὶ καλὴ ἀνατροφή. Ὅλα αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ σᾶς ὁδηγήσουν νὰ κάνετε ἕνα καλὸ γάμο, ὅπου ὁ σεβασμός ἡ ἐκτίμησι καὶ ἡ ἀγάπη θὰ πάρουν τὴ θέσι τους στὴν ψυχή σας γιὰ τὴ νέα σου θὰ διαλέξετε γιὰ γυναίκα σας.

Α.Α.Α. Βαπτιστήν: Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι γινήκατε ἄφρων νὰ συμβοῦν ἕνα σωρο πράγματα Μπορεῖτε νὰ πείσετε τώρα τὸν ἑαυτό σας ὅτι ἂν ξανασμίξετε δὲν θὰ ἐπωφεληθῆτε γιὰ νὰ τὴν προσβάλετε γιὰ ὅτι ἐπαθε; Εἶσθε βέβαιος ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ κι' αὐτή; Ὅταν βεβαιωθῆτε γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα τότε θὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε μαζί της, ἀφοῦ τὴν παντρευτῆτε

Κάρμεν, Ρόδος: Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μισῆτε ἕνα νέο ποὺ δὲν σᾶς ἔκανε κανένα κακό. Τὸ μόνο του φταίξιμο εἶνε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Ἀλλά, καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε, γιατὶ τότε δὲν θὰ μοῦ γράφατε καὶ δὲν θὰ ζητούσατε τὴ συμβουλή μου. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς χωρίζει, λοιπόν, εἶνε τὸ χρῆμα. Αὐτὸς εἶνε φτωχὸς ἐσεῖς πλουσίο. Δῶστε του, λοιπόν νὰ καταλάβη ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ στάσις σας ἦταν προσποιητὴ γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσετε. καὶ ὅτι ὅσα του εἴπατε δὲν εἶνε ἀληθινά. Κάνετέ τον νὰ χαρῆ ἀφοῦ ὑπόφερε τόσο καὶ γίνῆτε ἄφορμὴ νὰ εὐτυχήση κοντά σας.

Ἀχαναῆ: Ἔχετε μιὰ πολὺ εὐαίσθητη ψυχὴ κι' ἕνα πολὺ τίμιο χαρακτῆρα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωρίεστε, ἀφοῦ ἐκεῖνοι οἱ δυὸ δέχονται ἔτσι τὴν κοπάστασι. Διασκεδάζετε καὶ σεῖς τὰ νειᾶτα σας. Δὲν πρόκειται γιὰ αἴσθημα, εἶνε μᾶλλον ἕνας ὑστερισμός. Δὲν πρόκειται τὸ μέλλον σας νὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ αὐτήν. Διασκεδάσετε τὸ παρόν.

Πληγωμένη καρδιὰ Α.Σ.: Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ εἶνε πολὺ ἐλιθερές. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι ἀπ' αὐτὲς ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μας, ἡ ζωή μας. Καϋμένη μου μικρούλα, σὲ λυπᾶμαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Ἔχεις χάσει τὴν αὐτοπεποίησί σου, καὶ χτυπιέσαι τώρα σὰν πληγωμένο πουλί. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάνη τὸν ἄλλο νὰ ὑποφέρη. Συλλογίσου το λιγάκι.

Δεκανέα Τ.Σ.: Μὲ συγχωρῆτε ποὺ δὲν σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως γιατὶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Πάντως δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ καὶ πολλά. Τὸ πρᾶγμα εἶνε τόσο ἁπλό Γράφτε της ἕνα γράμμα νὰ σᾶς περιμένη. Γράψετε καὶ στοὺς δικούς της τοὺς καλοὺς σκοποὺς ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν κόρη τους. καὶ νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς περιμένουν ὡς ποὺ ν' ἀπολυθῆτε.

Δυὸ ἀθῶες ὑπάρξεις: Τὸ ρομάντσο σας εἶνε πολὺ συγκινητικό. Δὲν βλέπω ὅμως τὸ λόγο νὰ ἀπελπίζεστε ἀφοῦ συμφωνεῖτε κι' οἱ δυὸ σὲ ὅλα. Ἂν μπορούσατε — καὶ φαντάζομαι ὅτι μπορεῖτε — νὰ κάνετε ἀκόμα λίγη ὑπομονή, διότι ὡς νὰ δώσετε ἀφορμὴ οὔτε ὑποψίες, ὡς που νὰ συμπληρώσουν λίγο τὰ χρόνια σας... Καὶ ἴσως στὸ μετ:ξὺ ἀλλάξουν γνώμη καὶ οἱ δικοί σας. Μὴν ἀπελπίζεστε. Εἶσθε νέοι ἐρωτευμένοι. Αὐτὸ ἀρκεῖ Λίγη ὑπομονή!

Μπέμπα, Σουφλί: Ἔχετε μεγάλη καρδιά. Σφίξετε βαθειὰ τὸν πόνο σας καὶ προσπαθήστε νὰ λησμονήσετε. Εἶνε τόσο σκληρὴ ἡ ζωή. Ἀλλὰ καὶ σεῖς εἶστε ἀκόμα τόσο πολὺ μικρή! Μὴν ἀπελπίζεστε.

Γεώργιον Ν.Κ.: Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἀφοῦ τῆς ἐδώσατε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, δὲν πρέπει πιὰ νὰ τὴν ἐνοχλήσετε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἔχη τοὺς λόγους της Ἂν ὡστόσο πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶτε πρέπει νὰ τῆς τὸ δείξετε. νὰ τῆς πῆτε ὅτι ὑποχωρεῖτε γι' αὐτὸ καὶ μόνο τὸ λόγο, καὶ ὅτι πάντα θὰ τὴν περιμένετε ὡς που νὰ ἐκλείψουν οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους σᾶς ζητᾶ νὰ μὴ τὴν ξαναδῆτε.

Πονεμένον ὁπλίτην Σέρρας: Τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ἀλληλογραφία μὲ κάποιον ἄλλον δὲν σημαίνει τίποτα. Οὔτε πρέπει νὰ τὴν παρεξηγῆτε ἐπειδὴ δὲν δέχεται νὰ δγῆ μαζί σας ἔξω Μιλῆστε μαζί της, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ λόγια της θὰ καταλάβετε τὰ αἰσθήματά της καὶ τὶς διαθέσεις της.

Β.Σ.Ν.Α.: Ὁ γάμος εἶνε τὸ ὡραιότερο τέρμα γιὰ ἕνα νέο ποὺ ἀγαπᾶ καὶ γιὰ μιὰ νέα ποὺ ὀνειρεύεται νὰ γίνη εὐτυχισμένη

Ἂν τὴν ἀγαπᾶς καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια ἄλλα, ζήτησέ την γιὰ γυναίκα σου. Πάρε 1.2 χρόνια προθεσμία γιὰ νὰ τακτοποιήσης τὶς ὑποθέσεις σου. Ἔτσι θὰ εἶσαι βέβαιος ὁ,τι ὡς ἀρραβωνιαστικιὰ σου ποια δὲν θὰ τὴ χάσης.

Μαρμαμένα κρίνα: Ἀπὸ τὸ γράμμα σου, μικρούλα μου καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι μιὰ κοπέλλα μορφωμένη. Ἕνα αἰσθηματάκι, μπῆκε στὴ ζωή σου. Οἱ νέοι εἶνε ἀποτιπτικοὶ καὶ ἀφυλλόγιστοι. Ἡ στάσις σου εἶνε ἐξαιρετικὴ κι' ἂν τὸ καταλάβη κι' αὐτὸς θὰ σ' ἐκτιμήση περισσότερο Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴν ὑποφέρης, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀξίζη τὸν κόπο, καὶ τότε ἀδίκα θ' ἀρρωστήσης καὶ θὰ γίνης ἕνα κουρέλι στὰ χέρια του.

Ματωμένη καρδιά: Γιατὶ δὲν τοῦ δίνετε νὰ καταλάβη ὅτι οἱ σχέσεις ποὺ ἔχετε μπορεῖ νὰ σᾶς ἐκθέσουν κ' ἐπομένως νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ σᾶς φανερώση τί σκοποὺς ἔχει; Ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ βαδίσετε στερεὰ καὶ νὰ ἀποφασίσετε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Δούκισσα δολλαριῶν: Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ποὺ γύρεψε νὰ τὸν διαβάλη τρέφουν εἰλικρινῆ αἰσθήματα. Μοῦ λέτε ὅτι εἶνε φίλοι καὶ ὅμως ὁ ἕνας οὔτε σέβεται οὔτε ἀγαπᾶ τὸν ἄλλο. Πῶς μπορεῖτε λοιπόν, ἐσεῖς νὰ τοὺς ἐκτιμήσετε καὶ νὰ τοὺς ἀγαπήσετε; Ὁ ἕνας δὲν ἐνδιαφέρεται, ὁ ἄλλος στέλνει γράμματα συκοφαντικά. Τραβηχτῆτε, ἀπὸ τὸ δρόμο τους, γιατὶ δὲν φαίνονται σοβαροὶ χαρακτῆρες.

Μικρὴ Ἀμαπόλα: Δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτε. Ἀφῆστε τον νὰ ἐκδηλωθῆ μόνος του. Θάρθη ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ σᾶς τὸ πῆ Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν προκαλέσετε σεῖς.

Θαμμένη ζωντανή: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Τοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ παιχνίδι τοῦ μυστικισμοῦ. Οὔτε καὶ σεῖς ν' ἀλλάξετε τακτική. Μιὰ μέρα που θὰ συναντηθῆτε θὰ ξεσπάση τὸ αἴσθημά του καὶ τότε θὰ καταλάβετε καὶ τοὺς σκοποὺς του. Κάνετε ὑπομονή!

Ξανθὴ ἀμαζόνα Γ.: Βλέπω ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ὅτι εἶσαι πολὺ λογική. Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο στὴ σημερινὴ περίστασι. Ὑπάρχουν πολλοὶ κίνδυνοι. Τὸν κυριώτερο μοῦ τὸν ἔγραψες στὸ γράμμα σου. Φύλαξε. λοιπόν, ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης σου γιὰ τὸ νέο ποὺ θὰ γίνη μιὰ μέρα ἄντρας σου καὶ σὺ μητέρα τῶν παιδιῶν του.

ΛΙΡΑΝΤΑ

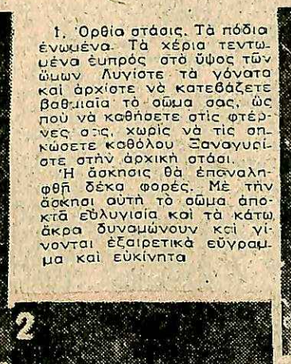
ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ἕνα ἀναλφάβητο βάδισμα

ΛΕΣ οἱ φροντίδες γιὰ τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας δὲν θὰ ὠφελήσουν σὲ τίποτε, ἂν δὲν ἔχετε ἕνα ἀναλφάβητο βάδισμα καὶ μιὰ χαριτωμένη ἄνεσι στὶς κινήσεις σας. Αὐτὰ θὰ τὰ πετύχετε μὲ τὶς παρακάτω ἀσκήσεις:
Οἱ ἀσκήσεις 1 - 4 θ' ἀναπηδήσουν καὶ θὰ λεπτύνουν τὸ γαστροκνήμιο καὶ θὰ δώσουν μιὰ χάρι στὸ βάδισμά σας. Οἱ ἀσκήσεις 5 - 8 θὰ ξεσφίξουν τὰ ἰσχία σας καὶ θὰ κάμουν εὐλύγιστο καὶ ἐλαστικὸ τὸ σῶμα σας.

1. Ὀρθία στάσις. Τὰ πόδια ἑνωμένα. Τὰ χέρια τεντωμένα ἐμπρὸς στὸ ὕψος τῶν ὤμων Λυγίστε τὰ γόνατα καὶ ἀρχίστε νὰ κατεβάζετε βαθμιαία τὸ σῶμα σας, ὡς ποὺ νὰ καθήσετε στὶς φτέρνες σας, χωρὶς νὰ τὶς σηκώσετε καθόλου Ξαναγυρίστε στὴν ἀρχικὴ στάσι.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ δέκα φορές. Μὲ τὴν ἄσκησι αὐτὴ τὸ σῶμα ἀποκτᾶ εὐλυγισία καὶ τὰ κάτω ἄκρα δυναμώνουν καὶ γίνονται ἐξαιρετικὰ εὔγραμμα καὶ εὐκίνητα

5. Καθῆστε, μὲ τὰ πόδια μαζεμένα, σηκώστε τὰ χέρια σας καὶ ἑνῶστε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Κάμετε κατόπιν μιὰ περιστροφικὴ κίνησι, χωρὶς νὰ κατεβάσετε τὰ χέρια. Κατὰ τὴν κίνησι αὐτὴ θὰ λυγίσετε τὸν κορμό σας ὅσο περισσότερο μπορεῖτε.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ 5 φορές. Καὶ ἡ ἄσκησις αὐτὴ τονώνει τὸ σῶμα καὶ χαρίζει στὴ μέση σας μεγάλη εὐλυγισία.

2. Ξαπλωθῆτε κάτω. Ἀνασηκῶστε ἀπότομα τὸ κορμί σας καὶ πιάστε τον ἀστράγαλο τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ. Θὰ μείνετε ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα προσπαθῶντας νὰ μὴν χάσετε τὴν ἰσορροπία σας. Κάμετε τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἄλλο πόδι.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ δέκα φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι

3. Ὀρθία στάσις. Τὰ πόδια τεντωμένα καὶ μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ χέρια τεντωμένα ἐπίσης στὰ πλάγια θὰ γείρετε τὸ κορμί, ἔτσι ποὺ ν' ἀκουμπήσετε τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ στὸ ἔδαφος. Μὴν λυγίζετε τὰ γόνατα.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ ὀχτὼ φορές

7. Ὀρθία στάσις. Διαστολὴ τῶν ποδῶν. Πιάστε ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο καὶ τεντῶστε τὰ χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Κατόπιν θὰ τὰ φέσετε διαδοχικὰ πίσω ἀπὸ κάθε φτέρνα κρατώντας πάντα τὸ βαρὺ ἀντικείμενο, χωρὶς νὰ λυγίσετε τὰ γόνατα.

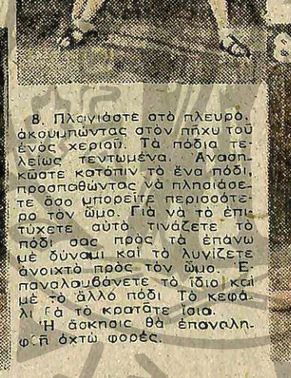
Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ δέκα φορὲς πρὸς τὸ δεξὶ πλευρὸ καὶ ὅλλες δέκα πρὸς τὸ ἀριστερό.

4. Καθῆστε, στηριζοντας τὶς παλάμες τῶν χεριῶν στὸ ἔδαφος, ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματός σας λίγο πρὸς τὰ πίσω. Ἐκτείνετε καὶ κάμψετε διαδοχικὰ καὶ τὰ δυὸ πόδια μαζὶ χωρὶς νὰ ἐννίσετε τὸ ἔδαφος οὔτε κατὰ τὸ τέντωμα οὔτε κατὰ τὴν κάμψι.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ εἴκοσι φορές.

Ἡ ἐπὶ εἴκοσι φορὲς ἐπανάληψις τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς τὴν καθιστᾶ ἀντιφιβόλως ἐπίπονη ἐξαιρετικὰ κουραστική Τὰ ἀποτελέσματά της ὅμως εἶνε εὐεργετικά.

8. Πλαγιάστε στὸ πλευρό, ἀκουμπῶντας στὸν πῆχυ τοῦ ἑνὸς χεριοῦ. Τὰ πόδια τελείως τεντωμένα. Ἀνασηκῶστε κατόπιν τὸ ἕνα πόδι, προσπαθῶντας νὰ πλησιάσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὸν ὦμο. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ τινάξετε τὸ πόδι σας πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ δύναμι καὶ τὸ λυγίζετε ἀνοιχτὸ πρὸς τὸν ὦμο. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ἄλλο πόδι Τὸ κεφάλι γὰ τὸ κρατᾶτε ἴσια.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ ὀχτὼ φορές.

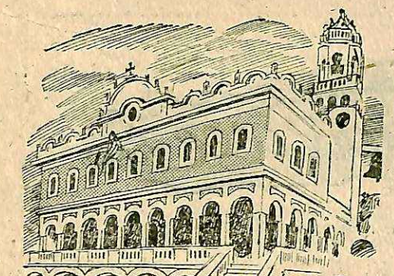
6. Πλαγιάστε στο πλευρό, μὲ τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν χωμένες κάτω ἀπὸ ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο Τὰ χέρια ἑνωμένα στὸ κάτω μέρος τοῦ στήθους. Ἀνασηκῶστε τὸ κορμί σας χωρὶς νὰ ξεσφίξετε τὰ χέρια σας, χωρὶς νὰ καθήσετε στὰ ὀπίσθια καὶ χωρὶς νὰ λυγίσετε τὰ γόνατα.Ξεκουραοθῆτε πέφτοντας ὑπτία καὶ κάμετε τὸ ἴδιο ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό.

Ἡ ἄσκησις ὀκτάκις.

8. Πλαγιάστε στὸ πλευρό, ἀκουμπῶντας στὸν πῆχυ τοῦ ἑνὸς χεριοῦ. Τὰ πόδια τελείως τεντωμένα. Ἀνασηκῶστε κατόπιν τὸ ἕνα πόδι, προσπαθῶντας νὰ πλησιάσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὸν ὦμο. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ τινάξετε τὸ πόδι σας πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ δύναμι καὶ τὸ λυγίζετε ἀνοιχτὸ πρὸς τὸν ὦμο. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ἄλλο πόδι Τὸ κεφάλι γὰ τὸ κρατᾶτε ἴσια.

Ἡ ἄσκησις θὰ ἐπαναληφθῆ ὀχτὼ φορές.

Τῆνος
ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Ἡ εὕρεσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνες καὶ τὸ χτίσιμο τοῦ ναοῦ

Στὶς Κυκλάδες ἀνάμεσα στὴ Σύρο, στὴν Ἄνδρο καὶ στὴ Μύκονο, βρίσκεται ἡ Τῆνος τὸ νησὶ τῆς Παναγίας. Ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ὀνομάζει Ὀφιοῦσαν γιὰ νὰ πολλὰ φείδια ποὺ ὑπῆρχαν σ' αὐτὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Κι' οἱ "Ιωνες, οἱ κάτοικοί της, εἶχαν χτίσει ναὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ποὺ ἔστελνε τοὺς πελαργοὺς νὰ ξεκουραστοῦνε στὸ νησὶ καὶ νὰ τὸ λυτρώσουν ἀπὸ τὰ φείδια. Τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ αὐτοῦ σώζονται σήμερα κοντὰ στὸ λιμάνι.

Ἀπὸ τὴν Τῆνο πέρασαν κατὰ καιροὺς σκληροὶ Κατακτητὲς κι' ἄγριοι καὶ βουτηγμένοι στὸ αἷμα πειραταὶ ποὺ τρομοκρατοῦσαν τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. "Εμειναν ἐκεῖ — ὅπως ξέρουμε — στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς οἱ Τοῦρκοι. Τὸ νησὶ ὡστόσο δὲν ἔχασε τὴν ὁμορφιά του καὶ τὴ ζωηρή του κίνησι. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας τὰ κορίτσια του κι' οἱ χρυσοχέρες Τηνιακὲς νοικοκυρές, πλέκανε λεπτὲς μεταξωτὲς κάλτσες κι' ἀραχνοΰφαντα γάντια ποὺ τὰ ζητοῦσαν καὶ τὰ καλοπλήρωναν στὰ χαρέμια τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Στὰ 1821, λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν 25 Μαρτίου καὶ τὴν κήρυξι τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ νησὶ ἔγινε πασίγνωστο γιατὶ τὸ τίμησε μὲ τὴν προτίμησί της ἡ Παναγία καὶ τοῦ χάρισε τὴν θαυματουργὸ εἰκόνα της. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ παριστάνει τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου Κι' ὅπως λέγεται εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἑβδομῆντα εἰκόνες ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ὁ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Τώρα πειὰ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας δὲν φαίνεται καθόλου γιατὶ ἔχει καλυφθῆ ἀπὸ ἀσῆμι πολύτιμα πετράδια, διαμάντια ρουμπίνια, μαργαριτάρια ἀφιερώματα τῶν χριστιανῶν ποὺ γιάτρεψε. Δῶρο ἀνυπολόγιστης ἀξίας, εἶνε νεμάτος ὁ ναός της. Μὲ ἀφιερώματα καὶ δωρεὲς ἐπίσης χτίσθηκε συμπληρώθηκε κι' ὑψώθηκε μεγαλόπρεπος τὸ 1823 μὲ μάρμαρα τῶν λατομείων τῆς Πανόρμου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ σκαλιὰ τῆς μεγάλης σκάλας του χρησιμοποιήθηκαν ἀρχαῖα μάρμαρα τῆς Δήλου.

Ὁ χριστιανισμὸς στὴν Τῆνο μετεδόθη πολὺ νωρίτερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν. καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος τὸ 553 ἦταν ὁ "Εκδικος. Μὰ ἡ ἱστορία τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας ἀρχίζει τὸ 1821. "Ενος νέρος κηπουρὸς ὁ Μιχαὴλ Πολυζώης, ἀπὸ τὴν Ἄνδρο ποὺ ζοῦσε ὅμως πολλὰ χρόνια στὴν Τῆνο τὸν χρόνο ποὺ ἀναφέραμε, ἀναστάτωσε τὸ νησί, λέγοντας πὼς εἶχε ἰδῆ τὴν Παναγία ντυμένη στὰ λευκὰ κι' ὅτι τοῦ εἶχε πῆ:

—"Εξω ἀπὸ τὴν πόλι βρίσκεται τὸ χωράφι τοῦ Ἀντώνη Δοξαρᾶ. Ἐκεῖ θὰ πᾶς νὰ σκάψης καὶ θὰ βρῆς τὴν εἰκόνα μου. Στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἄλλοτε ἐκκλησία Πάνω σ' αὐτὴ θὰ χτίσετε καὶ τὴ δική μου κι' ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω στὸ ἔργο σας...

Γέλασαν στὴν ἀρχὴ οἱ γνωστῶτες. "Αλλοι τὸν πέρασαν γιὰ τρελλὸ κι' ἄλλοι ὅτι εἶχε βαλθῆ νὰ γίνη... ἅγιος ὁ μπάρμπα Μιχάλης!... Δυὸ ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς ἀπὸ περιέργεια, θέλησαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Καὶ τὴ νύχτα μὲ κλίλες προφυλάξεις μὴ κινήσουν τὶς ὑποψίες τῶν Τούρκων, πῆραν τὰ σύνεργά τους κι' ἄρχισαν νὰ σκάβουν τὸ χωράφι τοῦ Δοξαρᾶ. Μὰ δὲν κατάφεραν παρὰ νὰ βγάλουν μόνο πέτρες καὶ κεραμίδια. "Ετσι ἀφῆσαν ἔρημο τὸν Πολυζώη καὶ γύρισαν στὴν πόλι.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ νύχτα πέρασε ἕνας χρόνος. Τ' ὄνειρο τοῦ Πολυζώη τὸ εἶχαν κιόλας ξεχάσει οἱ Τήνιοι, ὅταν κάτι πιὸ σοβαρὸ ἦρθε νὰ τοὺς τὸ ξαναθυμίση:

Μιὰ καλόγρηα, ὀγδόντα χρόνων ἡ Πελαγία — Λουκία Νεγρεπόντη τὸ κοσμικό της ὀνοματεπώνυμο — ποὺ εἶχε μεγαλώσει κι' ἀσκητέψει στὸ γυναικεῖο μοναστῆρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ποὺ βρίσκεται μιὰ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, στὸ Κεχροβοῦνι, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν ἐπίσκοπο Γαβριὴλ καὶ τὸν πρόκριτο Σταματέλα Καγκάδη κατ' ἐντολήν της Θεοτόκου ποὺ τρεῖς φορὲς τὴν εἶχεν ἴδῆ στὸν ὕπνο της. Ἡ Παναγία τῆς μίλησε καὶ πάλι γιὰ τὸ χωράφι τοῦ Δοξαρᾶ καὶ τὴν κρυμμένη ἐκεῖ εἰκόνα της....

Ἀλλὰ παρὰ τὶς προσεκτικὲς ἐρευνες δὲν βρέθηκε ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας κι' οἱ ἐργασίες διεκόπησαν ἀπὸ ἔλλειψι χρημάτων. Μὰ τότε συνέβη κάτι φοβερό. Στὸ νησὶ τῆς Τήνου ἔπεσε πανώλης.

Τότε ὁ ἐπίσκεπος Γαβριὴλ ὁ Καγκάδης κι' οἱ προύχοντες τοῦ νησιοῦ Γ. Περιδῆς, Ἀντ. Καλλέργης καὶ Γ. Σιώτης, ἀρχισαν νὰ μαζεύουν καὶ πάλι ἐράνους γιὰ νὰ χτίσουν ἐκκλησία. Τὴν ἡμέρα δὲ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μπῆ ὁ θεμέλιος λίθος ἔγινε καὶ τὸ πρῶτο θαῦμα τῆς Παναγίας. Δὲν εἶχαν νερὸ γιὰ νὰ γίνη ὁ ἁγιασμὸς καὶ στείλαν στὸ χωριὸ "Αγιος Νικόλαος, νὰ φέρουν. Τότε ἕνα μικρὸ παιδὶ πλησίασε τὸν ἐπίσκοπο Γαβριὴλ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἕνα ξερόπηγαδο ἐκεῖ κοντὰ εἶχε ξεχειλίσει ξαφνικὰ ἀπὸ νερά!....

"Ετσι χτίσθηκε γρήγορα ὁ ναὸς κι' ἐτιμήθη στ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς Ζωοδόκου Πηγῆς γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ βρέθηκε θεωρήθηκε ἁγίασμα καὶ πίνουν ἀκόμη καὶ σήμερα ἀπὸ αὐτὸ οἱ προσκυνηταὶ τῆς Τήνου.

Τὸν Γενάρη τοῦ 1823 ἡ ἐκκλησία εἶχε τελειώσει. Χρειαζόταν μόνο νὰ διακοσμηθῆ καὶ νὰ πλακοστρωθῆ. Οἱ ἐργάτες δούλευαν ἐντατικὰ ἰσοπεδώνοντας τὸ ἔδαφος. Τὴν ἡμέρα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ ἐργάτης Ἐμμανουὴλ Μάτσας ἢ Σπανὸς χτύπησε τὴν ἀξίνα του σὲ μιὰ στιγμὴ πάνω σ' ἕνα ξύλο καὶ τὸ χώρισε στὰ δύο. Περίεργος τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ σκούπισε ἀπὸ τὰ χώματα. Μ' ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρέμη. "Οπως τὸ εἶχε συναρμολογήσει εἶδε ὅτι ἦταν ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ περιφημη εἰκόνα ποὺ ἀναζητοῦσαν!

Τὸ γεγονὸς διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Τῆνο. Λίγες ἡμέρες κατόπι ἡ πανώλης ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὸ νησί.... Τότε ἕνας ἱερὸς ἐνθουσιασμὸς κυρίευσε τοὺς κατοίκους. "Ολοι θέλαν νὰ χτισθῆ ἕνας περίλαμπρος ναὸς τῆς Θετόκου. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δίναν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους. Τὰ χωράφια τους τὰ κοσμήματά τους, τ' ἀργυρᾶ σκεύη τους κι' οἱ φτωχοὶ τὴν προσωπική ἐργασία τους!.. Κι' ἔτσι πάνω ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ποὺ ἀνομάσθηκε ναὸς τῆς Εὑρέσεως, μπῆκαν τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας. "Ολο τὸ νησὶ ἐργάσθηκε γι' αὐτόν. Μὰ τὰ ἔξοδα ἦσαν τεράστια. Τὰ λεφτὰ σωθήκανε. Ἡ ἀνέγερσις κινδύνευε νὰ διακοπῆ. Οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου εἶχαν χάσει τὸν ὕπνο τους. Μὰ τότε ἔγινε ἕνα θαῦμα. Μιὰ ἡμέρα ἓν' ἀγγλικὸ πλοῖο τὸ ("Οπως ἀγαπᾶτε") μὲ κυβερνήτη τὸν Φ. Τάζ καὶ ἐπιβάτη τὸν "Αγγλο ὑποπρόξενο Ἐρ. Φλὶκ ἔρριξε ἄγκυρα μπρὸς στὴν Τῆνο. Φοβερὸς ἄνεμος ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ φυσᾶῃ κι' ἡ θάλασσα ν' ἀγριεύῃ. Κόβονται οἱ ἀλυσίδες τοῦ πλοίου, τρίζουν τ' ἄρμενα, κινδυνεύει νὰ βυθιστῆ αὐτανδρο. Βλέπει τὸν κίνδυνο ὁ καπετάνιος καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ τσάκισμα στοὺς βράχους. Ὁ ἀέρας χτυπάει τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησίας. Κυττάει πρὸς τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας. Χέρει τὴν ἱστορία της. Πέφτει λοιπὸν γονατιστὸς στὴ γέφυρα καὶ παρακαλεῖ τὴν Θεοτόκο νὰ σώσῃ τὸ κεράβι του...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἡ θάλασσα γαληνεύει. Κλοιεῖ ἀπὸ συγκίνησι ὁ καπετάνιος. Τρέχει στὴν ἐκκλησία καὶ προσκυνάει τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Κι' ὕστερα δίνει ὁλόκληρη περιουσία, ἑκατὸ δίστηλα, γιὰ νὰ συνεχισθῆ τὸ χτίσιμο.

Μὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν ἦταν οὔτε τὸ πρῶτο οὔτε τὸ τελευταῖο.

Στὸ νησὶ ζοῦσε ἕνας πολὺ πλούσιος μὰ πολὺ δυστύχισμένος, ἄνθρωπος, ὁ Ἀλιβίζος Καλαύριες. Μιὰ μολυσματικὴ ἀρρώστεια τὸν βασάνιζε φοβερά. "Ετσι μιὰ ἡμέρα στὴν ἀπελπισία του ἀπεφάσισε νὰ πνιγῆ κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ θυθιζόταν, μετανόησε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν Παναγία, νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τότε ἔνοιωσε ἕνα ἀόρατο χέρι νὰ τὸν συγκρατῆ στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν καὶ νὰ τὸν ὁδηγῆ πρὸς τὴν ξηρά. "Οταν πάτησε στὸ ἔδαφος εἶδε ὅτι ἦταν τελείως καλά. "Ετρεξε ἀμέσως τότε στὸ ναὸ καὶ προσκύνησε τὴν θαυματουργὸ εἰκόνα. Πούλησε ἔπειτα ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ κάθε Σάββατο ἀνέβαινε στὸ ναὸ γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτες ποὺ δούλευαν!... "Οταν διέτρεσε ὅλη τὴν περιουσία του φόρεσε τὸ ράσο τοῦ μονάχου καὶ πέθανε τὸ 1872 ὑπηρετῶντας στὸ ναὸ τῆς Παναγίας...

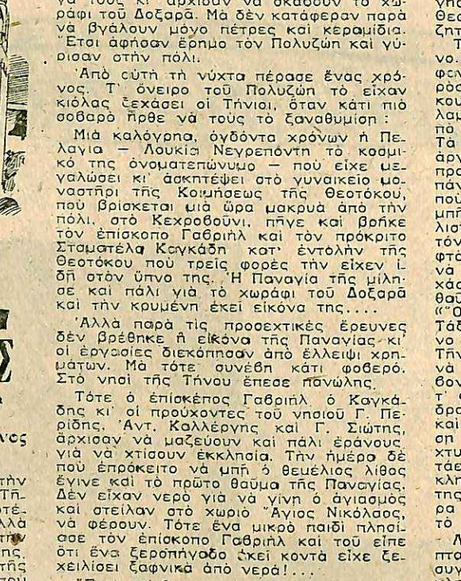
Μὲ δωρεὲς ποὺ κάθε μιὰ ἔχει τὴν συγκινητικὴ ἱστορία της χτίσθηκε ὁ Νάος θῆς, τὸ Κωδωνοστάσιο, τὸ Εἰκονοστάσιο κάθε τι ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὴν πλούσιοι ἐκκλησία τῆς Μεγαλόχαρης.

Κι αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν στὴν Παναγία δωρεές, ὅπως ὁ Μουσταφᾶ ἀνάς, χιλίαρχος καὶ σατσάπης τῆς Κρήτης! Ὁ Τοῦρκος αὐτὸς ἦταν παράλυτος κι' ἔγινε καλά! Ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἕλληνος γιατροῦ του, ἦρθε καὶ κάθησε δυὸ μῆνες στὴν Τῆνο. Μιὰ ἡμέρα τέλος περπάτησε. Τότε ἔκτισε τὸ ὡμορφο συντριβάνι στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, ἔστελνε 500 γρόσια κάθε χρόνο

Κάθε χρόνο στὴν Τῆνο πηγαίνουν πάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες προσκυνηταὶ στὶς 25 Μαρτίου καὶ στὶς 15 Αὐγούστου ποὺ γιορτάζει ἡ ἐκκλησία. "Ολοι οἱ πονεμένοι κι' οἱ ἁρρωστοι στὸ σῶμα καὶ στὴ ψυχὴ ζητᾶνε ἀπὸ τὴν Παναγία νὰ κάνη τὸ θαῦμα της καὶ νὰ τοὺς γιατρέψῃ Καὶ ἡ Μεγαλόχαρη λυτρώνει πολλοὺς ἀπ' τὸν πόνο τους.

Στὰ ἑκατὸν τόσα χρόνια αὐτὰ ἕνας μονάχα ἄνθρωπος τόλμησε ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴν θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας ὁ ἱερόσυλος Χριστόδουλος Δημητριάδης ἐτῶν 25 ἀπὸ τὸ Δρέπανο τῆς Ἀχαΐας!... Στὶς 15 Δεκεμβρίου 1842 ἔκλεψε τὴν εἰκόνα καὶ προσπάθησε νὰ διαφύγῃ στὴν "Ανδρο. Μὰ τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ καὶ σὲ λίγο καὶ τρελλάθηκε καὶ πέθανε!...

Θ. ΔΡΑΚΟ.

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑ

Ὁ καλλίτερος ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ τοῦ κόσμου

Ὁ τετράποδος «λοχαγὸς Χοὺλ» καὶ τὰ κατορθώματά του

Οἱ κακοποιοί, οἱ ἐγκληματίαι, οἱ κατάσκοποι τῆς Αἰγύπτου ἀρχισαν ν' ἀναπνέουν... Γιατί πέθανε προσφάτως ἕνας ἐξαιρετικὸς ἀσύγκριτος ἀστυνομικός, ὁ «λοχαγὸς Χοὺλ». ποὺ τοὺς εἶχε βάλει τὰ δυὸ πόδια σ' ἕνα παπούτσι καὶ τοὺς εἶχε καταδικάσει σὲ ἀδράνεια!

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ «Χούλ» ὁ βασιλεὺς τῶν ντέτεκτιβ. τὸ καμάρι τῆς αἰγυπτιακῆς ἀστυνομίας; Ἁπλούστατα ἕνας σκύλος! Δὲν εἶχε τὴν ἀγριότητα τοῦ μπουλντόγ. οὔτε τὴν τρομακτικὴ ὄψι τοῦ λυκόσκυλου, οὔτε κἂν τὸ ἐπιδλητικὸ μέγεθος τοῦ νερμανικοῦ τσοπανόσκυλου. Ἦταν ἕνα κοινὸ. κοινότατο σκυλάκι. μάλλον μικρόσωμο ἀλλὰ μὲ μάτια ἐξαιρετικὰ ζωηρὰ καὶ ἔξυπνα καὶ μὲ ὀρθὰ ἀεικίνητα αὐτιά.

Εἶχε ἀρχισει τὸ λαμπρὸ στάδιό του. ὅταν ἔγινε ἡ πατανώδης κλοπὴ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Αἰγύπτου. Τὸν εἶχαν πάει τότε κι' αὐτὸν ἐπὶ τυπου. μαζὶ μὲ ἄλλα ἀστυνομικὰ σκυλιά. Κι' ἡ ὀξυτάτη ὀσφρησί του συνέλαβε κι' «ἀπουνημόνευσε» τὴ μυρωδιὰ τῶν ἐνόχων.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀπὸ τότε. Τὰ ἄλλα σκυλιὰ εἶχαν γελασθῆ ἐπανειλημμένως κι' εἶχαν ὁδηγήσει τὴν ἀστυνομία σὲ λανθασμένους κι' ἀδιέξοδους δρόμους. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Χοὺλ ἔτυχε νὰ συναντήσῃ στὸν περίπατο δυὸ ξένους. Ἀμέσως τέντωσε τ' αὐτιά του. μύρισε τὸν ἀέρα καὶ νύμισε πάνω τους... Ἐκεῖνοι προσπάθησαν ματαια νὰ τοῦ ξεφύγουν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν καὶ τοὺς συνέλαβαν Ἀποκαλύφθηκε τότε ὅτι ἦσαν πράγματι οἱ κλέφτες τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κι ὅτι ὁ Χοὺλ τοὺς εἶχε ἀνανωδίσει.

Ἀπὸ τοτὲ ὁ κατ-λκτικὸς αὐτὸς τετράποδος ντέτεκτιβ δὲν ἐνώωσε καμιὰ ἀποτυνία Ἡ ἀντοχή του ἦταν ἀξιοθαύμαστη Ἔκανε συνὰ ταξείδια ἀπίστευτα. νωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ κούρασι ἡ ἐπαγγελματικὴ ἁδυναμία. Καὶ νύριε πάντα πίσω μὲ τὴ λεία του.

Οἱ κακοποιοὶ τῆς Αἰγύπτου τὸν θεωροῦσαν... ἐνσάρκωσι τοῦ Διαβόλου! Οἱ ἐφημερίδες τοῦ ἀφιέρωναν ὁλόκληρες στῆλες Ἡ φωτογραφία του φιγουράριζε στὴν πρώτη σελίδα. καθὼς καὶ πάνω στὸ τζάκι τῶν τιμίων σπιτιῶν.

Σ' ὅλο του τὸ στάδιο ὁ Χοὺλ ἔπιασε κι' ἔστειλε στὴ φυλακὴ 3 471 ἐγκληματίες πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους καταδικάσθηκαν εἰς θάνατον. Χάρις σ' αὐτόν. ἡ Αἴγυπτος γνώωσε ἐπιτέλους μιὰ πραίοδο ἡσυχίας.

Ποιός ἄλλος ἀστυνομικὸς τετράποδος... ἢ καὶ δίποδος. ἔχει νὰ ἐπιδείξη τέτοια δρᾶσι;...

Τὸ 1941. μιὰ τέλεια ὠργανωμένη συμμορία λαθρεμπόρων εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ εἰσαγάγῃ στὸ Κάϊρο μεγάλες ποσότητες ναρκωτικῶν. Μέσα σὲ λίγες μέρες λοιπόν. ὁ Χοὺλ ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τῶν κυριωτέρων προμηθευτῶν. κι' ἔτσι ἡ συμμορία ἀποδεκατίσθηκε καὶ διαλύθηκε

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα. ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. ἀπένειμε στὸν ἀνεκτίμητο σκύλο τὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ τοῦ ἀστυνομικοῦ σώματος.

Ἔξη μῆνες ἀργότερα δυὸ γνωστοὶ κακοποιοί — ὁ ἕνας ἀπ' τὶς Συρακοῦσες κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν Παλαιστίνη — εἶχαν καταφέρει νὰ εἰσχωρήσουν στὴν Αἴγυπτο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔδωσαν τότε στὸν «ὑπολοχαγὸ Χούλ» νὰ μυρίση δυὸ ἀντήλια. ποὺ ἀνῆκαν στοὺς ἀνεπιθύμητους ξένους. Ὁ ἀκούραστος σκύλος ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τους.

Ἔκαμε ἕνα ταξεῖδι σ' ὁλόκληρη τὴν Αἴγυπτο Μυριάδες ἄνθρωποι πέρασαν κάτω ἀπὸ τὴν ὑπερευαίσθητη μύτη του. Ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι παρακολουθοῦσαν τὴν ἐκστατεία του μὲ πραγματικὴ ἀγωνία. Τὸν προφύλαγε μιὰ εἰδικὴ σωματοφυλακή. ποὺ εἶνε ἀναλάβει τὴν ἀσφάλειά του. καὶ τὸν συνώδευε παντοῦ καὶ πάντοτε ἕνας ἰδιαίτερος γιατρός. γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ συνεχῶς τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας του καὶ τὴν τροφή του

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες ἔρευνες ὁ Χοὺλ βρῆκε ἐπιτέλους τὴν κρύπτη τῶν ἐγκληματιῶν. Μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ ἐπιτυχία του ἀνακηρύνθηκε πιὰ ἐθνικὸς ἥρως καὶ προβιβάσθηκε σὲ λοχαγὸ μὲ μιὰ ἐπίσημη τελετή.

Ὅταν λιγόστεψαν πιὰ οἱ ἐπαγγελματικὲς ἀσχολίες του χάϊς στὴν τρομοκράτησι τῶν κακοποιῶν τῆς Αἰγύπτου. ὁ Χοὺλ μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ σκεφθῆ καὶ τὶς ἱκανοποιήσεις τῶν πόθων τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς του. Ζευγαρώθηκε λοιπὸν μὲ μιὰ γαοϊτωμένη σκυλίτσα μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀποχτήσῃ πολυάριθμους κι' ἀντάξιους ἀπογόνους. Τὸ ζευγάρι πῆρε ὡς ναυπήλιο δῶρο μιὰ ὑπέροχη λιμουζίνα!

Ὁ Χοὺλ εἶχε γίνει πιὰ μιὰ προσωπικότης ἀπ' τὶς πιὸ σπουδαίες. Ἡ ἀκολουθία του διπλασιάσθηκε. Ὅταν ταξεύδευε μὲ τὸ τσαΐνο τοῦ διέθεταν ἕνα διαμέρισμα πολυτελείας. Συχνὰ δὲ ἑβδεπὲ κανεὶς πολλοὺς ταξειδιώτες τῆς πρώτης θέσεως νὰ μένουν ὄρθιοι καὶ στιβαγμένοι στοὺς διαδρόμους. ἐνῶ ὁ περίφημος «λοχαγὸς Χοὺλ» κοιμόταν ἡσυχα ξαπλωμένος στὰ βελούδινα μαξιλάρια..

Ξαφνικά. μιὰ μέρα. ὁ Χοὺλ ἀρρώστησε βαρειά. Ὅλη ἡ Αἴγυπτος ἀρχισε νὰ τρέμη γιὰ τὴ ζωή του. Οἱ ὀνομαστότεροι κτηνίατροι μαζεύτηκαν γύρω του. Ὅλα ὅμως ἔβγαιναν ἀνώφελα: Τὴν ἴδια μέρα. ὅτις 5 τὸ πρωΐ ἐνέα οἱ ἐφημερίδες καὶ τὸ ραδιόφωνο ἀνήγγειλαν τὸ θάνατό του.

Ἡ κηδεία του ἔγινε μὲ στρατιωτικὲς τιμὲς τὴν πρασκολούθησαν δὲ ὅλες οἱ προσωπικότητες τῆς ἀστυνομίας Ἤτανε ἐθνικὸ πένθος γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ συγνρόνως σύνθημα ἐναζωστανέυατος τοῦ ἐγκλήματος.

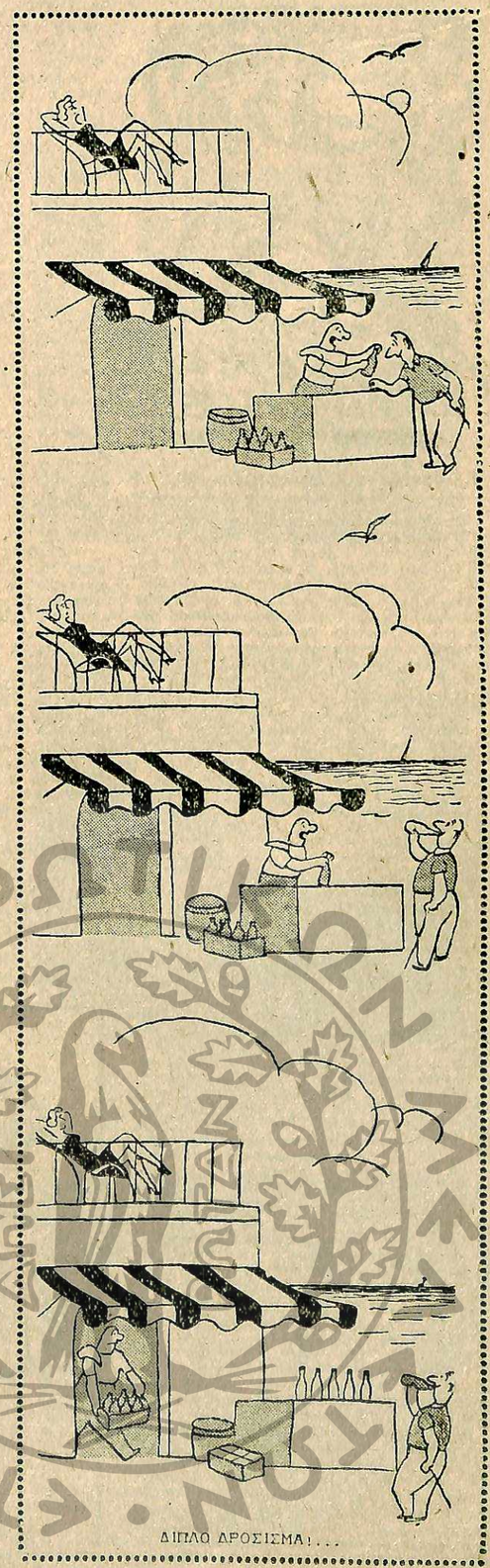
Γιατὶ κανεὶς ἄλλος ἀστυνομικὸς σκύλος δὲν ἔγει ἀποδειχθῆ ὡς τώρα ἄξιος νὰ συνεχίση τὰ κατορθώματα τοῦ περίφημου «λοχαγοῦ Χούλ».

Μιὰ σατανικὴ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου συναρπαστικοῦ μυθιστορήματος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟ. ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος του ὁ «Θησαυρός» στὴ σελίδα 40

Σελίδες φλογερῆς ἀγάπης καὶ σκοτεινοῦ καταδονίου μίσους, σκηνὲς γεμάτες περιπάθεια του φερά. ποιητικὰ εἰδύλλια. ὅλη ἡ λάμψις καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ κόσμου τοῦ πλούτου καὶ τῆς χλιδῆς ὅλη ἡ φρίκη καὶ τὸ μυστήριο τοῦ κόσμου τοῦ ἐγκλήματος.

Γοργὴ πλοκὴ συγκλονιστικὰ ἐπεισόδια δραματικὲς συγκρούσεις. ἠρωϊκὲς αὐτοθυσίες κεθ' ὅτοὺν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἀριστουργηματικὸ στὸ εἶδος του.

ΔΙΠΛΟ ΔΡΟΣΙΣΜΑ!...

Μαυρομάτες γυναίκες

Ὁ θάνατος τῆς ὡραίας Ἐσκλαρμὸντ

Στοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους, ποὺ αἱματοκύλησαν τὴν μεσαιωνικὴ Εὐρώπη, λάβαιναν συνήθως μέρος κι' οἱ ἐπίσκοποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, οἱ ὁποῖοι ἦταν λιγώτερο κληρικοὶ καὶ περισσότερο σκληροὶ πολεμισταί. Ἔτσι λοιπόν, ὁ ἐπίσκοπος Ζοὲν τοῦ Ἀβινιὸν ἔπαιζε τὸν κυριώτερο ρόλο στὴν πολιορκία καὶ στὴν ἅλωσι τοῦ φρουρίου τοῦ Μονσεγκύρ, ὅπου εἶχαν κλεισθῆ οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκευτικῆς αἱρέσεως τῶν «Καθαρῶν». Ὁ λόγος ὅμως ποὺ τὸν ἔσπρωξε νὰ ἐπιμείνῃ μὲ πεῖσμα γιὰ τὴν κατάληψι τοῦ ὀνομαστοῦ αὐτοῦ πύργου, ἦταν ὁ ἐσωτερικὸς πόθος! Εἶχε μάθει ὅτι βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς πολιορκουμένους ὁ γέρος εὐγενὴς Ραοὺλ ντὲ Περέϊγ κι' ἡ κόρη του Ἐσκλαρμόντ.

Ἡ ὡραιότητα τῆς Ἐσκλαρμὸντ ἦταν ξακουστὴ σ' ὁλόκληρη τὴ Γαλλία. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε κορυὶ ὑπέροχο, μὲ ἁρμονικὲς γραμμές, δέρμα μελαγχρινό, μάτια καὶ μαλλιὰ κατάμαυρα καὶ χείλια κόκκινα καὶ σαρκώδη, καυωμένα γιὰ φιλιά. Κανεὶς ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ καυχηθῆ ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν καρδιά της. Ὁ θρησκευτικὸς μυστικισμὸς της τὴν εἶχε ἀπορροφήσει ὁλότελο καὶ τὴν εἶχε περιβάλει μ' ἕνα θώρακα ἀγνότητος. Ἀλλὰ ὁ σκληρὸς κι' ἀκόλαστος Ζοὲν εἶχε βάλει στὸ μυαλό του νὰ τὴν κάμη δική του, μὲ κάθε τρόπο...

Μετὰ τὴν ἅλωσι τοῦ Μονσεγκύρ, πῆρε μαζί του τὸν Περέϊγ καὶ τὴν κόρη του καὶ τοὺς ἔκλεισε σὲ δυὸ χωριστὰ κελλιὰ τοῦ σπιτιοῦ του. Ἄφισε νὰ περάσῃ μιὰ ἑβδομάδα, κι' ἔπειτα διάταξε μιὰ νύχτα νὰ φέρουν στὸ δωμάτιό του τὴν Ἐσκλαρμόντ.

Τὴν περίμενε, ὄρθιος δίπλα σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου βρισκόταν τὸ σταθῆ του. Φοροῦσε στολὴ ἱππότου. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὡς 50 ἐτῶν, νεροδεμένος, μὲ φλογερὴ διϊσυνκρασία. Εἶχε λιπόσαρκο πρόσωπο, μάτια διαπεραστικά, λεπτὰ χείλη καὶ μύτη γαμψή.

Ἡ Ἐσκλαρμὸντ τὸν κύτταξε ἄφοβα κατάματα.

—Θὰ σᾶς μιλήσω καθαρά, δίχως περιστροφές! ἄρχισε ἐκεῖνος, μὲ τὴν κοφτὴ φωνή του. Βρίσκεσθε στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία μου. ἐσεῖς κι' ὁ πατέρας σας. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ κι' ἡ ἐλευθερία καὶ τῶν δύο σας... Πιστεύω νὰ καταλαβαίνετε τί σᾶς ζητῶ!

—Καταλαβαίνω! Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πάσετε! ἀπάντησε ἤσυχα ἡ κοπέλλα μ' ἕνα περιφρονητικὸ γαμόγελο, ἀψηφώντας τὴ φλογερὴ ματιά του ποὺ εἶχε δαμάσει τόσες ἄλλες γυναίκες.

—Θὰ περιμένω ἕνα ἡμερονύκτιο ἀκόμη, Ἐσκλαρμόντ! Ἂν αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα δὲν γίνῃς δική μου μὲ τὴ θέλησί σου, μὲ τὴν ψυχή σου, καὶ τὸ σῶμα σου, θὰ ἰδῇς τὸν πατέρα σου νὰ πεθαίνῃ σιγὰ-σιγὰ ἐμπρὸς στὰ μάτια σου μὲ τὰ χειρότερα βασανιστήρια! Ἂν ὅμως δεχθῇς νὰ σβύσῃς τὸν πόθο μου, θὰ μεθύσω ὀκτὼ μέρες μὲ τὰ κάλλη σου, δίχως νὰ μάθῃ τίποτε ὁ πατέρας σου, κι' ἔπειτα θὰ σᾶς ἀφήσω καὶ τοὺς δυὸ ἐλεύθερους, θὰ σᾶς ἐπιτρέψω τὰ πλούτη σας, ἕνα πύργο ντήματα...

—Φτάνει! διέκοψε ἡ παρθένα. Μὴ μὲ λερώνῃς περισσότερο μὲ τὰ λόγια σου! Βασάνισε, σκότωσε τὸν πατέρα μου κι' ἐμένα! Ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφίσῃ ἀτιμώρητο τὸ ἐγκλημά σου!....

Γύρισε ἀπότομα, κατόπιν, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ πῆνε νὰ κλειστῇ στὸ κελλί της. Ἡ συμπεριφορά της εἶχε κάμει βαθειὰ ἐντύπωσι στὸ Ζοέν. Ἔπεσε γονατιστός, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ γέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ ντροπή, πάθος, θυμό, τύψεις καὶ φόβο μαζί... Ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ ἦταν παροδική. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὁργιαστικὸ φαγοπότι, κοιμήθηκε βαθειὰ κι' ὀνειρεύθηκε πὼς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἐσκλαρμόντ... Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὴν ποθοῦσε ἀκόμα πιὸ μανιασμένα. Πέρασε τὴν ἡμέρα του τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἤπιε καὶ μέθυσε, πῆγε στὸ κελλὶ τοῦ Περέϊγ, τὸν ἐξύπνησε καὶ τὸν διάταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ δωμάτιό του. Ὁ δυστυχισμένος πατέρας τὸν ἐρώτησε μὲ ἀγωνία τί γίνεται ἡ κόρη του.

—Θὰ τὴν ἰδῇς σὲ λίγο! ἀπάντησε σαρκαστικὰ ὁ ἐπίσκοπος.

Ἅρπαξε ἀμέσως ἕνα σγοινὶ κι' ἔδεσε στερεὰ τὸ γέρο πάνω σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔπειτα πῆγε κι' ἔφερε τὴν Ἐσκλαρμόντ.

—Πατέρα μου ἀγαπημένε! φώναξε ἡ κοπέλλα, γονατίζοντας ἐμπρὸς στὸ Ραϋμὸντ καὶ φιλώντας τὰ δεμένα χέρια του. Ἐτοιμασθῆτε νὰ ὑποφέρετε καὶ νὰ πεθάνετε, πατέρα μου! Ξέρω ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα σας...

Ὁ Ζοὲν ἐκάγγασε ἄγρια. Τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸν ὦμο, τὴν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἔξεσχισε τὸ φόρεμά της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἡ κοπέλλα, σασπισμένη, προσπάθησε ν' ἀμυνθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ ὁλόγυμνη. Μόνο τὰ πλούσια μαλλιά της σκέπαζαν τὸ κορμί της, καθὼς εἶχαν λυθῆ στὴν πάλη.

Ὁ Ζουὲν ἅρπαξε ἕνα μαχαῖρι, στάθηκε ἐμπρὸς στὸν Περέϊγ κα' πρόφερε ὑπόκωφα:

—Πέσε στὸ κρεββάτι μου, Ἐσκλαρμόντ!

—Ὄχι! ἀπάντησε ἡ κοπέλλα σταθερά, κρύβοντας ὅσο καλλίτερα μποροῦσε τὴ γύμνια της μὲ τὰ μαλλιά της.

Μὲ μιὰ δυνατὴ μαχαιριά, ὁ ἐπίσκοπος τρύπησε τὰ δεμένα χέρια τοῦ γέρου, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πόνου.

—Συγχωρέστε με, πατέρα μου, εἶπε ἤσυχα ἡ νέα. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ δώσετε τὸ αἷμα σας καὶ τὴ ζωή σας, γιὰ νὰ φυλαχτῇ ἡ τιμή μου κι' ἡ ἀγνότης μου... Δὲν θ' ἀργήσω νὰ σᾶς ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ στὸ θάνατο.

—Ἂς πεθάνη λοιπόν! οὐρλιασε ὁ Ζουέν, καὶ βύθισε τὸ μαχαῖρι του στὸ λαιμὸ τοῦ Περέϊγ.

—Δολοφόνε!... πρόφερε ἡ Ἐσκλαρμόντ. Δολοφόνε!...

Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, γυμνὴ ὑπέροχη, ἀγνὴ κι' ἐπιβλητική, φοβερίζοντάς τον μὲ τὸ δάχτυλο. Ἐκεῖνος ὀπισθοχώρησε, μὲ τὸ ματωμένο μαχαῖρι στὸ νέοι του.

—Πήγαινε ἀμέσως στὴν ἐκκλησία σου, γονάτισε καὶ προσευχήσου στὸ Θεό! τὸν διάταξε ἡ κοπέλλα. Εἶνε τόσο φιλεύσπλαγχνος ὁ Κύριος, ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἂν μετανοιώσῃς!...

Τὸν ἀκολούθησε, ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό του, σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι, φλογισμένη ἀπὸ τὴν θεία ἐκείνη ἔξαρσι. Ἔτσι, ὁ τρομοκρατημένος ἐπίσκοπος κι' ἡ γυμνὴ παρθένα, κυνηγώντας ἡ μὲν τὸν δέ, ὅπως ὁ ἄγγελος ποὺ ἔδιωξε τοὺς Πρωτοπλάστους ἀπ' τὸν Παράδεισο, ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἔπιναν κι' ἔπαιζαν ζάρια οἱ φρουροὶ τοῦ ἐπίσκοπου. Ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀπολιθωμένοι, ἐμπρὸς σ' ἕνα τέτοιο ἀπροσδόκητο θέαμα.

Ὁ Ζοὲν ἔφυγε τρέχοντας. Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του, μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα. Ἐμπρὸς σ' αὐτήν, ἡ Ἐσκλαρμὸντ φάνηκε πὼς ξυπνοῦσε ἀπ' τέλους.

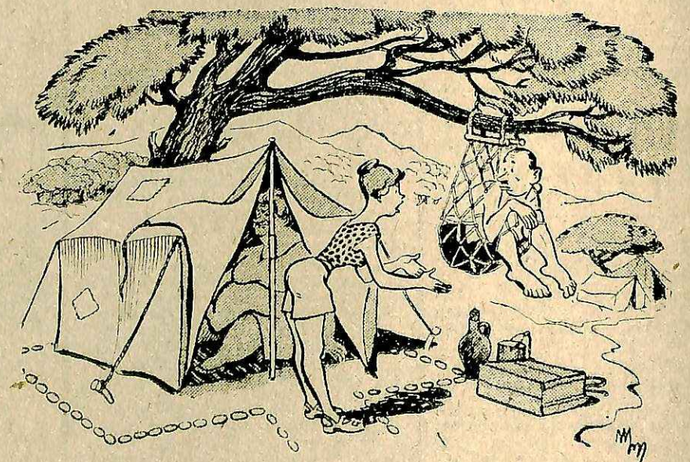
—Ποῦ βρίσκομαι;.. τσαύλισε, ἀνατοιχίζοντας καὶ κυττάζοντας γύρω της.

Θέλησε νὰ σκεπασθῇ, νὰ κουφθῇ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες, ποὺ εἶχαν συνέλθει ἀπ' τὴν πρώτη τους κατάπληξι, τὴν τοιγύρισαν, ξαναμένοι ἀπ' τὸν πόθο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς ἄγγιξε τὸ στῆθος. Ἐκείνη ἔσκυψε καὶ τοῦ δάγκωσε ἄγρια τὸ χέρι. Ὁ στρατιώτης βλαστήμησε καὶ τῆς κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο. Ἔπειτα τὴν ἅρπαξαν ὅλοι καὶ τὴν πέταξαν πάνω σ' ἕνα κρεββάτι.

Τὴν περίμενε ἡ φοβερώτερη ἀτίμωσις. Μὲ μιὰ τελευταία ὅμως προσπάθεια, κατώθωσε ν' ἀνασηκωθῇ λίγο καὶ νὰ ξαναδαγκάσῃ τὸν ἴδιο στρατιώτη, στὸ πρόσωπο τώρα. Ἐκεῖνος, ξετρελλαμένος ἀπ' τὸν πόνο, τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ βύθισε στὸ λαιμό της!

Ἔτσι, ἡ βασανισμένη κοπέλλα βρῆκε τὸν ἴδιο θάνατο μὲ τὸν πατέρα της.

Ὅσο γιὰ τὸ Ζουέν, ποσευχήθηκε, ἐξομολογήθηκε, ἔβαλε νὰ τὸν μαστιγώσουν, φόρεσε ἕνα τσίγκινο χιτῶνα... καὶ διάταξε νὰ κάψουν ἐμπρός του τὰ πτώματα τοῦ Περέϊγ καὶ τῆς Ἐκλαρμόντ, μαζὶ μὲ δώδεκα ζωντανοὺς αἱρετικούς!

— Πᾶψε τὶς γκρίνιες καϋμένε! Βολέψου ὅπως μπορεῖς... Δέκα μέρες... μόνο θὰ μείνῃ ἡ μαμά!... (Σκίτσο Ν. Νομικοῦ).

Οἱ μηχανὲς ποὺ προβλέπουν τὸν καιρό

Ἀντικαθιστοῦν ἑκατοντάδες ἀνθρώπινα μυαλὰ

Οἱ ἀποτυχημένες καιρικὲς προλέψεις τῶν μετεωρολόγων πρόσφεραν πάντοτε θέμα στοὺς εὐθυμογράφους καὶ στοὺς σατυρικοὺς συγγραφεῖς. Τώρα ὅμως ἡ κατάστασις θ' ἀλλάξῃ οἰκικά. Οἱ πρόοδοι τῆς ἠλεκτροτεχνικῆς θὰ δώσουν σ' ὅλο τὸν κόσμο νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ μετεωρολογία εἶνε ἀληθινὰ θετικὴ ἐπιστήμη.

Κατὰ τὸν πόλεμο, οἱ μετεωρολόγοι τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἑνωισμένα καλὰ τὴ σπουδαιότητα τῆς προβλέψεως τοῦ καιροῦ. Διαπίστωσαν ὅτι οἱ ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολὲς δὲν γίνονται ἐντελῶς τυχαῖα, ἀλλὰ ὑπακούουν σὲ γενικοὺς νόμους, συνεπῶς μποροῦν νὰ προβλεφθοῦν. Δυστυχῶς, οἱ νόμοι αὐτοὶ σχετίζονται μὲ μυριάδες ἀριθμοὺς καὶ στοιχεῖα, οὕτως ὥστε κανένα ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τοὺς σχετικοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία βρῆκε κατὰ τὸν πόλεμο μιὰ μερικὴ λύσι. Χρησιμοποίησε δηλαδὴ ἑκατοντάδες μετεωρολόγους, κλιματολόγους, μαθηματικοὺς καὶ στατιστικούς, ὠργανωμένους σὲ συνεργεῖο κι' ἐφωδιασμένους μὲ εἰδικὲς ὑπολογιστικὲς μηχανές. Κάθε συνεργεῖο μελετοῦσε μιὰ πλευρὰ τοῦ προβλήματος (π. χ. τὴ θερμοκρασία, ἢ τὴν ὑγρασία ἢ τὴ δύναμι τῶν ἀνέμων), καὶ μὲ τὸ συνδυασμὸ ὅλων μαζὶ τῶν ἀποτελεσμάτων κατωρθώθηκε ὥστε νὰ προβλέπεται μὲ ἀκρίβεια ὁ καιρός, πολὺ ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες ἢ ἑβδομάδες. Ἔτσι, βασιζόμενοι στὶς πληροφορίες ποὺ λάβαιναν ἀπ' τὴν Εὐρώπη, οἱ Ἀμερικανοὶ μετεωρολόγοι μπόρεσαν νὰ πληροφορήσουν τὸ στρατηγὸ Ἀΐζενχάουερ ποιές πιθανότητες ἰδεώδους καιροῦ ὑπῆρχαν γιὰ τοὺς δ.άφορους μῆνες τοῦ 1944, προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ ἀπόβασις τῆς Νορμανδίας: Γιὰ τὸ Μάϊο, οἱ πιθανότητες ἦσαν 4%, γιὰ τὸν Ἰούνιο 7.7% καὶ γιὰ τὸν Ἰούλιο 2%. Ἡ καλύτερη μέρα θὰ ἦταν, κατὰ τὶς προβλέψεις, ἡ 6η, Ἰουνίου. Πράγματι, τότε ἔγινε ἡ ἀπόβασις, κι' ἡ κατάστασις τοῦ καιροῦ δικαίωσε τοὺς μετεωρολόγους.

Μιὰ τέτοια τεραστία προσπάθεια δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ ἐπαναληφθῇ στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἡ μετεωρολογία ἔνει σημειώσει προόδους. Ἐξ ἄλλου δὲ ἔχουν ἐπινοηθῆ μηχανές, ἱκανὲς ν' ἀντικαταστήσουν τὶς ἑκατοντάδες τῶν μετεωρολόγων καὶ τῶν κλιματολόγων, νὰ «χωνέψουν» τὰ πολύπλοκα μαθηματικὰ καὶ στατιστικὰ στοιχεῖα καὶ νὰ βγάλουν γρήγορα τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὑπάρχουν ἤδη δυὸ τύποι τέτοιων μηχανῶν, δημιουργήματα τοῦ Κεντρικοῦ Μετεωρολογικοῦ Γραφείου τῆς Οὐάσινγκτων, ποὺ στηρίζονται σὲ διαφορετικὴ βάσι ἡ καθεμιά.

Ἡ πρώτη εἶνε ἕνα εἶδος ἠλεκτρονικῆς ὑπολογιστικῆς μηχανῆς. Ἦταν γνωστὸ ἀπὸ καιροὺ στοὺς μετεωρολόγους, ὅτι ὑπάρχει μιὰ μαθηματικὴ ἐξίσωσις, ποὺ ἐπιτρέπει τὴν πρόβλεψι τοῦ καιροῦ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Δυστυχῶς, ἡ ἐξίσωσις αὐτὴ εἶνε τόσο πολύπλοκη, ὥστε, ὡς ὅτου λυθῇ ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο μυαλό, περνοῦν πολλὲς ἡμέρες κι' ἡ πρόβλεψις τοῦ καιροῦ ἔρχεται πιά... καθυστερημένη, κατόπιν ἑορτῆς! Τὸ καινούργιο λοιπὸν μηνάνημα λύνει τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἐξίσωσι μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅτι, σὲ ἑνα-δυὸ χρόνια, τὰ μετεωρολογικὰ στοιχεῖα θ' ἀποτυπώνονται προφορικὰ πάνω σ' ἕνα μαγνητισμένο σύρμα, τὸ ὁποῖο θὰ εἰσάγεται στὴν ὑπολογιστικὴ μηχανή, καὶ σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα θάγνι ἡ πρόβλεψις τοῦ καιροῦ.

Ἡ δεύτερη μηχανή, λιγώτερο πολύπλοκη ἀπ' τὴν πρώτη. Βασίζεται στὶς παρατηρήσεις τῶν κλιματολόγων καὶ στὴ στατιστική. Οἱ εἰδικοὶ ἔξουν καλὰ ὅτι, οἱ ἀλλαγὲς τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν ἑνὸς τόπου ἀκολουθοῦν ἕναν ὡρισμένο ρυθμό, ἐπαναλαμβάνονται δηλαδὴ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο σὲ ὡρισμένα γρονικὰ διαστήματα. Ἔχουν γίνει ἤδη στατιστικές, ποὺ ἀφοροῦν τὶς μεταβολὲς αὐτὲς τῆς θερμοκρασίας, τῆς ὑγρασίας, τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας, τῆς σκόνης τοῦ ἀέρος, τοῦ ἀνέμου, τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως, κλπ. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἀναγονται σὲ μιὰ περίοδο 50—60 ἐτῶν καὶ σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων νεογραφικὲς τοποθεσίες. Μποροῦν δὲ νὰ ταξινομηθοῦν μέσα σὲ μερικὲς ἑκατοντάδες ἀκέλλους.

Ὅταν λοιπὸν γρειασθῇ νὰ προβλεφθῇ ὁ καιρὸς σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος καὶ νὰ ὡρισμένη ἐποχή, ὁ εἰδικὸς θὰ βάλῃ μέσα στὴ μηχανὴ μερικὲς διάτοπτες κάρτες, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὶς ἀντίστοιχες στατιστικές. Τὸ μηγάνημα συνδυάζει αὐτρμάτως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ, μὲ τὸ νόμο τῶν πιθανοτήτων, βρίσκει ποιές θάνε οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Κατόπιν, μὲ τὸ συνδυασμὸ τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, δίνει τελικὰ τὴν πρόβλεψι τοῦ καιροῦ.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐφαρμόσθηκε γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς ἀποβάσεως τῆς Νορμανδίας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ μηχανή, κι' ἑπομένως ἔκαμαν τὴ δουλειὰ τῆς μερικὲς ἑκατοντάδες ἀνθρώπινοι ἐγκέφαλοι.

Εἶνε περιττὸ νὰ τονίσουμε τὴ σημασία ποὺ θὰ ἔνῃ ἡ ἔγκαιρη καὶ ἀκοιβὴς πρόβλεψις τοῦ καιροῦ τόσο στὸν πόλεμο ὅσο καὶ στὴν εἰρήνη. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε μόνον ὅτι οἱ κτηνοτρόφοι θὰ μποροῦν πιὰ νὰ ἐξοικονομοῦν τὶς εἰνοϊκώτερες συνθῆκες, καθὼς καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν παραγωγή τους, οὕτως ὥστε νὰ λαμβάνουν ἐγκαίρως τὰ μέτρα τους καὶ ν' ἀποφεύγουν τεράστιες ζημίες τῆς ἰδιωτικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Ὅσο γιὰ τὸν πόλεμο, τὸ παράδειγμα τῆς ἀποβάσεως τῆς Νορμανδίας δείγνει τὴ σημασία τῶν μετεωρολογικῶν προβλέψεων.

Παροιμίες

★ "Ὅσο δὲν λείπει τὸ σιτάρι ἀπ' τὸ κοτέτσι τὸ κοτέτσι δὲν θὰ μείνῃ χωρὶς κότες.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ

★ Κρύβε τὸ πορτοφόλι καὶ τὴ γυναῖκα σου.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ

★ Πόλεμος καὶ οἶκτος δὲν συμβιβάζονται.

ΓΑΛΛΙΚΗ

★ Ἡ ὡραία ποτὲ δὲν εἶνε φτωχή

ΤΟΥΡΚΙΚΗ

★ Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ κλειδὶ τῆς χαρᾶς.

ΙΤΑΛΙΚΗ

★ Ὁ ψαρᾶς πρέπει νὰ συνηθίσῃ τὸ θολὸ νερό.

ΓΑΛΛΙΚΗ

★ Καλὸ κρασὶ καὶ ὡραία γυναῖκα εἶνε δύο εὐχάριστα δηλητήρια.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ

★ Μὴ δένεις γαϊδοῦρι στὴ θέσι τοῦ ἀλόγου.

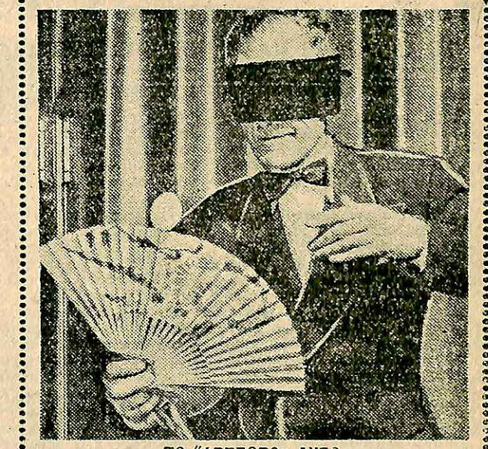
ΓΑΛΛΙΚΗ

★ Ὅποιος κλαίει γιὰ ὅλον τὸν κόσμο χάνει στὸ τέλος τὰ μάτια του.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ

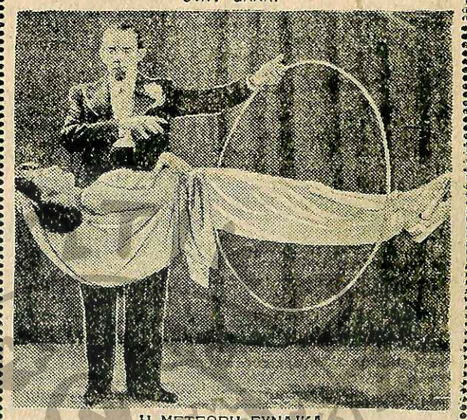
Χίλιοι μάγοι στὸ Σικάγο!..

Στὸ ξενοδοχεῖο Μόρρισον τοῦ Σικάγου συγκεντρώθηκαν ἑκατὸ χίλιοι ἐπαγγελματίες καὶ ἐρασιτέχνες μάγοι γιὰ τὸ 19ο Συνέδριό τους.

ΤΟ «ΦΤΕΡΩΤΟ» ΑΥΓΟ

Ὁ δόκτωρ Χάρλαν Τάρμπελ ἐξέπληξε τοὺς συνεδέλφους του μ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπο «τρύκ». Ἰσορροπεῖ ἕνα αὐγὸ στὴν ἄκρη μιᾶς βεντάλιας καὶ τὸ κάνει νὰ «περπατάῃ» ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη.

Η ΜΕΤΕΩΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἕνας ἄλλος ἐπίσης διάσημος μάγος ὁ δόκτωρ Τζακ Γκιβάν, ὑπνώτισε τὴ βοηθό του καὶ ἔπειτα μὲ τὴ μυστηριώδη «μαγνητικὴ» δύναμι του τὴ σήκωσε ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄφησε ἔτσι ἀκίνητη καὶ μετέωρη! Γιὰ ν' ἀποδείξῃ δὲ ὅτι δὲν στηριζόταν πουθενά, πέρασε πολλὲς φορὲς γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα της ἕνα στεφάνι.

ΤΟ «ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΓΟΥ ΓΚΟΛΦ»

Ὁ Ρὰς Οὐάλς, τέλος, ἔκανε ἕνα μπαστοῦνι τοῦ γκόλφ νὰ χορεύῃ στὸν ἀέρα, χωρὶς φυσικὰ νὰ τὸ ἐγγίζῃ διόλου μὲ τὰ χέρια του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΤΟ ΟΞΥΖΕΝΕ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Μιά νέα κατάκτησις τῆς ἐπιστήμης

Ἕνας μαῦρος ἄγγελος τοῦ θανάτου πλανᾶται πάνω ἀπ' τὰ σπίτια μας, ἀπ' τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας. Εἶνε ἡ φυματίωσις.

Τὰ θύματά της βασανίζονται καὶ λυώνουν ἀπ' τὸν πυρετὸ στὰ μακρυνὰ ὀρεινὰ σανατόρια. Γιεδαίνουν σιγὰ - σιγὰ στὴν τραγικὴ μοναξιά τους, μακρυὰ ἀπ' τοὺς δικούς τους. Ἀνήκουν σ' ὅλα τὰ φύλα καὶ σ' ὅλες τὶς ἡλικίες: ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Ὡστόσο, οἱ νέες ἰατρικὲς ἀνακαλύψεις φέρνουν διαρκῶς κοντύτερα τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς φυματικοὺς θὰ γίνωνται καλὰ στὸ σπίτι τους, ἢ τοὐλάχιστον σὲ νοσοκομεῖα μέσα στὶς πόλεις, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρρώστους.

Ποιές εἶνε αὐτὲς οἱ ἀνακαλύψεις; Ἔχουμε ἀσχοληθῆ ἐπανειλημμένως μαζί τους. Θὰ ὑπενθυμίσουμε ἐδῶ μερικὲς ποὺ ἔχουν γίνει στὴν Ἀμερική.

Οἱ δόκτορες Ὅλσον, Χάμπελ καὶ Πίγκοτ, τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου Ὑγείας», ἔχουν ἐπινοήσει ἕνα καινούργιο ἀντιφυματικὸ ἐμβόλιο μὲ νεκρὰ μικρόβια φυματιώσεως, ποὺ προφυλάσσει ἀσφαλῶς ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ στρεπτομυκίνη, ἀμερικανικὴ ἐπίσης ἀνακάλυψις, βρίσκεται ἀκόμη ὑπὸ μελέτην, καθὼς καὶ μιὰ νέα μορφή της, ἡ «στρεπτομυκίνη τοῦ Μπικίνι». Τρεῖς γιατροὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινοΐς ἀνήγγειλαν προσφάτως ὅτι γιάτρεψαν φυματικὰ παιδιά, ἡλικίας 7 μηνῶν ἕως 3 ἐτῶν, μὲ καθημερινὲς ἐνέσεις στρεπτομυκίνης ἐπὶ ἕνα μῆνα μόνον.

Οἱ γιατροὶ Ντούκα καὶ Στάϊνπαχ ἀνεκοίνωσαν ὅτι ἕνα νέο φάρμακο, ἡ «διαζόνη», ἀνακατεμένο σὲ ἀναλογία 2% μέσα στὴν τροφὴ πειραματοζώων, ἐπιβράδυνε τὴν πορόδο τῆς ἀρρώστειας καὶ παρέτεινε τὴ ζωή τους. Τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα ἔφερε κι' ἕνα ἄλλο φάρμακο, ἡ «θειουρασύλη».

Σημειωτέον ὅτι πολλὰ φάρμακα, ποὺ σκοτώνουν τὸ μικρόβιο στὰ ἐργαστηριακὰ πειράματα ἢ σὲ ζῶα, δὲν σημειώνουν ἐπιτυχία στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπίσης μιὰ θεραπεία ποὺ ἐπιτυγχάνει γιὰ μιὰ μορφὴ τῆς ἀρρώστειας, μπορεῖ ν' ἀποτύχη γιὰ μιὰ ἄλλη (γιατὶ ἡ φυματίωσις παρουσιάζει διαφόρους τύπους καὶ μπορεῖ νὰ προσβάλη ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος μολονότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντοπίζεται στοὺς πνεύμονες).

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν κἂν ἀκόμη λεπτομερῶς πῶς τὸ Βακτηρίδιο τῆς φυματιώσεως προκαλεῖ τὴν ἀρρώστεια. Ἡ ἔνεσις σκοτωμένων μικροβίων σὲ ζῶα ἢ σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν πάσχουν ἀπὸ φυματίωση, δὲν φέρνει κανένα δυσάρεστο ἀποτέλεσμα. Ἀντιθέτως, ἡ παρασκεύη ἑνέσεως τοῦ ἰδίου ἰλικοῦ σὲ φυματικὰ ζῶα ἢ ἀνθρώπους χειροτερεύει πολὺ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας τους.

Τὸ βακτηρίδιο σκεπάζεται μ' ἕνα στρῶμα κηρώδες, ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσουν παρὰ ἐλάχιστα ἀντισηπτικὰ φάρμακα. Ὡστόσο τὸ στρῶμα αὐτὸ ἐπιτρέπει τὴν ἔξοδο μιᾶς οὐσίας, τοῦ «φθιογόνου ὀξέος». Μιὰ ἔνεσις τέτοιας οὐσίας δίνωσ ζωντανὰ μικρόβια, προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ φυματικῶν ἀλλοιώσεων.

Ἐπίσης τὸ βακτηρίδιο περιέχει κι' ἄλλες οὐσίες, εἴτε δηλητηριώδεις γιὰ τὰ λευκὰ αἱμοσφαίδια, εἴτε ἐξουδετερωτικὲς τῆς ἐπουλωτικῆς δράσεως τῶν κυττάρων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὑπάρχουν ζωντανὰ μικρόβια, ὁ ὀργανισμὸς δὲν κατοθώνει νὰ ἐπουλώση τὶς πληγὲς ποὺ ἀνοιξε τὸ φθιογόνο ὀξύ. Ὅταν τὰ μικρόβια λείψουν, οἱ μολυσμένοι ἱστοὶ ἐπουλώνονται γρήγορα.

Τώρα ἔφθασε ἀπ' τὴν ἀμερικανικὴ πόλι Μπόστον ἡ εἴδησις τῆς ἀνακαλύψεως ἑνὸς ἀκόμη φαρμάκου εἰδικοῦ προπάντων γιὰ τὴ φυματίωσι τοῦ δέρματος. Λέγεται «γλυκερίδιον τοῦ ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου» κι' εἶνε μιὰ σύνθετη ἕνωσις τῆς γλυκερίνης καὶ τοῦ κοινοῦ ὀξυζενέ. Ἡ ἀποτελεσματικότης του ἀποδείχθηκε στὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ περίπτωσι:

Ἕνας ὑπάλληλος ἔνοιωθε ὅτι ἡ ὑγεία του χειροτέρευε διαρκῶς. Τέλος, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ συνεγίση τὴν ἐργασία του, συμβουλεύθηκε ἕνα γιατρό, ὁ ὁποῖος διέγνωσε ὅτι ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσι. Εἶχαν ἀρχίσει μάλιστα νὰ σχηματίζωνται φυματιώδη ἀποστήματα στὸ λαιμό του καὶ στὸ πηγούνι του. Μιὰ θεραπεία μὲ σουλφαμίδες δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἀκόμη κι' ἡ στρεπτομυκίνη ἀπέτυχε.

Μὲ τὴ χρησιμοποίησι ὅμως τοῦ «γλυκεριδίου» 2—6 φορὲς τὴν ἡμέρα ἄρχισε νὰ καλυτερεύη ἡ κατάστασις. Σὲ 6 βδομάδες τὰ ἀποστήματα εἶχαν ἐπουλωθῆ. Καί, μετὰ 3 μῆνες, ὁ ἄρρωστος γύρισε στὴ δουλειά του καὶ στὸ σπίτι του, ἐντελῶς καλά.

Σημειωτέον ὅτι γιὰ τὶς φυματιώσεις τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος δὲν ὑπῆρχε ὡς τώρα ἄλλο ἀποτελεσματικὸ μέσον ἀπ' τὴν ἐγχείρησι, τὴν ἀφαίρεσι δηλαδὴ τῶν μολυσμένων ἀδένων.

Τὸ νέο φάρμακο δοκιμάζεται ἐπίσης κατὰ τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων εἴτε μόνο του εἴτε σὲ μίγμα μὲ πενικιλλίνη. Ὁ ἄρρωστος τὸ εἰσπνέει ὑπὸ μορφὴ λεπτοτάτων σταγονιδίων, ποὺ δημιουργοῦνται μ' ἕνα εἶδος ψεκαστῆρος. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἀνακοίνωσι τοῦ Δόκτουρος Ἄυπραμσον, στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Ἀλλεργικὰ Χρονικά», μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐλαττώνεται ἀμέσως ὁ βῆχας καὶ πέφτει ὁ πυρετὸς ἀρρώστων ἀπὸ φυματίωσι τοῦ λάρυγγος ἢ τῶν πνευμόνων. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν παρετηρήθη ἐρεθισμὸς τῶν ἱστῶν ἀπ' τὶς εἰσπνοές.

Τὸ ἄσχημο μόνον εἶνε ὅτι ἡ φυματίωσις τῶν πνευμόνων ἔνει κάποτε τέτοια μορφή, ὥστε τὰ σταγονίδια τοῦ φαρμάκου δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν ὡς τὸ μέρος τῆς μολύνσεως καὶ νὰ προσβάλουν τὸ μικρόβιο.

Ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος ἐφαρμόζεται ἀπ' τὸ γιατρὸ τῆς Μπόστον "Εταν Ἄλλαν Μπράουν καὶ τὸ βοηθό του δόκτορα Σλάνετζ. Στὰ ἐργαστηριακά τους πειράματα τὸ «γλυκερίδιον» σκότωσε τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως σὲ 1'—2 ὧρες. Συνετικὲς δοκιμὲς ἔγιναν καὶ σ' ἕνα σανατόριο τῆς Μασσαχουσέτης, ὅπου γιατρεύθηκαν φυματιώδη ἀποστήματα σὲ 2—4 μῆνες.

Π. ΜΟΥΡΦΥ

◆◆

Ἡ «κλιτοσυμπίνη» κατὰ τῆς φυματιώσεως

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ὀλλάντ ἀνεκοίνωσε τὰ ἀποτέλεσματα τῶν πειραμάτων ποὺ ἔχει κάμει ὡς τώρα μὲ τὴν «κλιτοσυμπίνη» τὸ φάρμακο κατὰ τῆς φυματιώσεως, ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα μανιτάρι τῶν Ἄλπεων. Ἕνα χαρτὶ ἐμποτισμένο μὲ διάλυσι κλιτοσυμπίνης δημιουργεῖ σὲ 48 ὧρες μέσα σὲ μιὰ καλλιέργεια μικροβίων φυματιώσεως ἕνα στεφάνι διαυγὲς κι' ἀπηλλαγμένο τελείως ἀπὸ μικρόβια. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου εἶναι («μικροβιολυτικὴ», καταστρέφει δηλαδὴ τὰ βακτηρίδια. Εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἐπαφὴ μὲ τὰ μικρόβια ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ τοξικὴ τους ἐνέργεια. Ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη κλιτοσυμπίνης. Ἀλλὰ ἕνα μόνον ἡ κλιτοσυμπίνη Β, ἔχει ἐπίδρασι στὸ βακτηρίδιο τῆς φυματιώσεως. Τὰ ἄλλα ἐξοντώνουν τοὺς στρεπτοκόκκους, στρεπτοκόκκους πνιγγίτιδος, κόκκους, κ.λ.π.

Ἡ συσκευὴ ποὺ παράγει χιόνι

Ἡ μὶς Κάτλιν Ρόν ἡλικίας 17 ἐτῶν, ἐπενόησε μιὰ συσκευὴ ποὺ παράγει τεχνητὸ χιόνι. Εἶναι ἁπλὴ καὶ τῆς στοίχισε μόλις 4 δολλάρια καὶ 35 σέντς. Ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ δυὸ μεταλλίνους σωλῆνες διαφορετικῆς διαμέτρου, ποὺ ὁ μικρότερος μπαίνει μέσα στὸ μεγαλύτερο. Τοποθετεῖται ἀνάμεσά τους κοπανισμένος πάγος καὶ νίτρο οὕτως ὥστε ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐσωτερικοῦ σωλῆνος νὰ κατεβῆ κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Ἂν τώρα φυσήση κανεὶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα, οἱ ὑδρατμοὶ τῆς ἐκπνοῆς μετατρέπονται σὲ σταγονίδια «ὑπερπαγωμένου» νεροῦ τὰ ὁποῖα, μὲ τὴν παρουσία μερικῶν μικρῶν κομματιῶν πάγου, γίνονται ἀμέσως χιόνι.

«Λουτρὸ» μὲ σανὸ

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν συχνὰ στοὺς ἀρρώστους νὰ μείνουν στὸ κρεββάτι καὶ ποιός εἶνε ὁ ρόλος ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ διαδραματίσουν σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον;

Τὸ 1912 ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὡρισμένα σώματα μποροῦσαν νὰ ὑπαρχοῦν σὲ δυὸ ἢ περισσότερες μορφές, καὶ ὠνομάσθησαν ἰσότοπα.

Τὰ ἰσότοπα αὐτὰ εἶνε φαινομενικὰ τὰ ἴδια μὲ τὰ ἀρχικὰ σώματα καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες φυσικὲς καὶ χημικὲς ἰδιότητες. Διαφέρουν μόνο κατὰ τὴν ἀτομική μάζα. Μποροῦν, συνεπῶς ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἀρχικὰ σώματα, ἀφοῦ, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὴ διαφορὰ τῆς ἀτομικῆς μάζης, ἔχουν τὶς ἴδιες φυσικὲς καὶ χημικὲς ἰδιότητες μ' αὐτά.

Μεταξὺ τῶν ἰσοτόπων, μιὰ ξεχωριστὴ θέσι κατέχουν τὰ καλούμενα ραδιενεργά.

Τὰ ἰσότοπα αὐτὰ δὲν εἶνε σταθερά, ἀλλ' ἐκπέμπουν μιὰ ἀκτινοβολία γύρω τους ποὺ τὰ κάνει νὰ μεταβάλλωνται ἐπειτα ἀπὸ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα σὲ κοινὰ στοιχεῖα, π.χ. ὄνθρακα ἢ ὑδρογόνον. Χάνουν, δηλαδή, σιγὰ - σιγὰ τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτά, ἡ ἀπώλεια τῶν ραδιενεργῶν ἰδιοτήτων γίνεται ταχύτατα. Ἔτσι, τὸ ἰσότοπον τοῦ βορίου χάνει τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητές του μέσα σὲ 1)50 τοῦ δευτερολέπτου καὶ τοῦ φωσφόρου μέσα σ' ἕνεν περίπου μῆνα. Σ' ἄλλα, ὅμως χρειάζονται αἰῶνες καὶ χιλιάδες ἐτῶν γιὰ νὰ χάσουν μὲ τὴν ἀκτινοβολία ποὺ ἐκπέμπουν τὶς ἰδιότητές των.

Εἶνε δυνατόν, λοιπόν νὰ τὰ εἰσαγάγωμε μέσα στὸν ὀργανισμό μας σὲ ἐπαρκῆ ποσότητα, ὥστε νὰ δράσουν ἀποτελεσματικά, χωρὶς ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ φοβούμεθα ὅτι θὰ προκαλέσωμε ἐγκαύματα, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν, ἀντὶ γι' αὐτά, ἐχρησιμοποιούσαμε ἕνα ραδιενεργὸ σῶμα, ὅπως εἶνε τὸ ραδίο. Τὸ μόνο ποὺ θὰ χρειασθῆ εἶνε νὰ διαλέξωμε ἕνα ἰσότοπον μὲ βραχεῖα ραδιενεργὸ ζωή. Τὸ ἰσότοπο αὐτὸ μόλις ἐκπληρώση τὴ θεραπευτικὴ ἀποστολή του, θὰ μεταβληθῆ σ' ἕνα σῶμα ἀβλαβὲς καὶ ἀκίνδυνο.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὸ ρόλο ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ παίξουν τὰ ἰσότοπα σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον.

Γιὰ τὸ ρόλο τῶν στοιχείων ποὺ εἰσάγομε στὸν ὀργανισμό μας οἱ γνώσεις μας ποὰν ὡς σήμερα ἐμπειρικές. Ἐβάζαμε διάφορα συμπεράσματα γι' αὐτὸ τὸ ρόλο τους, στηριζόμενοι στὰ ἀποτελέσματα τῶν πάνω στὸν ὀργανισμό μας. Δὲν ξέρομε ὅμως οὔτε ποῦ πηγαίνουν, οὔτε τί κάνουν, οὔτε πῶς ἐπιδροῦν στὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων μᾶς ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθήσωμε ὡς τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τὴ διαδρομὴ τῶν εἰσαγομένων στοιχείων, τὶς ἐπιδράσεις των καὶ τὰ ἀποτελέσματά των. Ἂν ἀνιχνεύσωμε ἕνα μόνον ἄτομο ραδιενεργοῦ ἀσβεστίου μέσα σ' ἑκατομμύρια ἄλλων συνήθους ἀσβεστίου ποὺ εἰσάγουμε μέσα στὸν ὀργανισμό, ἕνας ζῶος θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσωμε χάρις στὰ εἰδικὰ ὄργανα ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη, ὅλη τὴ διαδρομὴ τοῦ ἀσβεστίου, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φθάση στὰ ὀστᾶ, νὰ μετρήσωμε τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἀφομοιώσεως καὶ νὰ ἐλέγξωμε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια ὅλες τὶς πολύπλοκες φάσεις της.

Μποροῦμε νὰ προσδιορίσωμε ἐπίσης ποῦ τοποθετοῦνται τὰ ἄτομα τοῦ ἄνθρακος κατὰ τὶς διάφορες φάσεις τῶν ἀντιδράσεων ποὺ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ προκαλεῖ μέσα στὸν ὀργανισμό μας νὰ μελετήσωμε τὸν τρόπο τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς πρωτεΐνης καὶ τοῦ λίπους σὲ ἐνέργεια, νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐπίδρασι τῶν βιταμινῶν, τῶν ὁρμονῶν κτλ. Ὅλες οἱ ἐσωτερικὲς ἀντιδράσεις, ὁ μηχανισμὸς τῶν ἀδένων, ἡ ἐπίδρασις ὡρισμένων φαρμάκων, ποὺ ἦταν ὡς τώρα ἀνεξήγητη, μποροῦν, λοιπόν νὰ μελετηθοῦν χωρὶς κανένα κίνδυνο γιὰ τὸν ὀργανισμό, γιατὶ οἱ ποσότητες ποὺ πρέπει νὰ εἰσαχθοῦν γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὰ εἰδικὰ ὄργανα νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἴχνη τους εἶνε ἐλάχιστες καὶ τελείως ἀσήμαντες.

Ἡ μελέτη αὐτῶν τῶν φαινομένων ὠδήγησε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς βιολόγους σὲ ὡρισμένα πρακτικὰ συμπεράσματα.

Παρετηρήθη, λοιπόν ὅτι διάφορα ἰσότοπα, εἰσαγόμενα στὸν ὀργανισμό μας, ἔχουν τὴν τάσι νὰ ἐντοπίζωνται σὲ ὡρισμένα σημεῖα. Ἔτσι, ἂν δίνουμε ραδιενεργὸν ἰώδιον σὲ κουνέλια, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν των κατασταίνεται ἐντελῶς καὶ ἐξαφανίζεται. Γιατὶ τὸ ραδιενεργὸν ἰώδιον συγκεντρώνεται στὸν θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ οἱ ἀκτινοβολίες του καίουν τοὺς ἱστούς του, χωρὶς ὅμως νὰ προκαλοῦν βλάβη στοὺς γειτονικοὺς ἱστούς.

Ἄλλα ἰσότοπα σώματα συγκεντρώνονται σὲ διάφορα ἄλλα ὄργανα καὶ ἐπενεργοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο εἴτε σ' αὐτὰ εἴτε στὰ ξένα σώματα ποὺ ἔχουν τυχὸν σχηματισθῆ στὸ ἐσωτερικό τους (λίθοι τῶν νεφρῶν τῆς κύστεως κτλ.)

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς, ἀντὶ τῆς ἐγχειρήσεως θὰ εἶνε ἁρκετὴ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ καταλλήλου ἰσοτόπου σώματος μέσα στὸν ὀργανισμό. Τὸ ἰσότοπον αὐτὸ θὰ καταστρέφη, χωρὶς νὰ εἰσθανώμαστε καμμιὰ ἐνόχλησι ἢ πόνο τὸ ἀσθενὲς ἢ ἄχρηστο ὄργανο ἢ ἀκόμη τὸ ξένο σῶμα ποὺ ἔχει σχηματισθῆ μέσα σ' αὐτὸ καὶ κατόπιν θὰ χάνη τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητές του καὶ θὰ γίνεται ἀβλαβὲς καὶ συνεπῶς ἀκίνδυνο.

Δραστήριες ἐρεύνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι γίνονται ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα στὰ μεγαλύτερα βιολογικὰ ἰνστιτοῦτα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας. Καὶ οἱ βιολόγοι πιστεύουν ὅτι πολὺ σύντομα θὰ κατορθώσουν νὰ προσδιορίσουν μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὸ ρόλο κάθενός ἀπὸ τὰ ἰσότοπα σώματα καὶ τὴν ἐπίδρασί τους στὸν ὀργανισμό μας. Ὅταν αὐτὸ κατορθωθῆ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἐγχειρήσεις ἂν ὄχι ὅλες, θὰ καταργηθοῦν περιττές.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟ ΑΡΟΤΡΟ

Τὰ νέα γεωργικὰ μηχανήματα, ποὺ χρησιμοποιοῦν σήμερα οἱ Ἀμερικανοὶ καλλιεργητοὶ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξι τῆς τεχνικῆς προόδου κι' ἔχουν φέρει ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὰ μεγάλα ἀγροκτήματα. Τὸ μηχανοκίνητο ἄροτρο ποὺ βλέπετε στὴν πάνω εἰκόνα εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκπληκτικὲς αὐτὲς προόδους στὰ μέσα τῆς καλλιεργείας. Τὸ ἄροτρο αὐτὸ ὀργώνει τὸ χωράφι, τὸ βολοκοπάει καὶ σκορπίζει συγχρόνως τὸ χημικὸ λίπασμα μὲ ταχύτητα 2½ χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

ΟΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ θὰ καταργηθοῦν!

Ὁ ρόλος τῶν ἰσοτόπων σωμάτων

Ἡ χειρουργικὴ ἦταν ἀνέκαθεν τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς θεραπευτικῆς.

Ἀλλ' οἱ σημερινὲς ἔρευνες τῶν βιολόγων ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ρόλος της θὰ περιορισθῆ στὸ μέλλον καὶ ὅτι θὰ ἔρθη ἐποχὴ ποὺ οἱ ἐγχειρήσεις θὰ καταργηθοῦν.

Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες «πλαστικὲς» ἐγχειρήσεις — ὄχι ὅλες — καὶ τὶς περιπτώσεις εἰσαγωγῆς ἑνὸς ξένου σώματος μέσα στὸν ὀργανισμὸ (σφαιρας, βλήματος κτλ.) κατεγμάτων κτλ., ὅλες οἱ ἄλλες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ τὴν χρησιμοποίησι τῶν καλουμένων ἰσοτόπων σωμάτων.

Ἀλλὰ τί εἶνε τὰ ἰσότοπα σώματα καὶ ποιός εἶνε ὁ ρόλος ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ διαδραματίσουν σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον;

Τὸ 1912 ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὡρισμένα σώματα μποροῦσαν νὰ ὑπαρχοῦν σὲ δυὸ ἢ περισσότερες μορφές, καὶ ὠνομάσθησαν ἰσότοπα.

Τὰ ἰσότοπα αὐτὰ εἶνε φαινομενικὰ τὰ ἴδια μὲ τὰ ἀρχικὰ σώματα καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες φυσικὲς καὶ χημικὲς ἰδιότητες. Διαφέρουν μόνο κατὰ τὴν ἀτομικὴ μᾶζα. Μποροῦν, συνεπῶς ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἀρχικὰ σώματα, ἀφοῦ, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὴ διαφορὰ τῆς ἀτομικῆς μάζης, ἔχουν τὶς ἴδιες φυσικὲς καὶ χημικὲς ἰδιότητες μ' αὐτά.

Μεταξὺ τῶν ἰσοτόπων, μιὰ ξεχωριστὴ θέσι κατέχουν τὰ καλούμενα ραδιενεργά.

Τὰ ἰσότοπα αὐτὰ δὲν εἶνε σταθερά, ἀλλ' ἐκπέμπουν μιὰ ἀκτινοβολία γύρω τους ποὺ τὰ κάνει νὰ μεταβάλλωνται ἐπειτα ἀπὸ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα σὲ κοινὰ στοιχεῖα, π.χ. ὄνθρακα ἢ ὑδρογόνον. Χάνουν, δηλαδή, σιγὰ - σιγὰ τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτά, ἡ ἀπώλεια τῶν ραδιενεργῶν ἰδιοτήτων γίνεται ταχύτατα. Ἔτσι, τὸ ἰσότοπον τοῦ βορίου χάνει τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητές του μέσα σὲ 1)50 τοῦ δευτερολέπτου καὶ τοῦ φωσφόρου μέσα σ' ἕνεν περίπου μῆνα. Σ' ἄλλα, ὅμως χρειάζονται αἰῶνες καὶ χιλιάδες ἐτῶν γιὰ νὰ χάσουν μὲ τὴν ἀκτινοβολία ποὺ ἐκπέμπουν τὶς ἰδιότητές των.

Εἶνε δυνατόν, λοιπόν νὰ τὰ εἰσαγάγωμε μέσα στὸν ὀργανισμό μας σὲ ἐπαρκῆ ποσότητα, ὥστε νὰ δράσουν ἀποτελεσματικά, χωρὶς ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ φοβούμεθα ὅτι θὰ προκαλέσωμε ἐγκαύματα, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν, ἀντὶ γι' αὐτά, ἐχρησιμοποιούσαμε ἕνα ραδιενεργὸ σῶμα, ὅπως εἶνε τὸ ραδίο. Τὸ μόνο ποὺ θὰ χρειασθῆ εἶνε νὰ διαλέξωμε ἕνα ἰσότοπον μὲ βραχεῖα ραδιενεργὸ ζωή. Τὸ ἰσότοπο αὐτὸ μόλις ἐκπληρώση τὴ θεραπευτικὴ ἀποστολή του, θὰ μεταβληθῆ σ' ἕνα σῶμα ἀβλαβὲς καὶ ἀκίνδυνο.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὸ ρόλο ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ παίξουν τὰ ἰσότοπα σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον.

Γιὰ τὸ ρόλο τῶν στοιχείων ποὺ εἰσάγομε στὸν ὀργανισμό μας οἱ γνώσεις μας ποὰν ὡς σήμερα ἐμπειρικές. Ἐβάζαμε διάφορα συμπεράσματα γι' αὐτὸ τὸ ρόλο τους, στηριζόμενοι στὰ ἀποτελέσματα τῶν πάνω στὸν ὀργανισμό μας. Δὲν ξέρομε ὅμως οὔτε ποῦ πηγαίνουν, οὔτε τί κάνουν, οὔτε πῶς ἐπιδροῦν στὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων μᾶς ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθήσωμε ὡς τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τὴ διαδρομὴ τῶν εἰσαγομένων στοιχείων, τὶς ἐπιδράσεις των καὶ τὰ ἀποτελέσματά των. Ἂν ἀνιχνεύσωμε ἕνα μόνον ἄτομο ραδιενεργοῦ ἀσβεστίου μέσα σ' ἑκατομμύρια ἄλλων συνήθους ἀσβεστίου ποὺ εἰσάγουμε μέσα στὸν ὀργανισμό, ἕνας ζῶος θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσωμε χάρις στὰ εἰδικὰ ὄργανα ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη, ὅλη τὴ διαδρομὴ τοῦ ἀσβεστίου, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φθάση στὰ ὀστᾶ, νὰ μετρήσωμε τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἀφομοιώσεως καὶ νὰ ἐλέγξωμε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια ὅλες τὶς πολύπλοκες φάσεις της.

Μποροῦμε νὰ προσδιορίσωμε ἐπίσης ποῦ τοποθετοῦνται τὰ ἄτομα τοῦ ἄνθρακος κατὰ τὶς διάφορες φάσεις τῶν ἀντιδράσεων ποὺ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ προκαλεῖ μέσα στὸν ὀργανισμό μας νὰ μελετήσωμε τὸν τρόπο τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς πρωτεΐνης καὶ τοῦ λίπους σὲ ἐνέργεια, νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐπίδρασι τῶν βιταμινῶν, τῶν ὁρμονῶν κτλ. Ὅλες οἱ ἐσωτερικὲς ἀντιδράσεις, ὁ μηχανισμὸς τῶν ἀδένων, ἡ ἐπίδρασις ὡρισμένων φαρμάκων, ποὺ ἦταν ὡς τώρα ἀνεξήγητη, μποροῦν, λοιπόν νὰ μελετηθοῦν χωρὶς κανένα κίνδυνο γιὰ τὸν ὀργανισμό, γιατὶ οἱ ποσότητες ποὺ πρέπει νὰ εἰσαχθοῦν γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὰ εἰδικὰ ὄργανα νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἴχνη τους εἶνε ἐλάχιστες καὶ τελείως ἀσήμαντες.

Ἡ μελέτη αὐτῶν τῶν φαινομένων ὠδήγησε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς βιολόγους σὲ ὡρισμένα πρακτικὰ συμπεράσματα.

Παρετηρήθη, λοιπόν ὅτι διάφορα ἰσότοπα, εἰσαγόμενα στὸν ὀργανισμό μας, ἔχουν τὴν τάσι νὰ ἐντοπίζωνται σὲ ὡρισμένα σημεῖα. Ἔτσι, ἂν δίνουμε ραδιενεργὸν ἰώδιον σὲ κουνέλια, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν των κατασταίνεται ἐντελῶς καὶ ἐξαφανίζεται. Γιατὶ τὸ ραδιενεργὸν ἰώδιον συγκεντρώνεται στὸν θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ οἱ ἀκτινοβολίες του καίουν τοὺς ἱστούς του, χωρὶς ὅμως νὰ προκαλοῦν βλάβη στοὺς γειτονικοὺς ἱστούς.

Ἄλλα ἰσότοπα σώματα συγκεντρώνονται σὲ διάφορα ἄλλα ὄργανα καὶ ἐπενεργοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο εἴτε σ' αὐτὰ εἴτε στὰ ξένα σώματα ποὺ ἔχουν τυχὸν σχηματισθῆ στὸ ἐσωτερικό τους (λίθοι τῶν νεφρῶν τῆς κύστεως κτλ.)

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς, ἀντὶ τῆς ἐγχειρήσεως θὰ εἶνε ἁρκετὴ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ καταλλήλου ἰσοτόπου σώματος μέσα στὸν ὀργανισμό. Τὸ ἰσότοπον αὐτὸ θὰ καταστρέφη, χωρὶς νὰ εἰσθανώμαστε καμμιὰ ἐνόχλησι ἢ πόνο τὸ ἀσθενὲς ἢ ἄχρηστο ὄργανο ἢ ἀκόμη τὸ ξένο σῶμα ποὺ ἔχει σχηματισθῆ μέσα σ' αὐτὸ καὶ κατόπιν θὰ χάνη τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητές του καὶ θὰ γίνεται ἀβλαβὲς καὶ συνεπῶς

Μιά ολα μέσα στή νύχτα

Δραματικό διήγημα

—Καλησπέρα, Λαροέν.

Ὁ τραπεζίτης Μπαρού εἶχε μπῆ μέσα στὸ γραφεῖο τῆς τραπέζης του, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὸ χέρι τεντωμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταμίου του.

—Τί ἔχεις, Λαροέν; ρώτησε μὲ καλωσύνη. Τὸ ὕφος σου μοῦ φαίνεται κάπως ἀλλοιωμένο... Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

—Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπάντησε ὁ Λαροέν. Εἶμαι ἴσως λίγο κουρασμένος...Εἴχαμε πολλὲς εἰσπράξεις σήμερα...

—Ναί τὸ ξέρω. Ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μὴν ἔρθῃς αὔριο... Δῶσε ἕνα ποσὸν στὸ βοηθό σου καὶ μεῖνε στὸ σπίτι σου γιὰ ν' ἀναπαυθῇς.

—Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λαροέν, θὰ ξεκουρασθῶ τὴ νύχτα καὶ αὔριο θὰ εἶμαι, ὅπως πάντα στὴ θέσι μου.

Ὁ Μπαρού τοῦ ξανάσφιξε τὸ χέρι καὶ ἔφυγε κλείνοντας πίσω του προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Λαροέν, ὅταν ἔμεινε μόνος, ἄφησε ἕνα βογγητό. Πόση ντροπὴ εἶχε νοιώσει προτήτερα, ὅταν ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ προϊσταμένου του! Γιατί ὁ Μπαρού εἶχε σταθῇ σὰν πατέρας κοντά του. Ἦταν στ' ἀλήθεια, ὁ εὐεργέτης του. Κι' ὅμως ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐσχεδίαζε. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις. Αὔριο θὰ ἦταν ἀργὰ ἴσως..

Ὁ Φρεντερὶκ Λαροέν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια μιὰ ὄμορφη νέα, τὴ Ζερμαίν, ποὺ τὴν ἐλάτρευε. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ. Κι' ὅπως συμβαίνει μὲ πολλοὺς ἄνδρες, νόμισε πὼς τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ κοντά του, ἦταν νὰ ἱκανοποιῇ κάθε ἐπιθυμία της. Ἔτσι εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἀληθινὸ σκλάβο μπροστά της. Ἀλλὰ ὁ μισθὸς ποὺ ἔπαιρνε ἦταν πολὺ μικρὸς γιὰ τὴν πολυτελῆ ζωὴ ποὺ ζοῦσαν. Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ συμπληρώνῃ τὰ ἐλλείμματα ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς τραπέζης...

Στὴν ἀρχὴ τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιρνε ἦταν πολὺ λίγα. Ἀλλ' οἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ζερμαίν γινόντανε, ὁλοένα καὶ μεγαλείτερες. Κι' ὁ Λαροέν, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, βύθιζε ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ τὰ χέρια του μέσα στὸ ταμεῖο τῆς τραπέζης.

Τὸ ἔλλειμμά του ἦταν τώρα τεράστιο. Καὶ τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ κάμῃ ἦταν πιὰ νὰ φύγῃ. Θὰ ἐπῆρνε μερικὰ ἑκατομμύρια ἀκόμη καὶ θὰ πήγαινε μαζὶ μὲ τὴ Ζερμαίν στὸ ἐξωτερικό. Ἐκεῖ θἄρτιαναν μιὰ καινούργια ζωή.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, εἶχε ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα στὴ γυναίκα του κι' εἶχαν καταστρώσει μαζὶ τὸ σχεδίό τους. Ὁ Φρεντερὶκ θἄφευγε μὲ τὸ τρένο τῶν 8 καὶ 45' γιὰ τὶς Βρυξέλλες κι' ἀπὸ κεῖ θἄπαιρνε τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἡ Ζερμαίν θὰ πήγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ ἀργότερα στὸ μέρος ποὺ θὰ τῆς ὑποδείκνυε.

Ἡ ὥρα ἦταν 7 καὶ 30'. Δὲν εἶχε, λοιπόν, καιρὸ νὰ χάνῃ. Ἅρπαξε ἀμέσως μιὰ μικρὴ βαλίτσα ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ στοιβάζῃ δέσμες χαρτονομισμάτων.

Ἔπειτα φόρεσε τὸ παλτό του καὶ διευθύνθηκε μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὴν ἔξοδο.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα βρισκόταν στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ.

Ἐκεῖ, ὁ Φρεντερὶκ Λαροέν, ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριό του κι' ἀποτραβήχτηκε παράμερα. Ἤθελε καλύτερα νὰ μὴν τὸν βλέπουν. Στὸ τραῖνο θἄμπαινε τὴν τελευταία στιγμή. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ τὸν πρόσεχε. Τὴν ἄλλη μέρα, θ' ἀνακάλυπταν βέβαια τὸ ἔλλειμμά του, Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ πετοῦσε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Ξαφνικά, εἶδε δυὸ ἀνθρώπους νὰ τὸν βάζουν στὴ μέση. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἅπλωσε τὸ χέρι στὸ ὦμο του.

—Ἀκολουθῆστε μας εἶπε.

—Ἀλλὰ...

—Μὴν φέρνετε καμμιὰ ἀντίσταση. Τὰ ξέρουμε ὅλα. Ἐμπρός.. Δῶστε τὴ βαλίτσα στὸ σύντροφό μου...

Τὰ ἤξεραν ὅλα!.. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατόν; Δὲν μποροῦσε. βέβαια, νὰ εἶχε γίνει ἔλεγχος στὴν τράπεζα αὐτὴν τὴν ὥρα... Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὸ σχέδιό του ἦταν ἡ Ζερμαίν... Μήπως;...

Ὁ Φρεντερὶκ Λαροέν ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ράκος ὅταν τὸν ὡδήγησαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, στὸ δικαστήριο Παρακολούθησε ἀδιάφορος τὴ διαδικασία καὶ δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή, ὅταν ἄκουσε τὴν καταδίκη του σὲ πενταετῆ εἱρκτή. Τί τὸν ἐνδιέφερε ἡ ποινή; Ἡ μονοιδική σκέψις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸς τὸν εἶχε καταδώσει. Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία...

Ἕνα πρωῒ ἡ Ζερμαίν Λαρμιὰ μικρὴ εἴδησι ποὺ ἔλεγε σὲν διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὰ ἑξῆς:

«Ἕνας κατάδικος ἐδραπέτευσε χθὲς ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Ὀρέν. Πρόκειται γιὰ τὸν Φρεντερὶκ Λαροέν, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ πενταετῆ εἱρκτὴ γιὰ σοβαρὴ κατάχρησι εἰς βάρος τῆς τραπέζης Μπαρού, ὅπου ἐργαζόταν».

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινη κι' ἔδωσε τὴν ἐφημερίδα στὸν φίλο της Ρισάρ, ποὺ ἦταν ζαπλωμένος στὸ πλάϊ της στὸ ντιβάνι.

—Πρέπει νὰ φύγωμε ἀμέσως, εἶπε. Ἀφοῦ ὁ Φρεντερὶκ εἶνε ἐλεύθερος, δὲν θἄμαστε ποτὲ ἀσφαλισμένοι ἐδῶ...

Ὁ Ρισάρ τὴν καθησύχασε

—Δὲν νομίζω πὼς ὁ κίνδυνος εἶνε σοβαρός ἀπάντησε. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλεις...

Τὴν ἴδια μέρα ἔφυγαν κιόλας γιὰ τὴ Μπουλὼν - σὶρ - μέρ. Ἐκεῖ, ἐγκαταστάθηκαν σὲ μιὰ μικρὴ βίλλα, ποὺ βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες σ' ἕνα μέρος ὅπου οἱ διαβάτες ἦσαν ἐλάχιστοι.

Ἔτσι πέρασαν μερικὲς βδομάδες σὲ σχετικὴ ἠρεμία.

Ἀλλ' ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Ρισάρ γύρισε τρομαγμένος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ζερμαίν.

—Τὸν εἶδα ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶνε ἐδῶ! Ἡ νεαρὴ γυναίκα σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ζέσπασε σὲ λυγμούς

—Εἴμαστε χαμένοι, Ρισάρ, εἶπε. Ὁ Φρεντερὶκ μάντεψε τὰ πάντα... Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό... Ξέρει τώρα ὅτι ἐγὼ τὸν πρόδωσα γιὰ νὰ ζήσω μαζί σου... Καὶ ἀσφαλῶς βρίσκεται ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ζωή τους ἔγινε μαρτυρική. Ζοῦσαν μὲ τὴν ἀγωνία πὼς θὰ ἔβλεπαν τὸν Φρεντερὶκ μπροστά τους κι' ὁ φόβος αὐτὸς δηλητηρίαζε τὴ ζωή τους.

Ξαφνικά, ἕνα βράδυ, ἡ Ζερμαίν νόμισε πὼς ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο στὸν κῆπο. Καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, διέκρινε ἕνα πρόσωπο κολλημένο στὸ παράθυρο.

Ἦταν ὁ Φρεντερίκ.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔκλεισε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὸ παράθυρο.

Ὁ Ρισάρ κατέβαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ σαλόνι.

—Τὸν εἶδα! φώναξε ἡ Ζερμαίν. Μὲ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου σκυθρώπασε.

—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! εἶπε. Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ τελειώνουμε... Καὶ σὲ βεβαιῶ, Ζερμαίν, πὼς δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ...

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι κι' ἔβγαλε ἕνα περίστροφο.

—Κράτησέ το, εἶπε. Ἐγὼ ἔχω τὸ δικό μου.. Ἂν τὸν ἰδῇς μπροστά σου, μὴ διστάσῃς... Ἐγὼ θὰ κατεβῶ στὸν κῆπο...

—Ὄχι, Ρισάρ φοβᾶμαι...

—Ἀλλὰ, δὲν μποροῦμε νὰ ζοῦμε κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία Ζερμαίν... Κι' ἔπειτα μὴν ξεχνᾶς πὼς ἂν δὲν τὸν σκοτώσουμε ἐμεῖς, θὰ μᾶς σκοτώσῃ αὐτός!

—Μὲ τρομάζει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα Ρισάρ!

—Δὲν εἶνε ἔγκλημα, Ζερμαίν. Βρισκόμαστε σὲ κατάστασι ἀμύνης... Κάθε ἄλλος στὴ θέσι μας θἄκανε τὸ ἴδιο...

Ἡ νεαρὴ γυναίκα εἶχε σταθῇ σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι.

Ὁ Ρισάρ βγῆκε σιγὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά...

Καὶ ξαφνικά, ἡ Ζερμαίν ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο πρὸς τὸ μέρος τῆς θεράντας... Ἔπειτα μιὰ σκιὰ ἐμφανίσθηκε πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια κι' ἕνα χέρι ἔσπρωξε τὴν πόρτα...

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, πιεσε τὴ σκανδάλη...

Ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνός εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ζαπλωμένος ἀνάμεσα στὴ μισάνοιχτη πόρτα. Καί, σκύβοντας πάνω του, ἀναγνώρισε τὸ Ρισάρ. Τὸν εἶχε σκοτώσει, παίρνοντας τον γιὰ τὸν Φρεντερίκ!...

—Ρισάρ! φώναξε ἡ νεαρὴ γυναίκα Ρισάρ! Λὲν μ' ἀκοῦς!;... Ὦ, Θεέ μου τὸν σκότωσα!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα σατανικὸ γέλιο ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ἦταν ὁ Φρεντερὶκ ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀργά. Δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο. Ἡ μοῖρα εἶχεν ἀναλάβει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Κι' ἡ ἐκδίκησίς της ἦταν ὁλκηρή, ἀμείλικτη, ἀδυσώπητη....

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

I

Νυχτερινὴ περιπέτεια

Ἀργὰ ἕνα βράδυ, ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς δεχότανε, στὸ κομψὸ μέγαρό της τοῦ μπουλεβὰρ Μαγιό, ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους της τὸν Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ, τοῦ ὁποίου ἡ ζωή, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς πιὸ γνωστούς του, ἦταν μυστηριώδης.

Μισοξαπλωμένη σ' ἕνα μαλακὸ ἀνατολίτικο ντιβάνι πάνω σὲ παχεια μαξιλάρια κάτω ἀπὸ τὸ φῶς πολυχρωμων λαμπτήρων, κρυμμένων μέσα σὲ βάζα λουλουδιῶν ἢ πίσω ἀπὸ κεντητὰ ἀμπσούρ, ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς θὰ φαινότανε πιὸ ὁμορφη ἀκόμα, ἂν ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἡ προσοχή μὲ τὴν ὁποία ἄκουγε τὴ διήγησι τοῦ φίλου της ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της, δὲν ἔδιναν στὴν ὁμορφιά της ἐκείνη τὴν ὥρα κάτι τὸ παράξενο, τὸ μοιραῖο, τὸ ἀποκρουστικό.

Ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ἡλικίας τριάντα περίπου χρονῶν, ντυμένος κομψότατα, εἶχε ἔρθει νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ ὅτι ἡ Στεφανία ντὲ Λορμόν, γιὰ τὴν ὁποία τοῦ ἔζητησε πληροφορίες ἐπρόκειτο ν' ἀρραβωνιαστῇ σὲ λίγες μέρες μὲ τὸν κ. ντὲ Λινιέ, ἕναν ἀπὸ τοὺς κομψοτέρους καὶ πλουσιωτέρους φιλάθλους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ ἀναγγελία αὐτοῦ τοῦ μελλοντικοῦ γάμου, μ' ὅλο ποὺ τὸν εἶχε μαντέψει ἔκαμε νὰ ἀστράψουν ἀπὸ μίσος τὰ μάτια τῆς ὡραίας Ντεὰ τὸ κατάμαυρο «χρῶμα τῶν ὁποίων ἐτόνιζε πιὸ πολὺ τὰ κατάξανθα μαλλιά της. Ἔφτανε νὰ τὴν ἀντικύσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἕνα σκληρὸ μυστήριο τὴν ἔνωνε μὲ τὴν κόρη τοῦ βαρώνου ντὲ Λορμόν.

—Μιλᾶστε μου γιὰ τὸν κ. ντὲ Λινιέ εἶπε στὸ Βερντάζ. Ξέρω γι' αὐτὸν ὁ,τι ξέρει κι' ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ τ' ἄλλα... τὶς λεπτομέρειες Τί ἡλικίας εἶναι ;

— Περίπου εἰκοσιοχτὼ ἐτῶν.

—Εἶναι ὡραῖος, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Ναί, πολὺ ὁμορφο παιδί... Πολὺ πλούσιος. Ὁ πατέρας του εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐργοστασιάρχες τῆς Τουραίν, ὅπου ἔχει ἕναν πύργο καὶ τεράστια κτηματικὴ περιουσία. Ἀπὸ τὴ μητέρα του συγγενεύει μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Σοὶν-Πριέστ...

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει αὐτό. Ποῦ μένει ;

—Τὸ μέγαρο τοῦ κ. ντὲ Λινιὲ εἶναι στὴ λεωφόρο τῶν Ἀπομάχων Εἶν' ἕνα παλιὸ πριγκηπικὸ μέγαρο, ποὺ τὸ ἀνενέωσε ἐντελῶς, μὲ μοντέρνα ἐπίπλωσι. Ἔχει πολλὰ δέντρα τριγύρω κι' ἕναν κῆπο, ἕνα πραγματικὸ πάρκο.

—Ἄγαπάει... αὐτὴν τὴν κοπέλλα ; Εἶναι γάμος ἐξ ἔρωτος ;

—Ἀσφαλῶς. Ὁ κ. ντὲ Λινιὲ διέκοψε κάθε δεσμὸ μ' ἐκείνη ποὺ ξέρετε. Ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα δὲν ἔχει πιὰ φιλεναδα.... Εἶναι ζήτημα ἂν φαίνεται αἱ στὴ Λέσχη του.

—Κ' ἐκείνη ;

—Λένε πὼς τὸν λατρεύει... Τόμαθα αὐτὸ στὶς Λιάνες, ὅπου βρισκόταν ὁ γιὸς Σενικούρ, ὁ καλύτερος φίλος τοῦ Γκάστον ντὲ Λινιέ. Πρόκειται λοιπὸν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, περὶ γάμου ἐξ ἔρωτος, πρᾶγμα σπανιώτατο στὴν ἐποχή μας.

Ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς ἀνασηκώθηκε ἀργὰ καὶ πλησίασε τὸ συνομιλητή της.

Τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια, μὲ μιὰν ἔκφρασι ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ, καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ μ' ὅλο ποὺ οἱ βαρειὲς κουρτίνες ἐξασφάλιζαν ἀπολυτως ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο αὐτί τοῦ εἶπε :

—Ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ ὑπολογίζω στὴ φιλία σας καὶ στὴν ἀφοσίωσί σας, ἀγαπητέ μου Φλοριάν. Ὡστόσο πρέπει νάμαι πιὸ σίγουρη γιὰ σᾶς...

—Ξέρετε πὼς σᾶς εἶμαι ἐντελῶς ἀφοσιωμένος, ἀπάντησεν ὁ κ. ντὲ Βερντάζ παίρνοντας τὸ χέρι τῆς νέσς καὶ ξέρετε ἐπίσης ὅτι ὁ ἔρωτας ποὺ μοῦ ἔκετε ἐμπνεύσει...

—Ἂς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτό, διέκοψε ἡ Ντεά.

—Ναί... ξέρω... δὲν θέλετε νὰ μ' ἀγαπήσετε....

—Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω, σᾶς τὸ ἔχω πῆ !... Δὲν θέλω ὄχι, ν' ἀγαπήσω, ἐτόνισε ἀπότομα, οὔτε σᾶς, οὔτε κανενα.

—Σεῖς ποὺ εἴσαστε ἔτσι πλασμένη γιὰ ν' ἀγαπήσετε καὶ ν' ἀγαπηθῆτε....

—Ναί, ναί... Δὲν εἶστε ὁ μόνος ποὺ μοῦ τὸ ἔκετε πῆ.... Θὰ μάθετε μιὰ μέρα τὶς σαβαρὲς ἀφορμὲς ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν τὴ στάσι ποὺ ἔχω ὡς κανόνα νὰ τηρῶ... Θὰ μάθετε τί ἔχω ὑποφέρει, τί ὑποφέρω. Θὰ μὲ λυπηθῆτε, πιθανόν... Τέλος, ἂς μὴ μιλοῦμε γιὰ μένα.... Ἐχω τὸ λόγο σας, δὲν εἶν' ἔτσι ; Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι ἐν γνώσει αὐτοῦ τοῦ γάμου.

— Δὲν ξέρουν κἂν ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ὁ τι ἀφορᾶ τὸν βαρῶνο ντὲ Λορμόν....

—Τώρα, πρέπει νὰ σᾶς κάμω προσεκτικὸν ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας γιατὶ σὲ λίγο θὰ συμβοῦν πράγματα ποὺ θὰ σᾶς παραξενέψουν... Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί θέλω νὰ πῶ, γιατὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῶ πιὸ καθαρά... Μὰ θὰ ἰδῆτε.... Προσέχτε... Μὴ σᾶς ξεφύγη οὔτε λέξι... Δὲν πρέπει νὰ ὑπαρτεύθη κανεὶς ὅτι ἀπασχολοῦμαι μ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἀκοῦτε ;

—Δέν καταλαβαίνω ... μὰ θὰ γίνη ὅ,τι θέλετε.... Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα.

—Ὑπολογίζω καὶ σᾶς εὐχαριστῶ !

Ἡ Ντεὰ σηκωθῆκε συγχρόνως μὲ τὸν Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ καὶ, ἀλλάζοντας ἀμέσως ἔκφρασι τοῦ εἶπε :

—Ἕνα ἄλλο τώρα... Τί κάνατε χθὲς στὸ Ὠτεὶγ ; Ἐμαθα πὼς ἔχασατε ἕνα μεγάλο ποσόν.

—Ἄ ! Τὸ ξέρετε ; εἶπε ὁ χαρτοπαίκτης. Ναί.. ἀλήθεια... Καὶ τὸ βράδυ, πάλι, στοὺς Μιρλιτόν, ἡ ἀτυχία ἐξακολούθησε... μιὰ γκίνια ἀπὸ κεῖνες στὶς ὁποίες δὲν μπορεῖς ν' ἀντιδράσῃς.

—Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ἀμέσως αὐτό ;

—Ὄχι... Θὰ πήγαινε πολύ.... Ἔχετε φανῆ ἤδη τόσο καλὴ γιὰ μένα....

—Σωπᾶτε ! ἔκαμε ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς, πηγαίνοντας σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο, νεμάτο μπιμπλό.

Τὸ ἀνοιξε τραβῆξε μερικὰ χαρτονομίσματα ποὺ τὰ δίπλωσε τὰ τσαλάκωσε μάλλον καὶ, νιρυίζοντας στὸν Φλοριάν, τοῦ τάβαλε στὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ σᾶς ξαναδῶ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὴν Κυριακή. Ἂν θέλετε... Θέλετε νὰ δειπνήσουμε μαζὶ μετὰ τὶς κοῦρσες ; Θἄκω μερικοὺς φίλους ποὺ τοὺς γνωρίζετε

Ἐκείνος πῆσε τὸ χέρι της, τόφερε στα χείλη του μὲ πάθος καὶ, χωρὶς νὰ πῇ οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ γιὰ νὰ μὴν τὴν πειράξῃ, ψιθύρισε :

—Εἴσαστε ἀξιολάτρευτη ! Ναί, θὰ εἶμαι ἐδῶ τὴν Κυριακή.

Κι' ἔφυγε χορεύμενος.

Ὅταν βρέθηκε ἔξω προτοῦ ἀπομακρυνθῇ στράφηκε, σήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ ὅπου εἶχε ἀφίσει τὴ Ντεὰ καὶ σκέφτηκε :

—Ὦ ἀγάπη μου ! Εἶσαι ἡ θεία Πρόνοια γιὰ μένα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, εἶδε τὰ φῶτα νὰ σβύνουν. Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ὅπου πῆρε ἑνά ἀμάξι.

—Ὁδὸς Ματουρὲν 17 εἶπε στὸν ἀμαξᾶ.

Μερικὲς στιγμὲς, μετὰ τὴν ἀπομακρυνσι τοῦ νεαροῦ κοσμικοῦ κυρίου ποὺ εἶχε δεχθῆ χωρὶς τύψεις τὴ, χρηματικὴ βοηθεια μιᾶς γυναίκας σὰν τὴ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς, ὅλα τὰ φῶτα εἴχανε σβύσει στὸ κομψὸ μέγαρο τοῦ μπουλβὰρ Μαγιὸ κι' ὁ ὑπηρέτης ἐκλειδωσε τὴν ἐξώπορτα.

Ἦτανε δυὸ ἡ ὥρα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, μιὰ χαμηλὴ σιδερένια πορτούλα, στὴν ἄκρη τοῦ μεγάρου ἀνοίχτηκε μὲ προσοχή.

Μιὰ γυναικεία σιλουέττα φάνηκε. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις μὲ τὶς ὁποίες τὴν εἶχε ἀνοίξει, βγῆκε καὶ βυθίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Αὐτὴ ἡ γυναίκα ντυμένη πολὺ ἁπλᾶ, εἶχε σκεπασμένο τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα εἶδος μαντήλας ἰσπανικῆς.

Βάδιζε γρήγορα, μπῆκε στὴν πρώτη στενωπὸ ποὺ βγάζει στὴ λεωφόρο Νεϊγὺ καὶ κεῖ ἄφουγκράσθηκε γιὰ μιὰ μὴ φροντίζοντας νὰ κρύβεται, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἄκρη τῆς ὁδοῦ Μαγιό.

Διέσχισε μὲ βῆμα γρήγορο σχεδὸν ὅλη τὴ λεωφόρο τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς καὶ, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πρέσμπουργκ βγῆκε στὴ λεωφόρο Βαγκράμ.

Τέλος κοντὰ στὴ λεωφόρο Τέρν βρῆκε ἕνα ἀμάξι. Φώναξε τὸν ἀμαξᾶ ἀλλ' ἐκείνος, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν ἰδῇ, μαστίγωσε τὸ ἄλογό του καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἀσφαλῶς ἦτανε δύσκολο νὰ βρῇ ἀμάξι τέτοια ὥρα.

Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἄντρες ἔφταναν στὴν πλατεία Τέρν βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σαὶντ-Ὀνορὲ Βλέποντας αὐτὴ τὴ γυναίκα μόνη, στοματησαν ξεφνικὰ καὶ κρύφτηκαν βιαστικὰ στὸ σκοτάδι μιᾶς θολωτῆς πόρτας

Ἄλλαξαν ἐκεῖ μερικὰ λόγια μὲ φωνὴ χαμηλὴ ἐνῶ ἡ μυστηριώδης γυναίκα ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της.

—Μιὰ "τέτοια» ποὺ ψάχνει γιὰ «κορόϊδο», ἔκαμε ὁ ἕνας .

—Εἶδα ν' ἀστράφτη κάτι ἀπάνω της, εἶπε ὁ ἄλλος. Ἔχει ψωμί. Τί λές Ζυλό ;

—Μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε.

—Ἂς τὴν ἀφίσουμε λίγο νὰ προχωρήσῃ....

Ἤδη ἡ γυναίκα εἶχε ἀπομακρυνθῆ κάπως.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ βγῆκαν τότε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα τους

Πηγαίνοντας τοῖχο - τοῖχο, τὴν ἀκολούθησαν ἀπὸ μακρυὰ ἐπωφελούμενοι τῶν δέντρων τῆς λεωφόρου γιὰ νὰ κρύβωνται.

Ἄλλαξαν μερικὲς φράσεις σ' αὐτὴν ἀπάνικη διάλεκτο ποὺ συνηθίζεται στα κάτεργα, καὶ συμφώνησαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Ὁ ἕνας τους, ἐκεῖνος ποὺ ὁ σύντροφός του ἀποκάλεσε Ζυλό διέσχισε τὸ δρόμο καὶ τάκυνε τὸ βῆμα του γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴ γυναίκα.

Ἦταν ἕνας ἄντρας μεσαίου ἀναστήματος καὶ γεμάτος Φαινόταν νάχη μεγάλη δύναμι.

Σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ παίξῃ, ἔβγαλε κιθὼς περπατοῦσε τὸ φουλάρι του καὶ τὸ κράτησε στὰ χέρια ἑτοιμος νὰ φιμώσῃ μ' αὐτὸ τὴ γυναίκα ἐνῶ ὁ ἄλλος θὰ τὴν ἔνδυνε ἀπὸ τὰ κοσυμήματά της

Ὁ σύντροφός του, τοῦ ἴδιου ἀναστήματος, ἦταν ἀδύνατος μὰ νευρώδης καὶ προοχωροῦσε γρήγορα... πλησίαζε τώρα τὴ γυναίκα, ἐνῶ ὁ Ζυλὸ τὴν εἶχε σχεδὸν φτάσει.

Ἡ μυστηριώδης ἄγνωστος ἐβάδιζε στὴν ἄκρη τοῦ ἀριστεροῦ πεζοδρομίου μὲ βῆμα γρήγορο κρατώντας ἀνασηκωμένη τὴν οὐρὰ τῆς φούστας της. Ὁ δρόμος ἦταν ἀπολύτως ἔρημος.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ποὺ προχωροῦσε ἔτσι μέσα στὴ νύχτα θἄτανε θαρραλέα γιατί ἤξερε ἀσφαλῶς ὅτι, ἀπὸ τὶς δύο ὡς τὶς τέσσερις τὸ πρωί, στὶς ἔρημες συνοικίες τοῦ Παρισιοῦ καὶ, κεμμιὰ φορά, καὶ μέσα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, εἶναι παντοτε πιθανὲς οἱ ἐπικίνδυνες συναντήσεις.

"Ὄχι μόνο δὲν ἔδειχνε κανένα φόβο, ἀλλ' ἦταν ἴδη προσεκτική γιατί, εὐθὺς ἀπὸ τὴν πλατεία Τέρν, παρὰ τὶς προφυλάξεις ποὺ εἶχανε πάρει εἶχε διακρίνει τοὺς δυὸ κακοποιοὺς τῶν ὁποίων τὸ ζωφνικὸ σταμάτημα μόλις τὴν εἶδανε τὴν ἔβαλε σὲ ὑποψίες. Εἶχε κατολάβει τὴ μανούβρα τους. Τοὺς ἐνοιωθε νὰ τὴν παρακολουθοῦν καὶ τάκυνε τὸ βῆμα της.

Ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ πήδησε ἀπάνω της τεντώνοντας τὸ φουλάρι του τὸ ὁποῖον ὅμως αὐτὴ, ἀπέφυγε. Γυρίζοντας κατόπιν ἀπότομα, ἀντιμετώπισε τοὺς δυὸ κακοποιοὺς ποὺ τὴν εἶχαν πιάσει ἤδη ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν μὲ ὑψωμένα τὰ μαχαίρια τους.

—Ἐ λοιπὸν τί συμβαίνει ; φώναξε σκληραίνοντας τὴ φωνή της. Ἐσὺ Ζυλο, καὶ σὺ Ἀνγκὶν... ἐλᾶτε δᾶ δὲν μὲ εἴδατε, μικροί μου ;

Κ' ἔρριξε πίσω τὴν μαντήλια ποὺ σκέπαζε τὰ χαρυσαφένια τὰ μαλλιά.

—Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ! μουρμούρισαν οἱ δυὸ ἀθλιοι, τρέμοντας.

—Ναί, ἡ Χρυσομαλλοῦσα ! Εἶμαι ἐγὼ ! ἐπανέλαβε ἐκείνη.

Καί, ἐξακολούθησε κοροϊδευτικά :

—Ὁμολογῆστε, ἀρνάκια μου, πὼς τὴν πάθατε....

—Ὦ ναί, διάολε... ἔκαμε ὁ Ζυλό.

— Δὲν μπορούσαμε νὰ ξέρουμε, εἶπε ὁ Ἀνγκὶν. Ὡστόσο τὴν ἐπάθαμε.

—Πηγαίνατε νὰ μὲ φιμώσετε, ἔ ; Μὰ σᾶς εἶχα ἰδῆ ἀπὸ μὴν πλατεία ἐκεῖ κάτω. Ἐλᾶτε, μὴ φοβάσστε τώρα, τοὺς καθησύχασε ἡ Χρυσομαλλοῦσα γελώντας.

—Λοιπόν... εἶπε μουδιασμένος ὁ Ζυλό, δὲν μᾶς θύμωσες ;

—Κουτεμάρες... Καὶ πρῶτα - πρῶτα, τί κάνοτε δῶ πέρα ;

Τῆς ἀπαντοῦσε ὁ Ἀνγκὶν :

—Ἐ... ξέρεις.... πρεπει κάπ νὰ σκαρώσῃ κανεις.... Δὲν ἔχουμε χρυσάφι ὁπως ὁ Λαντὺ κι' οὔτε τὰ μέσα νὰ κομπινάρουμε μεγάλες δουλιὲς σὰν αὐτόν...

—Τί τὰ θέλεις πρόσθεσε μὲ τὴ σειρά του ὁ Ζυλό, εἶναι τὸ φυσικὸ ποὺ δὲν βοηθάει... Ὅλος ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νάναι ὅμορφος σαν τὸν ἀγαπημένο σου, οὔτε νάχη τοὺς τρόπους ποὺ ἔχει αὐτός...

—Λοιπὸν κάνουμε τὴ δουλειὰ μας μονάχοι, συνέχισε ὁ ἄλλος. Κάτι μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ στὶς καλὲς συνοικίες κάτι τοκμπολογᾶμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιατὶ ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες δὲν γυρνᾶνε τὴ νύχτα μὲ ἀμάξι...

—Ἐ λοιπόν, φίλοι μου αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἤσαστε τυχεροὶ τοὺς εἰρωνεύθηκε ἡ Χρυσομαλλοῦσα. Μὰ καλύτερα ποὺ σᾶς βρῆκα. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ ἕνα ἀμάξι. Ἐπ... στοῦ Λαντύ.

—Στὴ φωλιά του ;

—Ναί, ὁδὸς Μοντσεύν

—Ἐ λοιπον θὰ σὲ γλυτώσουμε ἀπ' τὸ φρόμο, γιατὶ ἂν πήγαινες ἐκεῖ κάτω, θἄκανες ἀδικο κόπο.

—Δὲν εἶναι σπίτι του ;

—Ὄχι αὐτὴν τὴν ὥρα σίγουρα.

—Τὸν χρειάζομαι ἀπωσδήποτε. Ξέρετε ποῦ εἶναι ;

— Στοῦ μπαμπα - Μοντμπουάβρ

—Τί πάει νὰ κάνη ἐκεῖ κάτω ;

—Δὲν ξέρω... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι εἶχε νὰ κουβεντιάση μὲ τὸν Ἄλμποχ τὸ χημικό.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα δὲν χρειαζότανε περισσότερες λεπτομέρειες Κατελάβαινε τί εἶδους δουλειὰ εἶχε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας μὲ τὸν ἄλλο τὸ συμμορίτη τὸν Ἄλμποχ, ποὺ τὸν λέγανε καὶ Βεροληνέζο, γιατὶ εἶχε μείνει καιρὸ στὴ νεομανικὴ πρωτεύουσα.

—Ἂν σκοπεύης νὰ πᾶς ἐκεῖ τῆς εἶπε ὁ Ζυλο θὰ ξεσευθῆς

—Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὸν Λαντύ, νὰ τὸν ἰδῶ προτοῦ ξημερώση, ἀπαντησε ἡ Χρυσομαλλοῦσα Δὲν μὲ νοιάζει θὰ πάω μὲ τὰ πόδια.

—Ὄχι δὲν μπορεῖς, εἶπεν ὁ Ἀνγκὶν. Μὴν τὸ κουνᾶς θὰ σοῦ βροῦμε ἕνα ἀμάξι. Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ δῶ, στὸν σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὑπάρχουν. Θέλεις νὲ πάω νὰ σοῦ φέρω ;

—Εὐχαριστῶ. Θὰ πάω μονάχη μου.

Καί, καθὼς ἡ φιλενάδα τοῦ Λαντὺ πήγαινε νὰ φύγη ὁ Ζυλὸ τὴ ρώτησε :

—Κι' ὄχι κακιώματα, ἔ ;

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κακοποιοῦ καὶ εἶπε :

—Οὔτε τὸ σκέπτομαι πιά !

Κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα γρήγορα ξαναβάζοντας τὴ μαντήλια στὰ μαλλιά της.

—Νὰ μιὰ κοπέλλα πολὺ ἐν τάξει ! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ἀνγκὶν, παρακολουθῶντας την μὲ τὸ βλέμμα

—Σίγουρα μόνο ποὺ δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σου οὔτε γιὰ τὰ δικά μου, γέρο μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ζυλ Μαλιθέρ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζυλό.

—Τί τυχερος αὐτὸς ὁ Λαντύ !

II

Μιὰ σπαθιὰ χαλοπληρωμένη

Προτοῦ νὰ φτάσῃ στὸ σταθμὸ Ἁγίου Λαζάρου ἡ Χρυσομαλλοῦσα βρῆκε εὐκολα ἕνα ἀμάξι.

Ἔβαλε πέντε φράγκα στὸ χέρι τοῦ ἀμαξᾶ καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴν πάῃ στὸ Σαὶν-Μαντέ.

- Ὅταν θὰ φτάσουμε τυο εἶπε, θὰ σοῦ χτυπήσω τὸ τζάμι ὅταν θέλω νὰ κατέβω.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε.

Λίγο πριν ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο, ἡ Χρυσομαλλοῦσα χτύπησε τὸ τζάμι κι' ὁ ἀμαξᾶς σταμάτησε ἀμέσως τὸ ἀλογό του.

Ἀπὸ ἕνα πλαγιὸ δρομάκι τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μοντμπουάβα, λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπὸ μιὰ παραγκα, ποὺ ἦταν ἡ ταβερνοὺλα του. Τὸν ἔλεγαν Ρεμόν μὰ τοῦ εἶχανε βγάλει τὸ παρατσούκλι Μοντμπουάβρ.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἑξῆντα χρονῶν περίπου, κοντόχοντρος μ' ἕνα κασκέτο ἀπὸ λούτρο ποὺ τὸ θυμόντουσαν χρόνια ὅσοι τὸν ἤξεραν.

Ζοῦσε ἐκεῖ πέρα μαζὶ μὲ μιὰ κοπέλλα εἰκοσιπέντε περίπου χρονῶν τὴν Ἀγγέλα, ποὺ τὴν ἔλεγαν ἀνηψιά του, μιὰ ψηλή, μὲ μπερδεμένα μαλλιὰ ποὺ τὰ χτένιζε κάθε Κυριακὴ Τοῦ κρατοῦσε τὸ σπίτι καὶ σερβίριζε καὶ τοὺς πελάτες.

Ἕνας τεράστιος τσοπανόσκυλος ὁ Κοστὼ κοιμότανε σ' ἕνα ζύλινο σπιτάκι, πλάϊ στὴν παράγκα.

Ἀκούγοντας τὴν Χρυσομαλλοῦσα νὰ χλιαιάζη, ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ γαυγίζη δυνατά.

Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ φώναξε :

—Κοστώ ! Ἔδῶ !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σκύλος δὲν ὑπάκουγε, ἡ Ἀγγέλα πλησίασε ρωτώντας :

—Ποιος εἶν' ἐκεί ;

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα γιὰ νὰ δείξη πὼς ἦταν γνωστή, τὴ φώναξε μὲ τ' ὄνομά της :

—Ἀγγέλα !

Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Μοντμπουάβρ πλησίασε τὴν ἐξώπορτα καὶ ξαναρωτησε :

—Ποιός εἶναι ;

Ὁ σκύλος εἶχε πάψει νὰ γαυγίζη.

—Ὁ Ζὰν εἶναι σὲ σᾶς, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε ἡ Χρυσομαλλοῦσα

—Ἄ εἴσαστε σεῖς ; εἶπεν ἡ Ἀγγέλα. Ὁ κ. Ζὰν εἶναι ἀπάνω μὲ τὸ φίλο του τὸ Βεροληνέζο.

Καὶ βιάστηκε νὰ τραβῆξη τὴν ἀμπάρα ποὺ ἔκλεινε τὴν ἐξώπορτα.

Ὑποδέχτηκε τὴ Χρυσομαλλοῦσα μὲ χαμόγελο κι' ἀφοῦ ξανάκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα, τὴν ὡδήγησε στὴν παράγκα.

Ἡ αἴθουσα ἦτανε βυθισμένη στὸ σκοτάδι καὶ, ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἐπίσης σκοτεινό, ἀκούγονταν τὰ ροχαλητὰ τοῦ μπαρμπα - Μοντμπουάβρ, ποὺ εἶχε ξυπνήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' εἶχε ξανακοιμηθῆ ἀμέσως.

Ἡ Ἀγγέλα, ξέροντας τὰ κατατόπια, διευθύνθηκε ποὸς τὸ βάθος ἐνῶ ἡ Χρυσομαλλοῦσα εἶχε σταματήσει.

Ὅταν ἄνοιξε μιὰ χαμηλὴ πόρτα μιὰ λεπτὴ λωρίδα κίτρινου φωτὸς φώτισε τὴ σάλα.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα προχώρησε.

—Εἶναι ἡ κυρία Φλαβία, εἶπε ἡ Ἀγγέλα ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πορτίτσα.

Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τὴν λέη μὲ τὸ μικρό της ὄνομα γιατὶ ἐξ ἄλλου τὸ παρατσούκλι «Χρυσομαλλοῦσα» τῆς τὸ εἶχαν δώσει οἱ φίλοι τοῦ Σὰν Λαντύ, οἱ φοβεροὶ ἐτσίροι τῆς συμμορίας του.

Ὁ Ζὰν Λαντὺ σηκώθηκε ἀμέσως, καθὼς κι' ὁ Ἄλμποχ, ὁ «Βεροληνέζος» χημικός ποὺ ἦτανε μαζί του.

—Τόξερες λοιπὸν πὼς ἤμουν ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Λαντὺ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς Χρυσομαλλούσας

—Ἔπρεπε νὰ σὲ ἰδῶ ἀμέσως, τοῦ ἀπάντησε, καὶ θὰ πήγαινα σπίτι σου, ἀλλὰ συνήντησα δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας καὶ μοῦ εἶπαν ποῦ θὰ σὲ βρῶ.

Ὁ Βεροληνέζος ποὺ εἶχε ἤδη σηκωθῆ καὶ τὸν εἶχε χαιρετήσει, ἦταν ἕνας ἄντρας σαράντα περίπου ἐτῶν, ψηλός, ὀγκώδης μὲ κοντὴ γκρίζα γενειάδα μὲ μάτια ποὺ τάκρυβαν μαῦρα γυαλιά, μὲ πρόσωπο στρογγυλό. Φοροῦσε ἕνα παλτὸ ντεμί - σαιζόν.

Ὁ Ζὰν Λαντύ, ἦταν ψραῖος νέος μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως μὲ καστανὰ μαλλιὰ ἐλαφρῶς κατσαρὰ καὶ μὲ λεπτὸ στριμένο μουστάκι.

Ὁ φίλος τῆς Χρυσομαλλούσας δὲν εἶχε τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς κοινοῦ κακούργου, καὶ δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτε μὲ τοὺς ἀπαίσιους συντρόφους του Ζυλὸ καὶ Ἀνγκίν.

Ἦταν ντυμένος κομψότατα καὶ φαινόταν ἄνθρωπος μὲ ἀνατροφή.

—Δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτε νὰ ποῦμε εἶπεν ὁ «Βεροληνέζος» μὲ μιὰ βαρειὰ γερμανικὴ προφορά Λοιπόν, ἐγὼ πηγαίνω.

—Μὴν ξεχνᾶς ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες γιὰ αὔριο τοῦ ὑπενθύμισε ὁ Λαντύ.

—Θὰ βρῆς τὸ μπουκαλάκι ἐδῶ αὔριο τὸ βράδυ.

Ὅταν ὁ Γερμανὸς βγῆκε, ἡ Χρυσομαλλοῦσα γύρισε στὸ φίλο της.

—Φεύγουμε κ' ἐμεῖς ; τοῦ εἶπε. Θὰ τὰ ποῦμε στὸ δρόμο.

Ἡ Ἀγγέλα ποὺ εἶχε κλείσει τὴν πόρ-

Ἡ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΣΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔκανεν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Βατικανὸ μηχανήματα τηλεοράσεως γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν ἐκτέλεσι θρησκευτικῶν ὕμνων ἀπὸ τὴ χορωδία τοῦ Βατικανοῦ. Ὅπως βλέπετε, ὁ ἴδιος ὁ Πάπας παρακολούθησε αὐτὴ τὴ μετάδοσι, περιεργοζόμενος μὲ προσοχὴ κι' ἐνδιαφέρον τὰ μηχανήματα αὐτὰ τῆς τηλεοράσεως.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀπορία

"Ὅταν σ' ἀκούω, ρὲ Φροσί,
νὰ λὲς τὰ ἐγγλεζικα φαρσί
μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη,
λέω: πῶς μοῦγινες σοφὴ
καὶ τάμαθες στὸ πὶ καὶ φὶ
καὶ τὰ μιλᾶς ἐν τάξει;

★

Μήπως εὑρῆκες, μὰ τὸ ναί,
Ἄγγλο φαντάρο ἢ δεκανέ
κι' ἔχεις μαζί του μπλέξει;
Πῶς τάχ

τα, περίμενε σὲ μιὰ γωνιὰ διακριτικὰ. Περνῶντας ὁ Λαντὺ τῆς ἔδωσε ἕνα δίφραγκο κι' ἐκείνη τοὺς ὠδήγησε σὲ μιὰ πόρτα που ἔβγαζε σ' ενα οἰκόπεδο.

Ὁ Λαντὺ κι ὁ Μπάχμαν ποὺ ξέρανε τὸ δρόμο προπορευόντουσαν κ' ἡ Χρυσομαλλοῦσα τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Σὲ λίγο ὁ Γερμανὸς τοὺς ἄφισε, κι' ὁ ἀρχισυμμορίτης μὲ τὴ φίλη του πήρανε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Δάσος.

Βάδιζαν ἀργὰ καὶ μιλοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Τί συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε ὁ Λαντύ, περνῶντας τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τη μέση τῆς Χρυσομαλλοῦσας.

—Ἕνα νέο ἐνδιαφέρον ποὺ τόμαθα ἀπόψε... Ὁ τραπεζίτης γιὰ τὸν ὁποῖον σοῦ μίλησα

—Τῆς ὁδοῦ Λαφαγιέτ ;

—Ναί. ὁ Καρον Ντυπλεσίς, θὰ φύγη μεθαύριο το βράδυ μὲ τὸ ἑξπρὲς τοῦ Νότου.

—Καὶ θάχη μαζί του αὐτὰ πούλεγες ;

—Ἕνα ποσὸν ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδων φράγκων σὲ ἰσπανικὰ χαρτονομίσματα ποὺ τὰ πηγαίνει στη Μαδρίτη γιὰ νὰ ἱδρύση ἕνα ὑποκατάστημα τῆς τραπεζης του. Θελησα νὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀμέσως γιὰ νὰ λάβης τὰ μέτρα σου.

—Ἔκανες καλά, γιατὶ πρέπει νὰ προειδοποιήσω τὸν Κορντιὲ καὶ τὸν Μπλαίρ.

Οἱ δυὸ ἐρασταὶ εἶχανε μπῆ ἤδη στα δρομάκια τοῦ Δάσους τῶν Βιγγενῶν.

Ἄρχισε νὰ φέγγη κι' ὁ οὐρανὸς ἀνοιξωτιζότανε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

—Θὰ πάρουμε τὸ πρῶτο τράμ γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι εἶπε ἡ Χρυσομαλλοῦσα

Ἔπειτα, ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη σιωπὴ τῆς ὁποίας ἐπωφελήθη ὁ Λαντὺ γιὰ τῆς ψιθυριση μερικὰ ἐρωτόλογα καὶ νὰ τὴν φιλήση στὸ λαιμὸ εἶπε ξαφνικὰ μὲ φωνὴ ποὺ πρόδιδε κάποιο δισταγμό :

—Χρειάζομαι κάποιον ποὺ μπορεὶς πιθανὸν νὰ μοὺ τὸν ὑποδείξης.

Ὁ Λαντὺ σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Γιὰ ποιὰ δουλειά;

—Γιὰ μιὰ εἰδικὴ ὑπόθεσι... Γιὰ νὰ μονομαχήση....

—Νὰ μονομαχήση ;

—Θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ ἀργότερα.

—Ὄχι, θέλω νὰ μάθω

—Εἶναι ἀνώφελο δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα τώρα εἶπε ἡ Χρυσομαλλοῦσα, μὲ φωνὴ ἀποφασιστική. Μοῦ χρειάζεται ἕνας ἄνθρωπος δυνατὸς στὸ σπαθί. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νάναι σίγουρο ὅτι θὰ σκοτώση τὸν ἀντίπαλό του νομίμως μπροστὰ στοὺς μάρτυρες.. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σοῦ ζαναλέω ποὺ θ' ἀναλάβη νὰ μονομαχήση μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξω καὶ θὰ τὸ σκοτώση..

Ὁ Λαντὺ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνη. Ἀπόμεινε σκεπτικός

—Ἔχεις τὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ χρειάζεται ; ρώτησε ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

—Μπορεὶ νὰ βρεθῆ, εἶπε ὁ ἀρχισυμμορίτης

—Εἶσαι βέβαιος :

—Ναι.. Ἔχω ἕνα ποὺ κάνει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.... Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶς θὰ στοιχίση ἀκριβά

—Τὸ ἴδιο μοῦ κανει.... Ὅσο καὶ νάναι ἀκριβά.... Θέλω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὄχι μόνο νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήση γιὰ τίποτα, μὰ καὶ ποὺ νἄχη δυὸ μάρτυρες ἀπολύτου ἐντιμότητος. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχη γνωριμίες στὸν καλὸ κόσμο...

—Ζητᾶς πολλά ! Ἔχω ὡστόσο κάποιον γιὰ τὴ δουλειά σου, ἀλλὰ θὰ κοστίση ὡς τέσσερις, πέντε χιλιάδες...

—Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸ ποσόν.

—Κι' εἶναι ἀπαραίτητο ἐκεῖνος ποὺ θὰ βάλουμε νὰ μονομαχήση νὰ σκοτώση τὸν ἀντιπαλό του ;

—Ναί. πρέπει ! εἶπεν ἡ Χρυσομαλλοῦσα μὲ βραχνὴ φωνή.

—Ἡ εὐθύνη εἶναι μεγάλη..

—Ἂν δὲν εἶχε τίποτα νὰ διακινδυνεύση, δὲν θὰ τοῦ πλήρωνα τὸ ποσὸν ποὺ θὰ μοῦ ζητήση...

—Ὅταν σκοτωθῆ κάποιος σὲ μονομαχία, ἔχει συνέχεια ἡ ὑπόθεσι... Φτάνει στὸ κακουργιοδικεῖο... Βεβαία δὲν διατρέχει κίνδυνο, ἂν ὅλα ἔχουν γίνει νομίμως. Ὡστόσο ὅμως ὑπάρχουν πάντοτε σοβαρὲς ἐνοχλήσεις. Καὶ δὲν πιστεύω ὅτι ὁ φίλος ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου θὰ δεχθῆ γιὰ λιγώτερο ἀπὸ πέντε χιλιάδες φράγκα..

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος : ρώτησε ἡ Χρυσομαλλοῦσα

—Εἶναι ἕνας ξένος ἀλλὰ πολὺ καθὼς πρέπει εἰς βάρος τοῦ ὁποίου δὲν μπορεὶ νὰ λεχθῆ τίποτε.

—Πῶς ὀνομάζεται ;

—Κὰρλ Βερλάκ. Εἶναι Σέρβος πιστεύω, ἢ Ρουμάνος, γεννημένος στὴ Ρωσία...

—Κοσμοπολίτης δηλαδή.

—Ἀκριβῶς. Ἔκαμε τὴ στρατιωτική του θητεία στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων. Εἶναι παρασπιωφοσπμένος μὲ τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο...

—Θαυμάσια !

—Τὸν ἔχω γνωρίσει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια στὸ Ἀλγέρι... Εἴχαμε γίνει καλοὶ φίλοι.... Ἔπειτα τὸν ἔχασα. Μετὰ δυὸ χρόνια ἕνα πρωὶ βλέπω νὰ μοῦ παρουσιάζεται ξιφίκια μπροστά μου.

—Δὲν μοῦ εἶχες μιλήσει ποτὲ γι' αὐτόν.

—Δὲν εἶναι τοῦ φυράματός μας.

—Τί κάνει ;

—Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κάνει τίποτα

—Ἀπὸ τί ζῆ ;

—Ἔχει κατὶ μικροεισοδήματα καθὼς μοῦλεγε. Κάποια ἐρωτοδουλειὰ ποὺ κατέληξε σὲ γάμο Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων πῆγε στὴν Οὐγγαρία, ὅπου ἤλπιζε, χάρις στὶς σχέσεις του ν' ἀποκατασταθῆ. Ἐγνώρισε μιὰ κοπέλλα, τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένη, τὴν ἀπήγαγε γιατὶ οἱ γονεὶς της ἤθελαν νὰ τὴν παντρέψουν παρὰ τὴ θέλησί της. Τὴν παντρεύτηκε ἀφοῦ σκότωσε σὲ μονομαχία τὸν πρώην ἀνηστῆρα της, ἕνα Αὐστριακὸ ἀξιωματικό. Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸ γάμο τους ἡ γυναίκα του δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ πρώην μνηστῆρα της.

—Τί δρᾶμα !

—Δὲν ἐτελείωσα. Ὁ Βερλὰκ μονομάχησε μὲ τὸ φονέα τῆς γυναίκας του καὶ τὸν σκότωσε κι' οὐτόν.

—Εἶναι λοιπὸν δυνατός...

—Πρώτης γραμμῆς τὴν διαθεβαίωσε ὁ Λαντύ. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς μονομαχίες, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπατρισθῆ κ' ἡ μικρὴ περιουσία ποὺ ἔχει προέρχεται ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του. Μικροπράγματα ὅμως.... λίγες χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα.

—Εἶσαι βέβαιος πῶς ἔχει σχέσεις μὲ τὸν καλὸ κόσμο ;

— Ναί γιατὶ συνδέεται στενὰ μ' ἕνα τῆς πρεσβείας τῆς πατρίδας του, ποὺ τὸν συνέστησε σὲ πολὺ κόσμο.

—Καὶ θὰ βρῆ εὐκολα δυὸ μάρτυρες ἀπόλυτης ἐντιμότητος γιὰ τὴ μονομαχία ;

—Ἀληθινοὺς εὐγενεὶς ἀσφαλῶς

—Καὶ θὰ δεχτῆ αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ προτείνω ;

—Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος.

—Καὶ θὰ σκοτώση ἀσφαλῶς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξω ;

—Ὅπως ἐσκότωσε τὸν Αὐστριακὸ ἀξιωματικὸ καὶ τὸν ἀδελφό του... Ὅπως ἐσκότωσε ἕναν ἐπαγγελματία ξιφομάχο στὴ Νεάπολι γιατὶ τὸν εἶχε προσβάλει.

—Ἂν οἱ μονομαχίες του εἶναι γνωστές, παρατήρησε ἡ Χρυσομαλλοῦσα, θὰ τὸν θεωροῦν, δεινὸ μονομάχο...

—Ὄχι ! Δὲν μιλάει ποτὲ γιὰ τὸ παρελθόν του. Ξέρουν πὼς εἶναι καλὸς σπαθιστής, γιατὶ συχνάζει σὲ μιὰ αἴθουσα ξιφομαχίας ἀλλὰ δὲν ἐξασκεῖται παρὰ μόνο μὲ τοὺς καθηγητάς

Τότε ἡ Χρυσομαλλοῦσα πῆρε ἀπότομα τὴν ἀπόφασί της

—Ποῦ μένει ; ρώτησε.

—Μπουλβὰρ ντὲ Κιοὺ 29 ὅπου ἔχει μιὰ γκαρσονιέρα στὸ πέμπτο πάτωμα νομίζω.

—Ζῆ μόνος του ;

—Ἐντελῶς μόνος. Οὔτε γυναίκο, οὔτε φίλη. Λίγους φίλους ποὺ δὲν τοὺς δέχεται στὸ σπίτι του... Εἶνε ἕνα εἶδος ἀγρίου ποὺ ζῆ ὁλομόναχος, βυθισμένος στὸν πόνο του γιὰ τὴ δολοφονία τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε...

—Ἔ λοιπόν, θὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ. Μπορῶ νὰ πάω ἐκ μέρους σου;

— Βεβαιότατα.

— Τί ξέρει γιὰ σένα;

— Δὲν ξέρει παρὰ μόνον ὅ,τι ἐξεύρησα καλὰ νὰ τοῦ πῶ ἀπάντησεν ὁ Λαντύ. Μπορεὶς νὰ ἔχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Ἐκείνος ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξης εἶνε πιὰ νεκρός...

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ποὺ τὰ μαῦρα της μάτια ἀστράψαν ἀπὸ μίσος, ἀπήντησε:

— Εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ θέλω!

— Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ δώση μιὰ σπαθιὰ μὲ ὅλους τοὺς κανόνες...Θὰ σοῦ στοιχίση ἀκριβά, ἀλλὰ θὰ μείνης εὐχαριστημένη.

★

Ὁ δρόμος τοὺς ἔφερε πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς λίμνης ντὲ Μινίμ.

Εἶχε ξημερώσει πιὰ γιὰ καλὰ γιατὶ ἡ ὥρα εἶχε περάσει γρήγορα χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Τράβηξαν πρὸς τὴν πλατεία Ντωμενιὶλ, ὅπου ἦταν ὁ σταθμὸς τῶν τραμ. Ἐκεῖ ἀνέβηκαν καὶ κάθησαν σὲ δυὸ πλαϊνὲς θέσεις στὸ βάθος.

Ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή, ὁ Λαντὺ δοκίμασε ἀκόμα νὰ μάθη μερικὲς λεπτομέρειες.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῆς τί εἶνε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀπάντησεν ἡ Χρυσομαλλοῦσα

— Μοῦ φαίνεται πως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ μάθω, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ σένα...

—Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι πρόκειται γιὰ μένα;

— Δὲν θάθελες φαντάζομαι νὰ σκοτώσης ἕναν ἄνθρωπο, ἂν δὲν σοῦ ἦτανε τίποτα...

— Εἶσαι τρελλός!

— Βλέπεις, σοβαρὰ... Ἂν ἤξερα κάτι... μουρμούρισε ὁ ἀρχισυμμορίτης ποὺ τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ ζηλοτυπία.

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

— Τότε γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λές;

— Γιατὶ δὲν θέλω! Ἀρκετὰ μιλήσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Ἔπειτα μὲ ὕφος τρυφερό, πρόσθεσε:

— Ἂν ἐποσκειτο γιὰ μένα θἄτον ἄλλο πρᾶγμα, καὶ θὰ τὸ μάθαινες.. Δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ πληρώσω πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο...

— Λοιπὸν μοῦ ὁρκίζεσαι;

— Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μένα... Εἶνε μιὰ ἐκδίκησις ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μάθης.

— Θέλεις νὰ ἐκδικηθῆς αὐτὸν ποὺ θέλεις νὰ σκοτωθῆ;

—Ὄχι, μιὰ γυναίκα...

— Μιὰ γυναίκα;

— Ναί, ποὺ δὲν τὴν ζέρεις... Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλω νὰ σκοτωθῆ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῆ.

— Μιὰ ἀντίζηλος λοιπὸν εἶπεν ὁ Λαντύ. ποὺ τὸν κυρίευε πάλι ἡ ζήλεια του. Ἕνας ἄντρας ποὺ ἀγαπᾶς...

— Λές ἀνοησίες. Ἀφοῦ θέλω νὰ τὸν σκοτώσουν; Μείνε ἥσυχος. Θἄρπεπε νὰ μὲ ἤξερες καλύτερα νομίζω, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶμαι δική σου.

— Δική μου! Ναί εἶσαι δική μου, δὲν λέω ὄχι, ἀλλ' ὑπάρχει κάτι σὲ σένα ποὺ μοῦ διαφεύγει... Ὑπάρχουν στὴ ζωή σου πράγματα ποὺ τὰ ἀγνοῶ... Ὑπάρχει κάτι σὲ σένα ποὺ δὲν μοῦ τὸ ἔχεις δώσει.... κι' αὐτὸ εἶνε ποὺ μὲ κάνει νὰ μὴν εἶμαι ποτὲ ἥσυχος.

—Ἄ τί κουτὸς ποὺ εἶσαι... Ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ!

Καὶ, χωρὶς νὰ τὴ νοιάζη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ τὴν ἐβλεπαν ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἐπλησίασε καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του. Τὸ φιλὶ αὐτό, ποὺ ἐκείνος τῆς τὸ ἀντεπέδωσε μὲ πάθος, ἐπανέφερε τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν καρδιὰ τοῦ ἀρχισυμμορίτη.

★

Ἦταν περίεργος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν γνωρισθῆ οἱ δυό τους.

Ἕνα βράδυ μπῆκε σ' ἕνα κέντρο, τὴν «Καρμανιόλα», μιὰ κοπέλλα τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότητα καὶ ἰδίως τὰ χρυσαφένια μαλλιά, ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι στοὺς πελάτες.

Κανεὶς δὲν τὴν ἤξερε

Δὲν τὴν εἶχανε ἰδῆ ποτὲ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ κέντρα ὅπου συνήθως ἐσύχναζαν. Καιρὸς δὲν θυμόταν νὰ τὴν εἶδε πουθενὰ στὸ Παρίσι, ποὺ ὡς τόσο τὸ ξέρανε καλά.

Συνοδευότανε ἀπὸ ἕναν ἄντρα ψηλὸ μὲ μαλλιὰ μαῦρα κατσαρά, μὲ πρόσωπο ζυρισμένο ἐντελῶς ποὺ τὸ φώτιζαν κατάμαυρα μάτια, πάνω ἀπὸ πυκνὰ φρύδια.

Ἡ περιουσία αὐτοῦ του ἀνθρώπου δὲν ἐμπόδισε τοὺς χορευτὲς νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν πλησιάσουν.

Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς εἶχανε πλησιάσει στὸ τραπεζὶ ὅπου εἶχε καθήσει μὲ τὸ συνοδό της. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι Μωμπλάν, πιὸ θαρραλέος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πλησίασε καὶ ρώτησε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Θὰ χορέψετε, δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς;

— Δὲν ξέρω. ἀπάντησε ἡ ὡραία ἀγνωστη.

— Δὲν φαντάζομαι νἄρθατε γιὰ νὰ παραστήσετε τὴ γαλαρία. ἐπέμεινεν ἐκεῖνος.

— Ναί, ναί... συνεπλήρωσε ἕνας σύντροφός του.

—Ἐξ ἄλλου ἐδῶ ὅσοι ἐρχονται χορεύουν, συνέχισε ὁ Μωμπλάν.

— Δὲν ὑπάρχουν πολλὲς ντάμες, εἶπε ὁ σύντροφός του,ποὺ τὸν ἔλεγαν «Κατσαρό».

—Ἂν ἡ δεσποινὶς δὲν θέλει νὰ χορέψη εἶνε ἐλεύθερη νὰ κάνη ὅπως προτιμάει, παρετήρησε ὁ τρίτος, ποὺ ἦταν ὁ Ζὰν Λαντύ.

—Ἄ, καταλαβαίνω ζᾶναι ἀπὸ ζύλο εἶπε ὁ Μωμπλὰν κυττάζοντας κατάματα τὸν Λαντύ Ἐσὺ γιατὶ ἀνακατεύεσαι;

— Γιατὶ ἔτσι θέλω!

— Κι' ἂν θέλω νὰ χορέψω μαζί της, δὲν θἄσαι σὺ ποὺ θὰ μ' ἐμποδίσης.

Καὶ, λέγοντας αὐτό, ἔπιασε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασί της τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῆ.

Ὁ συνοδὸς τῆς νέας μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ εἶχε σηκωθῆ κι' ἑτοιμαζότανε νὰ ἐπέμβη γιὰ νὰ τὴν προστατεύση, ἀλλ' ἤδη ὁ Ζὰν Λαντὺ εἶχε πιάσει μὲ τόνα χέρι τὸ Μωμπλὰν καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ λαιμό του καί, σφίγγοντάς τον μ' ὅλη του τὴ δύναμι, θέλησε νὰ τὸν ἐξανγκάση ν' ἀφίση τὴν κοπέλλα, ὅταν ὁ Κατσαρὸς τοῦ ρίχτηκε ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό.

Στὴ στιγμὴ τρανγοῦστηκαν ἀπὸ μιὰ ὁμάδα νεαροὺς ποὺ πέσανε πάνω στὸν Λαντύ.

Ὁ ζυρισμένος ἐπωφελήθηκε αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τραβήξη κατὰ μέρος τὴ νέα ποὺ ὁ Μωμπλὰν εἶχε ἀναγκασθῆ ν' ἀφίση.

Ἔνινε πραγματικὴ μάχη.

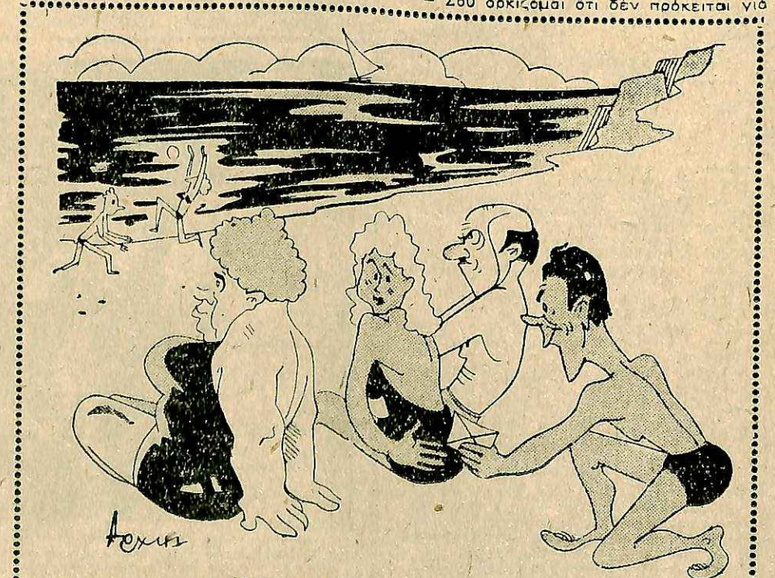
Ἀλλ' ὁ Λαντὺ ἦταν εὐλύγιστος, δυνατὸς καὶ θαρραλέος. Γύρισε τόσο ἀπότομα ὥστε ἀνάγκασε τὸν Κατσαρὸ νὰ τὸν ἀφίση καὶ ρίχτηκε στὸν Μωμπλάν, ἀλλά, καθὼς τοῦ πέσανε οἱ ἄλλοι ἀπάνω, δὲν μπόρεσε νὰ τὸν χτυπήση.

Μαχαίρια ἀστράψανε.

Τότε ἀκούστηκε ζαφνικὰ ἕνα σφύριγμα κι' ἀμέσως ἔπειτα μιὰ φωνή:

— Τρατα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἀπόπειρα διασπάσεως τοῦ... κλοιοῦ.

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

ΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΝΤΑΝΙΕΛ ΛΕΣΥΕ

Ὁ Ἐκδικητής

33ον

— Τὸν Μαρσιὲν κι' ἐσᾶς, Συλβαίν! Θυμᾶσθε ὅτι ὅταν εἶχα ἀποφασίσει νὰ σᾶς παντρευτῶ,παρ' ὅλα τὰ γκρίζα μου μαλλιά, τόκαναν ἐπίσημα διασκέπτοντας τη., καθὼς ἐπιχειροῦσε νὰ μιλήση:

—Ὄχι, μὴ μ' εὐχαριστᾶσετε! Πιστεύετε ὅτι σκέπτομαι μόνο τὴν εὐτυχία μας, τὴν τελεία εὐτυχία τῶν τριῶν μας;... Ὄχι! Σκέπτομαι ἐπίσης καὶ τὸ Σεζενάκ, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ μένα, ποὺ θὰ κατέρρεαν μετὰ τὸ θάνατό μου ἂν δὲν ἄφινα ἕνα διάδοχο. Κάνοντας τὸ Μαρσιέν, ὅπως ἐλπίζω, ἕνα δεύτερο ἐαυτό μου ἐξασφαλίζω τὸ μέλλον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶμαι ὁ ὑπεύθυνος ἀρχηγός τους. Καὶ, μὲ σᾶς, Συλβαίν τοὺς προσφέρω ὅλη τὴ στοργικὴ πρόνοια ποὺ τοὺς πρωϊρίζα.

—Ὤ, κύριε Ροζέ φώναξε ἡ νέα, ἂς μπορούσαμε νὰ γίνουμε ἄξιοί σας, ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς μεγαλοψυχίας σας!...

— Θὰ μοῦ τὰ ἀποδίζετε ἀμέσως, πρόφερε ὁ Μπερτελὲν μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο.

— Μὲ ποιὸν τρόπο...;

— Δείχνοντας πὼς εἴσθε μιὰ γυναίκα γενναία καὶ δυνατή!

Ἡ Συλβαὶν ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της, πῆρε ὑπερήφανο ὕφος καὶ ἀπήντησε μὲ ἀρχαίας ἀμαζόνος.

— Διατάξετε κύριε Ροζέ, εἶπε. Θὰ κάμω ἀδιστάκτα ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ζητήσετε τὴ στιγμὴ αὐτή!

Ὁ Μπερτελὲν ζαναχαμογέλασε.

— Εἴσθε βεβαία; ρώτησε.

— Μάλιστα!

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μπερτελὲν ζαναπῆρε τὴ σοβαρότητά της.

— Θάνητε δυνατή! ἐπανέλαβε κυττάζοντας τὴν κοπέλλα ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς μιὰ πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ ἐσωτερικὰ δωμάτια.

Ἡ Συλβαὶν ἔφερε τὰ χέρια της στὸ στῆθος της. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τρελλά... Τί ἐπρόκειτο νὰ ἰδῆ;... Μήπως ὁ πατέρας της εἶχε κάμει τὴν ἀπονοησία νὰ μιλήση πολὺ γρήγορα;... Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ἡ δικαιοσύνη τὸ ἔγκλημά του, πρὶν αὐτὸς φύγη ἀπ' τὴ Γαλλία. Μήπως κάποια τυχαία σύμπτωσι εἶχε ἐπιτρέψει τὰ πράγματα; Θἄβλεπε τώρα νὰ παρουσιάζεται ὁ Κλὼντ, μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες;

Παρ' ὅλη τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Μπερτελέν, ἔνοιωθε νὰ χάνη τὶς δυνάμεις της.. Στεκόταν ὄρθια, ἀκίνητη, ἀλλὰ τὰ πόδια της λύγιζαν. Κρῦος ἱδρὼς ἔβρεχε τὸ μέτωπό της...

Ὁ ἐργοστασιάρχης ἄνοιξε τὴν πόρτα. Καὶ μπῆκε κάποιος...

Στὴν ἀρχή, ἡ Συλβαὶν εἶδε μόνο μιὰ ἀκαθόριστη σιλουέττα. Ὁ φόβος παρέλυε τὶς αἰσθήσεις της Τὰ μάτια της καρφώθηκαν, γουρλωμένα σ' ἕνα ψηλὸ νέο, χλωμό, ἀδύνατο. ζυρισμένο... Ἦταν ξεσκούφωτος καὶ φοροῦσε ἕνα σκοῦρο κοστούμι. Τὴν κύτταζε κι' ἐκείνος ἀκίνητος. Ἔπειτα ἀπ' τὰ πρῶτα βήματά του μέσα στὸ δωμάτιο, εἶχε μείνει σὰν καρφωμένος στὸ πάτωμα...

Μὰ αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Ἡ Συλβαὶν μουρμούρισε ἐπιτέλους, ἐκστατικά:

— Μαρσιέν!...

Ὁ νέος προχώρησε.

— Μ' ἀναγνωρίζεις, Συλβαίν;.... πρόφερε.

Πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια καὶ κυττάχτηκαν.

Ἐκείνη τὸν ζανάβρισκε ὅπως τὸν ἤξερε, ἀλλὰ πιὸ δευτέρο, πιὸ ἀντρο. Αὐτὸς συλλογιζόταν μόνο πὼς ἡ ἀγαπημένη του εἶχε γίνει ἀκόμη ὡραιότερη...

Ὁ Μπερτελὲν τοὺς κύτταξε, ἀμίλητος. Σκεπτόταν τί ἐκλεινε ἡ σιωπὴ ἐκείνη.... Καὶ καταλάβαινε ὅτι καμμιὰ λέξι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκφράση τὴν ἔντονη συγκίνησί της.

Σκέφθηκε ὅμως ἀκόμη ὅτι ἡ βουθὴ ἐκείνη γοητεία θὰ τελείωνε, ὅτι τὰ χείλη θἄθελαν νὰ δοκιμάσουν τὶς καρδιές, κι' ὅτι τότε αὐτὸς θὰ ἦταν ἕνας ἐνοχλητικὸς μάρτυς. Τοὺς πλησίασε λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε:

— Μαρσιέν, Συλβαίν, σᾶς ἀφίνω... Μὴν κινηθῆτε ἀπὸ δῶ, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη. Χρειάζεται προσοχὴ ἀκόμη, ὡς ὁ τοῦ ἐξασφαλισθῆ ὁ Κλὼντ Ραμερί. Καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ ξαναπροφυλακισθῆτε... Ἴσως μάλιστα νὰ σὲ ξαναστείλουν τότε ἐκεῖ κάτω, ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς δώσουμε τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός σου... Μὴν ἐμφανισθῆς λοιπὸν ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, χωρὶς τὶς προφυλάξεις ποὺ ἔλαβα γιὰ νὰ σὲ φέρω ἐδῶ... Περιμένετε μὲ κι' οἱ δυό, θὰ ξαναγυρίσω... νὰ πάρω τὸ φυλακισμένο μου!

Κι' ὁ Ροζὲ ἀκούμπησε χαμογελῶντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Μαρσιέν.

Ἐκεῖνος νύρισε ζαφνικὰ κι' ἔκαμε μιὰ αὐθόρμητη κίνησι γιὰ νὰ ἁρπάξη τὸ ἄλλο χέρι. Συνάντησε μόνο τὰ ζυλίνα καὶ μετάλλινα δάχτυλά του, μισοκρυμμένα κάτω ἀπ' τὸ μανίκι, κι' ἀποτραβήχτηκε λίγο.

Οἱ δυὸ ἄντρες χλωμιάσαν.

Ἡ Συλβαὶν κατάλαβε. Ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ ψεύτικο χέρι τοῦ Ροζέ.

— Μὴ λυπᾶσθε γιὰ μένα, παιδιά μου, εἶπε γλυκὰ ἐκείνος. Σκεφθῆτε μόνο νὰ δημιουργήσετε πολλὴ εὐτυχία γύρω ἀπ' τὸν ἔρωτά σας!... Πῶτα, γιὰ νὰ σβυστῆ ἀπ' τὴν ψυχὴ κι' ὀνειρεμένη ζωή σας ἡ θλιβερὴ αὐτὴ παρένθεσις... Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν ζεχάση κι' αὐτὸς ποὺ ἦτανε ὁ αἴτιος, ὅταν θὰ ζαναγυρίση κοντά μας!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ τέλος.

◆◆

Γαμπρὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ

Μεταξὺ τῶν... ὑποψηφίων συζύγων τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ, ἦταν κι' ἕνας πλούσιος Ἀμερικανός, ποὺ πῆρε μιὰ μέρα τὸ ἀεροπλάνο καὶ πῆγε στὸ Λονδίνον, γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆ! Φυσικά, ἀπεπέμφθη μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια...

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀποδίδουν τὸ θράσος τοῦ Ἀμερικανοῦ στὴ λαίδη Ἴριδα Μαουνμπάττεν, στενωτάτη συγγενῆ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, ποὺ τὰ ἔχει κάνει κυριολεκτικῶς θάλασσα στὴν Ἀμερική.

"Ὅπως γράψαμε καὶ ἀλλοτε, ἡ λαίδη Μαουνμπάττεν διευθύνει μιὰ σχολὴ χοροῦ στὴ Βασιγκτώνα καὶ τελευταία δέχθηκε νὰ φιγουράρη στὶς διαφημίσεις μιᾶς μάρκας σαπουνιῶν καὶ ἑνὸς ἐργοστασίου ποὺ κατασκευάζει τσίκλες, παρὰ τὰ διαδήματα καὶ τὶς συστάσεις τοῦ Ἄγγλου πεσδευτοῦ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἀποτέλεσμα ὅλων ἦταν τὸ ἐξωφρενικὸ διάβημα τοῦ ὑποψηφίου Ἀμερικανοῦ γαμπροῦ, ποὺ φαντάσθηκε, ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται κι' ὅλα εἶνε δυνατὰ στὴν Ἀγγλία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η «προδοσία»

Γυρίζοντας στό σπίτι της, τό βράδυ έκείνο τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1793 ἡ γνωστή τραγουδίστρια Λίζα Σαρμέ ἀπόρησε βλέποντας τήν ταραχή της καμαριέρας της, τῆς κ.ελῆς κι' ἁπλοϊκῆς Σελέστ. Τή ρώτησε τί τῆς συνέβαινε, κι' ἐκείνη μουρμούρισε κοκκινίζοντας :

—Ὁ κόμης ντέ Γκαγιάν γύρισε ἀπ' τήν Ἑλβετία !

Τρελλή ἀπ' τή χαρά της, ἡ Λίζα ὥρμησε στό σαλόνι καί ρίχτηκε στήν ἀγκαλιά τοῦ λατρευτοῦ της Ροζέ. Τόν εἶχε γνωρίσει ποιν ἀπό 5 χρόνια, ἀλλά τό 1791, ὕστερα ἀπό τήν Ἐπανάσταση τόν εἶχε ἰδῆ μ' ἀπελπισία νά μεταναστεύη στήν Ἑλβετία.

Τώρα τόν κύτταζε, ἀνήσυχη καί θαμπωμένη. Ὁ Ροζέ εἶχε ἔρθει ἀπ' τήν Ἑλβετία μεταμφιεσμένος κι' ἐφοδιασμένος μέ πλαστό διαβατήριο, ὡς πάστωρ καλβινιστής πού ἐπιθυμοῦσε δῆθεν νά μελετήση τούς δημοκρατικούς θεσμούς. Μετά τήν πρώτη χαρά της, ἡ Λίζα τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι ὁ νόμος τιμωροῦσε μέ θάνατο τήν κρυφή ἐπιστροφή τῶν «ἐμιγκρέ».

—Κινδυνεύει ἡ ζωή σου, Ροζέ ! πρόσθεσε μέ ἀγωνία.

Ὁ κόμης χαμογέλασε μ' ἀφροντισιά.

—Δέν μποροῦσα πιά νά ζήσω μακρυά σου, γλυκειά μου ! ἀπάντησε.

Ἄρχισε ἔτσι μιά ζωή ἀγωνίας γιά τή Λίζα. Ὁ Ροζέ δέν ἔβγαινε ἔξω σχεδόν καθόλου. Ἡ πιστή Σελέστ δέν θά τόν πρόδιδε ποτέ, οὔτε γιά ὅλους τούς θησαυρούς τοῦ κόσμου Ὅστόσο ἡ Λίζα ἔτρεμε σύγκορμη, κάθε φορά πού ἔβλεπε νά περνάη κάτω ἀπ' τό παράθυρό της τό κάρρο μέ τούς καταδίκους γιά τή λαιμητόμο. Ὁ τρόμος της γιά τή ζωή τοῦ Ροζέ γινόταν ἕνα μαρτύριο διαρκῶς πιό ἀφόρητο.... Ἔνοιωθε ἀόριστα τόν κίνδυνο νά πλησιάζη. Τήν ἀνησυχοῦσε προπάντων ἕνας ὕποπτος τύπος πού εἶχε ἐγκατασταθῆ στό πάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ της : Λεγόταν Μπρυσάρ καί παρουσιαζόταν ὡς βαλσαμωτής οἰκιακῶν ζώων. Ἀγκάλιαζε ἀδιάντροπα ἀπ' τή μέση τή Σελέστ, στή μισοσκοτεινή σκάλα καί προσπαθοῦσε ν' ἀποχτήση οἰκειότητα μαζί της.

Ἡ Λίζα ἱκέτευσε γιά μιά ἀκόμη φορά τό Ροζέ νά φύγη.

—Μά, λατρευτή μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἡ ζωή χωρίς ἐσένα θάταν ἄσκοπη κι' ἀδειανή γιά μένα.

Ἀφοῦ πάλεψε πολύ μέ τόν ἑαυτό της, ἡ Λίζα μετακειρίσθηκε ἕνα ἄλλο ἐπικείρημα :

—Δέν ἐσκέφθηκες ποτέ, εἶπε ἀπότομα ὅτι ἐκθέτεις κι' ἐμένα σέ κίνδυνο ;

—Δέν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν ὅπως ἔλεγε ἡ ρομάντζα πού τραγουδοῦσες ὅταν γνωριστήκαμε ; θυμᾶσαι;.. «Ὁ ἔρως μας θά κρατήση ὡς τό θάνατο κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτόν..».

—Μήν ἀνακατεύης τά ρωμαντικά τραγούδια μέ τή σημερινή πραγματικότητα !

Ἔπειτα ἀπ' τή φράση της αὐτή, πού τόν ἄφισε ἔκπληκτο καί πληγωμένο, ἄρχισε νά γίνεται κάθε μέρα πιό ἀπότομη, πιό πικρόχολη. Ἔδειχνε ἕναν ἀπίστευτο ἐγωϊσμό. Ὁ Ροζέ τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα φαινομενικό φλέγμα κρύβοντας τό σπαραγμό τῆς ψυχῆς του.

Ἕνα βράδυ, ἡ Λίζα εἶχε βγῆ ἔξω γιά μιά ὥρα. Στό γυρισμό μίλησε κρυφά πολλή ὥρα μέ τή Σελέστ. Ἡ καμαριέρα μπῆκε κατόπιν στό δωμάτιο τοῦ κόμητος, κατάκλωμη κι' ἀναστατωμένη, καί τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα :

—Πρέπει νά φύγετε ἀμέσως ! τώρα πού λείπει αὐτός ὁ φρικτός Μπρυσάρ. Ἀλλοίως θά σᾶς συλλάβουν ! Ἡ κυρία Λίζα φοβήθηκε γιά τή ζωή της... καί σᾶς κατήγγειλε σήμερα στήν Ἐπιτροπή γενικῆς ἀσφαλείας. Τῆς ὑποσχέθηκαν γι' ἀντάλλαγμα νά μή τήν ἐνοχλήσουν.... Μοῦ τά εἶπε ὅλα ἡ ἴδια....

Ὁ Ροζέ τινάχθηκε ὄρθιος καί μπῆκε στή διπλανή κάμαρα τῆς Λίζας. Τή βρῆκε ὄρθια, φυχρή ἀτάραχη καί τῆς φώναξε μέ σφιγμένα δόντια :

—Ὀρθήθηκες γιά τή ζωή σου !.... Τί μεγάλη ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη σου !....

Ἄλλος στή θέσι μου θά σέ χαστούκιζε. Ἐνῶ ἀρκοῦμαι νά σέ περιφρονήσω !

Βγῆκε, χτυπῶντας πίσω του τήν πόρτα. Σέ μερικά λεπτά, εἶχε φύγει ἀπ' τό σπίτι. Μέ τή βοήθεια ἑνός φίλου, κατώρθωσε νά ἐγκαταλείψη τό Παρίσι καί νά σώση τή ζωή του.

Ἐνώθηκε μέ τά στρατεύματα πού πολεμοῦσαν στή Βανδέα κατά τῆς Δημοκρατίας. Ἔλαβε μέρος στίς μάχες, ἀναζητῶντας τό θάνατο. Ἡ καρδιά του ἔσταζε αἷμα. Ὁ ἔρως του εἶχε λερωθῆ, εἶχε προδοθῆ, εἶχε χαθῆ γιά πάντα. Τόν εἶχε ἀντικαταστήσει τό μῖσος, ὁ πόνος....

Μετά τήν ἥττα τῶν Βανδεανῶν, κατώρθωσε νά φτάση στήν ἀκτή, νά ἐπιβιβασθῆ σέ μιά φαρόβαρκα καί νά περάση στήν Ἀγγλία.

Ἔζησε ἐκεῖ θλιμμένα ἀποφεύγοντας τίς γυναῖκες καί τόν ἔρωτα.

Ἡ τρομοκρατία τελείωσε στή Γαλλία. Μά ὁ Ροζέ ἔμενε πάντα προγεγραμμένος, ἐξόριστος.

Ἕνα βράδυ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1795 σέ μιά συγκέντρωσι συνάντησε τήν παληά φίλη τῆς μητέρας του βαρώνη ντέ Ρεβάρ. Εἶχε μόλις φτάσει ἀπ' τή Γλασκώβη.

—Τί τράβηξα, ἀγαπητέ μου κόμη !.... εἶπε στό Ροζέ. Ἐμεινα 10 μῆνες στή φυλακή στό Παρίσι. Μ' εἶχαν ξεχάσει ἐκεῖ, σάν ἀζήτητο ἐμπόρευμα. Τέλος, κατάφερα νά δρασκελεύσω καί νά φύγω γιά τή Σκωτία....

»Βλέπω ὅτι μένετε πάντα ὥμορφος ἄντρας ἀγαπητέ μου, παρ' ὅλο τό καλό ὕφος πού ἔχετε πάρει. Ἄ μπορεῖτε νά καυχηθῆτε ὅτι γεννήσατε ἕνα θάρρος ὑπεράνθρωπο σέ μιά γυναίκα πού σᾶς λάτρευε... Ἔννοῶ τή Λίζα Σαρμέ.... Μή μέ κυττᾶτε ἔτσι ! Ναί, ἦταν κι' αὐτή κλεισμένη στήν ἴδια φυλακή μέ μένα. Ὅταν ἔμαθε ὅτι σᾶς γνώριζα ἀπό μικρό παιδί, μοῦ ἐμπιστεύθηκε τό μυστικό της. Εἶχε θελήσει νά σᾶς σώση, μέ κάθε θυσία. Ὑποπτευόταν τό Μπρυσάρ τό βαλσαμωτή, πού εἶχε ἐπιχειρήσει νά πάρη λόγια ἀπ' τή Σελέστ.... Γιά νά σᾶς ἀναγκάση λοιπόν νά τήν ἐγκαταλείψετε κατέφυγε στό σκληρότερο μέσον ἔστω κι' ἂν θάκανε ἔτσι πιό ἀγάπη σας : Εἶπε ψέμματα ὅτι σᾶς εἶχε καταγγείλει !

Τήν βρίσατε τότε ὅπως προέβλεπε, ἀλλά φύγατε, ὅπως εὐκόταν.... Τό ἄλλο πρωΐ τή συνέλαβαν. Ὁ Μπρυσάρ ἦταν κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας... Ἔτσι ἡ καλή σας φίλη φυλακίσθηκε καί...

Ἡ βαρώνη σταμάτησε. διστάζοντας.

—Πέθανε ; μουρμούρισε σβυσμένα ὁ Ροζέ.

—Ναί. Ὁ χειμῶνας ἦταν δριμύς. Ὅταν τήν ἔπιασαν φορουσε μόνο μιά ρόμπα καί δέν τῆς ἐπέτρεψαν νά πάρη ἄλλο ροῦχο. Κρυολόγησε ἀσχημα καί σέ λίγες μέρες ξεψύχησε, προφέροντας στό φυχομάχημά της τό λόγια μιᾶς ρομάντζας...

—Ξέρω : «Ὁ ἔρως μας θά κρατήση ὡς τό θάνατο, κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτόν...».

Ὁ μονοδικος πόθος του Ροζέ ἦταν πιά νά πάη νά βρῆ τήν ἡρωΐδα τῆς ἀγάπης, πού εἶχε θυσιασθῆ γι' αὐτόν. Τόν Ἰούλιο ἐπέμεινε νά λάβη μέρος σέ μιά ριψοκίνδυνη ἐπιχείρησι ἀ. ποβάσεως στήν Γαλλία. Καί βρῆκε τό θάνατο στήν ἀκρογιαλιά τοῦ Κιμπερόν.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΜΑΡΕΝΙ

Γιά τήν γυναῖκα καί τόν ἔρωτα

★ Στόν ἔρωτα ἡ ἐνάρετη γυναίκα λέει: "Ὀχι. Ἡ περιπαθής λέει: Ναί. Ἡ ἰδιότροπη: Ναί καί ὀχι. Κι' ἡ φιλάρεσκη οὔτε ναί οὔτε ὀχι.

Κ. ΜΠΕΡΝΑΡ

★ Γιά μιά λεπτή γυναίκα, ἡ θελκτικωτέρα ἐρωτική ἐξομολόγησις εἶνε ἡ ἀμηχανία ἑνός πνευματώδους ἀνδρός.

ΛΑΤΕΝΑ

★ Ἀγαπᾶμε συνήθως τίς ὡραίες γυναῖκες ἀπό κλίσι, τίς ἀσχημες ἀπό συμφέρον καί τίς ἐνάρετες ἀπό ὑπολογισμό.

ΑΜΛΩ

★ Οἱ γυναῖκες ξέρουν, πολύ καλά νά κολακεύουν τά μικρά πάθη καί τά μικροσυμφέροντα. Κατέχουν δέ τήν τέχνη αὐτή γιατί πάντοτε σ' αὐτά περιορίζονται.

ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΣΠΕΡ

★ Οἱ μικρές κοπέλλες ξεγελιῶνται μέ κούκλες καί οἱ μενάλες μέ ὅρκους.

Α. ΡΙΚΑΡ

★ Δέν ὑπάρχει γλυκύτερο πράγμα ἀπ' τόν ἔρωτα, ἀλλά οὔτε καί πικρότερο. Εἶνε μέλι καί δηλητήριο συνχρόνως.

ΠΛΑΤΙΝΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ;

Τό μυστικό τοῦ Κόναν Ντόϋλ

Ποιός δέν ξέρει τό Σέρλοκ Χολμς, τόν ἀπαθή καί λιγομίλητο ντετέκτιβ μέ τήν πιπα, γνήσιο τύπο Ἐγγλέζου; Γιοσες γενεές παιδιῶν κι' ἐφήβων ὀνειρεύθηκαν νά του μοιάσουν, ν' ἀποκαλύψουν ὅπως ἐκεῖνος μυστηριῶδη ἐγκλήματα καί σατανικούς δολοφόνους, μέ μιά ἐνδειξι πού ξέφυγε ἀπ' το ματι τῆς ἐπισημης ἀστυνομίας.

— Δεῖχτε μας τό σπίτι του Σέρλοκ Χόλμς... εἶπαν κάποτε στόν ὁδηγό τους μερικοί Ἄγγλοι ἐπαρχιῶτες μαθητάι πού εἶχαν ἐπισκεφθῆ το Λονδίνο.

Ἤτ.ι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ ἀγαπημένος τους ἥρως ὑπηρξε πραγματικά !

Ἀπεναντίας κανείς δέν σκεπτόταν τόν Κόναν Ντόϋλ, τό δημιουργό του ὡς τό ἔτος 1894, ὁπότε ὁ Ντουλ βαρεθηκε πιά νά γράφη ἀστυνομικες περιπέτειες τοῦ ἰδιου εἰδους καί πηρε την ἡρωϊκή ἀποφασι νά σκοτώση τόν Χολμς. Ἀμέσως ζέσπασε θύελλα διαμαρτυριῶν Κι' ἔτσι οἱ ἐνδιαφερομενοι θυμήθηκαν ἀναγκαστικά τήν ὑπαρξι τοῦ Κόναν Ντόϋλ, Τοῦ ἔστειλαν, λοιπόν χιλιάδες γράμματα. Οἱ ἐκδότες τοῦ ἔκαναν δελεαστικές προσφορές, ὑπο τόν ὅρον νά διατηρήση στή ζωή τόν ἥρωά του.

Κι' ὁ συγγραφεας, νικημένος ἀπ τήν τόση ζωτικοτητα τοῦ δημιουργήματός του ἀναγκάσθηκε ν' ἀναστήση το Χόλμς! Κι εἶπε τότε, μ' ἕνα μελαγχολικο χαμόγελο, στούς δικούς του:

— Προπάντων ὁταν πεθάνω μή τυχόν χαράξετε στόν τάφο μου: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ δημιουργός τοῦ Σέρλοκ Χόλμς»!...

Ἡ «Ἐφημεριδα τῆς Μπαϊκερ Στρητ», πού ἐξοκολουθεῖ νά ἐκδίδεται στό Λονδίνον, ἔχει πάρει τήν ὀνομασία της ἀπ τό δρόμο ὅπου ὑποτίθεται ὅτι κατοικοῦσε ὁ Χόλμς δημοσιεύει δέ μελέτες σχετικές μέ τά διηγήματα καί τά μυθιστορήματα τοῦ Ντόϋλ.

Ἕνα πρόβλημα ἀπασχολεῖ, τόσο τούς συνδρομητάς αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος, ὅσο καί τούς ὑπόλοιπους Ἀγγλους: Ποιός ἦταν ὁ ἀληθινός Σέρλοκ Χόλμς; Ποιός ἐνέπνευσε δηλαδή αὐτόν τόν τυπο στό Ντόϋλ;

Σύμφωνα μέ μιά ἐκδοχή, τό πρότυπο τοῦ Χόλμς ἦταν ὁ δόκτωρ Γιόζεφ Μπέλ, κοινωνητής τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἐδιμβούργου, ὅπου εἶχε σπουδάσει στά νειᾶτα του ὁ μέλλων συγγραφεύς. Τραυματισμένοι οἱ περισσότεροι, τυφλωμένοι ἀπό τούς καπνούς καί ζαλισμένοι ἀπό τίς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, εἶχαν κατορθώσει, ὡστόσο νά φτάσουν ὡς ἐπάνω.

Ἦσαν 600 περίπου.

Οἱ ὑπόλοιποι 1200 βρισκόνταν θαμμένοι σέ βάθος πεντακοσίων καί πλέον μέτρων.

Κατά τό βράδυ, ἕνας μηχανικός ἐμφανίσθηκε στό ἄνοιγμα μιᾶς στοᾶς. Μόλις ἀνέπνεε. Ὅταν συνῆσθε, εἶπε:

—Ὅλο τό ἀνθρακωρυχεῖο ἔχει μεταβληθῆ σέ μιά κόλασι φλογῶν. Ἡ φωτιά μεταδόθηκε ἀπό τά ξύλινα στηρίγματα τῶν στοῶν. Τά περισσότερα φόρτα ἔχουν καλυφθῆ ἀπό γώματα καί πέτρες. Ὡστόσο, πολλοί ἀπό τούς ἀνθρακωρύχους ζοῦν ἀκόμα. Ἄκουσα χτυπήματα στούς ἀγωνούς τοῦ νεροῦ καί φωνές...

Στό ἀναμεταξύ, εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἐργασίες τῆς διασώσεως.

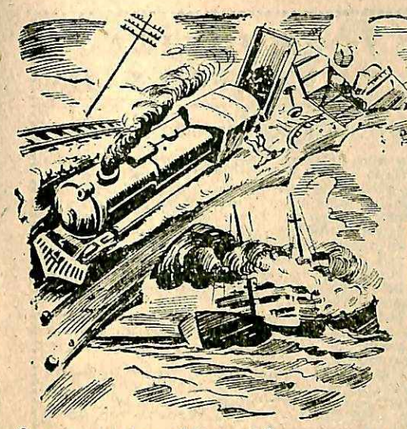
Ἀλλά τά συνεργεῖα πού κατώρθωσαν νά κατεβοῦν στό ἐσωτερικό τοῦ ἀνθρακωρυχείου, μόνον πτώματα συναντοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πολλοί ἀπό τούς ἐργάτες εἶχαν πεθάνει ἀπό ἀσφυξία. Ἄλλοι εἶχαν χτυπηθῆ ἀπό πέτρες, πού τούς εἶχαν ἀνοίξει τό κεφάλι ἤ εἶχαν πλακωθῆ κάτω ἀπό ὄγκους γωμάτων. Μερικοί εἶχαν διαμελισθῆ καί τά κομμάτια τους εἶχαν σκορπισθῆ σ' ὅλες τίς διευθύνσεις...

Τό θέαμα ἦταν τραγικό.

Καί, ἔξω ὅμως ἀπό τό ἀνθρακωρυχεῖο ξετυλιγόταν ἄλλη τραγωδία.

Τρεῖς περίπου χιλιάδες γυναῖκες καί παιδιά, ουρλιάζοντας ἀπό τήν ἀπελπισία καί τόν πόνο, προσπαθοῦσαν ν' ἀναγνωρίσουν τούς δικούς τους στά πτώματα πού οἱ ἐργάτες τῶν συνεργείων ἔβγαζαν ἔξω.

Ὅλη ἡ προσπάθεια εἶχε συγκεντρωθῆ

Θαμμένοι μέσα σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο

10 Μαρτίου 1906. Χίλιοι ὀκτακόσιοι ἐργάτες βρίσκονταν μέσα στά ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Κουριέρ. Ἀπ' αὐτούς, οἱ 1900 — ὅπως ὅλοι πίστευαν — δέν ἐπρόκειτο νά ξαναΐδοῦν τό φῶς τῆς ἡμέρας.

Κατά τίς ὀ και 30', μιά δυνατή ἔκρηξις συγκλόνισε ξαφνικά τό ἀνθρακωρυχεῖο. Ἀλλ' οἱ μηχανικοί δέν ἀνησύχησαν καί πολύ. Γιατί ἤξεραν πῶς ἀπό μερικές ἡμέρες τώρα εἶχε πιάσει φωτιά στό ὑπ' ἀριθ. 3 φρέαρ. Τό εἶχαν ἀπομονώσει, ὅμως καί ἦσαν βέβαιοι πῶς ἡ φωτιά δέν μποροῦσε νά μεταδοθῆ καί στίς ἄλλες στοές.

Ἀλλά μερικά λεπτά ἀργότερα, ἀκούσθηκε καί δεύτερη ἔκρηξις κι' ἐπειτα τρίτη.

Ὅταν οἱ μηχανικοί ἔφτασαν στό ἀνοιγμα τῶν στοῶν, εἶδαν πῶς ἦταν ἀδύνατον νά προοχωρήσουν περισσότερο. Ἕνας πυκνός ὁλόμαυρος καπνός ἔβγαινε ἀπό ἐκεῖ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτό τόν καπνό ἐκινοῦντο μερικά φαντάσματα. Ἦσαν οἱ ἐργάτες πού ἐργάζονταν στά λιγώτερο βαθειά φρέατα. Τραυματισμένοι οἱ περισσότεροι, τυφλωμένοι ἀπό τούς καπνούς καί ζαλισμένοι ἀπό τίς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, εἶχαν κατορθώσει, ὡστόσο νά φτάσουν ὡς ἐπάνω.

Ἦσαν 600 περίπου.

Οἱ ὑπόλοιποι 1200 βρισκόνταν θαμμένοι σέ βάθος πεντακοσίων καί πλέον μέτρων.

Κατά τό βράδυ, ἕνας μηχανικός ἐμφανίσθηκε στό ἀνοιγμα μιᾶς στοᾶς. Μόλις ἀνέπνεε. Ὅταν συνῆσθε, εἶπε:

—Ὅλο τό ἀνθρακωρυχεῖο ἔχει μεταβληθῆ σέ μιά κόλασι φλογῶν. Ἡ φωτιά μεταδόθηκε ἀπό τά ξύλινα στηρίγματα τῶν στοῶν. Τά περισσότερα φόρτα ἔχουν καλυφθῆ ἀπό γώματα καί πέτρες. Ὡστόσο, πολλοί ἀπό τούς ἀνθρακωρύχους ζοῦν ἀκόμα. Ἄκουσα χτυπήματα στούς ἀγωνούς τοῦ νεροῦ καί φωνές...

Στό ἀναμεταξύ, εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἐργασίες τῆς διασώσεως.

Ἀλλά τά συνεργεῖα πού κατώρθωσαν νά κατεβοῦν στό ἐσωτερικό τοῦ ἀνθρακωρυχείου, μόνον πτώματα συναντοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πολλοί ἀπό τούς ἐργάτες εἶχαν πεθάνει ἀπό ἀσφυξία. Ἄλλοι εἶχαν χτυπηθῆ ἀπό πέτρες, πού τούς εἶχαν ἀνοίξει τό κεφάλι ἤ εἶχαν πλακωθῆ κάτω ἀπό ὄγκους γωμάτων. Μερικοί εἶχαν διαμελισθῆ καί τά κομμάτια τους εἶχαν σκορπισθῆ σ' ὅλες τίς διευθύνσεις...

Τό θέαμα ἦταν τραγικό.

Καί, ἔξω ὅμως ἀπό τό ἀνθρακωρυχεῖο ξετυλιγόταν ἄλλη τραγωδία.

Τρεῖς περίπου χιλιάδες γυναῖκες καί παιδιά, ουρλιάζοντας ἀπό τήν ἀπελπισία καί τόν πόνο, προσπαθοῦσαν ν' ἀναγνωρίσουν τούς δικούς τους στά πτώματα πού οἱ ἐργάτες τῶν συνεργείων ἔβγαζαν ἔξω.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ καταστροφές

Ὅλη ἡ προσπάθεια εἶχε συγκεντρωθῆ τώρα στήν ἐξαγωγή αὐτῶν τῶν πτωμάτων καί τόν ἐνταφιασμό τους. Γιατί κανείς δέν πίστευε πῶς ἦταν δυνατόν νά βρίσκωνται ζωντανοί ἐργάτες μέσα στό φλεγόμενο ἀνθρακωρυχεῖο. Μόνο ἕνας μηχανικός, ὁ Φράνσις Λώρ, ὑποστήριζε τό ἀντίθετο.

Ἀλλά κανείς δέν τόν ἄκουγε. Γιατί ὅλοι πίστευαν πῶς ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει μέσα στίς στοές θάπρεπε νάκουν πεθάνει ἀπό πολλές μέρες τώρα.

Κι' ὡστόσο, ἐκεῖνος πού εἶχε δίκηο ἦταν ὁ Φράνσις Λώρ.

Στίς 28 Μαρτίου, δεκαοχτώ ἡμέρες δηλαδή ἀπό τήν ἡμέρα τῆς καταστροφῆς, οἱ ἐργάτες ἑνός συνεργείου εἶδαν δεκάξη ἀνθρώπινους σκελετούς νά προοχωροῦν πρός τά μέρος τους ἀπό τό βάθος ἑνός σκοτεινοῦ διαδρόμου.

Μόλις μποροῦσαν νά σταθοῦν στά πόδια τους. Καί ὅμως ἦσαν ζωντανοί.

Ἐπί κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων βοισκόταν ἕνας ἐπιστάτης, ὀνόματι Ἐρρίκος Νεμύ. Σ' αὐτόν ὀφείλαν τή σωτηρία τους καί οἱ ἄλλοι.

— Μόλις ἀκούσθηκε ἡ ἔκρηξις, ἀφηγήθηκε ὁ Νεμύ, βρισκόμουν στό βάθος ἑνός φρέατος. Φώναξα ἀμέσως σ' ἐκείνους πού ἦσαν μαζί μου νά μ' ἀκολουθήσουν ἐπάνω. Ἀλλά μιά καινούργια ἔκρηξις μάς διεσκόρπισε. Ἐγώ εἶχα σκεπασθῆ ἀπό χώματα. Ὅταν πέρασε, ὅμως, ἡ πώτη συγκίνησις, κατάλαβα πῶς ἤμουν ἀκόμη ζωντανός. Σηκώθηκα τότε καί σέ λίγο συγκέντρωσα γύρω μου δεκατρεῖς ἄλλους ἐργάτες πού ζοῦσαν ἀκόμη. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς βρισκόταν καί ὁ Φράνσουά Πρυδό. Ὁ γυιός του Μισέλ ἐργαζόταν μαζί του. Ἦταν ἕνα παιδάκι μόλις δεκαπέντε χρόνων. Ἀλλά τώρα εἶνε νταῆς καί ὁ πατέρας του, ἦταν ἀπαρηγόρητος. Ξεγνώντας τήν κατάστασί μας, ἀρχίσαμε τότε νά ψάχνωμε γιά τήν ἀνεύρεσι τοῦ Μισέλ. Καί ἡ τύχη τέλος μάς βοήθησε. Τόν ἀνακαλύψαμε κάτω ἀπό ἕνα σωρό μέ γώματα. Ἦταν τραυματισμένος, ἀλλ' ὄχι σοβαρά. Ἔπειτα ἀρχισε ἡ τραγική ὀδύσσειά μας ἀνάμεσα στούς σκοτεινούς διαδρόμους καί τίς στοές. Εὐτυχῶς κατορθώσαμε ν' ἀποφακυνθοῦμε ἀπό τό μέρος ὅπου ἁπλωνόταν ἡ φωτιά. Ἀλλ' οἱ κίνδυνοι μᾶς ἔπιναν. Καί δέν εἴναμε οὔτε τοσοῦμα, οὔτε νεροί... Ὡστόσο προχωροῦσαμε πάντα. Σιγά - σιγά, οἱ φωτιές περιορίζονταν. Καταλαβαίναμε ὅτι εἶναν ἀρχίσει τό ἔργον τῆς διασώσεως. Ἀλλά ποός ποιό μέρος ἔπρεπε νά διευθυνθοῦμε;... Κανείς μας δέν ἤξερε τό πλήσιο σχέδιο τοῦ ἀνθρακωρυνείου. Καί σερνόμαστε λαχανιασμένοι μέσα στό λαβύρινθο τῶν διαδρόμων του. Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπό μερικές ἡμέρες — δέν ἔξερω πόσες ἀκριβῶς — βρήκαμε μιά ὑπόγεια ἀποθήκη, ὅπου ὑπῆρχαν μερικοί σωροί ἀπό καρότα καί λίγο νερό. Τά καρότα αὐτά μάς ἔσωσαν ἀπό τό θάνατο ὡς τή στιγμή πού κατωρθώσαμε νά βροῦμε μιά σκισμάδα ἀνάμεσα στό βράχια. Γεφνώντας ἀπ' αὐτή τή σχισμάδα. Βγήκαμε σ' ἕνα διάδρομο, πού ἔφερνε στίς ἐξωτερικές στοές. Ἐκεῖ βρήκαμε τό συνεργεῖο...

Ἡ καταστροφή τῆς Κουριέρ προκάλεσε τεράστια ἀναστάτωσι στή Γαλλία. Ὁ λαός εἶχε ἐξεγερθῆ καί ἡ τάξις εἶχε διασαλευθῆ ὄχι μόνον στό Παρίσι, ἀλλά καί σέ πολλές ἐπαρχίες. Ἡ κυβέρνησις ἀναγκάσθηκε τότε νά ἐπιβάλη τό στρατιωτικό νόμο. Ἀλλά καί πάλι χρειάσθηκαν τέσσερες περίπου μῆνες, ὡς πού νά ἠρεμήσουν τά πνεύματα καί νά παραμερισθῆ ἀπό τήν ἐπικαιρότητα ἡ φοικτή τραγωδία.

Γιατί ὅλος ὁ λαός ἦταν ἔξω φρενῶν γιά τήν τορμερή καταστροφή, τήν ὁποία ἀπέδιδε στούς διευθυντάς καί τούς μηχανικούς τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

Μά ὅπως ἀποδείχθηκε κατόπιν, τό τορμερό δυστύχημα ἦταν μοιραῖο, δέν εὐθυνόταν κανείς γι' αὐτό.

◆◆

Ἀπαγορεύεται ἡ ξυπολησιά!

Οἱ πολυάριθμοι φαράδες τῆς Λισσαβῶνος συνήθιζαν ἀνέκαθεν νά κυκλοφοροῦν στούς δρόμους ξυπόλητοι. Πρό 5 ἐτῶν ὅμως, ἕνας νόμος τοῦ προέδρου Σαλαζάρ τούς ἐπέβαλε νά φοροῦν παπούτσια. Ὁ σκοπός τοῦ νόμου αὐτοῦ ἦταν τριπλός: 1) Ὑγιεινός, γιατί τά ξυπόλητα πόδια λερώνονται γρήγορα. 2) Προπαγανδιστικός, γιατί οἱ ξυπόλητοι Πορτογάλοι ἔδιναν στούς ξένους μιά ἐντύπωσι ἀθλιότητος καί φτώχειας τῆς χώρας. 3) Οἰκονομικός, γιατί ἡ Πορτογαλία εἶχε ἐφαρμόσει τήν «κλειστή οἰκονομία» κι' ἡ Κυβέρνησίς εἶχε ἱδρύσει ἕνα ἐργοστάσιο παπουτσιῶν, πού ἡ παραγωγή του ἔπρεπε ν' ἀπορροφηθῆ ὁπωσδήποτε. Δέν ἦταν ὅμως τόσο εὔκολο νά ξεριζωθῆ μιά παληά συνήθεια. Ἀφοῦ λοιπόν ὁ νόμος ἐφαρμόσθηκε ἐπί μερικές βδομάδες, ἔπειτα οἱ φαράδες ξαναγύρισαν στήν ξυπολησιά. οἱ ἀστυνομικοί βαρέθηκαν νά κυνηγοῦν τούς παραβάτες κι' ἡ σχετική ἀπαγόρευσις ἀτόνησε. Τώρα μιά κυβερνητική διαταγή ὑπενθύμισε στήν ἀστυνομία τήν ὕπαρξι τοῦ νόμου αὐτοῦ κι' ἀπαίτησε τήν ἐφαρμογή του, τονίζοντας μάλιστα στούς ἀστυνομικούς ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ φαράδες κερδίζουν πολύ περισσότερα ἀπ' αὐτούς δέν ὑπάρχει κανείς λόγος νά μή φοροῦν καί νά μή γαλοῦν παπούτσια!...

Πολλοί ἀπ' τούς ἐργάτες εἶχαν πεθάνει ἀπό ἀσφυξία

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΖΕΥΣ
καὶ οἱ δορυφόροι του

Ἕνα «νέο» ἄστρο, ποὺ θὰ ἐνηλικιωθῇ, ὅταν ἡ Γῆ μας ἀρχίσῃ νὰ πεθαίνῃ

Ἡ Γῆ ἔχει ἕνα μόνο δορυφόρο καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσωμε ὅτι, μιὰ μέρα, ὁ πλανήτης μας θὰ συγκρουσθῇ μὲ τὴ Σελήνη. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὸν Δία. Μεγαλύτερος κατὰ 1279 φορὲς ἀπὸ τὴ Γῆ μας περιβάλλεται ἀπὸ ἑπτὰ δορυφόρους καὶ ἴσως περισσοτέρους. (Ἡ «περιοχή» του δὲν ἔχει ἐξερευνηθῇ ἐντελῶς) ποὺ θὰ συγκρουσθοῦν ἀναπόφευκτα μιὰ μέρα μεταξύ των, γιατὶ ὅλα δείχνουν πὼς θὰ βρεθοῦν κάποτε πάνω στὴν ἴδια τροχιά. Ἡ ζωὴ τῶν μικρῶν αὐτῶν κόσμων θὰ εἶνε, λοιπόν, πολὺ σύντομη.

Ὁ Ζεὺς ἀπασχόλησε πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοὺς ἀστρονόμους, ποὺ ἔκαμαν σημαντικὲς ἀνακαλύψεις πάνω σ' αὐτόν.

Ἂν κυττάξωμε αὐτὸ τὸν γιγαντιαῖο πλανήτη μ' ἕνα τηλεσκόπιο, θὰ ἰδοῦμε μιὰ πεπλατυσμένη σφαῖρα ποὺ αὐλακώνεται ἀπὸ μεγάλες ἔγγωμες ταινίες καὶ ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ τέσσερες δορυφόρους. Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἄστρα ἀκολουθοῦν στὴν περιστροφή τους τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ πλανήτου καὶ γι' αὐτὸ παθαίνουν συχνὰ ἐκλείψεις. Οἱ ὧρες αὐτῶν τῶν ἐκλείψεων εἶνε πάντοτε οἱ ἴδιες. Σὲ τρόπο ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος «οὐρανίου χρονομέτρου». Ἐξαιρετικῆς ἀκριβείας, γιὰ τὸν ἀστρονόμο ποὺ θὰ τὶς παρατηρήσῃ.

Ὁ Ζεὺς περιβάλλεται διαρκῶς ἀπὸ σύννεφα καὶ γι' αὐτὸ ἐλάχιστο μόνο μέρος τῆς ἐπιφανείας του μποροῦμε νὰ διακρίνωμε μὲ τὰ τηλεσκόπιά μας. Γνωρίζουμε μόνο ὅτι συμπληρώνει μιὰ ὁλόκληρη περιστροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά του σὲ 9 ὧρες καὶ 55 λεπτά.

Παὸ' ὅλες τὶς ἔρευνες τῶν ἀστρονόμων ἡ φυσικὴ σύστασις τοῦ Διὸς παραμένει πάντοτε ἕνα αἴνιγμα γιὰ μᾶς.

Ὡς τὸ 1891, γνωρίζαμε μόνο τοὺς τέσσερες ἀπὸ τοὺς δορυφόρους τοῦ Διός. Τὸν Σεπτέμβριο αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ὁ ἀστρονόμος Μπαρνὰρ ἀνακάλυψε ἕνα πέμπτον, ποὺ εἶχε διαφύγει ὡς τότε τὴν προσοχὴ τῶν ἀστρονόμων, γιατὶ εἶνε πολὺ μικροὸς (ἡ διάμετρός του εἶνε 257 χιλιόμετρα) καὶ μόλις ἀπέχει 181.000 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ πλανήτου.

Οἱ τέσσερες παλαιότεροι δορυφόροι τοῦ Διός εἶνε, ὅμως, ἄστρα ἀοκετὰ μεγάλα. Ἡ Ἰὼ ἔχει διάμετρο 6255 χιλιομέτρων, ἡ Εὐρώπη ἔχει περίπου τὸν ἴδιο ὄγκο, ὁ Γανυμήδης ἔχει διάμετρο ἴση περίπου μὲ τὴν ἀκτῖνα τῆς Γῆς καὶ ἡ διάμετρος τῆς Καλλιστοῦς ὑπερβαίνει τὰ 7607 χιλιόμετρα.

Μεσιακὰ χρόνια ἀργότερα, ἀνακαλύφθηκαν ἐπίσης δύο ἄλλοι δορυφόροι τοῦ Διός. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς περιστρέφεται σὲ μιὰ μέση ἀπόστασι 11 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν πλανήτη καὶ ὁ ἕβδομος σὲ ἀπόστασι 12 περίπου ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Οἱ δύο τελευταῖοι δορυφόροι παρουσιάζουν ἕνα ἐνδιαφέρον παράδειγμα οὐρανίων σωμάτων, ποὺ ἔχουν διασταυρούμενες τροχιές, ὅπως συμβαίνει μὲ δυὸ δρόμους ποὺ κόβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Σήμερα προσεγγίζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὲ ἀπόστασι 800.000 χιλιομέτρων. Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις αὐτὴ μειώνεται ὁλοένα καὶ ἡ σύγκρουσις των θὰ εἶνε ἀναπόφευκτη σὲ προσεχὲς μέλλον.

Ὁ Ζεύς, μ' ὅλο ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπόστασι 780 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ μᾶς, εἶνε ὁ πλανήτης ποὺ προσφέρεται καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον στὶς παρατηρήσεις μας. Γιατί, μέσα σὲ μιὰ μόνον νύχτα ὁ ἀστρονόμος μπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ ὅλη τὴν ἐπιφάνειά του, ἀφοῦ ἡ περιστροφὴ τοῦ ἄστρου γίνεται σὲ διάστημα λιγώτερο τῶν δέκα ὡρῶν.

Ἀπὸ ἀρκετὲς δεκαετηρίδες, οἱ ἀστρονόμοι ποὺ μελετοῦν τὸν Δία παρακολουθοῦν ἕνα ἀοκετὰ περίεργο φαινόμενο στὸ νότιο ἡμισφαίριο τοῦ γιγαντιαίου πλανήτου. Στὸ μέσος αὐτὸ σχηματίζεται μιὰ πελωρία κηλὶς ποὺ ἔχει διάμετρο 4.800 χιλιομέτρων δηλαδὴ τέσσερες φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ διάμετρο τῆς μικρῆς γῆς μας.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ κηλὶς ἔχει ἀλλάξει πολλὲς φορὲς χρώματα ὡς τώρα. Λευκὴ στὴν ἀρχή, ἔγινε ἀργότερα ρόζ ἔπειτα σκοῦρα κόκκινη περνῶντας ἀπὸ ὅλες τὶς ἐνδιάμεσες ἀποχρώσεις. Τελευταία, ξανάγινε λευκή. Ἡ θέσις αὐτῆς τῆς κηλίδος εἶνε σχετικά. σταθερή φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι στὸ μέρος ποὺ κατέγεται ἀπ' αὐτὴν σχηματίσθηκε ὁ πρῶτος στερεὸς φλοιὸς τοῦ Διός.

Ἡ ὕπαρξις ζωῆς πάνω στὸ Δία φαίνεται τελείως ἀπίθανη.

Στὴν ἀπόστασι ποὺ βρίσκεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸ ἔδαφός του δέχεται μόνον ἕνα ποσοστὸν 4% τῶν φωτεινῶν καὶ θερμαντικῶν ἀκτινοβολιῶν ποὺ δέχεται ἡ γῆ μας ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἀξιοσημείωτο στὸν Δία εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐποχές. Ἡ θερμοκρασία πάνω σ' αὐτὸν εἶνε σταθερὴ σχεδὸν καὶ τὸ φῶς ἐλάχιστο. ἔτσι ποὺ ὁ τεράστιος αὐτὸς κόσμος κυλάει μέσα στὸ σκοτάδι σχεδόν. Τὸ ἡμερονύχτιο, ἐξ ἄλλου, διαρκεῖ ἑνέα ὧρες καὶ 55 λεπτά, ὅσος εἶνε ὁ χρόνος τῆς περιστροφῆς τοῦ πλανήτου γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀπὸ τὴν ἄποψι, τέλος, τοῦ φωτισμοῦ, ἡ ἡμέρα δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ νύχτα. Γιατὶ κατὰ τὴ νύχτα ὁ Ζεὺς φωτίζεται ἀπὸ τοὺς δορυφόρους του καὶ τὸ θέαμα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φαντασμαγορικό. Φαντασθῆτε τέσσερες πέντε καὶ κάποτε ἑπτὰ «Σελῆνες» στὸν οὐρανό, ποὺ ἔχουν καθεμιὰ διαφορετικὸ χρῶμα ἄλλη γαλάζιο, ἄλλη κιτρινωπό, ἄλλη ρόζ, ἄλλη κόκκινο κτλ.

Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων, ὁ Ζεὺς εἶνε ἕνα «νεαρὸ» ἄστρο, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐξελίξεώς του. Ἀποτελεῖται πιθανώτατα ἀπὸ ἕναν ὑγρὸ πυρῆνα. ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ ὑδρατμοὺς σὲ ὑψηλὴ θερμοκρασία. Καὶ θὰ χρειασθοῦν ἑκατομμύρια χρόνια γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἕνας στερεὸς φλοιὸς στὴν ἐπιφάνειά του καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ζωῆς πάνω σ' αὐτόν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ζωὴ στὴ γῆ μας θὰ ἔχῃ περιορισθῇ σὲ μιὰ μικρὴ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό καὶ οἱ πολικοὶ πάγοι θὰ ἔχουν ἁπλώσει τὸ κατάλευκο σάβανό τους πάνω στὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλανήτου μας...

Δόκτωρ ΜΙΣΕΛ ΜΠΕΡΕΜ

●●

Οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες στὰ σχολεῖα

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, στὰ σχολεῖα ποὺ φωτίζονται μὲ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες οἱ ἀπουσίες τῶν μαθητικὰ μὲ τὰ σχολεῖα ποὺ δὲν χρησιμοποιοῦν παρόμοιο φωτισμό. Ἀπὸ τ' ἀποτέλεσμα αὐτὸ συμπεραίνουν ὅτι οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες καταστρέφουν τὰ μικρόβια ποὺ ὑπάρχουν στὸν ἀέρα καθαρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ προφυλάσσουν τοὺς μαθητὰς ἀπὸ πολλὲς ἀσθένειες.

Τὰ Μυστικὰ
ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΤΩΝ

Τὸ μπρούντζινο κορμὶ τῆς Μάρτιν Καρόλ

«Ὅλος ὁ κόσμος ζητάει νὰ μάθῃ σὲ τὶ χρωστάω τὸ μπρούντζινο κορμί μου, λέει ἡ Μάρτιν Καρόλ.

»Θὰ σᾶς φανερώσω, λοιπόν, τὸ μυστικό μου ποὺ εἶνε, ἄλλωστε, πολὺ ἁπλό Γιατὶ τὰ τρία πράγματα ποὺ μοῦ χρειάσθηκαν γι' αὐτὸ εἶνε ὁ ὑπέροχος ἥλιος τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, λίγο λάδι ἐλιᾶς καὶ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας.

»Πάρτε στὴ φούχτα σας λίγο λάδι ἐλιᾶς καὶ ἀλείψετε μ' αὐτὸ ὅλο τὸ σῶμα σας. Κατόπιν, ρίξετε νερὸ καὶ ξοπλωθῆτε στὸν ἥλιο.

»Ὅπως βλέπετε, τὸ μυστικό μου οὔτε πολύπλοκο εἶνε, οὔτε στοιχίζει ἀκριβά. Σᾶς ἐγγυῶμαι δὲ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Θ' ἀποχτήσετε ἀσφαλέστατα ἕνα θαυμάσιο μπρούντζινο κορμί.

»Νὰ τώρα ἕνα ἄλλο μικρὸ «τρύκ». Τὰ νύχια ἔχουν τὴν τάσι νὰ σπάζουν, στὸν ἥλιο. Γιὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸ τὸ δυσάρεστο ἀποτέλεσμα εἶνε καλὸ νὰ τὰ μουσκεύετε κάθε βράδυ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μέσα σὲ χλιαρὴ σαπουνάδα. Κατόπιν, ἀλείψετε τὰ μὲ μιὰ πολὺ λιπαρὴ κρέμα, ποὺ θὰ τὴν ἀφήσετε ἐπάνω τους ὅλη τὴ νύχτα».

Τὰ φωτεινὰ μάτια τῆς Μαντελὲν Σολὸν

«Τὰ φωτεινὰ μάτια ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο στόλισμα στὴ γυναίκα λέει ἡ Μαντελὲν Σολόν Γιὰ κείνες ποὺ δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ φυσικὸ χάρισμα, ὑπάρχει ἕνα μυστικὸ ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ὁμορφες γυναῖκες τῆς Ἀνδαλουσίας. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ θὰ δώσῃ στὸ βλέμμα τους τὴ φωτεινότητα ποὺ τοῦ λείπει.

»Ἡ συνταγὴ δὲν εἶνε καθόλου πολύπλοκη. Εἶνε ἀρκετὸ νὰ στάζετε πρωὶ καὶ βράδυ μιὰ σταγόνα ἀπὸ χυμὸ πορτοκαλλιοῦ μέσα στὸ μάτι σας. Ἡ σταγόνα αὐτὴ θὰ τοῦ δώσῃ φωτεινότητα καὶ λάμψι. Προσέξτε, ὅμως! Τὰ μάτια σας πρέπει νὰ εἶνε τελείως ὑγιᾶ γιατί, διαφορετικά, ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλλιοῦ μπορεῖ νὰ τὰ ἐρεθίσῃ.

»Μιὰ ἄλλη συμβουλὴ ποὺ θὰ εἶχα νὰ δώσω στὶς γυναῖκες εἶνε ἡ ἀκόλουθη: μακιγιάρεσθε ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερο καὶ φροντίζετε ν' ἀφήνετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο μιὰ θρεπτικὴ κρέμα πάνω στὸ πρόσωπό σας.

»Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ διάφορα φροῦτα ὡς καλλυντικὰ Νὰ μιὰ καλὴ συνταγή:

»Πάρτε μερικὲς φρέσκες φράουλες, λυώστε τες μὲ τὰ χέρια σας καὶ σκεπάστε τὸ πρόσωπό σας. Κατόπιν, ξοπλωθῆτε σ' ἕνα σκοτεινὸ μέρος, μὲ τὴ μάσκα αὐτὴ ἀπὸ τὶς φράουλες στὸ πρόσωπό σας. Ὅταν θὰ τὴν βγάλετε, θὰ ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐκάματε καινούργιο δέρμα. Γιατὶ οἱ φράουλες εἶνε τονωτικὲς καὶ θρεπτικὲς γιὰ τὸ δέρμα.

Ἡ βελουδένια ἐπιδερμὶς τῆς Ζοζὲτ Νταὶ

«Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἀσχημο ἀπὸ ἕνα μακιγιὰζ ποὺ ἀρχίζει νὰ «λυώνῃ». Ἂν τώρα πάνω σ' αὐτὸ τὸ μακιγιὰζ περάσετε ἕνα νέο στρῶμα πούδρας δὲν θὰ κάμετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γίνετε τελείως ἀποκρουστική.

»Δέκα στρώματα πούδρας, τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ ὅλο, δὲν θὰ σᾶς κάμουν ποτὲ ὡραία. Ἀντίθετα θὰ διαστείλουν τοὺς πόρους σας θὰ σᾶς γεράσουν καὶ θὰ σᾶς δώσουν μιὰ ἐμφάνισι ἀξιοθρήνητη.

»Τὸ καλύτερο λοιπὸν θὰ ἦταν νὰ ξεμακιγιαρισθῆτε καὶ νὰ μακιγιαρισθῆτε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

»Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιο δυνατόν.

»Τί θὰ κάμετε τότε; Γιατὶ ὅλες οἱ γυναῖκες ξέρουν πὼς ἕνα μακιγιὰζ δὲν «τρέκεται» ἐπ' ἄπειρον. Ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι λόγοι (θερμότης, ὑγρασία κτλ.) ποὺ τὸ κάνουν νὰ καταστρέφεται πολὺ σύντομα.

Νά, λοιπόν, τί θὰ κάμετε:

Ἀφοῦ μακιγιαρισθῆτε τελείως καὶ πουδραρισθῆτε, ἀλλὰ προτοῦ περάσετε τὸ ρουμέλ σας, σταντίστε μὲ λίγο δροσερὸ νερὸ τὸ πρόσωπό σας. Κατόπιν βάλτε πάνω ἕνα μετεξωτὸ χαρτὶ γιὰ ν' ἀπορροφήσῃ αὐτὸ τὸ νερό.

Θὰ ἔχετε ἔτσι μιὰ δροσερὴ καὶ βελουδένια ἐπιδερμίδα ποὺ θὰ διατηρηθῇ ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ ξαναπουδραρισθῆτε.

»Τὸ καλοκαίρι, μπορεῖτε ἐπίσης νὰ περάσετε ἕνα κομμάτι πάγο πάνω στὸ πρόσωπό σας. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἴδιο».

●●

Τὸ πάθημα ἑνὸς ὀδοντοϊατροῦ

Ἐνῶ κάποιος ὀδοντογιατρὸς τῆς Ν. Ὑόρκης ἔτσωνε χόρτα σ' ἕνα ρεστωράν βρέθηκε ζαφνικὰ ἀνάμεσά τους ἕνα νόμισμα ποὺ τοῦ ἔσπασε δυὸ δόντια! Χρειάσθηκε κατόπιν νὰ τοῦ βγάλουν τὶς ρίζες, καθὼς κι ἄλλα δόντια, καὶ νὰ τοῦ ἐφαρμόσουν τεχνητὴ ὀδοντοστοιχία. Τὸ θῦμα ζήτησε ἀποζημίωσι 5.000 δολλαρίων ἀπ' τὸ διευθυντὴ τοῦ ρεστωράν γιὰ τὴν ἀπώλεια τῶν δοντιῶν του, τὰ ἔξοδα τῆς θεραπείας, τοὺς πόνους του καὶ (τὸν κλονισμὸ τοῦ νευρικοῦ του συστήματος)

Ἠλιοθεραπεία
Μιὰ ὕπουλη καὶ ἐπικίνδυνη ἀσθένεια

ΠΟΛΛΕΣ ἀσθένειες ποὺ ἀπεδίδοντο ἄλλοτε στὶς πιὸ διαφοροτικὲς αἰτίες ἀποδείχθηκε σήμερα ὅτι ὀφείλονται σὲ μετακινήσεις μέσα στὸ αἷμα καὶ τὰ διάφορα ὀργανα τοῦ σώματος.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα εἶνε ἡ ἀπόφραξις τοῦ ἑνὸς μικροῦ βακίλλου τοῦ καλουμένου κολοβακτηρίδιον.

Στὸ μικροσκόπιο, τὸ κολοβακτηρίδιον ἐμφανίζεται μὲ τὴ μορφὴ μιᾶς μικρῆς ράβδου, μήκους 2 - 8 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στενωτάτους συγγενεῖς τοῦ βακτηριδίου τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ὅπως καὶ αὐτὸ ἔχει μακρότατα πλοδαράκια, ἐξαιρετικὴ γιὰ μικρόβιο εὐκινησία. Παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μικρότητά του, μπορεῖ νὰ διατρέξῃ ἕνα περίπου χιλιόμετρο μέσα σὲ δέκα λεπτά! Μπορεῖ, ἐξ ἄλλου, νὰ ζήσῃ τὸ ἴδιο καλὰ μέσα στὸν ἀέρα, ὅπως καὶ σὲ μέρη ποὺ στεροῦνται ἀέρος. Ἀναπτύσσεται σὲ δέκινον ὅπως καὶ σὲ ἀλκαλικὸ περιβάλλον καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴ χαμηλὴ θερμοκρασία.

Τὰ κολοβακτηρίδια βρίσκονται σὲ μεγάλο ἀριθμὸ τόσο στὸ ἔδαφος ὅσο καὶ στὸ νερό. Ὑπολογίσθηκε ὅτι ὑπάρχουν τόσα στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὅσο, εἶνε καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου ποὺ βρίσκονται στὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ τὸ κολοβακτηρίδιον, σὲ ὁμαλὴ κατάστασι, δὲν εἶνε ἐπικίνδυνο. Ἕνα νεοὸ θεωρεῖται πόσιμον ὅταν δὲν περιέχῃ περισσότερα ἀπὸ 50.000 κατὰ λίτρον.

Ἐξ ἄλλου, τὸ κολοβακτηρίδιο ζῇ σὲ μεγάλον ἀριθμὸ μέσα στὸν ἔντερικὸ σωλῆνα καὶ ἰδίως στὸ λεπτὸ ἔντερο τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς νὰ προκαλῇ ἀσθένειες. Ἀντίθετα, μάλιστα, εὐνοεῖ τὴ ζύμωσι τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν καὶ τὴν ἀποσύνθεσί των. Μόλις ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολή του πεθαίνει καὶ τὰ περιττώματα δὲν περιέχουν κανένα σχεδὸν ζωντανὸ του.

Πῶς ὅμως αὐτὸ τὸ ἄκακο μικρόβιο μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ. Ἐφανικά, τόσες διαταραχὲς μέσα στὸν ὀργανισμό μας: .....

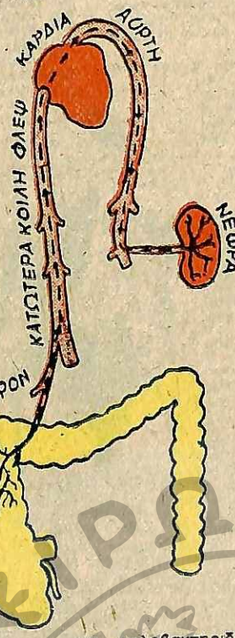
Πρῶτα - πρῶτα, μπορεῖ νὰ προκληθῇ μέσα στὸν ἔντερικὸ σωλῆνα μιὰ διαταραχὴ μεταξὺ τῶν δύο φαινομένων τῆς πέψεως, ποὺ εἶνε ἡ ζύμωσις καὶ ἡ ἀποσύνθεσις. Ἂν ὑπερισχύσῃ ἡ πρώτη, τὸ ἔντερικὸ περιβάλλον γίνεται πολὺ ὄξινον, ἂν ὑπερισχύσῃ ἡ δεύτερη γίνεται πολὺ ἀλκαλικόν. Στὶς δύο αὐτὲς περιπτώσεις, ἡ μολυσματικὴ δύναμις τοῦ κολοβακτηριδίου πολλαπλασιάζεται ἀμέσως.

Ἀλλοτε πάλι συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία — ποὺ συνηθέστερα εἶνε ἡ δυσκοιλιότης — τὰ κολοβακτηρίδια πολλαπλασιάζονται κατατληκτικὰ σ' ἕνα τμῆμα τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος καὶ προκαλοῦν φλόγωσι τοῦ Βλεννογόνου.

Τὸ κολοβακτηρίδιον μπορεῖ, ἐς ἄλλου, νὰ ἐξέφύγῃ ἀπὸ τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ ν' ἁπλωθῇ σ' ὅλο τὸν ὀργανισμό. Εἰσχωρεῖ τότε μέσα στὸ αἷμα καὶ προκαλεῖ τὴν καλουμένη ἐντερικὴ αὐτοτοξίνωσι, ποὺ εἶνε ἡ συνηθέστερη μορφὴ τῆς μολύνσεως ἀπὸ κολοβακτηρίδια.

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν αὐτὲς τὶς μετακινήσεις τοῦ μικροβίου μέσα στὸν ὀργανισμό μας εἶνε κυρίως οἱ ἐρεθισμοὶ τοῦ λεπτοῦ καὶ τοῦ χονδροῦ ἐντέρου, ποὺ προκαλοῦνται εἴτε ἀπὸ κατάχρησι τροφῶν εἴτε ἀπὸ παρουσία μέσα στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα διαφόρων παρασίτων, ὅπως εἶνε οἱ καλούμενοι ὀξύουροι. Ἐπίσης κάθε τι ποὺ προκαλεῖ διαταραχὴ τῆς ἐντεοικῆς λειτουργίας μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια τὴν μετακίνησι τῶν κολοβακτηριδίων, π. χ. ἡ χρονία σκωληκοειδίτις οἱ συμφύσεις τῶν ἐντέρων, ἡ καθιστικὴ ζωή, ἡ ἑωκοὰ παραμονὴ στὴν κλίνη κλπ.

Ἀλλ' ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ ποὺ ἐπιτρέπει στὸ κολοβακτηρίδιον νὰ διαπερυπήσῃ τὸ βλεννογόνο τῶν ἐντέρων εἶνε ἡ δυσκοιλιότης. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ κολοβακτηρίδιον θὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸν ὀργανισμό, γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀναρίθμητες ἀσθένειες.

Μετανάστευσις τοῦ κολοβακτηριδίου στὴν κολοβακίλλωσι τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος: Τὸ κολοβακτηρίδιον ξεκινάει ἀπὸ τὸ ἔντερο ὅπου ζῇ συνηθως, διασχίζει τὸν ἐρεθισμένο βλεννογόνο τῶν ἐντέρων φτάνει στὴν καρδιὰ ἀπὸ τὴν κοίλη φλέβα καὶ καταλήγει διὰ μέσου τῆς ἀορτῆς στὰ νεφρά.

Τὸ πιὸ συνηθισμένο φαινόμενο εἶνε μιὰ πάθησις τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος. Πράγματι, τὸ κολοβακτηρίδιον βρίσκει μιὰ εὔκολη διέξοδο ἀπὸ τὰ νεφρά. Ἂν ἡ ἔξοδός του ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε παροδική. δὲν προκαλεῖται καμμιὰ διαταραχή. Ἂν ὅμως παραταθῇ, εἶνε δυνατὸν νὰ προκληθοῦν νεφρίτιδες (φλόγωσις τῶν νεφρῶν) μὲ λευκωματουρία ἢ κυστίτις (ἐπώδυνη φλόγωσις τῆς κύστεως).

Πολλὲς ἀσθένειες τοῦ ἥπατος (χολοκυστίτις. χολολιθίασις. ἴκτερος συμφόρησις τοῦ ἥπατος) ὀφείλονται στὰ κολοβακτηρίδια. Ἐπίσης ὡρισμένες διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας ἐλεβίτιδες. ὑπόταξις. κιρσοί. μητρίτις. προστατίτις. ἰσχιαλγίες, πυόρροια τῶν δοντιῶν, ἀνεπάρκεια τῆς ἐκκρίσεως τῶν ἀδένων. κυψελίτις. διάφοροι νευρώσεις κτλ.

Ἂς προσθέσουμε, τέλος, ὅτι ὡρισμένοι ἐπίμονοι πυοετοί. ποὺ ἐφαίνοντο ὅτι ὀφείλοντο σὲ φυματίωσι. ὑπεχώρησαν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία τῆς κολοβακιλλώσεως.

Ἡ διάγνωσις τῆς κολοβακιλλώσεως εἶνε ἀπὸ τὶς δυσκολώτερες. Ἀπαιτοῦνται συνήθως περισσότερες τῆς μιᾶς βακτηριολογικὲς ἐξετάσεις γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ γιατρὸς ν' ἀποφανθῇ ὁριστικὰ ἂν πρόκειται γιὰ κολοβακιλλώσι ἢ γιὰ ἄλλη ἀσθένεια.

Γιὰ τὴν καταπολέμησί της, ἡ ἐπιστήμη διαθέτει σήμερα πολλὰ μέσα, ἁρρούς. ἐμβόλια κτλ. Ἄριστα ἀποτελέσματα ἀποδίδει ἐπίσης ἡ χρησιμοποίησις σουλφαμιδῶν. Τὸ κατ' ἐξοχὴν, ὅμως, φάρμακο τῆς κολοβακιλλώσεως εἶνε ἡ στρεπτομυκίνη.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίμονες καὶ ἐμφανίζει συχνὰ ὑποτροπές. Γι' αὐτό, ἡ προληψίς της εἶνε προτιμώτερον ἀπὸ τὴ θεραπείαν.

Τὸ καλλίτερο προληπτικὸ μέσον εἶνε ἡ ἀποφυγὴ τῶν καταχρήσεων, ποὺ καταστρέφουν τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος Ἰσορροπία μεταξὺ ζυμώσεων καὶ ἀποσυνθέσεων. Ἡ κατάχρησις λαναγικῶν δημιουργεῖ ἕνα ὑπερβολικὰ ὄξινον περιβάλλον. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ κατάχρησις κρεάτων καὶ αὐγῶν δημιουργεῖ ἀλκαλικὸν περιβάλλον.

Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγωμε τὴν ἐκ τῶν ἔξω εἰσαγωγὴ κολοβακτηριδίων μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Τὸ ἄβραστο γάλα, τὸ ἀκάθαρτο νερό, τὰ θαλασσινά, ποὺ ἔχουν ὑποπτη προέλευσι, εἶνε φορεῖς κολοβακτηριδίων.

Ἐξ ἄλλου, πρέπει ν' ἀποφεύγωμε κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ δυσκοιλιότητα. Ἡ διατροφή μας πρέπει νὰ εἶνε πλουσία σὲ κυτταρίνη (πράσινα χόρτα καὶ βραστὰ φρούτα).

Τέλος, πρέπει νὰ θεραπεύωμε ἀμέσως τὶς ἀμυγδαλές, τὶς παθήσεις τῶν δοντιῶν, τὴ σκωληκοειδίτιδα, τὴν κολοκυστίτιδα, τὰ ἐμπυήματα καὶ γενικὰ κάθε πηγὴ μολύνσεως.

Α. Κολοβακτηρίδιον μενεξεδιοῦν κατὰ 10.000 φορές. Β. Τὸ κολοβακτηρίδιον (κάτω δεξιὰ) εἶνε ἕνας στενὸς συγγενὴς τοῦ μικροβίου τοῦ τύφου (ἀνω ἀριστερά). Στὸ μικροσκόπιο εἶνε δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ εἰκὼν μας τὰ δείχνει σὲ μεγέθυνσι κατὰ 20.000 φορὲς μεγαλύτερη τοῦ φυσικοῦ.

Η σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβερτοῦλες

Εἶνε κάμποσος καιρὸς τώρα ποὺ λαμβάνω γράμματα ἀπὸ νεσρὲς κοπελλίτσες, ποὺ τί νομίζετε ὅτι μοῦ ζητοῦν;

Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ νὰ τὶς βοηθήσω νὰ γίνουν... κινηματογραφικοὶ ἀστέρες...

Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, ἀγαπητές μου νεαρὲς ἀναγνώστριες, ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ μὴ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Ξέρετε ἀπὸ τί διδασκαλία καὶ τί βάσανα περνᾶνε αὐτὲς ποὺ θαυμάζετε καὶ ζηλεύετε; Γιὰ νὰ παρουσιασθῇ μία ἢ ἕνας καλλιτέχνης σὲ μιὰ ταινία καὶ νὰ παίξῃ ἔστω κι' ἕναν μετρίαστο ρόλο ξέρετε ἀπὸ πόσες σχολὲς πρέπει νὰ περάσῃ, πόσα πράγματα νὰ μάθῃ;

"Ἂν βρισκόμαστε στὴν Ἀμερικὴ τὰ πράγματα θὰ ἦσαν κάπως πιὸ εὔκολα. Δηλαδὴ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ: Πηγαίνετε σὲ μιὰ Κινηματογραφικὴ Σχολὴ κι' ἐκεῖ θὰ σᾶς ποῦν ἂν μπορῆτε νὰ κάμετε κάτι. Αὐτοὶ ποὺ διδάσκουν στὶς Κινηματογραφικὲς σχολὲς εἶνε σὲ θέσι νὰ καταλάβουν ἀμέσως τί ἀξίζει ὁ καθένας καὶ τί μπορεῖ νὰ δώσῃ. Κι' ἀναλόγως ἀρχίζει ἡ διδασκαλία, μιὰ διδασκαλία συστηματικὴ ἀπὸ τὸ ἄλφα ὡς τὸ ὠμέγα. Διδάσκονται πολλά, πάρα πολλὰ πράγματα καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ διδάσκονται θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἴσως τὰ μισὰ ἢ καὶ λιγώτερα. Χρειάζονται ὅμως γιατὶ ὅλα συντελοῦν γιὰ νὰ θαυμάζουμε ὅσες καὶ ὅσους καὶ ὅτι θαυμάζουμε σήμερα στὸν ξένο κινηματογράφο. Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ λοιπὸν θὰ λάβετε ὅλες μιὰ μικρὴ ἰδέα τοῦ τί ἐστὶ κινηματογραφικὸς ἀστήρ καὶ πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶνε, ἰδίως στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀποχτήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸν τίτλο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Ἡ σημερινὴ μόδα ξαναφέρνει στὴν ἡμερησία διάταξι ὅ,τι γιὰ τόσον καιρὸ εἴχαμε τελείως καταργήσει ἀπὸ τὴν τουαλέττα μας: Τὶς λεπτότατες βαλανσιὲν δαντέλ-

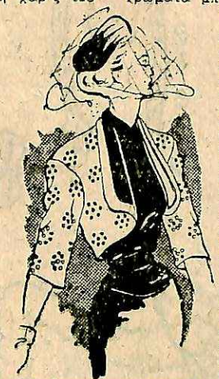
Πλουσίτσα μὲ τιράντες γιὰ κοπελλίτσα 15 χρόνων. Φορίεται μὲ λευκὴ μπλούζα.

λες, τὰ εὔμορφα λευκὰ κεντήματα. Ἡ ἐφαρμογή τους συναντᾶται ἰδιαιτέρως στὶς μπλοῦζες ποὺ ἀποκτοῦν ἔτσι κάτι τὸ τελείως γυναικεῖο.

Οἱ λειτζερὶ μπλοῦζες γίνονται ἀπὸ λεπτότατο λινὸ ἢ λινὴ βατίστα, ἀπὸ βουαλάζ, ἀπὸ ζωρζέτ.

Οἱ πιέτες, ἡ δαντέλλα, τὸ κέντημα, τὰ ὁμορφα ζαμπὸ βρίσκουν ἐδῶ ἁρμονικὰ τὴ θέσι τους. Ἡ μόδα ὅμως τοῦ κεντήματος ἐπεκτείνεται πιὸ πέρα κι' ἀπὸ τὶς μπλοῦζες καὶ βλέπουμε λ. χ. ἕνα φόρεμα ἁπλιγέ μαῦρο ἢ μπλὲ μαρὲν γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρο κέντημα ἐνῶ ἄλλοτε πάλι ἀπὸ ἕνα ἁπλιγὲ βαθύχρωμο φόρεμα φορίεται ἕνα μπολερὸ ἀπὸ ἄσπρο πικὲ ἢ ἀπὸ λινὸ κεντημένο μὲ ἄσπρο κέντημα.

Στὸ Παρίσι ὅπου ἡ χάρις τοῦ λέγειν συναγωνίζεται τὴν χάρι στὸ ντύσιμο καὶ τὴν κομψότητα, ἡ μόδα αὐτὴ ἀποκαλεῖται «τὸ λευκὸ χαμόγελο».

Τὸ ἄσπρο μπολερὸ ἀπὸ λινὸ κεντημένο ποὺ λανσάρει ἡ παρισινὴ μόνα.

Ἀπ' τὰ 15 στὰ 18

Νὰ μιὰ ἡλικία ποὺ ἀναγκάζει τὴ μόδα νὰ... σπάζῃ τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ βρῇ αὐτὸ ποὺ τῆς χρειάζεται. Κάτι δηλαδὴ ποὺ νὰ συ.δυάζῃ νοῦ στὸ γυναικεῖο, μὰ συγχρόνως... νὰ μὴν εἶνε καὶ γυναικεῖο. Ἡ σημερινὴ κοπελλίτσα τῶν 15 χρόνων ἐπάφε πιὰ νὰ εἶνε παιδί, δὲν πρέπει ὅμως νὰ παρουσιάζεται καὶ μὲ ντύσιμο ποὺ νὰ τὴν κάνῃ νὰ φαίνεται γυναίκα. Ἡ φυσικὴ της κλίσις εἶνε βεβαία νὰ μιμηθῇ τὸ ντύσιμο τῶν μεγάλων κι' ἐδῶ ἔγκειται ὁ κίνδυνος γιὰ τὴν ἐμφάνισι ποὺ θὰ παρουσιάσῃ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ μητέρα, μὲ τὴν ἐπιθυμία της νὰ παρατείνῃ τὴν παιδικὴ ἡλικία τῆς κοριτσάκας της, τὴν ντύνει μπεμπεδίστικα, κι' αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄλλος μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν κομψότητά της.

Χρειάζεται λοιπὸν ὁ μέσος ὅρος ποὺ ὅπως στὸ κάθε τί εἶνε ὁ μόνος ποὺ ἁρμόζει.

Κι' ἡ μόδα, ὕστερα ἀπὸ ἐπισταμένη μελέτη, κατέληξε στὸ σπορτὶφ ντύσιμο. Αὐτὸ βρῆκε ὡς πιὸ κατάλληλο γιὰ τὶς κοπελλίτσες ποὺ δὲν ἔχει διόλου ἄδικο. Τὸ ντύσιμο αὐτὸ ἄλλωστε παρουσιάζει τόσο μεγάλη ποικιλία ποὺ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε γοῦστο.

Χαριτωμένες φουστίτσες σὲ διάφορα σχέδια: κλὸς, μὲ πιέτες, μὲ σοῦρες, μὲ κουφοπιέτες, πλισὲ καὶ ὡραιότατες μπλοῦζες γιὰ νὰ τὶς συνοδεύσουν. Εἶνε ἕνα σύνολον ἐξαιρετικὰ σὲ κομψότητα καὶ ἀπολύτως σύμφωνο μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας. Χαριτωμένος ἐπίσης εἶνε ὁ συνδυασμὸς τῆς φούστας μὲ τιράντες ἢ μὲ ἕνα εἶδος ζιλὲ ποὺ περιορίζεται σὲ πλάτη καὶ στήθος ἀφήνοντας ἐλεύθερα τὰ πλάγια.

Φυσικὰ ἡ ἡλικία αὐτὴ δὲν ἀποκλείει καὶ τὰ ἁμπιγὲ φορέματα, ἀλλὰ κι' αὐτὰ πρέπει νὰ χαρακτηρίζωνται ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἁπλότητα τόσο στὴν κόψι ὅσο καὶ στὸ γαρνίρισμα. Ἡ πολυτέλεια τότε πρέπει νὰ περιορίζεται στὸ ὑφασμα. Αὐτὸ καὶ μόνον πρέπει νὰ τοὺς δίνῃ τὴν ἐμφάνισι ποὺ ἁπαιτεῖ ἡ ὥρα ποὺ θὰ φορεθοῦν.

Ἡ Ἀθηναία τὸ ξὲ δένει.

Πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ Ἀθηναία ταξειδεύει ἐφέτος. Ἀ-παραίτητο λοιπὸν νὰ τῆς μιλήσουμε γιὰ τὴν ταξειδιωτικὴ ἐμφάνισί της.

Ὅτι ταξείδι κι' ἂν κάμῃ, ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶνε ἀπαραίτητο εἶνε ἕνα ἐπανωφόρι γιατὶ ταξείδι σημαίνει ἀλλαγὴ ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν. Μὴν ξεκινᾶτε λοιπὸν ποτὲ χωρὶς ἐπανωφόρι γιατὶ ἔχετε σίγουρο τὸ κρυολόγημα.

Τί εἶδος ὅμως ἐπανωφόρι θὰ πάρετε; Τί ἀπαιτεῖ ἡ μόδα;

Κατὰ προτίμησιν συνιστᾶ τὰ ριχτὰ ἐπανωφόρια μὲ μανίκια ραγκλάν, γιατὶ αὐτὰ φοριοῦνται εὔκολα καὶ συγχρόνως σᾶς προφυλάσσουν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἐφαρμοστά.

Γιὰ τὴ γέφυρα τοῦ πλοίου, γιὰ τὸ σιδηρόδρομο, γιὰ τοὺς διάμεσους σταθμοὺς εἶνε τὰ μόϊα ἐνδεδειγμένα.

Θὰ διαλέξετε ἕνα λαινὰζ καλῆς ποιότητος γιὰ νὰ εἶνε ἀντοχῆς καὶ συγχρόνως ζεστὸ καὶ ἐλαφρό.

Θὰ ἔχετε ἐπίσης ὑπ' ὄψιν σας νὰ τὸ κάμετε λιγάκι πιὸ μακρὺ γιὰ νὰ σᾶς προφυλάῃ καλλίτερα καὶ θὰ προτιμήσετε ἕνα ὕφασμα φανταιζί, αὐτὸ ποὺ λέγεται «λαινὰς ἀγγλαὶ» καὶ συναντᾶται σὲ χρώματα μπέζ, γκρὶ, ἀβάγας καὶ πράσινο.

Θὰ μᾶς πῆτε πῶς ἕνα τέτοιο ἐπαινωφορὶ θὰ στοιχίσῃ οὐκ ὀλίγα, γιατὶ κατ' ἀνάγκην θὰ ραφτῇ καὶ σὲ καλὸν ράφτη. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, μὰ μιὰ φορὰ θὰ κάνετε αὐτὴ τὴ θυσία, γιατὶ ἕνα τέτοιο ἐπανωφόρι θὰ σᾶς βαστάξῃ πολλὰ χρόνια, φθάνει νὰ τὸ προσέχετε, νὰ τὸ πηγαίνετε τακτικὰ στὸ καθαριστήριο μετὰ ἀπὸ κάθε ταξεῖδι, νὰ τὸ φυλᾶτε ἀπὸ τὸν σκόρο κτλ.

Ἕπειτα ὅποιος κάνει ταξεῖδια σημαίνει ὅτι μπορεῖ νὰ ξοδέψῃ κι' ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ συζητεῖται τὸ ἔξοδο τῆς κατασκευῆς ἑνὸς καλοῦ ἐπανωφοριοῦ.

Μετὰ τὸ ἐπανωφόρι χρειάζεται ἕνα ταγιέρ, μπλοῦζες καὶ ἕνα ἔως δύο φορέματα ἀνάλογα πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ταξιδιοῦ ποὺ θὰ κάμετε.

Κάτι ἄλλο ἐπίσης ποὺ θέλει προσοχὴ εἶνε οἱ ἀποσκευές. Μὴ ταιγκουνευθῆτε στὴν ἀγορά της βαλίτσας γιατὶ κι' αὐτὴ μιὰ φορὰ θὰ τὴν ἀγοράσετε καὶ θὰ σᾶς βαστάξῃ γιὰ ὅλη σας τὴ ζωὴ ἂν διαλέξετε ἀπὸ καλὸ γερὸ δέρμα πρώτης ποιότητος. Καλὸν εἶνε νὰ τῆς κάνετε μιὰ θήκη ἀπὸ χοντρὸ λινό.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μὰ Πονεμένη Μακεδονοπούλα: Διάβασα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σας κι' ἔγνωσα βαθιὰ τὸν πόνο σας. Καταλαβαίνω πάσο μαρτυρικὴ εἶνε ἡ ζωή σας, μὰ τί νὰ σᾶς πῶ ἀφοῦ μονάχη σας ἐχετε τὴ λογικὴ νὰ λέτε πὼς πρέπει νὰ συνεχίσετε τὴ ζωὴ κοντὰ στὸν ἄνδρα σας γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ σας. Θὰ εἶνε ἡ μεγαλείτερη ἐκδήλωσις ἀγάπης αὐτὸ ποὺ θὰ κάνετε καὶ σὰν πραγματικὴ Μακεδονοπούλα θὰ ἀπικώσετε ὡς τὸ τέλος τὸν σταυρό σας. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ θυσιάσετε ὁλότελα τὸν ἑαυτό σας, τὴν ἀτομικότητά σας. Κάθε ἄλλο. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραδῶστε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ πάντα νὰ προσπαθῆτε μὲ καλὸ τρόπο, μὲ λίγη διπλωματία, μὲ λίγη γυναικεία φιλαρέσκεια νὰ κάνετε τὸν ἄνδρα σας νὰ καταλάβῃ πὼς θὰ τὸν ἀγαποῦσατε πιὸ πολὺ ἂν γίνατον λιγάκι πιὸ ἀνθρωπος. Εἶμαι βεβαία πὼς μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ μεγάλη τέχνη θὰ τὰ καταφέρετε.

Ἀτυχη Μικρούλα: Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια σας. μὰ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν θεωρῶ διόλου ὅτι κάνω θυσία μὲ τὸ ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τὶς καλές μου ἀναγνώστριες ποὺ μοῦ δείχνουν τόση ἐμπιστοσύνη. Γιὰ τὶς πανάδες χρησιμοποιῆστε αὐτὴ

Δυὸ χαριτωμένες μπλοῦζες γιὰ κοπελλίτσες ἢ νέες κυρίες.

τὴν κρέμα: Πρεσιπιτὲ μπλὰν 1.0, Σοὺ νιτρὰτ ντὲ μπισμοὺθ 2.0, Κόλκρεμ 20.0. Ἂν σὲ 20 μέρες δὲν ἴδητε ἀποτέλεσμα τότε πρέπει ν' ἀποταθῆτε σὲ δερματολόγο ἢ νὰ ἐξετάσετε τὸ σηκώτι σας μήπως οἱ πανάδες προέρχονται ἀπ' ἐκεῖ. Γιὰ τὰ μολλὰ μετὰ τὸ δαφνόλαδο χρησιμοποιῆστε ἐπὶ 20 μέρες πετρέλαιο καὶ ξαναγυρίστε στὸ δαφνόλαδο. Ἐπίσης λούσιμο τακτικὸ κάθε 15 μέρες μὲ σαποῦνι Κρητικό. Ἔτσι θὰ πετύχουν τὰ μαλλιά σας σὲ 1 - 2 μῆνες, μὴν ἀνησυχῆτε. Γιὰ τὸ ὅτι εἶνε ἴσια, δὲν γίνεται τίποτε ἄλλα παρὰ νὰ ὀντουλάρεσθε κάθε 10-15 μέρες ἢ νὰ βάζετε τὰ βράδυα μπιγκουντὶ γιὰ νὰ κατσαρώνουν. Ἐπίσης ψαλλιδίζετε τὶς ἄκρες γιὰ νὰ φεύγῃ ἡ ψαλλίδα.

Α. Π. 123: Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς τρόπος νὰ ἀποφύγετε τὸν ἐρεθισμό. Εἶνε ὅμως ἀπαραίτητο τὸ μάθημα τῶν φρυδιῶν σας: Τί συμβαίνει; Ἔχουν ἄσχημο σχῆμα γι' αὐτὸ τὰ μάθατε; Δὲν εἶνε κάτι ποὺ ὠφελεῖ ὥστε ἂν μπορῆτε καλλίτερα νὰ τὸ ἀποφύγετε.

Φλωράνς: Καὶ σᾶς σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Γιὰ τὰ πόδια σας τὸ καλλίτερο εἶνε τὸ ζύρισμα μὲ ζιλέτ, κάθε δυὸ μέρες. Εἶνε τὸ καλλίτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο ἀποτριχωτικό. Μετὰ ἀλείφετε τὰ ποδία σας μὲ λίγη λανολίνη καὶ τὰ σκουπίζετε. Ἂν προτιμᾶτε ἀποτριχωτικὸ θὰ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ φαρμακεῖα, κανένα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ὑπευθύνως.

Ματωμένη Καρδιά: Βέβαια σᾶς ἀγαπάει. Σᾶς τὸ δείχνει μὲ ὅλους τοὺς τρόπους. Κάνετε λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ ἀφοῦ μεγαλώσετε λιγάκι πιστεύω νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσε ἀφοῦ ἀπὸ τὰ λόγια σας καταλαβαίνω ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ νέου.

Κάιτην Φ.: "Οπως τὸ λέτε καὶ μόνη σας γιὰ ν' ἀπαντήσω στὰ ἐρωτήματα σας θὰ ἐχρειάζουτο πολλὲς σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ». Ἂν παρακολουθῆτε ὅμως ὅσα γράφω κάθε φορὰ θὰ συγκεντρώσετε ὅλες τὶς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ θέλατε νὰ εἴχατε.

Ἂν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω μὲ ἕνα ἰδιαίτερο γράμμα μου εὐχαρίστως θὰ τὸ κάμω. Ἂν μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὴν διεύθυνσί σας καὶ μοῦ ὑπενθυμίσετε τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε.

Ε. Α Μαθητριούλα: Τὰ κρύα ἐπιθέματα θὰ σᾶς ὠφελήσουν. Ὅσο γιὰ τὴν διαφορὰ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ διορθώσῃ τὴν φύσιν.

Κερκυραίαν: Στὰ θαλάσσια λουτρὰ σας νὰ φορᾶτε κάτι στὰ μαλλιά. γιατὶ ἡ θάλασσα καὶ ὕστερα ὁ ἥλιος τὰ βλάπτει. Γιὰ τὸ πέσιμο κάνετε λίγο μασάζ κάθε βράδυ σ' ὅλο τὸ κεφάλι. Τρίβετε τὶς ρίζες μὲ τὰ δάχτυλά σας βουτώντας τα σὲ Πετρόλ Καναδ ἐπὶ 20 μέρες. Ὕστερο συνεχίσετε 20 μέρες μὲ δαφνόλαδο. Ἔπειτα σταματᾶτε 10 μέρες καὶ ξαναρχίζετε. Ἐπίσης νὰ λούζεσθε κάθε 15 μέρες τὸ πολύ

Ἰδιότροπην: Δὲν ἔχετε δίκηο. Τὸ κακὸ προέρχεται μάλλον ἀπὸ σᾶς. Νὰ εἶσαστε λογικὴ καὶ δίκαιη, ἀγαπητή μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ «ἡλικία» καὶ τὸ «φύλον» ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξι, ἀλλὰ συντομεύει τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς

Τὸ γάλα ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, τὴ βασικὴ τροφὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει μιὰ κεφαλαιώδη σημασία στὴ διαμόρφωσι καὶ τὴν ἀνάπτυξί του.

Ἀλλά, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα πειράματα τῶν Ἀμερικανῶν βιολόγων, ἡ χρῆσις του δὲν εἶνε τόσον ἁπλῆ ὅσον φανταζόμιστε καὶ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ σοβαρώτατους κινδύνους, σὲ ὡρισμένες μάλιστα περιπτώσεις, νὰ περιορίσῃ καὶ αὐτὴ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ μεταλλικὰ ἅλατα καὶ ἰδίως τὸ ἀσβέστιο καὶ ὁ φωσφόρος, ὅπως καὶ οἱ πρωτεῖνες βρίσκονται σὲ διαφορετικὴ ἀναλογία στὰ διάφορα εἴδη γάλακτος — τὸ μητρικό, τῆς ἀγελάδας, τῆς γίδας, τῆς θηλυκῆς ὄνου κτλ.

Τὰ τελευταῖα πειράματα ἀπέδειξαν λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει μιὰ στενωτάτη σχέσις μεταξὺ τοῦ γάλακτος μὲ τὸ ὁποῖον τρέφεται ἕνα νεογνὸ καὶ τῆς ταχύτητος τῆς ἀναπτύξεως του.

Ἔτσι, σ' ἕνα παιδάκι ποὺ τρέφεται μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας του — ἡ περιεκτικότης του σὲ ἅλατα εἶνε περίπου 0,20% — χρειάζονται 150 ἡμέρες γιὰ νὰ διπλασιάσῃ τὸ βάρος του. Ἀντίθετα, σ' ἕνα μοσχαράκι ποὺ τρέφεται μὲ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας — ἡ περιεκτικότης του σὲ ἅλατα εἶνε 0,70% — ὁ διπλασιασμὸς τοῦ βάρους του γίνεται μέσα σὲ 47 μόνον ἡμέρες. Ἂν ἐρθωμε τώρα στὸ κουνελάκι, ἐὰ ἰδοῦμε ὅτι τὸ βάρος του διπλασιάζεται μέσα σὲ 6 μόνον ἡμέρες γιατὶ τὸ γάλα τῆς κουνέλας περιέχει ἅλατα σὲ ἀναλογία 2,50%.

Ἀλλὰ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς εἶνε ἀντίστροφα ἀνάλογη μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀναπτύξεως. Δηλαδὴ ὅσο ταχυτέρα ἀναπτύσσεται ἕνα νεογνό, τόσο γρηγορώτερα πεθαίνει. Ἔτσι, τὸ κουνελάκι ποὺ διπλασιάζει τὸ βάρος του μέσα σὲ 6 ἡμέρες ζῇ λιγώτερο ἀπὸ τὸ χοίρο τοῦ χρειάζεται 14 ἡμέρες γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καὶ τὸ ἄλογο ποὺ χρειάζεται 60 ἡμέρες πεθαίνει ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διπλασιάζει τὸ βάρος του μέσα σὲ 150 ἡμέρες.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν βιολόγων, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς ἑνὸς εἴδους εἶνε τὸ μισὸ περίπου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν ποὺ χρειάζεται τὸ νεογνὸ γιὰ νὰ διπλασιάσῃ τὸ βάρος του, ὑπολογιζομένων ὡς ἐτῶν. Ἔτσι τὸ κουνέλι ζῇ περίπου 3 χρόνια (διπλασιασμός του βάρους μέσα σὲ 6 ἡμέρες) ὁ χοίρος 7 (διπλασιασμός: 14 ἡμέρες), τὸ ἄλογο 30 (διπλασιασμός: 60 ἡμέρες) ὁ ἄνθρωπος 75 (διπλασιασμός: 150 ἡμέρες).

Προκειμένου γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἰδικώτερα οἱ διαφορὲς τῆς διάρκειας τῆς ζωῆς μεταξὺ τῶν φυλῶν καὶ τῶν λαῶν ἀκόμη ὀφείλεται σὲ δυὸ παράγοντες. Ὁ ἕνας εἶνε ἡ σύστασις τοῦ μητρικοῦ γάλακτος καὶ ὁ ἄλλος ἡ σύστασις καὶ ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τοῦ γάλακτος ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ μητρικοῦ (ὅπως συμβαίνει στὸν πολιτισμένο κόσμο).

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ γενίκευσις τῆς χρήσεως τοῦ γάλακτος τῆς ἀγελάδας γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ μητρικοῦ ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρώτατο κίνδυνο γιὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα ποὺ ἐκθέσαμε παραπάνω.

Τὸ γάλα αὐτὸ ἀναπτύσσει τοὺς ἴστους τοῦ παιδιοῦ πολὺ ταχύτερα παρ' ὅ τι θὰ γινόταν μὲ τὸ μητρικὸ γάλα. Ἡ «ζωτικὴ ὁρμὴ» ποὺ τοῦ δίνει εἶνε πιὸ βίαιη. Τὸ παιδάκι ἀναπτύσσεται ταχύτερα καὶ οἱ γονεῖς του εἶνε ἐνθουσιασμένοι γι' αὐτό. Ἀλλά, ἡ βιαστικὴ αὐτὴ ἀνάπτυξις ἐξαντλεῖ γρηγορώτερα τὴ φλόγα τῆς ζωῆς καὶ ἔχει ἕνα δυσάρεστο ἀποτέλεσμα: ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς του θὰ εἶνε πολὺ μικρότερη

Ὁ δόκτωρ Μάττικ ἔκαμε ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ χρησιμοποίησις γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ νεογνοῦ γάλακτος ἄλλου εἴδους ἔχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Ἔτσι, τὰ ποντίκια ποὺ ἀνέτρεφαν μὲ ζένο γάλα παρουσίασαν ἀπὸ τὴ δεύτερη γενεὰ σοβαρώτατες λειτουργικὲς διαταραχὲς ἐλάττωσι τῆς γονιμότητος καὶ, σ' ὡρισμένες περιπτώσεις, ὁλοκληρωτικὴ ἐξαφάνισι τῆς ἀναπαραγωγικῆς ἱκανότητός των.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν Ἀμερικανῶν βιολόγων, τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα εὐρύτατα γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν παιδιῶν, θὰ ἦταν τελείως ἀκατάλληλο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἂν τὸ βράσιμο στὸ ὁποῖον τὸ ὑποβάλωμε δὲν περιόριζε τὴν καταστρεπτικὴ του ἐπίδρασι στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

Πραγματικά, τὸ βραζόμενο ἀγελαδινὸ γάλα χάνει τὶς ἀναφυλακτικὲς του ἰδιότητες, δηλαδὴ τὴ δυνατότητα νὰ προκαλέσῃ στὸν ὀργανισμὸ βιαιες βιολογικὲς ἀντιδράσεις. Ἡ θερμότης ἐξουδετερώνει τὶς πρωτεῖνες ποὺ ἀφαιρεῖ τὴν ζωτικότητά των ἀπὸ τὰ κολλοειδῆ συγκροτήματα. Ἔτσι ἀπολλάσσεται τὸ γάλα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά του, ποὺ εἶνε χρήσιμα γιὰ τὸ νεογνὸ τῆς ἀγελάδας, ἀλλ' ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καταστρέφονται βέβαια μερικὲς βιτσίνες, ἀλλ' ἡ κατατροφὴ τῶν ἐπιβάλλεται γιὰ νὰ προσαρμοσθῇ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ βράσιμο καταστρέφει τὰ μικρόβια καὶ γι' αὐτὸ εἶνε πάντοτε ἀπαραίτητο. Ἀρκεῖ νὰ μὴν διαρκῇ πολλὴν ὥρα.

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ προσέξωμε στὸ γάλα εἶνε ἡ «ἡλικία» καὶ τὸ «φύλον» τοῦ γάλακτος.

Τὸ γάλα τῆς πρώτης περιόδου τῆς γαλουχήσεως εἶνε κατάλληλο γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ διατρέχει τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ζωῆς. Ἡ σύστασίς του μεταβάλλεται κατ' ὅσον ἡ γαλουχησις προχωρεῖ. Κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου τῆς γαλουχήσεως τὸ γάλα περιέχει μερικὰ "ἀποκρουστικὰ" στοιχεῖα, ποὺ ἔχουν τὸν προορισμὸ νὰ περιορίσουν στὸ νεαρὸ ζῶον τὴν ὄρεξί του καὶ τὶς ἀνάγκες του γιὰ τὸ γάλα καὶ νὰ τὸ κάμουν ν' ἀναζητήσῃ μιὰ ποικιλώτερη τροφή.

Τὸ γάλα λοιπὸν μιᾶς ἀγελάδας ποὺ βρίσκεται στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς γαλουχήσεως δὲν ταιριάζει σ' ἕνα νεογέννητο βρέφος. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τὸ γάλα μιᾶς ἀγελάδας ποὺ βρίσκεται στὸ πρῶτο στάδιο τῆς γαλουχήσεως δὲν ταιριάζει σ' ἕνα παιδὶ προχωρημένης ἡλικίας γιατὶ τότε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ "ὥσπισ ἀναπτύξεως», ποὺ θ' ἀποδῇ μοιραία ἀργότερα.

Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζωμε τὴν «ἡλικία» τοῦ γάλακτος ποὺ δίδομε στὰ παιδιά μας. Γιατί, διαφορετικά, ἀντὶ γιὰ καλὸ μποροῦμε νὰ τοὺς κάμωμε κακό.

Ὅ,τι εἴπαμε γιὰ τὴν ἀγελάδα ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς τροφούς, ποὺ ἀντικαθιστοῦν πολλὲς μητέρες στὴ γαλούχησι τῶν παιδιῶν τους. Πρέπει τὸ γάλα τους νὰ ἔχῃ τὴν ἴδια «ἡλικία» μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας, πρέπει, δηλαδὴ νὰ γέννησαν καὶ οἱ δυὸ κατὰ τὸ ἴδιο περίπου διάστημα. Διαφορετικὰ τὸ γάλα τῆς τροφοῦ δὲν εἶνε κατάλληλο. Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις μάλιστα, μπορεῖ ν' ἀποδῇ καὶ βλαβερό.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ «φύλου» στὸ γάλα. Ἡ ἀγελάδα ποὺ γεννάει ἀρσενικὸ ἔχει «ἀρσενικὸ» γάλα, δηλαδή, γάλα ποὺ περιέχει στοιχεῖα κατάλληλα μόνον γιὰ ἀρσενικὰ νεογνά. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, ἔχει «θηλυκὸ» γάλα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐπίσης καὶ στὰ περισσότερα ζῶα ὅπως καὶ στὸν ἄνθρωπο.

Ἂν λοιπόν, δώσουμε σ' ἕνα ἀγόρι «θηλυκὸ» γάλα — δηλαδὴ γάλα ποὺ προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀγελάδα ἢ ἀπὸ μιὰ τροφὸ ποὺ ἐγέννησαν θηλυκὰ νεογνὰ — ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δημιουργηθῇ μιὰ ὁρμονικὴ δυσαρμονία ποὺ θὰ ἐπηρεάσῃ τὴ γενικὴ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ καὶ εἰδικώτερα τὴ σεξουαλική. (Πολλὲς περιπτώσεις ὑπόπτου ἑρμαφροδιτισμοῦ ἔχουν πιθανὸν τὴν προέλευσί τους σ' αὐτὴ τὴν αἰτία).

Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ δίνωμε στὰ ἀγόρια «ἀρσενικὸ» γάλα καὶ στὰ κορίτσια «θηλυκὸ» εἴτε προέρχεται ἀπὸ τροφό, εἴτε ἀπὸ ἀγελάδα γίδι, θηλυκιὰ ὄνο κτλ.

Ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον σημεῖον εἶνε ὅτι δὲν ποέπει νὰ δίδωμε στὰ παιδιὰ γάλα ζώων ποὺ βρίσκονται στὴν περίοδο τῆς κυοφορίας. Γιατὶ τὸ γάλα αὐτὸ περιέχει στοιχεῖα ποὺ προκαλοῦν μιὰ ταχυτάτη ἀνάπτυξι. Καὶ ἡ ταχυτάτη ἀνάπτυξι, ὅπως εἴδαμε, σημαίνει πρόωρη ἐξάντλησι τῆς ζωτικότητος τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ συνεπῶς μικρὴ διάρκεια ζωῆς.

◆◆

Ρεκὸρ ἀλεξιπτωτιστῶν

Ὁ Ἀργεντινὸς λοχαγὸς Γιὼλ Ρόκα κράτησε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ πηδήματος μὲ ἀλεξίπτωτο. Πράγματι, μέσα σὲ 6½ ὧρες πήδησε

33ον

— Τώρα, ὑψηλότατε, ἀνοῖχτε τὰ ροῦχα μου καὶ πάρτε τὸ γράμμα σας... Τὸ ἔχω κουμμένο στὸ στῆθος μου.

Ὁ Φλορεστὰν ἔξέπασε σ' ἕνα δυνατὸ γέλοιο καὶ ἀπάντησε:

— Τί νὰ τὸ κάμω τὸ γράμμα στὰ βάθη αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου; "Α, τί κακὸ μοῦκανε ὁ πατέρας μου!... Ἐπειδὴ κάποιος τσαλατάνος τοῦ εἶπε μερικὲς φλυαρίες μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν καρδιά του κι' ἀπὸ τὰ σπίτι του... Τὸ γράμμα!... Μὰ κι' ἐλεύθερος νὰ ἤμουνα. θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κάνῃ νὰ ξαναζήσω τὰ τριάντα αὐτὰ χρόνια ποὺ τὰ πέρασα μέσα στὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἐγκατάλειψι; Κράτησε τὸ γράμμα αὐτό... "Ολη ἡ εὐτυχία μου δόθηκε στὸν ἀγαπητό κι' εὐγενικὸ ἀδελφό μου Γ'οδεφοΐδο. ἐνῶ σὲ μένα ἐδόθηκαν οἱ ἀπραγματοποίητες ἐπιθυμίες. τὸ μῖσος. ἡ φυλακή. ὁ θάνατος!... Σ' αὐτὸν ὁ πλοῦτος. ὁ ἔρως. ἡ δόξα. ἡ ἐλευθερία. τὸ φῶς!...

— Κόμη Φλορεστὰν τῆς Θούνης, σωπᾶστε! τοῦ φώναξε ὁ Βρινδινός. Φτάνουν οἱ εἰρωνεῖες, οἱ Βλαστήμιες! Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ξηλεύετε τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ σας. ἐκεῖνος εἶνε πιὸ δυστυχὴς ἀπὸ σᾶς! "Ολα ὅσα σᾶς πῆρε. ὅλα ἔνιναν καπνός!... Τὸ ὄνομά του. ποὺ εἶνε καὶ δικό σας ὑψηλότατε. ἔγινε ἕνα μὲ τὴν ἀτιμία καὶ τὴν προδοσία. Ἡ ὑπόληψί του κυλίστηκε στὸ βοῦρκο καὶ τὸ ἱκρίωμα τὸν περιμένει. "Υστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα ἢ σύζυγός του δὲν θὰ ἔνι πιὰ οὔτε σπίτι. οὔτε ψωμί. γιατὶ ἡ περιουσία του θὰ δημευθῇ!... Εἶσα εὐναριστημένος κύριε κόμη;

Ὁ Φλορεστὰν στὰ λόγια τοῦ Βρινδινοῦ. σηκώθηκε χλωμὸς καὶ φώναξε:

— Λὲς ψέμματα! Αὐτός. ὁ Γοδεφοΐδος προδότης: Εἶνε ἀδύνατον!

— Ἀκοῦστε. ὑψηλότατε. τί θὰ σᾶς πῶ. ἐξακολούθησε ὁ Βρινδινός. Εἶχαν ἐμπιστευθῇ στὴν τιμὴ του τα κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας μέσα στὴν ὁποία φυλανόταν ἡ περιουσία ὅλων τῶν πλουσίων τῆς πόλεως. Ξέρετε τί τὰ ἔκανε λοιπὸν τὰ κλειδιὰ αὐτά;

— Ὄχι! ἀπάντησε ὁ Φλορεστὰν μὲ ἀνωνία.

— Τὸν εἶδαν τὴ νύχτα τοῦ γαμοῦ τοῦ διοικητηρίου νὰ τὰ ρίχνῃ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ μεγάρου του στὸν λιστὴ Ταγιεφέρ. ὁ ὁποῖος κατόπιν λεπλάτησε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του τὴν ἐκκλησία...

Ὁ Φλορεστὰν κιτρίνισε σὰν πτῶμα καὶ ξεφώνισε δυνατά:

— Θεέ μου. τί ἔκανα!...

— Πιστεύετε τώρα στὴν προφητεία τοῦ Παράκελσου. ὑψηλότατε; ψιθύρισε ὁ Βρινδινός. Ἦταν γραστὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ γίνῃ ὁ δήμιος τοῦ ἀδελφοῦ του!

Ὁ Φλορεστὰν ποὺ τὸν ἔλουζε κρύος ἱδρώτας. ἄρχισε τώρα σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια νὰ ξεφωνίζῃ:

— Ἀδελφέ μου!... Ἀδελφέ μου!... Ἀδελφέ μου!...

Μιὰ περίεργη διαταγὴ

"Ἐξη περίπου βδομάδες πέρασαν ἀπὸ μεταξὺ καὶ βαρὺς χειμώνας ξέσπασε στὴν Τουρραίνη. Ἀπὸ τὸ κρύο οἱ κάτοικοι μαζευόντουσαν γρήγορα στὰ σπίτια τους καὶ ἡ πόλις ἐρήμωνε.

Ὁ διοικητὴς τῆς Τουρραίνης δὸν Ἐρμάνδος ντὲ Κάστορ Γίρον συνοδευόμενος ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸν δοῦκα ντ' Ἀργκὸς. μπῆκε στὸ μέγαρό του. "Οταν ἔφτασαν στὴν τραπεζαρία ἔβγαλαν κι' οἱ δυό τους τὶς μανδύες τους καὶ κάθησαν στὸ τραπέζι. ποὺ ἦταν στρωμένο γιὰ νὰ γευματίσουν. Καθὼς ἔτρωγαν ὁ δὸν Ἐρμάνδος βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ περγαμηνὴ εἶπε στὸ φίλο του:

— Διάβασε, ἀγαπητέ μου.

Ὁ δοῦξ ντ' Ἀργκὸς πῆρε τὴν περγαμηνὴ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Ὁ δοῦξ ντ' "Αλβα. τοποτηρητὴς τῆς Ἱσπανίας. ἀνώτατος διοικητὴς τῶν Κάτω Χωρῶν ἐξακοιβώσας ὅτι ὁ Γοδεφοΐδος ντὲ Φρενουδ. κόμης τῆς Θούνης. εἰοιάσθη εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς συνωμοσίας τοῦ κόμητος τῆς Ὀράνζης καὶ τῶν ἄλλων εὐγενῶν τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ ὅτι παρέδωσε προδοτικῶς τὰ κλειδιὰ τοῦ Ἁγίου Κεντίνου σὲ ἀποστάτας καὶ κακοποιοὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

»Κηρύττει τὸν ἐν λόγω κόμητα ἔνοχον ἐγκλημάτων προδοσίας. στάσεως καὶ καθοσιώσεως καὶ τὸν καταδικάζει εἰς τὸν διὰ ξίφους θάνατον.

»Διατάσσει νὰ ἐκτεθῇ ἡ κεφαλή του εἰς τόπον δημόσιον καὶ ὑψηλόν. ὥστε νὰ ἴδῃ ὁ λαὸς αὐτήν. καὶ δημεύει πάντα τὰ ἀγαθά του. Ψηφίζει τέλος νὰ κατεδαφισθῇ ἡ οἰκία τοῦ εἰοημένου κόμητος τῆς Θούνης. νὰ σπείρωσιν ἅλας ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου της καὶ νὰ στήσουν ἐκεῖ ἐπιγραφὴν ἀναγγέλλουσαν ὅτι ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἄτιμος».

— Κύτταξε, φίλε μου. πῶς κατάντησε ὁ ἄνθρωπος αὐτός! εἶπεν ὁ Διοικητής. Κι' ὅσο σκέπτομαι ὅτι πρὸ ξὴν ἑβδομάδων χόρευε στὸ σπίτι μου...

— Τί στάσι νἆρεῖ ὁ κόμης στὴ δυστυχία του; ρώτησε ὁ δοὺξ ντ' Ἀργκός.

— Εἶνε ἤσεμος κι' ἀξιοπερπής. Ρώτησε νὰ μάθῃ πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσίς του. Καὶ ὅταν ὁ δικαστής του ἀπάντησε ὅτι θὰ γίνῃ τὸ αὔριο. ἐκεῖνος τὸν εὐχαρίστησε χαμογελῶντας. Ἄκουα ἔταν ὁ δικαστὴς τοῦ πρότεινε νὰ στείλουν παπᾶ νὰ ἐξομολογηθῇ. ὁ κόμης τῆς Θούνης ἀπάντησε: «Δὲν πειράζει. Θὰ μεταλάβω αὔριο στὸ ἱκρίωμα». Κατόπιν ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ δεχθῇ τὴν κόμησσα. Αὐτὴ ὅμως τὴ χάρι δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ τὴν κάμουν. γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ἄλλη μέρα ποὺ συνελήφθη ὁ κόμης. ἡ κόμησσα ἐξηφανίσθη.

— Ἐξηφανίσθη; Καὶ τί ἀπέγινε:

— Φῆμες διάφορες κυκλοφοροῦν. "Αλλοι λένε ὅτι ἔπεσε στὸ ποτάμι. ἄλλοι πάλιν ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴ Γερμανία 'Υπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ λένε ὅτι ἔφυγε μὲ τὸ φίλο της...

— Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία! ψιθύρισε ὁ δοὺξ ντ' Ἀργκὸς σκεφτικός. Κι' ὁ κόμης τί λέει γιὰ τὶς κατηγορίες αὐτές;

— Ἀρνεῖται τὶς κατηγορίες καὶ λέει ὅτι τὰ κλειδιὰ τοῦ τὰ ἔκλεψαν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ δὸν Ἐρμάνδος.

Ὁ ὑπηρέτης παρέδωσε στὸν κύριό του ἕνα γράμμα. Ὁ δὸν Ἐρμάνδος τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὴν ὑπογραφή.

— Ὁ δοὺξ ντ' "Αλβα!... φώναξε ξαφνιασμένος. Ποῦ εἶνε ὁ ταχυδρόμος ποὺ σοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα αὐτό; ρώτησε στρεφόμενος στὸν ὑπηρέτη.

— Κύριε Διοικητά. δὲν τὸ ἔφερε ταχυδρόμος. Τὸ ἔφερε ἕνας ἀξιωματικὸς συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ εὐπατρίδας.

— Καλά... παρακάλεσέ τους νὰ περιμείνουν μιὰ στιγμή.

Καὶ πλησιάζοντας στὸ φῶς διάβασε τὸ γράμμα:

«Κύριε Διοικητά.

Ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης εἶνε ὁ μαρκήσιος Βορίας. ὁ υἱός μου. Ὑποκοῦστε σ' αὐτόν. ὅπως σ' ἐμένα τὸν ἴδιο. Δοὺξ ντ' Ἄλβα. διοικητὴς τῶν Κάτω Χωρῶν».

— Ὁ γυιός του! φώναξε τραυματίνεος ὁ δὸν Ἐρμάνδος. Κι' ἐγὼ διάταξα νὰ περιμένῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸ φίλο του ἔτρεξε ἔξω.

Ὁ εὐπατρίδης ποὺ περίμενε τὸν διοικητὴ ἦταν μόλις δεκαξὲξη χρόνων. "Οταν ὁ διοικητὴς τὸν εἶδε μπαίνοντας στὴν αἴθουσα ἐκεῖνος περιφερόταν ἀνυπόμονα καὶ τινάζε νευρικὰ τὰ γάντα χιόνι πόδια του στὸν τάπητα. Στὸ βάθος δυὸ εὐγενεῖς περιμεναν ἀκίνητοι.

— Κύριε. εἶπε ἀμέσως ὁ νέος διακόπτοντας τὴν προσοώνησι που εἶχε ἀρχίσει ὁ δὸν Ἐρμάνδος. συγχωρῆστε με ποὺ σᾶς διακόπτω, ἀλλὰ ὁ καιρὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέγια τὶς Βρυξέλλες. Ξέρετε ποιός εἶμαι. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκοῦσετε.

Ὁ συνταγματάρχης διοικητὴς ὑποκλίθηκε.

— Ὁ δοὺξ ντ' "Αλβα εἶνε πολὺ δυσαρεστημένος ἀπὸ σᾶς. κύριε διοικητά! ἐξακολούθησε ὁ νέος. Σᾶς θεωρεῖ ὡς νωθρὸν καὶ ἀδρανῆ.

— Καὶ γιὰ ποιό λόγο. Θεέ μου; ρώτησε ὁ δὸν Ἐρμάνδος.

— Γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κόμητος τῆς Θούνης. Γιὰ ποιό λόγο ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς ζῆ ἀκόμη;

— Μὰ ἔπρεπε προηγουμένως νὰ γίνῃ ἡ δίκη του.

— "Α. ναί. ἡ δίκη του... Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ. Μιὰ δίκη ποὺ μπορούσε νὰ τελειώσῃ σὲ τρεῖς μέρες. Βάσταξε ἕξη βδομάδες. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν μπορέσατε ν' ἀποσπάσετε ἀπὸ τὸν κόμητα μιὰ ἐξομολόγησι...

— Μὰ γι' αὐτὸ ἄρνησε ἡ δίκη. Ὁ κόμης ἀρνιόταν κάθε ἐνοχή του....

— Ἔπρεπε νὰ τὸν βασανίσετε.

— Αὐτὴ ἦταν κι' ἡ δική μου γνώμη καὶ δὲν φταίω ἐγὼ ἂν δὲν πραγματοποιήθηκε. ἀπάντησε ὁ διοικητὴς καταστενοχωρημένος.

— Γιὰ ὅλ' αὐτά. εἶπε δυνατώτερα ὁ νέος. θὰ δώσετε λογαριασμὸ στὸν πατέρα μου. ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ σᾶς καλέσῃ στὴν ἕδρα του.

Ὁ δὲν Ἐρμάνδος τὰ εἶχε χαμένα.

— Σᾶς ὁρκίζομαι. τραυλισε. ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ μένα... Ἐνοιμε ὅμως ἀκόμη καιρό...

— Καιρό; Γιὰ ποιό πρᾶγμα;

— Γιὰ νὰ παραδώσουμε τὸν κόμητα στὰ Βασανιστήρια...

— Πῶς;

— Ὡς αὔριο τὸ πρωῒ ποὺ θ' ἀποκεφαλισθῇ ὑπάρχει ἀκόμη καιρός...

— Ὄχι κύριε. ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ θ' ἀναβληθῇ. γιατὶ θὰ μοῦ παραδώσετε στὰ νέα μου τὸν κατάδικο.

Ὁ διοικητὴς ξαφνιάστηκε.

— Δὲν καταλάβατε τί σᾶς εἶπα; τοῦ εἶπε ἤσυχος ὁ μαρκήσιος ντὲ Βορίας.

— Μάλιστα. εὐγενέστατε... Μὰ φοβᾶμαι ὅτι δὲν σᾶς κατάλαβα καὶ καλά...

— Τότε ξαναδιαβάστε τὸ γράμμα τοῦ πατέρα μου.

— Τὸ θυμοῦμαι. καλά. κύριε μαοκήσιε.

— Δὲν τὸ θυμᾶσθε. Λησμονήσατε τὴ φράσι του «ὑπακούσατε στὸν υἱό μου ὅπως καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιο».

— Ναί. ναί. θυμᾶμαι καλά...

— Τότε σᾶς διατάσσω νὰ μοῦ παραδώσετε τὸν κόμητα τῆς Θούνης. "Εχω διαταγὴ νὰ τὸν παραλάβω. Ὁ πατέρας μου ἐξέρει τὸν τρόπο νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μερικὲς ἐυολογίες... Μὲ καταλάβατε τώρα;

— Εὐγενέστατε. σᾶς ἱκετεύω. ψιθύρισε μουσκεμμένος στὸν ἱδρῶτα ὁ δὸν Ἐρμάνδος. ἀκοῦστε τὴ γνώμη μου. Βλέπω ὅτι εἶσθε πολὺ νέος. γιὰ ν' ἀναλάβετε τὴν ἀποστολὴ αὐτή.

— Ὥστε δὲν μὲ ἐμπιστεύεσθε; ρώτησε ὁ νέος.

— Θεὸς φυλάξοι!... Κάθε ἄλλο...

— Μήπως φαντάζεσθε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ. ποὺ σᾶς ἔφεσα εἶνε ψεύτικη;...

— "Α. εὐγενέστατε. δὲν μοῦ πέρασε μιὰ τέτοια σκέψις ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

— Τότε γιατὶ δὲν ἐκτελεῖτε τὶς διατανὲς τοῦ πατέρα μου;

Ὁ δὸν Ἐρμάνδος ἀναστέναξε ἀναποφάσιστος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ παιδιὰ πολλῶν οἰκογενειῶν εἶχαν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις ἀπὸ τοὺς πατέρες τους. Καὶ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας τοῦ μαρκισίου Βορία ἔκανε τὸ διοικητὴ τῆς Τουρραίνης νὰ φαντάζεται ὅτι ὁ γυιὸς ἐνεργοῦσε ἴσως ἀντίθετα πρὸς τὶς πεποιθήσεις καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ δουκὸς ντ' "Αλβας.

Κατόπιν ὁλιγολέπτου σιωπῆς ὁ νεαρὸς ἐκάλεσε κοντά του τοὺς δυὸ ἀκίνητους ἀκολούθους του λέγοντάς τους:

— Κύριοι. πηγαίνουμε ν' ἀναφέρουμε στὸν πατέρα μου τὸν τρόπο. μὲ τὸν ὁποῖο ὁ διοικητὴς ἀπὸ δῶ ἐκτελεῖ τὶς διατανές του.

Κι' ἀμέσως μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι ἔκαναν μεταβολὴ κι' οἱ τρεῖς. ἀφήνοντας τὸν δὸν Ἐρμάνδο κατάπληκτο.

— Ἐξοχώτατε. φώναξε ὁ διοικητὴς δὲν ἀρνοῦμαι νὰ ὑπακούσω. Σκεφθῆτε ὅμως τὴ θέσι μου... Θὰ μπορούσατε σεῖς νὰ παραδώσετε ἕνα τόσο ἐπίσημο κατάδικο ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς προφορικῆς διατανῆς;

— Προφορικῆς;... Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα μου. τί εἶνε:

— Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα σας δὲν κάνει λόγο καθόλου γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θούνης...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι. "Οταν ἀνασηκώθηκε ὁ διοικητὴς εἶδε τὸ γαντοφορεμένο χέρι τοῦ νεαροῦ Βορία. νὰ σφίγγῃ τὸ δικό του. Συγχρόνως ὁ νέος τοῦ εἶπε:

— Σᾶς συγχαίρω. κύριε διοικητά... Εἶσθε πιστὸς καὶ ἄξιος ὑπηρέτης τοῦ Βασιλέως. "Ολα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ δοκιμή...

— Δοκιμή; ρώτησε ἀνασαίνοντας ὁ δὸν Ἐρμάνδος.

— Μάλιστα. Μᾶς εἶχαν πῆ ὅτι εἶσθε ἕνας εὔπιστος ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαπατηθῇ εὔκολα.

— Ὡ! οἱ ἐχθροὶ δὲν λείπουν ἀπὸ πουθενά...

— Κύριε διοικητά. ἐξακολούθησε ὁ μαρκήσιος. σᾶς θεωρῶ ἄνθρωπο ὀξυδερκέστατο...

— Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό; Μήπως γιατὶ ἐναντεῖνα πῶς ἡ διαταγὴ νὰ σᾶς παραδώσω τὸν κόμητα τῆς Θούνης ἦταν μιὰ ἁπλὴ ἀστειότης;...

— Ἀστειότης; φώναξε ὁ μαρκήσιος. Καθόλου μάλιστα. Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ ἰδού την!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του μιὰ περγαμηνή...

— Αὐτὴ τὴ φορά. πρόσθεσε γελῶντας. φαντάζομαι πὼς θὰ ἱκανοποιηθῆτε... Κυτάξτε τὴ διαταγή. Εἶνε ἐν τάξει;

Ὁ δὸν Ἐρμάνδος πέρνοντας τὴν περγαμηνὴ τὴν ἐξέτασε καὶ ἀπάντησε:

— Πολὺ καλά. Εἶνε ἐν ἀπολύτω τάξει.

— Τώρα ἐλπίζω ὅτι θὰ ὑπακούσετε στὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα μου.

Ὁ δὸν Ἐρμάνδος παίρνοντας τὴν περγαση τὸ κουδοῦνι.

— Σταθῆτε. κ. διοικητά. Ποιός ὁ λόγος νὰ σημάνετε ρώτησε ὁ ντὲ Βορίας.

— Γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἀκολούθους μου νὰ σᾶς συνοδεύσουν ὡς τὴ φυλακὴ τοῦ κόμητος.

— Μὰ διαβᾶστε λοιπόν. τί γράφει ἡ διαταγή.

Ὁ διοικητὴς ἄνοιξε πάλι τὴν περγαμηνὴ καὶ διάβασε:

«Διαταγὴ νὰ παραδοθῇ ὁ κατάδικος μυστικὰ στὰ χέρια τοῦ μαοκησίου ντὲ Βορία...»

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ δώσετε σημασία στὴ λέξι «μυστικὰ» τὸν διέκοψε ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ν' ἀναστατώσετε ὅλο τὸ μέγαρό σας Βέβαια. Μ' ἐννοεῖτε;

— Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω;

— Ἁπλούστατα. Νὰ μοῦ δώσετε μιὰ διαταγὴ γιὰ τὸν διοικητὴ τῆς φυλακῆς.

Ὁ διοικητὴς χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰν ἀντίροησι κάθησε κι' ἔγραψε τὴ διαταγή. τὴν ὁποία ἐνεχείρισε κατόπιν στὸν ντὲ Βορία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος ὁ ὁποῖος μὲ τρεμάμενο χέρι ἔχωσε τὴ διαταγὴ στὴ μέση του. Καὶ τώρα. ἀγαπητέ μου. δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ γοοηγήσετε ἕνα διαβατήριο.

Ὁ δὸν Ἐρμάνδος ἀκούγοντας τὸ γυιὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς Φλάνδρας να τὸν προσφωνῇ «ἀγαπητόν» λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρά. Ὑπόγραψε ἀμέσως καὶ τὸ διαβατήριο ποὺ τοῦ ζήτησε.

Τότε ὁ μαρκήσιος μὲ τοὺς δύο ἀκολούθους του ζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθοῦν. Ὁ διοικητὴς τοὺς συνώδευσε καὶ φτάνοντας στὴν πόρτα ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ ντὲ Βορία καὶ τοῦ ψιθύρισε σιγὰ-σιγά:

— Ἡ ἐξοχότης σας θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ πῇ λίγα καλὰ λόγια γιὰ μένα στὸν ἔνδοξο πατέρα σας!

— Σιωπή! εἶπε ὁ ντὲ Βορίας.

Καὶ σκύβοντας στὸν δὸν Ἐρμάνδο τοῦ ψιθύρισε μυστηριωδῶς:

— Σὲ λίγο θὰ ἔνετε τὰ νέα μου.

Δὲν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κι' οἱ τρεῖς νέοι ἐξαφανίζονταν μέσα στὸ γιόνι.

Ὁ διοικητὴς τοίβοντας τὰ γέρια ἀπὸ εὐχαρίστησι μπῆκε στὴν αἴθουσα ποὺ τὸν περίμενε ὁ φίλος του δοὺξ ντ' Ἀργκός.

— Ὡ! ὦ! σὲ βλέπω χαρούμενον. τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Κάτι εὐχάριστο θὰ σοῦ συνέβη...

— Μάλιστα. μάλιστα. κύριε δούξ. Σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι τὸ πολὺ σὲ δέκα ἡμέρες ἀπὸ διοικητὴς τῆς Τουρραίνης γίνομαι διοικητὴς ὁλόκληρης ἐπαρχίας...

— Ἀλήθεια; Τότε. δὸν Ἐρμάνδε. δέξου ἀπὸ τώρα τὰ συγχαρητήριά μου.

— Ὡ. ὄχι ἀκόμα. ἀγαπητέ μου... Οἱ ὑποσχέσεις ὅμως γιὰ τὴν προαγωγή μου στηρίζονται σὲ θεμέλια βαθειά... Δὲν μπορῶ σήμερα νὰ σοῦ πῶ τίποτε...

— Τότε ἂς μὴ συζητοῦμε περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ θέμα. ἀφοῦ εἶνε τόσο μυστικό. Προαγματικὰ ὁ δοὺξ ἄλλαξε κουβέντα.

Ὁ διοικητὴς ὅμως πλημμυοισμένος ἀπὸ χαρὰ δὲν πρόσεχε τὰ λόγια τοῦ φίλου του.

— Κύριε δούξ. τὸν ρώτησε ξαφνικά. πήγατε μοῦ φαίνεται τώρα τελευταία στὶς Βουξέλλες. δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα. πῆγά ποὸ μηνός.

— Κι' ἂν δὲν κάνω λάθος ὁ δοὺξ ντ' Ἄλβας σᾶς δέχτηκε φιλικώτατα...

— Βέβαια. Μὲ εἶχε μάλιστα τακτικὸ συνδαιτημόνα.

— Τότε θὰ γνωρίζετε καὶ τὸ γυιό του. αὐτὸ τὸ ἐξυπνότατο παιδί...

— Ὡ. τὸ γνώρισα βέβαια. εἶπε γελῶντας ὁ δούξ. Μὰ πῶς μπορῶ ν' ἀποκαλέσω ἕνα μωρὸ ἐξυπνο;

— Ἐ; Τί; Πῶς; Δὲν εἶνε ἐξυπνος ὁ γυιὸς τοῦ δουκὸς ντ' "Αλβας;

— Μὰ πῶς νὰ σᾶς πῶ... γιὰ ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό. "Ολα τὰ παιδιὰ εἶνε ἀξιαγάπητα. ὅταν εἶνε μικρά...

— Μὰ δὲν σᾶς μιλῶ. ἂν εἶνε ἀξιαγάπητο. σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆτε πῶς βρήκατε τὴν κρίσι του;

Ὁ δοὺξ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι' ἔβαλε τὰ γέλοια.

— Κύριε δούξ. τοῦ εἶπε ὁ διοικητὴς μ' ἀπορία. δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε τὸν λόγον που γελᾶτε:

— Ἐπίτρεψέ μου. φίλε μου. νὰ σοῦ πῶ. ὅτι κολακεύεις πολὺ αὐτὸ τὸ παιδί. ὅταν ἀπορεῖα. δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε τὸν λόγο ποὺ τῆς ὅτι εἶνε καὶ μεγαλοφυΐα!

— Γιατί: Δὲν εἶνε:

— Ὡ. Θεέ μου. τί λές. ἀγαπητέ μου; Ἀποκαλεῖς μεγαλοφυΐα ἕνα μωρό. μόνο καὶ μόνο γιατὶ εἶνε παιδὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς Φλάνδρας;...

— Τὸ μωρὸ αὐτό. κύριε. τοῦ ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. βγῆκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ δῶ μέσα καὶ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ εὐγένεια καὶ ἡ εὐθυκρισία του...

— Τί; Βγῆκε ἀπὸ δῶ; ρώτησε μ' ἀνοι-

Ὁ ἄπιστος σύζυγος: Ἀγάπη μου. σὲ λίγο θὰ ξεπάση... μεγάλη θύελλα!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ ΤΟΥ

Ἕνας Ἀμερικανὸς τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου βοῆκε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὸν κῆπο τῆς βίλλας του ἕναν ἔξυπνο σκίουρο. ποὺ ἐξημερώθηκε γρήγορα καὶ τὸν διασκεδάζει σήμερα μὲ τὰ παιγνίδια του. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε τὸ σκίουρο αὐτὸν ν' ἀπολαμβάνῃ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ παγωτό του!...

χτὸ στόμα ὁ δοὺξ ντ' Ἀργκός. Τὸν ἔφεσε μήπως ἡ παραμάνα του ὡς ἐδῶ:

— Μὲ εἰρωνεύεσθε ἀσφαλῶς, κύριε δούξ:

— Σταθῆτε, ἀγαπητέ μου κ. διοικητά δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πασεζηγούμεθα. Ἐγὼ δὲν ἔξερω ἄλλο παιδὶ τοῦ δουκὸς της Φλάνδρας παρὰ ἕνα νήπιο τοιῶν ἢ τεσσάρων χρόνων.

— Εἶσθε βέβαιος; ρώτησε ὁ δὸν Ἐρμάνδος ὁ ὁποῖος γνωὶς νὰ τὸ θέλη ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος.

— Βεβαιότατα, φίλε μου.

—Τότε μ' ἐξεπάτησαν!... Πάει ἐξευτελίστηκα, καταστράφηκα!... Μὰ ποιός ἦταν ὁ ἄθλιος ποὺ μοῦ ἔπαιξε τὴν κωμωδία αὐτή;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ διοικητὴς κατάχλωμος ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὶς δυὸ πιστολαῖνες.

— Δούξ, φαντάζομαι ὅτι ὁ γοαφικὸς χαρακτὴρ τοῦ δουκὸς τῆς Φλάνδοας σᾶς εἶνε γνωστός εἶπε. Παοαβάλετέ τα καὶ πῆτε μου εἶνε πλαστὰ τὰ ἔγγοαφα αὐτά:

Ὁ δοὺξ ντ' Ἀργκὸς ξεδίπλωσε πρῶτα τὴ μία πεογαμηνὴ ἐοοὶξε ἕνα βλέμμα πορσεκτικὸ στὴν ὑπογοαφὴ καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ εἶπε στὸν δὸν Ἐομάνδο:

—Ἀγαπητέ μου φίλε, πρόκειται περὶ πλαστογοαφίας ποὺ ἔγινε μὲ πολλὴ τέχνη.

—Ἄχ! Θεέ μου! φώναξε ὁ διοικητὴς καὶ τοέμοντας περισσότεοο τώοα ἔδωσε στὸ δούκα καὶ τὴ δεύτεοη πεογαμηνή.

Ὁ δοὺξ μόλις τὴν διάβασε ἔβγαλε ἕνα ἐπιφώνημα τρόμου

— Σᾶς ἄοπαξαν λοιπὸν τὸν κόμητα τῆς Θούνης; ρώτησε. Φτωχέ μου φίλε!... Καὶ κάθεσθε ἔτσι ἀναποφάσιστος!... Ἐλᾶτε ἄς τοέξουμε... Ἴσως δὲν εἶνε ἀοὰ νὰ τοὺς οοοφτάσουμε. Γοήγοοα! γοήγοοα! γιατὶ ἀλλοιῶς κινδυνεύει τὸ κεφάλι σας!...

—Ἄχ! Θεέ μου... Νὰ ἐποόκειτο μόνον γιὰ τὸ κεφάλι μου δὲν θὰ ἦταν τόσο σπουδαῖο... Πρόκειται γιὰ τὴν τιμή μου...

Καὶ κλαίγοντας ὁ ἄτυχος διοικητὴς. ἀκολούθησε ὡς τὴν ἔξοδο τοῦ μεγάοου τὸν δούκα...

★

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ τοεῖς ψευτοαπεσταλμένοι τοῦ δουκὸς ντ' Ἄλβας εἶχαν φτάσει μὲ τὰ ἄλογά τους σὲ πέντε λεπτὰ στὴν πλατεῖα.

Ἐκεῖ μποοστὰ δοθωνόταν ὁ πύογος τῆς φυλακῆς σκεπασμένος μὲ γιόνι. Δυὸ φῶτα ἔλαμναν τὸ ἕνα στὴν κοουφὴ καὶ τὸ ἄλλο στὴ βάσι του. Τὸ ἐπάνω φῶς ἦταν τοῦ σκοποῦ. ποὺ σὲ ποείπτωσι ὀγλανωνίσε ἔποεπε νὰ δώση τὸ σύνθημα τοῦ συναγεομοῦ, τὸ κάτω ἦταν ἡ φωτιὰ γύοω ἀπὸ τὴν ὁποία ζεστανόντουσαν δέκα στοατιῶτες τῆς φοουοᾶς.

Οἱ τοεῖς ψευτοαπεσταλμένοι στάθηκαν σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς στοατιῶτες κι' ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μεοικὲς λέξεις ὁ μεγαλύτεοος ἀπὸ αὐτοὺς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ σὲ λίγο πῆγε κι' ἔφεσε ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ δοόμο ἕνα τέταοτο ἄλογο. Ἔπειτα τοάβηξε ποὸς τοὺς στοατιῶτες τῆς φοουοᾶς τῆς φυλακῆς.

Τοὺς πλησίασε κι' ἄοχισε νὰ μιλᾶη μαζί τους. Τοὺς ἐξηνοῦσε ἀσφαλῶς τί ζητοῦσε.

Ἕνας λοχίας σηκώθηκε τότε καὶ τὸν ὡδήγησε μέσα σ' ἕνα πεοίπτεοο. ὅπου τὸν παοουσίασε σ' ἕνα ἀξιωματικό. Ὁ εὐποτοίδης ἔδειξε στὸν ἀξιωματικὸ τὴ διατογὴ τοῦ δὸν Ἐομάνδου. Ἡ διατογὴ ἦταν ἐν τάξει. Ἔποεπε ὁ διοικητὴς τῆς φυλακῆς νὰ παοαδώση χωρὶς ἀναβολὴ τὸν κόμητα τῆς Θούνης στὸν κομιστὴ τοῦ ἐγγοάφου.

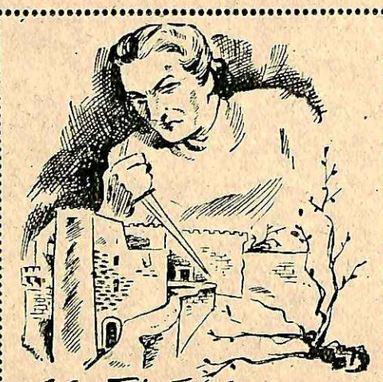
Ὁ διοικητὴς εἰδοποιήθηκε κι' ἐξέτασε τὸ ἔγγοαφο. Φώναξε ἔπειτα ἕνα δεσμοφύλακα καὶ τὸν διάταξε νὰ τοῦ φέοη τὸν κατάδικο.

Ποαγματικὰ σὲ λίγο ἔμπαινε μέσα ὁ κόμης Γοδεφοίδος τῆς Θούνης. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ ἐκτέλεσίς του εἶνε ἀναβληθῆ κοὶ ὅτι θὰ τὸν ὁδηγοῦσαν στὶς Βουξέλλες ν' ἀνακοιθῆ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν δοῦκα ντ' Ἄλβας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἐκδόσεις

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης κ. Φ Ἀνατολέας ἐξέδωκε εἰς κομψὸν τόμον συλλογὴν ἐκλεκτῶν ποιημάτων του μὲ τὸν τίτλο «Γαλάζια Συμφωνία».

Οἱ δυὸ μεῖραις τοῦ Σαμπλᾶ

Μιὰ Κάστρου τοῦ παρελθόντος

Ὑπάοχουν ὡοισμένες τοποθεσίες, ποὺ φαίνονται σὰν νὰ βοίσκωνται κάτω ἀπὸ τὸ βάοος μιᾶς τοομοκοατικῆς κατάοας.

Τέτοιος ἦταν ὁ παλιὸς πύογος τοῦ Σαμπλᾶ κατὰ τὰν πεοασμένο αἰῶνα.

Τὰ βαοειὰ καὶ μαυοισμένα τειχη του ὑψώνονταν σὲ μιὰ ἀγοια τοποθεσία τοῦ Βελλαί. Γοανίτινοι ὄγκοι βοάχων τὸν πεοιτοίχιζαν ὁλόγυοα. Κι' ὁ μανιασμένος ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὰ Πυοηναῖα ἐγύμνωνε ποόωοα τὰ δένδοα ἀπὸ τὰ φύλλα τους.

Στὴν πεοιοχὴ αὐτή, ἡ «κοῖλη ἐποχή» μόλις κοατοῦσε δυὸ μῆνες. Ὅλο τὸν ὑπόλοιπο χοόνο οἱ καταιγίδες, ποὺ δὲν σταματοῦσαν ποτὲ σχεδόν, ἑκαναν τὴ ζωὴ ἀληθινὴ κόλασι.

Κι' ὡστόσο, ὁ πύογος αὐτὸς εἶχε στεγάσει γιὰ μεοικὰ χοόνια ἕνα εὐτυχισμένο ἀνδοόγυνο. Τὸ βαοῶνο Βιλλεφοντὲν ντὲ Μαοσελάνζ καὶ τὴ Μαογαοίτα ντὲ Ποσενελύ, κόοη τοῦ κόμητος ντὲ Σαμπλᾶ, ποὺ ἀνῆκαν σὲ δυὸ ἀπὸ τὶς παλαιότεοες καὶ πλουσιώτεοες οἰκογένειες τῆς πεοιοχῆς.

Ὁ Μαοσελάνζ ἦταν ὁ τύπος τοῦ εὐποεποῦς τοίδου — ἀγοότου. Ἡ ζωὴ τῶν πόλεων δὲν τὸν ἐνδιέφεοε καθόλου. Κι' εὐοισκε πάντα ἐξαιοετικὴ εὐκαοίστησι στὴ συντοοφιὰ τῶν ἄξεστων χωοικῶν ποὺ δούλευαν στὰ κτήματά του. Γιατί, μ' ὅλο ποὺ οἱ τοόποι τους ἦσαν τοαχεῖς καὶ βαοιοωσοι, εἶχαν μιὰ ψυχὴ ἁπλῆ καὶ ἄδολη.

Τὰ αἰσθήματά του αὐτὰ συμμεοιζόταν καὶ ἡ γυναῖκα του Ἀπὸ τὸ γάμο τους εἶχαν γεννηθῆ τώοα δύο παιδιά, ποὺ ἔκσαναν τοὺς δύο συζύγους εὐτυχισμένους.

Τὴν εὐτυχία τους αὐτὴ κανένα σύννεφο δὲν τὴν τάοαξε ὡς τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος ντὲ Σαμπλᾶ πατέοα τῆς Μαογαοίτας.

Τότε ἔοτασε στὸν πύογο ὁ «κακὸς δαίμων τοῦ Πουΐ», ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν κόμησσα ντὲ Σαμπλᾶ.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὴ σκληοὴ καὶ διεφθαομένη ψυχή, εἶχεν ἐγκαταλείψει ἀπὸ χοόνια τὸν ἄνδοα τῆς κι' εἶχεν ἐγκαταστοθῆ στὴν τολπὴ ἀοχοντικὴ πόλι τοῦ Πουΐ. ὅπου ἡ ζωὴ της ἦταν κάθε ἄλλο παοὰ ἀνεπίληπτη.

Εἶχε ξαναγυοίσει τώοα στὸν πύογο τοῦ Σαμπλᾶ καὶ μέσα σὲ λίγες ὥοες εἶχε σπείοει ἐκεῖ τὴ διχόνοια ποὺ ἦταν ὁ ποοάγγελος τῆς συμφοοᾶς.

Μοιοαία πενθεοά, βάλθηκε νὰ πείση τὴν κόοη της ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ ζοῦσε ἦταν ἀνυπόφοοη καὶ ὅτι ὑπευθυνος γι' αὐτὴν ἦταν ὁ σύζυγός της ποὺ δὲν ἔπουε νὰ τὸν ἀποκολῆ χωοιάτη.

Ἡ ποώτη ποοσπάθεια τῆς κομήσσης ἦταν νὰ ζητήση ν' ἀναλάβη τὴ διοικείοισι τοῦ πύογου τοῦ Σαμπλᾶ. Ὅταν ἡ ποοσπάθειὰ αὐτὴ ἀπέτυχε, ἔπεισε τὴν κόοη της νὰ ζητήση ἀπὸ τὰ δικαστήοια χωοισμὸ τῆς πεοιουσίας της ἀπὸ τὴν πεοιουσίαν τοῦ συζύγου της

Ἡ Μαογαοίτα εἶχε γίνει πιὰ ἄλλος ἄνθοωπος Μισοῦσε τώοα τὸ σύζυνό της καὶ μετὰ τὴν ἀπόοοιψι τῆς αἰτήσεώς της ἀπὸ τὰ δικαστήοια δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀκολουθήση τὴ μητέοα της στὸ Πουΐ. ποίονοντας μαζὶ καὶ τὰ δυὸ παιδιά της.

Ἡ ποώτη ποᾶξις τοῦ δοάματος εἶχε παιχθῆ. Ὁ Μαοσελάνζ εἶχε καταφύγει στὰ δικαστήοια γιὰ νὰ μποοέση νὰ πάοη πίσω τὰ παιδιά του. Ἔπειτα ἀπὸ διάφοοες φάσεις ἡ αἰτησίς του ἐποόκειτο νὰ δικαιωθῆ. Ἡ ἀπόφασις θὰ δημοσιευόταν σὲ λίγες μέοες....

Καὶ ξαφνικά, τὰ δύο παιδιὰ βοέθηκαν νεκοά. Ἡ μητέοα καὶ ἡ γιαγιά τους εἶπαν πὼς εἶχαν πεθάνει ἀπὸ κακοήθη πυοετό. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν διαφοοετικη. Τὰ δύο ἀθῶα πλάσματα εἶχαν πεθάνει δηλητηοιασμένα.

Ἐκεῖνη ποὺ τὰ εἶχε δηλητηοιάσει δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κόμησσα ντὲ Σαμπλᾶ.

Ἡ Μαογαοίτα, ἂν δὲν εἶχε συνεογασθῆ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτοόπαιο ἔγκλημα, δὲν εἶχε φέοει ὅμως, καμμιὰ ἀντίοοησι κι' οὔτε εἶχε ποοσπεθήσει νὰ σώση τὰ παιδιά.

Γιατὶ ἡ κόμησσα ντὲ Σαμπλᾶ τὴν εἶχε πείσει πὼς ἔποεπε νὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος τοῦ δεσμοῦ της μὲ τὸν Μαοσελάνζ καὶ ν' ἀοχίση μιὰ καινούογια ζωή. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέοος, γιὰ νὰ κατασιγάση καὶ τοὺς τελευταίους διστογμοὺς της, τὴν εἶχε σποώξει σ' ἕνα ἔνοχο αἴσθημα μ' ἐναν παλιὸ χοιοοβοσκό, ποὺ τὸν εἶχε κάμει στὸ ἀνσμετοᾶξὺ ἐπιστάτη της.

Κι' ἡ Μαογαοίτα. ποὺ ἦταν πάντα ἀδύνατου χοοϊκτῆοος, οἰκίνκε μὲ ἀσυγοάτητο πάθος στὸ εἰδύλλιο αὐτό.

Ἄλλωστε τὸ ποῶτο αὐτὸ ἔγκλημα πέοασε ἀτιμώοητο. Καμμιὰ δικαστικὴ ἐνέογεια δὲν ἔγινε ἐναντίον τῶν δύο γυναικῶν, γιατὶ δὲν ὑπῆοχαν ἐπαοκεῖς ἀποδείξεις καὶ γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ μποοοῦσαν νὰ κατηθέσουν ἐναντίον τῆς κομήσσης ντὲ Σαμπλᾶ καὶ τῆς κόοης της ἔτοεμαν μήπως ποοκαλέσουν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ἰ. ακώθου Μπεσσόν — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ πολιοῦ χοιοοβοσκοῦ — ποὺ ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴν πεοιοχὴ γιὰ τὴν ἀγοιότητά του καὶ τὴ θηοιωδία του.

Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ μοναδικό.

Στὴν πεοιοχὴ τοῦ Βελλαί ὁ χειμῶνας ἀοχίζει ἀπὸ πολὺ ἐνωοίς. Μιὰ ἀγοια θύελλα εἶχε ξεσπάσει στὶς 2 Σεπτεμβοίου τοῦ 1840 καὶ τὸ ποῶτο χιόνι εἶχεν ἐμφανισθῆ στὶς κοουφὲς τῶν γειτονικῶν βουνῶν. Τὸ κοῦο ἦταν πολὺ δυνατὸ κι' οἱ χωοικοὶ εἶχαν κλεισθῆ ἀπὸ ἐνωοὶς στὰ σπίτια των.

Ἐκεῖνο τὸ βοάδυ στὸν πύογο τοῦ Σαμπλᾶ οἱ ἐογάτες καὶ οἱ ὑπηοέτες εἶχαν ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιὰ σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου καὶ συζητοῦσαν καθισμένοι ὁλόγυοα.

Σὲ λίγο πῆγε νὰ καθήση μαζί τους καὶ ὁ Μαοσελάνζ. Ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του ποὺ δὲν θάοπεπε βέβαια νὰ εἶνε καθόλου εὐχάοιστες. ὅταν. ξαφνικὰ ἀντήκησαν δύο πυοοβολισμοί.

Κάποιος εἶχε πυοοβολήσει μ' ἕνα δικάννο ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ τὰ σκάνια σπάζοντας τὰ τζάμια ἑνὸς παοαθύοου. Βοῆκαν τὸν Μαοσελάνζ στὸ κεφάλι.

Ὁ δυστυχισμένος ωοιάτηκε μποοῦμυτο κι' ἔπεσε μέσα στὴ φωτιά.

Ὅταν τὸν σήκωσαν ἀπὸ κεῖ ἦταν νεκοός.

Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὸ ἔγκλημα εὐτό εἶχε γίνει ἀπὸ τὸν Μπεσσόν. Ἄλλωστε ὑπῆοχαν ἀοκετὲς ἀποδείξεις ἐνοντίον του.

Ἀλλ' ὁ παλιὸς χοιοοβοσκός, μὲ τὴν τοομοκοατία ποὺ ἀσκοῦσε καὶ τὰ ἄφθονα χοήματα ποὺ σκόοπιζε δεξιὰ κι' ἀοιστεοά, κατώοθωσε νὰ παοεμπλανήση γι' ἀοκετὸ διάστημα τὴ δικαιοσύνη. Στὴν ποοσπάθειά του εὐτή, εἶχε βοηθοῦς τὴν κόμησσα ντὲ Σαμπλᾶ καὶ τὴν κόοη της ποὺ ἔκανον τὰ πάντα γιὰ νὰ συνκαλύψουν τὴν ἐνοχή του καὶ ν' ἀποσκούνουν κάθε ὑπόνοια ἐναντίον του.

Μιὰ μέοα ὅμως, ἀποφασίσθηκε ἡ σύλληψις τοῦ Μπεσσόν Ἡ γλῶσσα τῶν χωοικῶν λύθηκε, τότε καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ κατετέθησαν ἐναντίον του δὲν ἄφηναν κανμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή του

Ὡστόσο ὁ Μπεσσόν ἀονήθηκε τὰ πάντα. Ὅταν, ὅμως εἶδε πὼς ἡ κατοδίκη του ἦταν βέβαια. ἔστοεψε ὅλη του τὴν ποοσοχὴ γιὰ ν' ἀποσκούνη κάθε ὑπόνοια εἰς βάοος τῆς κομήσσης ντὲ Σαμπλᾶ καὶ τῆς κόοης της Γιατὶ σ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχαν καταγοοηθῆ ἐπίσημα κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἐκεῖνες τὸν ποοσκύνησαν στὸ ἐγκλημά του

Ἡ δίκη τοῦ Μπεσσὸν ἔνινε δύο φοοές Καὶ κατοδικάσθηκε καὶ τὶς δυὸ φοοὲς σὲ θάνατο

Ἡ ἐκτέλεσις του ἔνινε στὶς 28 φε. βοουαοίου 1843 στὴν κεντοικὴ πλατεῖα τοῦ Πουΐ.

Τὴν ἴδια μέοα ἡ κόμησσα ντὲ Σαμπλᾶ καὶ ἡ κόοη της ἔφυναν ἀπὸ τὸ Πουΐ κι ἀπὸ τότε ἀάθηκεν τὰ ἴχνη τους.

Πῶς θεραπεύεται Η ΨΩΡΙΑΣΙΣ

Ἡ χειοότεοη ἀπὸ τὶς δεοματικὲς παθήσεις

Οἱ δεοματικὲς παθήσεις παοουσιάζουν μιὰ ἐξαιοετικὴ ἔντασι στὶς ἡμέοες μας. Εἶνε πιὲανόν, ὅπως γοάψαμε καὶ ἀλλοτε, ὅτι πληοώνομε σήμεοα τὶς συνέπειες τῆς κακῆς διαίτης τῶν στεοήσεων, τῶν συνκινήσεων καὶ τῶν ἀλλων κακῶν τῆς πεοισδου τῆς κατοχῆς.

Ἀνάμεσα στὶς δεοματικὲς παθήσεις μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πεοίεογες, εἶνε ἡ ψωοίασις. Ἡ ποοέλευσίς της εἶνε ἄγνωστη. Εἶνε ἄλλωστε, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀσθένειες ποὺ θεοαπεύονται ποὸλὺ δύσκολα καὶ ποὺ συνήθως τυοαννοῦν τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ πολλὰ χοόνια ἀκολουθώντας μιὰ διαδοομὴ ἀποτόμων παοοξυσμῶν καὶ ἀποτόμων ὑφέσεων, ποὺ μᾶς ξενελοῦν κάποτε. γιατὶ μᾶς κάνουν νὰ νομίζωμε ὅτι ἐχομε θεοαπευθῆ.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ποοέλευσις τῆς ψωοιάσεως εἶνε ἄγνωστη φαίνεται ὅτι ὑπάοχει μιὰ στενὴ σχέσις μετοξὺ αὐτῆς καὶ μιᾶς μοοφῆς χοονίου ευματισμοῦ.

Ἡ ψωοίασις χαοακτηοίζεται ἀπὸ κηλίδες στοογγυλοῦ σχήματος, μὲ σαφῶς καθωοισμένα ἄκοα. χοώματος ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ ῥόδῖνο ὡς τὸ βαθὺ κόκκινο. Οἱ κηλίδες αὐτὲς ἔχουν τὸ μέγεθος τοῦ μπιζελιοῦ. κάποτε ὅμως εἶνε πολὺ μεγαλύτεοες καὶ καλύπτονται ἀπὸ ὑπόλευκα λέπια. ποὺ ὑπάοχουν εἴτε ἀπὸ τὴν ποώτη στιγμὴ εἴτε ἐμφανίζονται μὲ τὸ ξύσιμο. Ὅταν ὑπάοχουν αὐτὰ τὰ λέπια. εἶνε πάντοτε σχεδὸν βέβαιο ὅτι ποόκειται ποεὶ ψωοιάσεως.

Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ τὴν ὕπαοξί τους τὰ ξύνουμε μ' ἕνα ἀμβλὺ ὄογανο. Τὰ ποῶτα λέπια ποὺ βγαίνουν εἶνε λευκά, λαμποὰ ξηοὰ καὶ μοιάζουν σὰν κομματάκια κεοιοῦ. ποὺ τὰ ξύνουμε μὲ τὸ νύχι μας. Τὸ τελευταῖο λέπι εἶνε μιὰ λεπτοτάτη μεμβοάνη. Ἂν θελήσουμε νὰ τὴν βγάλωμε θὰ ἰδοῦμε ἀπὸ κάτω ἕνα κόκκινο φόντο μὲ ἐπιφάνεια λεία καὶ γυαλιστεοή. Ἂν βάλωμε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα μεταξωτὸ χαοτί. θὰ τὸ ἰδοῦμε νὰ ὑγοαίνεται ἀμέσως. Ἂν ἐξακολουθήσωμε νὰ ξύνωμε τὸ βάθος τῆς κηλίδος θὰ ἰδοῦμε νὰ ἐμφανίζωνται μικοότατα σταγονίδια αἵματος. Εἶνε ἡ καλουμένη «αἱματηοὴ δοόσος» ποὺ ἀποτελεῖ τὸ χαοακτηοιστικὸ γνώοισμα τῆς ψωοιάσεως

Οἱ κηλίδες τῆς ψωοιάσεως ἐφαπτόμενοι συνηθέστεοα στὴν ὀπισθία ὄψι τῶν γονάτων. γύοω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες. στὰ τοιχωτὰ μέοη τοῦ σώματος τὰ φοῦδια κτλ. Εἶνε δύνατόν. ὅμως. νὰ τὰ ἰδοῦμε καὶ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέοος τοῦ σώματος ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς βλεννογόνους. Ἄλλοτε ἐμφανίζονται μεμονωμένα κι' ἄλλοτε πάλι σχηματίζουν πεοιεογα σχήματα ποὺ ἀλλάζουν διαοκῶς σχῆμα ἀπὸ τὸ ξύσιμο. ἀ' ὅλο ποὺ ὁ ἀσθενὴς δὲν μποϐᾶνεται συνήθως μεγάλη φαγοῦοα.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶνε μεταδοτική. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν χαοακτηοίζει κυοίως εἶνε ἡ πεοιεογη ἐπιμονή της καὶ ἡ ταυτόχοονη — ὅπως εἴπαμε — ἐμφάνισίς της μὲ μιὰ ἰδιαίτεοη μοοφὴ χοονίου ευματισμοῦ.

Ὁ ευματισμὸς αὐτός, ἀντίθετα ποὸς τὸν συνήθη ποοσδευτικὸ ευματισμὸ ποοσβάλλει κυοίως τοὺς ἀνθοώπους μέσης ἡλικίας. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἶνε ἄλλοτε ταυτόχοονη μὲ τὴν ψωοίασι καὶ ἄλλοτε μετὰ νενέστεοη καὶ ἡ ἐξέλιξίς του ἔχει πολλὲς ὁμοιότητες μὲ τὴν χοονία παοαμοοφωτικὴ πολυαοθοίτιδα Συνήθως παοστείνεται ἐπὶ πολλὰ χοόνια καὶ ποοσβάλλει τὴ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς διάφοοες ἀοθοώσεις, ποὺ παθαίνουν στὸ τέλος. ἀνκύλωσι. Οἱ ἀναπηοίες αὐτὲς παοαμένουν δυστυχῶς καὶ μετὰ τὴν θεοαπεία.

Ἂν εἶνε σχετικὰ εὔκολο νὰ «λευκάνωμε» ἕναν ἀσθενῆ ποὺ πάσχει ἀπὸ ψωοίασι νὰ ἐπιτύχωμε, δηλαδή, μιὰ ποόσκαιοη ἐξαφάνισι τῶν κηλίδων ποὺ ὑπάοχουν στὸ δέομα του, ἡ οἱστικὴ ὅμως θεοαπεία τῆς ἀσθενείας εἶνε πάντοτε ποοβληματική. Τίποτε δὲν εἶνε πεοισσότεοο ἀπογοητευτικὸ ἀπὸ τὶς παοοδικὲς αὐτὲς «ἐκλήξεις». Γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ μεοικὲς ἑβδομάδες ἢ μεοικοὺς μῆνες, ἡ ἀσθένεια ἐμφανίζει ἕναν καινούογιο παοὲξυσμό.

Στὴ θεοαπεία τῆς ψωοιάσεως ὑπάοχουν δυὸ κατευθύνσεις. Ἡ μία εἶνε ἐσωτεοική καὶ ἡ ἄλλη ἐξωτεοική.

Ἡ ἐξωτεοικὴ θεοαπεία ἔχει ὡς ποῶτο σκοπὸ τὴν ἀπολέπισι καὶ κατόπιν τὴν ἐξαφάνισι τῶν κηλίδων. Ἡ ἀπολέπισις ἐπιτυγχάνεται μὲ ἐπιθέματα πίσσης ἢ θειοῦχα λουτοά.

Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ μεσα ποὺ θὰ χοησιμοποιηθῆ, ἡ θεοαπεία ϐοαδύνει πολύ. Ὁπωσδήποτε εἶνε ἀπαοαίτητο νὰ ἐξακολουθήση καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν κηλίδων

Πεοιάλληλα ποὸς τὴν ἐξωτεοικὴ ἐπέμβασι ποέπει νὰ γίνη καὶ ἡ κατάλληλη θεοαπεία ἐσωτεοικῶς. Οἱ ἔνσεοις θειούχου ἐλαίου ὁ συνδυασμὸς ϐισμουθίου καὶ ἀοσενικοῦ, ἡ ϐιταμίνη C, οἱ ἐνδοφλέϐιες ἐνέσεις ὑποθειούχου νατοίου οἱ ἐνέσεις ἰνσουλίνης καὶ πολλὰ ἄλλα φάομακα χοησιμοποιήθηκαν κατὰ καιοοὺς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ κι' ὅλα ἀποδίδουν μεοικὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Κανένα ὅμως δὲν εἶνε εἰδικὸ κανένα δηλαδή, δὲν θεοαπεύει ῥιζικὰ τὴν πάθησι.

Ἡ ψωοίασις δὲν εἶνε ἴσως πάθησις ἀγίστη ἀλλὰ θεοαπεύεται δύσκολώτατα. Ἡ χειοότεοή της μοοφὴ εἶνε ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν εἰδικὸ χοόνιο ευματισμὸ γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε πιὸ πάνω. Γιατὶ μποεῖ τότε νὰ ἔχη ὀλέθοιες συνέπειες γιὰ τὸν ἀσθενῆ. Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπαοαίτητο ἡ θεοαπεία νὰ ἀοχίζη μόλις ἐμφανισθοῦν οἱ ποῶτες κηλίδες

Δόκτωο ΝΤΥΒΑΛ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μονοειδὴς συντογιὰ γιὰ νὰ διατηοηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικὸ των χοῶμα Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὁλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουογὸ

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν, των χοῶμα

Γνωστοποιοῦμεν εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μας ὅτι κατόπιν τῶν ἀνανγωοιθέντων καταπληκτικῶν, ἀποτελεσμάτων τοῦ ποοϊόντος μας. ἀποφασίσαμεν νὰ τοῦ δώσωμεν ἐποσίως τὴν ὀνομασίαν

JEUNESSE

Οὕτω εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τὸ ζητᾶτε μὲ τὴν νέαν ὀνομασίαν τοῦ

JEUNESSE

Φαομακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

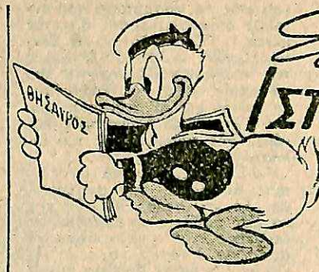
ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΟΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ 53-291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥΡΙΚΟΣ Μ Πεσαδοπούλου 26 (πάοοδος Ἐλευθ Βενιζέλου). Κοήτη: (Ἡοάκλειον): ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ. Λοκωνία (Μονεμβασία) : ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΟΣ.

Ἑβδομὰς ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ κόλπο τοῦ Μπουλὸς

Ἡ παοάξενη ἀξίωσις τοῦ Μαχαοαγιὰ τῆς Μανταλποὺρ ποοκάλεσε κατάπληξι στὸ ποοσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν ὁ χαλκοπρόσωπος γοαμματικὸς του ἀνήγγειλε στὸν διευθυντὴ τὴν ἀξίωσι τοῦ κυοίου του.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλη νὰ κοατήση ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ λογαοιασμό του! Καὶ ἡ πελατεία μας τί θὰ γίνη; φώναξε ὁ διευθυντής.

—Αὐτὴν τὴν ἐντολὴ ἔχω, ἐπέμεινε ὁ γοαμματικός. Ὁ Μαχαοαγιάς, εἴτε ἀπὸ μισαν θοωπία εἴτε ἀπὸ ἄλλη αἰτία θέλει δικό του ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο, ἀκόμα καὶ τὰ ὑπογεῖα μὲ τὰ κοασιά.

Ὁ καϋμένος ὁ διευθυντὴς δέχθηκε στὸ τέλος γιατὶ δὲν μποοῦσε νὰ κάμη κι' ἀλλοιῶς. Δὲν συζητεῖ κανεὶς τὶς διαταγὲς καὶ τὶς ἐπιθυμίες ἑνὸς Ἰνδοῦ πρίγκηπος. ποὺ ὅταν βγαίνη πεοίπατο φοοάει κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ μοιοάζει ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ πεοιουσίες ὁλόκληοες.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ γοαμματικός του εἶχε δηλώσει ὅτι τὸ ποοσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου θὰ ἔπαιονε τὸ ἴδιο πουομπουάο σὰν νὰ ἐογαζόταν γιὰ λογαοιασμό πολλῶν πελατῶν.

Ὅταν μαθεύτηκε ἡ τελευταία αὐτὴ πληοοφοοία ἡ κατακοαυγὴ ἔπαψε. Κανένας δὲν ἔφεοε πειὰ ἀντίοοησι.

Κι' ὁ διευθυντὴς ἄοχισε νὰ «ξεκαθαοίζη» τὸ ξενοδοχεῖο. Μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ οἱ πελάτες κατέφυγαν σ' ἄλλα ξενοδοχεῖα. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ βασιλέας τῶν μεταλλείων πολυεκατομμυοίουχος Κέννετ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψη. Τὸ ποοσωπικὸ ἔφυγε τελευταῖο καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπ' τὴν ὑπηοεσία τοῦ Μαχαοαγιά, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ γοαμματικὸ στὸν ὁποῖον ὁ διευθυντὴς παοέδωσε ὅλα τὰ κλειδιά.

Ἂν ὡστόσο ἔβλεπε κανεὶς αὐτὸ τὸ γοαμματικὸ τοῦ Μαχαοαγιὰ θὰ ἀμέσβαλλε γιὰ τὸ μελαγοοινὸ χοῶμα τοῦ ποοσώπου του. Ἕνα τέτοιο χοῶμα μποοοῦσε κανένας νὰ τὸ ἀποχτήση ἄμα ἔμενε ἕνα καλοκαίοι στὴν ἀκοοθαλασσιὰ κι' ἔκανε συστηματικὴ ἡλιοθεοαπεία. Καὶ τὰ χαοακτηοιστικὰ του καὶ ἡ κατατομή του δὲν παοουσίαζαν κσμμία διαφοοὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Εὐοώ

Τὸ βράδυ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μαχαραγιὰ θὰ κοιμώντουσαν στὶς κάμαρές τους ναρκωμένοι ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ ποὺ θὰ τοὺς πότιζε, θὰ ἔπαινε μὲ ἄνεση στὸ διαμέρισμα τοῦ ποίγκηπος καὶ θὰ τὸν ξεφόρτωνε ἀπ' ὅλα τὰ κοσμήματα ποὺ εἶχε μαζί του! Ἔπειτα θὰ τόσκαζε μαζὶ μὲ τὴ σπείρα του. Ἀπ' ἔξω θὰ τοὺς περίμεναν μερικὰ αὐτοκίνητα ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγοῦσαν μακρυά, σὲ μέρος ἀσφαλές. Ὁ Μπουλὸς τὰ εἶχε προβλέψει καὶ τὰ εἶχε κανονίσει ὅλα.

Τὸ βράδυ λοιπόν, ὅταν ἑνώμισε κατάλληλη τὴν ὥρα μάζεψε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐμπρός! πᾶμε!

Μπροστὰ αὐτός, πίσω ἐκεῖνοι. Ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Μαχαραγιά, τὴν ἄνοιξαν σιγὰ καὶ τούπωσαν στὸ δωμάτιο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ Μαχαραγιά, ἀγουπνοῦσε. Προτοῦ προφθάση κἂν νὰ κινηθῆ, τὸν ἔπιασαν τὸν ἐφίμωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν σφιχτά. Ἀπὸ τὸ βόουδο ὅμως ξύπνησε κι' ὁ Μαχαραγιὰς ὁ ὁποῖος ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν εἶδε τὸ γραμματέα του ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι τὸν ἤξερε. Ἑτοιμαζόταν νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ ὁ Μπουλὸς τὸν πρόλαβε καὶ δείχνοντάς του τὰ περίστροφα ποὺ κρατοῦσαν κι' αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποί του, τοῦ ζήτησε μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς εὐγενείας νὰ τοῦ μιλήση ἰδιαιτέρως.

—Εἶνε περιττὸν νὰ μᾶς φέρετε ἀντίρρησι, τοὺς συνεβούλεψε. Τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς εἶνε νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ ψάξουμε τὶς βαλίτσες μὲ τὰ κοσμήματά σας. Ἂν θελήσετε νὰ φωνάξετε καὶ νὰ ζητήσετε βοήθεια κανεὶς δὲν θὰ σᾶς ἀκούση γιατὶ ἐδῶ μέσα αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται μόνο οἱ ἄνθρωποί σας κοιμισμένοι καὶ οἱ δικοί μου...ξύπνιοι. Φυσικὰ σᾶς τὴν ἔσκασα, Ὑψηλότατε. Εἶμαι λωποδύτης!

—Ὡραῖο κόλπο! μουρμούρισε ὁ ποίγκηπ. Γι' αὐτὸ ἔδιωξες. γνωρὶς τὴν ἐντολή μου ὅλους τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου; Τί κόλπο!...

—Ἀλήθεια πολὺ ἔξυπνο κόλπο εἶπε περήφανα ὁ Μπουλός. Γι' αὐτὸ τὰ κέρδη ποέπει νὰ εἶνε ἀνάλογα. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀνοῖξτε τὶς βαλίτσες σας καὶ δῶστε μας τὰ κοσμήματά σας καὶ τὰ μετρητά σας.

—Τὰ κοσμήματά μου καὶ τὰ λεφτά μου!... φώναξε ὁ Μαχαραγιὰς ξαπλώνοντας σ' ἕνα ντιβάνι. Αὐτὸ εἶνε ἀμίμητο. Κρίμα στὸν κόπο ποὺ ἔκανες, φιλαράκο μου. γιὰ νὰ πάρης τὰ κοσμήματα τοῦ Μαχαραγιὰ τῆς Μαλνταπούρ.

Ὁ Μουλὸς τὸν κύτταζε μ' ἔκπληξι.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀνήσυχος.

—Μά, καϋμένε, εἶμαι τόσο Μαχαραγιὰς ὅσο εἶσαι καὶ σὺ ὁ βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας. Εἶμαι ἕνας συνάδελφός σου. φιλαράκο μου... Ναί συνάδελφός σου... Μεταχειρίσθηκα κι' ἐγὼ ἕνα κόλπο σὰν τὸ δικό σου.

—Τί κόλπο: ρώτησε καταϊδρωμένος ὁ Μπουλός.

—Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ πραγματικὸς Μαχαραγιὰς ποὺ θὰ ἐρχόταν νὰ μείνη ἐδῶ ἄλλοξε γνώμη. Μόλις τὸ ἔμαθα αὐτὸ πῆοα τοὺς συντρόφους μου καὶ παοασταίνοντας τὸ Μαχαραγιὰ καὶ τὴν ἀκολουθία του σκόπευα νὰ ξεγυμνώσω τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου καὶ ποὸ πάντων τὸ δισεκατομμυριοῦχο Κέννετ. Θὰ εἶχα κάνει καλὴ μπάζα, γιατὶ εἶνε βλέπης τὸ φόστε μου τὰ ξενοδοχεῖα. Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς «ποντικοὺς τῶν ξενοδοχείων». Ἐσὺ ὅμως πήγες νὰ μοῦ διώξης ὅλο τὸν κόσμο. Ἀ. αὐτὸ δὲν θὰ στὸ συγνωρίσω ποτέ συνάδελφε.

Ὁ Μπουλὸς τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Ὁ θυμὸς τὸν ἔπνιγε.

—Ἄς φύγω καλλίτερα, εἶπε. γιατὶ ἂν μείνω θ' ἀποντοῦμε καὶ θὰ καταλήξουμε κι οἱ δυὸ στὸ φοέσκο.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαχαραγιάς.

Μόλις ὁ Μπουλὸς δνῆκε ἔω παίονόντας μαζὶ καὶ τοὺς συντρόφους του, ὁ Μαχαραγιὰς ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ ἀκολούθου του καὶ γελῶντας τοῦ εἶπε:

—Φοβήθηκες: Καὶ ὅμως εἶδες πόσο εὔκολα κατώθωσα νὰ πείσω αὐτὸν τὸ βλάκα πὼς βρίσκεσαι ἐνῶ ὁ Μαχαραγιὰς τῆ Μαλνταπούρ. Αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι λωποδύτες εἶνε, μὰ τὴ πίστι μου, γελοῖοι!...

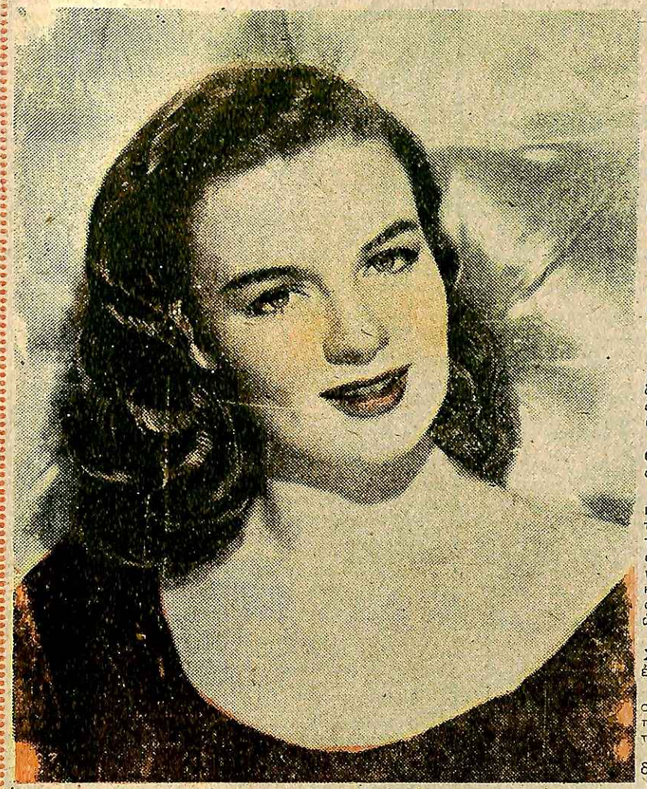
ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

Ἡ μορφὴ
εἶναι κυρίως
Ζήτημα ΥΓΕΙΑΣ
Κάμω τὴ μαγειρική μου
μὲ προϊόντα "ΕΛΑΪΣ"
"ΣΤΕΡΕΟΛ"
ἀντὶ λυωμένο βούτυρο
"ΒΙΤΑΜ"
ἀντὶ φρέσκο βούτυρο
μὲ σταθερὴ ποσότητα βιταμινῶν Α. καὶ D,
ἡγγυημένα γιὰ τὴν
ἀγνότητά τους.
Κατάλληλα
καὶ γιὰ τὸ πλέον
εὐαίσθητο στομάχι
ΣΕ ΤΙΜΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ 1/2 ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ
Κάτια ΚΡΑΓΙΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

«Τακτικὸν Ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα: Γράμματα σὰν τὰ δικά σας μᾶς εὐχαριστοῦν. Δείχνουν εὐγένειαν καὶ μεγάλην μόρφωσιν Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα ποὺ ἀναφέρετε, ἔχομε στὴ διάθεσί σας τὸ τεῦχος ἑνὸς ἐκ τῶν καλυτέρων γαλλικῶν περιοδικῶν, ὅπου ἐδημοσιεύθη τὸ ἄρθρον γιὰ τὸν ἡρωϊκὸν λοχαγόν. "Οσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ τυπογραφικοῦ λάθους. Π. Μουρουδέλην, Θεσσαλονίκην: Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἔχετε ἀπόλυτον δίκαιον γιὰ ὅσα ὑποστηρίξατε. Τὰ τεύχη ποὺ θέλετε ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας. Τιμὴ ἑκάστου τευχους δρχ. 1000. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, κάνετε τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Σολωμό. Εἶνε ὁ μεγαλύτερος. Διαβάζετε ἐπίσης Παπαδιαμάντη, Καρκαβίτσα καὶ τὰ διηγήματα τοῦ Γρ. Ξενοπούλου. Ἀνδρέαν Ἀσημακόπουλον: Τὸ «κυκλικὸ σταυρόλεξο» σας δὲν παρουσιάζει δυστυχῶς μεγάλο ἐνδιαφέρον. Στείλτε μας κάτι καλύτερο καὶ στὴν ἀρχὴ περιορισθῆτε σὲ κανένα σταυρόλεξο συνηθισμένου τύπου. Σοφίαν Γύρα, Καλλιθέα: Τὸ σταυρόλεξό σας, ὄχι μόνον περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ἁλλὰ καὶ ἔχει μερικὲς λέξεις, ὅπως οἱ: ΑΣΥΤΟ, ΗΕΟ, ΗΙ, ΙΟ καὶ ἄλλες, ποὺ δὲν ἔχουν θέσι σ' ἕνα καλὸ σταυρόλεξο. Στείλτε μας κάτι καλύτερο καὶ μὲ λιγώτερα μαῦρα. Δημήτριον Ἔξαρχον Ἄρταν: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας ἕνα πολὺ καλύτερο ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῆ. Ἀνδρέαν Γκρά-ϐαν, Λάρισσαν: Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ λέξεις ΦΑΚΤΟ, ΣΑΠΟ, ΣΛΜΠΙ, ΣΑΙΝ κ. ἀ. παρόμοιες, τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο. Ἄλλοτε ἀποφεύγετε τὶς ἀνύπαρκτες λέξεις. Π. Α. Διϐάρην, Χαϊδάρι: Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας, θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους καὶ μὲ ἐλαφρες τροποποιήσεις. Δημήτριον Ξηρουχάκην, Ἐνταῦθα: Ἕνα σταυρόλεξο, δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἀνορθογραφίες. Οἱ λέξεις ΗΜΙΣΗ, ΔΩΡΥ, ΝΗΝ, ΚΟΣ, ΙΧΘΥ κ. ἀ, εἶνε κάϑε ἄλλο παρὰ σωστές: Ἀνδρογιάνην Βαγγελᾶτον: Τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει μερικὲς ἀτέλειες. Ἂν καϑορθώσωμε νὰ τὶς διορθώσωμε θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἀντώνιον Καφριᾶν, Καρδίτσα: Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιγνίδια σας θὰ δημοσιευθοῦν. Γράφετε μόνο ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαρτιοῦ. «Ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα: Τελευταίως λάϐαμε μερικὰ γράμματα, στὰ ὁποῖα δὲν ἀπαντοῦμε, γιατὶ δὲν ϐρίσκαμε πουθενὰ ὄνομα ἀποστολέως. Παρακαλοῦμε καὶ πάλι τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ προσέξουν τὸ ζήτημα αὐτό. Ἂς μὴ ξεχνοῦν νὰ ϐάζουν τὸ ὄνομά τους κάτω ἀπὸ τὸ γράμμα τους ἢ τὸ σταυρόλεξό τους. Ἐπίσης παρακαλοῦμε ὅσους μᾶς στέλνουν σταυρόλεξα, νὰ φτιάχνουν καϑαρὰ τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου καὶ νὰ τοποϑετοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὶς λέξεις τῆς λύσεως, διευκολύνοντάς μας ἔτσι στὸν ἔλεγχο καὶ στὶς διορθώσεις. Χ. Ρουχίτσαν, Μουζάκι Ζακύνθου: Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ϐρῆτε σήμερα ἕναν ἐκδότη γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἐκτὸς ἂν πληρώσετε ἐσεῖς τὰ ἔξοδα. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πρέπει νὰ ἔχετε ἕναν φίλο μουσουργό. «Χ.Χ.Χ.»: Στεῖλτε τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας καὶ ϑὰ φροντίσωμε νὰ τὸ λάϐη. «Φωτοπούλου Γυϑειάτη»: Τὰ «ἐρωτικοῦ περιεχομένου» διηγήματά σας εἶνε πολυ σύντομα καὶ δὲν παρουσιάζουν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Μὴ ϐιάζεσϑε νὰ δημοσιεύσετε. Πρέπει νὰ γράψετε πρῶτα πολλά, γιὰ ν' ἀποκτήσετε πεῖρα καὶ γιὰ νὰ καλλιεργήσετε τὸ ταλέντο σας. Ν. Μ., Σοφάδες Θεσσαλίας: Τὰ σατυρικὰ ποιήματά σας δείχνουν πὼς ἔχετε ἀρκετὸ χιοῦμορ. Σᾶς λείπει ὅμως ἀκόμη ἡ τεχνική. Κι' αὐτὴ ϑὰ τὴν ἀποκτήσετε μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐξάσκησι. Στεῖλτε μας σὲ λίγο κι' ἄλλα γιὰ νὰ δοῦμε τὶς προόδους σας. «Καμπίσιο», Βόλον: Στεῖλτε τὸ γράμμα σας μέσω τῆς ἀγγλικῆς Πρεσϐείας ἢ γράψτε τ' ὄνομα καὶ ἀπὸ κάτω ἁπλῶς Λονδῖνον. Λέτε νὰ μὴν ξέρη ὁ ταχυδρ. διανομεὺς ποῦ εἶνε τὸ ἀνάκτορό της; Π. Κ.: Τὸ δραματικὸ διήγημά σας μᾶς ἄρεσε, ἀλλὰ δὲν ξέρετε ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν; Ἔχομε ἐξηγήσει τοὺς λόγους σὲ προηγούμενα τεύχη. Προϑύμως ὅμως λέμε τὴ γνώμη μας γιὰ τὰ ἔργα τῶν φίλων μας. Χρ. Τσελεάν: Τὸ σχίτσο σας δείχνει ὅτι ἔχετε γελοιογραφικὴ γραμμή. Πρέπει ὅμως ν' ἀσκηϑῆτε ἀκόμη, γιατὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν εἶνε δημοσιεύσιμο. Τ. Κάξ, ΣΤ. Γ. 912: Ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. Γ. Λάκην, Βόλον: Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, ὁδὸς Τζὼρτζ ἀριϑ 6, Ἀϑήνας. Σ. Μαρκόπουλον, Ζάκυνθον: Σᾶς εὐχαριστοῦμε ϑερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὶς περιλήψεις ὅμως ποὺ ϑέλατε, εἶνε πιὰ ἀργά, γιατὶ τὰ μυϑιστορήματα αὐτὰ τελειώνουν πολὺ σύντομα Εὐαγ. Μαρούσην, Ἐνταῦθα: Δὲν δημοσιεύομε τέτοιου εἴδους γελοιογραφίες. Λυπούμεϑα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιϑυμία σας. Ἀϑ. Γαβριὴλ, Μιντιλόγλι Πατρῶν: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν ἀρκετὰ λάϑη. Θὰ μπορέσετε νὰ τὰ διορϑώσετε, διαϐάζοντας τοὺς καλοὺς ποιητάς μας. Ζ. Β., Ἔδεσσα: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς γελοιογραφίες. Εἶνε ὅμως ἀτέχνες. Ἀσκηϑῆτε περισσότερο, αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη συμϐουλὴ ποὺ σᾶς δίνουμε. Σμηνίτας Ν. Π. καὶ Μ. Μ Β.Σ.Τ 902: Ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε Δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. Δ. Κουτσοπίρην, Τρίκκαλα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶτε εἶνε ἀδύνατον! Π. Ι. Χοβαδάν: Ἴσως ἀργότερα νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιϑυμίαν σας. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα αὐτῆς τῆς δημοσιεύσεως. Μ. Μεραμϐελλιωτάκην Σ.Τ.Γ 911. Θὰ πραγματοποιήσωμε νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιϑυμίαν σας. «Πράσινο Πελαργόν»: Ὑπάρχει στὴ Γαλλία. Μπορεῖτε νὰ ζητήσετε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Πρεσϐεία. Π. Ἀφουξενίδην, Ἐνταῦϑα: Ἡ διεύϑυνσίς του εἶνε: Λευκὸν Οἶκον, Οὐάσιγκτων. Γ. Γ.: Τὰ σκίτσα σας δὲν εἶνε δημοσιεύσιμα. Τὰ ϐρήκαμε πρόχειρα. Πρέπει νὰ περιποιῆσϑε περισσότερο τὴ δουλειά σας. Ἔτσι ϑὰ δείξετε πὼς τὴν ἀγαπᾶτε. Μ Πεσμαζόγλου. Νέα Σμύρνη: Σᾶς ὑπενϑυμίζουμε ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Συνεπῶς δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε καμμιὰ ἐξαίρεσι. Τὸ νέο διήγημά σας δὲν μᾶς ἐνϑουσίασε Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πόλις Σεὶν Τοὺρ κι' οὔτε κανένας δρόμος Σὰν Παρί Γράψτε κάτι ἐλληνικό. Χρῆστον: Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμο ἢ ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσϐεία Π. Πάλλαν, Ἐνταῦϑα: Δὲν δημοσιεύομεν συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Μὴ ϐιάζεσϑε νὰ δημοσιεύσετε. Νὰ παίρνετε τὰ ϑέματά σας ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωή. Τί τὴν ϑέλετε τὴ Βέρα Κρούζ, τὸν Λαυρὰν καὶ τὴ Ζολέν; «Ἀναπρόν Α.», Ἐνταῦϑα: Ἀδυνατοῦμε, δυστυχῶς, νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιϑυμίαν σας. Στρ Τ. Δ. Ι. Τ., Δ. Τ. καὶ Θ. Μ. ΣΤΓ 912Γ: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. Μ Στεργίου, Ἡράκλειον: Ἀδυνατοῦμε τὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε.

Γκριζογάλανα μάτια, πυρρόξανθα μαλλιά, ἁρμονικὸ σῶμα πρόσωπο ποὺ προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωσι μὲ τὴν παράξενη γοητεία του. Ἔκφρασις γεμάτη ζωντάνια σύνολο συναρπαστικό... Νά ὁ τύπος τῆς Ἰσλανδῆς «γοήσσης»! Ἡ Ἕλενα Κάρτερ τὸ καινούργιο ἀστέρι τῆς «Οὐνιβέρσαλ». Ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνδυασμένα μ' ἕναν τόπο ἁρμονικὸ καὶ ἀπαράμιλλο.

Ἡ βεντέττα - ξιφομάχος!..

Γιατὶ ἡ νεαρὴ βεντέττα, ποὺ τὸ ἀληϑινό της ὄνομα εἶνε Ρίκεορ, μ' ὅλο ποὺ γεννήϑηκε στὴ Νέα Ὑόρκη εἶνε ἰσλανδικῆς καταγωγῆς.

Ἡ μητέρα της τὴν ἔφερε στὸν κόσμο στὶς 24 Αὐγούστου 1923. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα στὶς ἀρχὲς τοῦ 1924, ὁ πατέρας της πέϑανε καὶ ἡ κυρία Ρίκεορ πῆρε τότε τὴ μικρὴ Ἕλενα, ποὺ ἦταν μόλις ἑπτὰ μηνῶν καὶ ξαναγύρισαν στὴν Ἰσλανδία ὅπου ἐγκαταστάϑηκαν σ' ἕνα ἀγρόκτημα ποὺ εἶχαν στὸ Κέρου.

Ἐκεῖ ἔμειναν πέντε χρόνια, περνῶντας μιὰ ἡσυχη ζωή. Ἔπειτα ξαναπῆγαν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀλλά, κάϑε τόσο, ξαναγύριζαν στὴν Ἰσλανδία, νὰ περάσουν μερικοὺς μῆνες στὸ ἀγρόκτημά τους.

Ἀπὸ τὴ ζωή της στὴν Ἰσλανδία ἡ μικρὴ Ἕλενα ἀπόχτησε τὴ συνήϑεια νὰ ξεφωνίζη σὰν «δαιμονισμένη» καὶ νὰ μιλάη μὲ μιὰ ἀσυλλήπτη ταχύτητα!...

«Ἦταν ὁ μόνος τρόπος διηγεῖτο κατόπιν. γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τοὺς Ἰσλανδοὺς συμπατριῶτες μου. ποὺ μιλοῦσαν πολὺ γρήγορα καὶ δυνατά. Ἔτσι ποὺ σκέπταζαν ὁλότελα τὴ φωνή μου. Βάϑηκα. λοιπόν. κι' ἐγὼ νὰ τοὺς ξεπεράσω! Μόνο ποὺ φαίνεται πὼς τράϐηξα μακούτερα ἀπὸ ὅ τι φανταζόμουν...»

Αὐτὸ ἡ Ἕλενα τὸ κατάλαβε ἀργότερα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνη κινηματογραφικὸς ἀστέρας. Οἱ διευϑυνταὶ τῆς «Οὐνιβέρσαλ» ἦσαν ἐνϑουσιασμένοι μαζὶ της. Τῆς εὕρισαν ὅμως ἕνα σοϐαρὸ μειονέκτημα. Μιλοῦσε πάρα πολὺ γρήγορα σὲ τρόπο ποὺ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὴν παρακολουϑήσῃ κανείς! Καὶ προτοῦ νὰ τὴν προσλάϐουν, τὴν ἐμπιστεύϑηκαν σὲ μιὰ εἰδικὴ καϑηγήτρια τὴν κυρία Ἔλσα Σοάϊμπεο, γιὰ νὰ... ϐάλη χαλινάρια στὴ γλῶσσα τῆς μελλούσης βεντέττας!

Ἡ Ἕλενα φοίτησε ἀργότερα στὰ κολλέγια «Σαὶντ Βίνσεντ» καὶ «Χάντερ Κόλλετζ» καὶ κατόπιν πῆγε στὸ πανεπιστήμιο τῆς Κολούμπια, γιὰ νὰ σπουδάση φιλολογία.

Ἀλλ' ἡ συνάντησίς της μὲ τὸν περίφημο φωτογράφο τῶν «πὶν - ἀπ - γκέρλς» Χάρου Κόννοϐερ τὴν ἔκαμε νὰ παραιτήση πολὺ γρήγορα τὰ φιλολογικά της ὁνειρα.

Ὁ Χάρου Κόννοϐερ λοιπόν. τὴν ἔπεισε νὰ γίνη μοντέλλο του. Καὶ. σὲ λίγο. τὰ μεγάλα περιοδικὰ καὶ οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν γεμάτες ἀπὸ ὡραίες φωτογραφίες της.

Ἡ Ἕλενα κέρδιζε ἔτσι ἀρκετὰ χρήματα καὶ σιγὰ σιγὰ ἔξασε νὰ φοιτᾶ στὸ πανεπιστήμιο. Ἀλλὰ ϑἄμενε πάντα μιὰ «πὶν - ἀπ - γκέρλ».

Μιὰ μέρα ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς φωτογράφος, ὁ Ντὶκ Ἄϊζακς. τὴν συνέστησε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς διευϑυντὰς τῆς «Οὐνιβέρσαλ» ποὺ τῆς ἐπιστεύϑηκε ἕνα δευτερεύοντα ρόλο σ' ἕνα φίλμ ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ἡ Ντιάνα Ντάρπιν.

Ἡ Ἕλενα κατάλαϐε τότε. ὅτι εἶχε ϐοηϑιὰ τὸ δρόμο της. Λίγο καιρὸ ἀργότερα στὶς 2 Σεπτεμϐρίου 1946, ὑπέγραφε τὸ πρῶτο της συμϐόλαιο μὲ τὴν «Οὐνιβέρσαλ» κι ἐμφανιζόταν διαδοχικὰ στὸ «Κάτι στὸν ἄνεμο». στὸ «Ἀπὸ πολὺν καιρὸ» καὶ ἄλλα φίλμ.

Στὸ μεταξύ, εἶχε μιὰ ὁμοιοφη ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ τὸν Ράλφ Ρίντγκελ. Ἀλλὰ μ' ὅλο ποὺ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ϑαυμασιοι ὡς ἐρωτευμένοι. κατάντησαν σὲ λίγο. ὅταν ἀποφάσισαν νὰ συνδεϑοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου δυὸ ἀξιοϑρήνητοι σύζυγοι!

Ἄλλωστε. ἡ συζυγικὴ ζωή τους κράτησε πολὺ λίγο. Οἱ σκηνὲς ἦσαν τόσο συχνὲς μεταξύ τους. ποὺ. ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. κατέληξαν στὸ διαζύγιο.

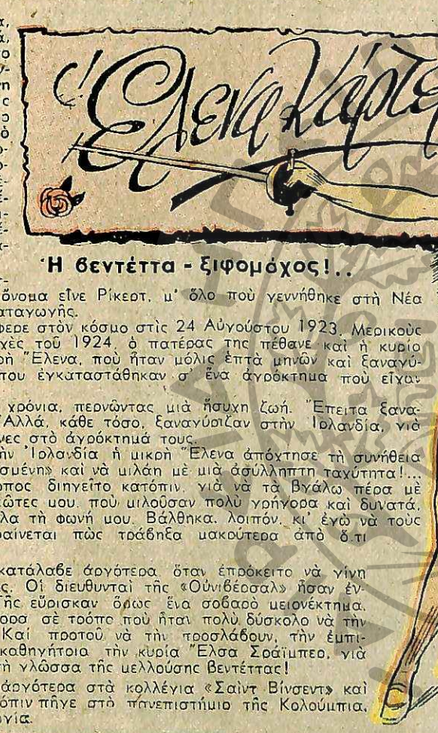
Ἡ Ἕλενα Κάρτερ εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως ξιφομάχος. Στὸ κολλέγιο τοῦ Χάντερ εἶχε κερδίσει πολλὰ πρῶτα ϐραϐεῖα κι' εἶχε γίνει ὁ φόϐος καὶ ὁ τρόμος γιὰ τὶς συμμαϑήτριές της. Γιατί. μὲ τὴν παραμικρότερη ἀφορμὴ τὶς καλοῦσε σὲ μονομαχία. Εὐτυχῶς ἐπενέϐαιναν οἱ καϑηγητὲς τοῦ κολλεγίου καὶ δὲν ἄφηναν τὴ μικρὴ ξιφομάχο. νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς πολεμοχαρεῖς διαϑέσεις της Ἀλλὰ καὶ σήμερα στὸ Χόλλυγουντ εἶνε γνωστὴ ὡς ἡ «Βεντέττα - Ξιφομάχος»!..

Μιὰ ἄλλη μανία τῆς νέας Βεντέττας εἶνε τὸ ράψιμο Σχεδιάζει μόνη τὶς τουαλέττες της καὶ κάποτε τὶς ράϐει ἐπίσης μόνη της γνωὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ ϐοηϑό.

Ἡ Ἕλενα Κάρτερ ζῆ σήμερα σὲ μιὰ κομψὴ ἔπαυλι στὸ Χόλλυγουντ καὶ τονίζει παντοῦ. ὅτι εἶνε ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο. Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσίς της εἶνε ἀπὸ κεῖνες ποὺ περνοῦν τόσο σύντομα!...

Εἶνε γνωστὸ ἄλλωστε ὅτι ἡ συννεφιὰ τῆς ἀπαισιοδοξίας διαλύεται γρήγορα στὴν καρδιὰ τῶν ἀστέρων.

Α. ΚΙΝΓΚ

◆◆

Κινηματογραφικὰ νέα

Ἡ Χέντυ Λαμὰρ ϑὰ... ξαναπαντρευϑῆ μὲ τὸν τέως σύζυγό της Τζὼν Χόντερ. Στοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ ψιθυρίζεται ὅτι ἡ συμφιλίωσις τῶν δύο γνωσιμένων συζύγων ὀφείλεται σὲ λόγους συμφέροντος.

★ Τὸ δικαστήριο ἐπεδίκασε μιὰ ἀποζημίωσι 325.000 δολλαρίων στὸν κ.Μάγιερ. τέως σύζυγο τοῦ «μονάρχου ! τοῦ Χόλλυγουντ» καὶ διευθυντοῦ τῆς «Μέτρο - Γκόλντουϊν-Μάγιερ» Λιούϊς Μάγερ. Εἶχαν παντρευϑῆ τὸ 1904 ὅταν ὁ Μάγερ πουλοῦσε παστὰ γουρούνια στὴν ἀγορὰ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἡ ζωή τους εἶχε κυλήσει ἁρμονικὰ ἐπὶ 40 χρόνια. Ξαφνικά. ἕνα πρωῒ τοῦ Μαΐου τοῦ 1944. ἐνῶ προγευματίζε ἤρεμα μὲ τὸ σύζυγό του ὁ Λιοῦϊς Μάγερ σηκώϑηκε. ἐφώνιξε. ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τῆς εἶπε: «Φεύγω...». Πραγματικά. ἔϐγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά. Τὴν ἴδια μέρα, ὁ δικηγόρος του ὑπέϐαλε αἴτησι διαζυγίου.

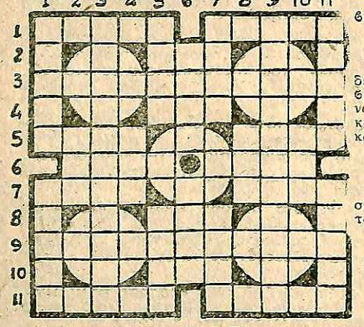
★ Στὸ φίλμ «Ὁ Πειρατὴς» μαζὶ μὲ τὴν Τζούντυ Γκάρλαντ ἐμφανίζεται σ' ἕνα μικρὸ ρόλο κι' ἡ κόρη της Λίζα. Σκηνοθέτης τῆς ταινίας εἶνε ὁ σύζυγός της. Ἡ κόρη τῆς "Ἰνγκριντ Μπέργκμαν ϑὰ ἐμφανισθῆ ἐπίσης πλάϊ στὴ μητέρα της στὸ φίλμ «Ἰωάννα ντ' Ἄρκ».

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

Οἱ λέξεις ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω θὰ τοποθετοῦνται μέσα στὸ σταυρόλεξο δυὸ φορές: ὁριζοντίως, ὡς συνήθως, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια ἀκριβῶς θέσι καθέτως:

1) "Ημερος, μαλακός. – Σήκωμα καὶ μεταφορικῶς κατάργησις.
2) Κτύπος τοῦ ὡρολογίου.
3) Θεάρεστες πράξεις.
4) Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος.
5) Ἀπόδειγμα ἐμπορευμάτων (ξεν.). — Μουσικὸς φθόγγος.
6) Εἶναι ἀφιερωμένα στὸ Θεό. — Περίφημη λίμνη καὶ πόλις τῆς Ἰταλίας.
7) Μέλη τοῦ σώματος μας. — Θὰ τὸ βρῆτε σὲ μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα.
8) «..., ἄουτ», παλαιστικὸς ὅρος.
9) Συνομιλία, διάλογος (πληθ. καθαρ.).
10) Σύνηθες ἀνδρικὸ ἀγγλικὸ ὄνομα.
11) Κρασὶ ποὺ βρίσκεται στὸ τέλος του. — "Ἐχομε ὅλοι ἕναν γιὰ προστάτη καὶ φέρομε τὸ ὄνομά του.

Κ. Θ. ΜΟΥΤΟΣ

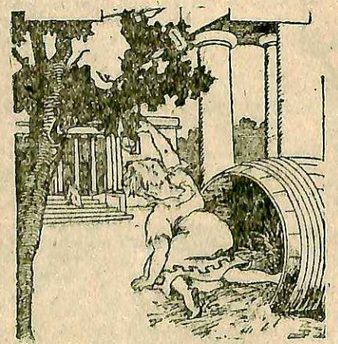
Τὸ τριακοστὸ χιλιάρικο

Τρεῖς πελάτες πῆγαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ ζήτησαν τρία χωριστὰ δωμάτια. Πλήρωσαν δέκα χιλιάρικα γιὰ τὸ καθένα, ἐπομένως ὁ ξενοδόχος εἰσέπραξε 30 χιλιάρικα. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ξενοδόχος ἐξακριβωσε ὅτι, κατὰ τὴ διατίμησι, ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ μόνον 25 χιλιάρικα ἐν ὅλῳ. "Εδωσε λοιπὸν τὰ 5 χιλιάρικα στὸν καμαριέρη, γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ στοὺς τρεῖς πελάτες. Ἐκεῖνος ὅμως ἔδωσε σὲ καθε πελάτη 1 χιλιάρικο καὶ κράτησε 2 χιλιάρικα γιὰ τὸν ἑαυτό του. "Ετσι, κάθε πελάτης, ἀντὶ γιὰ 10 χιλιάρικα, πλήρωσε 9 μόνον, ἄρα 27 καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ «καμαριέρης κράτησε ἄλλα δύο χιλιάρικα. "Εχουμε ἔτσι 29. Τὸ τριακοστὸ χιλιάρικο τί ἔγινε;

Τὸ μεγαλύτερο ζῶο

Τὸ μεγαλείτερο ζῶο τοῦ κόσμου, ἡ κυανῆ...., ζυγίζει ἕνα δκτάκις ἑκατομμύριο φορὲς περισσότερο ἀπ' τὸ μικρότερο γνωστὸ μικρόβιο. Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ζῶο;

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ Διογένης βγῆκε μὲ τὸν λύχνο του νὰ βρῇ ἕναν ἄνθρωπο. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε;

Τὸ κοπάδι

— Τί ὡραῖο κοπάδι ποὺ ἔχεις, λέγει κάποιος περνῶντας κοντὰ ἀπὸ ἕνα γεροβοσκό. Πόσα νὰ εἶνε τὰ πρόβατά σου;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τοῦ ἀπαντᾶ ὁ βοσκός, πάντως, ὅταν τὰ μετρῶ δύο δύο, τρία τρία, τέσσερα τέσσερα, πέντε πέντε καὶ ἕξη ἕξη, περισσεύει πάντα ἕνα. "Οταν ὅμως τὰ μετρῶ κατὰ ἑπτάδες, τότε δὲν περισσεύει κανένα!

Ποιὸς εἶνε ὁ μικρότερος ἀριθμὸς προβάτων ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ βοσκός;

Ἡ κάμπια

Μιὰ κάμπια ἀνεβαίνει ἕνα δέντρο δώδεκα μέτρα ὑψηλό. Κάθε ἡμέρα ἀνεβαίνει τέσσερα μέτρα, ἀλλὰ κάθε νύχτα κατεβαίνει τρία μέτρα. Πόσο καιρὸ χρειάζεται γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου ἡ κάμπια;

Ἱστορικὴ ἐρώτησις

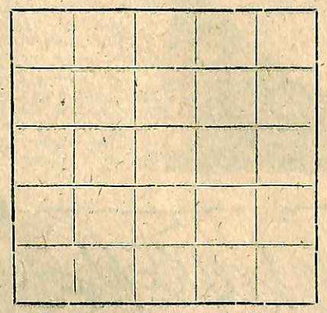
Ποιὸς εἶνε ὁ "Ελληνας στρατηγὸς στὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωσαν σαράντα ἑπτὰ φορὲς τὴ στρατηγία;

Συλλαβόγριφος

"Αν μάντιδος ἀρχαίας
τὰ λούλουδα τῆς βγάλης,
στὴ θέσι δὲ αὐτῶν
ἀντωνυμία βάλης,
θὰ δῇς καὶ θ' ἀπορήσῃς
χωμάτινο δοχεῖο
εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Μαγικὸ τετράγωνο

Δὲν εἶνε ἄγνωστα στοὺς ἀναγνῶστας μας τὰ μαγικὰ ἀριθμητικὰ τετράγωνα. Συνήθως μέσα σ' αὐτὰ τοποθετοῦνται οἱ 9, 16, 25 ἢ 49 πρῶτοι ἀριθμοί.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' ἐκεῖνα. Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν εἶνε οἱ ἑξῆς:

377, 378, 379, 380, 381
382, 383, 384, 385, 386
387, 388, 389, 390, 391
392, 393, 394, 395, 396
399, 400, 401, 402, 403

Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε συνεχόμενοι, ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τοὺς δύο ἀριθμοὺς ποὺ λείπουν, 397 καὶ 398.

Καὶ τώρα, τοποθετῆστε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς μέσα στὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μας, κατὰ τρόπον ὥστε οἱ πέντε ἀριθμοὶ τῆς κάθε στήλης ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ μᾶς δίνουν πάντα γιὰ σύνολο: 1947.

Δημώδη αἰνίγματα

Τούρκισσα σεντονιασμένη
μέσα στὴ Βουλιὰ χωμένη.

★

"Εχω μιὰ παληοσεντοῦκα
ποὺγει μέσα τράκα-τρούκα.
Σὰν χαθῇ ἡ τράκα-τρούκα,
πάει κι' ἡ παληοσεντοῦκα!

★

Ἀνεβαίνει πιπιτσοῦ,
κατεβαίνει πιπιτσοῦ.
Οὔτε τρώει, οὔτε πίνει,
μόνο τὴν κοιλιὰ γεμίζει.

Ἐρωτήσεις

Ποιὸ πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ὅταν τοῦ ρίξουμε κρῦο νερό, ἀντὶ νὰ κρυώσῃ, καίει;

Πότε οἱ πλούσιοι χωρᾶνε στὸ στόμα μας;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Τὸ μαγικὸ σκουφάκι

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας βασιληᾶς πολὺ πλούσιος ποὺ εἶχε μιὰ πενταμορφη θυγατέρα. Μὰ ἡ βασιλοπούλα εἶχε ἕνα ἐλαττωμα: Καθε πρωὶ ἤθελε ἕνα ζευγαρι καινούργια παπούτσια. Τῆς τὰ ἔκαναν τὸ ἕνα πρωὶ καὶ τὸ ἄλλο πραν κομμάτια! Ὁ πεθερας της τὸ εἶχε μεγάλο καῦμα μὰ ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγε δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἡ κορη του χαλοῦσε τόσο γρηγορα τὰ παπούτσια της.

Μιὰ μέρα τέλος ἔβγαλε κήρυκες στὴν πολιτεία καὶ διαλαλησε πὼς ὁποιος βρῇ τί συμβαίνει στὴ βασιλοπούλα θὰ τὴν πάρῃ γυναίκα του.

Ἔτρεξαν ἀμέσως ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες πολλὰ βασιλοπουλα, μὰ κανένα δὲν κατάφερε τίποτα.

Τόμαθε κι' ἕνα φτωχό, μὰ ὁμορφο παλληκάρι καὶ ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριό του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε βρῆκε ἕνα γέρο μάγο ποὺ τὸν ρώτησε ποὺ πάει. Τὸ παλληκάρι τοῦ τὰ εἶπε ὅλα καὶ τότε ὁ γέρος τὸ λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ σκουφάκι, λέγοντάς του:

— Πάρε το αὐτὸ καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ ἐκεῖ ποὺ πᾶς. Θὰ τὸ φορᾶς καὶ θὰ γίνεσαι ἀόρατος, μὰ θὰ μποῤῆς νὰ βλέπῃς ὅλους τοὺς ἄλλους.

Παίρνει τὸ παλληκάρι τὸ σκουφάκι καὶ δρόμο παίρνει δρόμο ἀφήνει, φτάνει στὴν πολιτεία της παράξενης πριγκηπισσας. Παρουσιάζεται ἀμέσως στο βασιλπᾶ καὶ τοῦ λέει:

— Ἀρχοντά μου ἐγὼ θὰ βρῶ τὴν ἀφορμὴ ποὺ χαλάει ἡ θυγατέρα σου τὰ παπούτσια της.

— Ἂν τὸ πετύχῃς τοῦ ἀποκριθηκε ὁ βασιληᾶς, μαζὶ μὲ τὴν κορη μου θὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ μισό μου βασίλειο.

Μόλις νύχτωσε πῆγε τὸ παλληκάρι καὶ παραφύλαξε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι. Ξαφνικὰ εἶδε τὴ βασιλοπούλα νὰ βγαίνῃ μὲ σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της σιγὰ σιγὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτίτσα.

Ἀμέσως φόρεσε τὸ σκουφάκι του κι' ἔγινε ἀφαντο. Ἡ βασιλοπούλα μὴ βλέποντας κανένα ἀρχισε νὰ τρέχῃ γρήγορα σὰν νὰ πετοῦσε.

Τὸ παλληκάρι τὴν ἀκολούθησε. Πήγαιναν κι' ὅλο πήγαιναν καὶ οἱ δυό τους. Περασαν τέσσερα βουνὰ καὶ τέσσερες καμπους καὶ τέλος ἔφτασαν σ' ἕνα μεγάλο βουνὸ ποὺ στὴν κορφὴ του ὑψωνόταν ἕνα παλατι ὁλοφωτο. Ἐκεῖ πῆγε καὶ χτύπησε ἡ βασιλοπούλα. Κι' ἀμέσως κατέβηκαν τρία ξωτικὰ ποὺ ἄνοιξαν.

Ἦταν στὰ ὁλόχρυσα ντυμένα κι' ὡδήγησαν τὴ βασιλοπούλα σὲ μιὰ ὁλοφώτιστη αἴθουσα.

Τὸ παλληκάρι, ἀόρατο πάντα τοὺς ἀκολούθησε. Μπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα ὅπου ἦταν στρωμένο πλούσιο τραπέζι. Ὅλα τὰ σερβίτσια ἦταν ὁλόχρυσα κι' οἱ πετσέτες χρυσοϋφαντες!

Κάθησαν τὰ βασιλόπουλα μὲ τὴ βασιλοπούλα στὸ τραπέζι καὶ τρωγανε. Ὅταν τελείωσαν καὶ βγῆκαν λίγο στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ τὸ παλληκάρι πῆρε κι' ἔκρυψε στὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ ποτῆρι καὶ τὴν πετσέτα ποὺ σκουπίστηκε ἡ βασιλοπούλα.

Ὕστερα τὰ ξωτικὰ βασιλοπούλα μπῆκαν μὲ τὴ βασιλοπούλα σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ ὅλα ἦταν ἀπὸ φίντισι καὶ που ἔπαιζε μιὰ οὐράνια μουσική. Ἡ βασιλοπούλα ἄρχισε νὰ χορεύῃ μαζί τους. Τὸ παλληκάρι τότε μὲ τρόπο τῆς τράβηξε τὸ μπριλλαντένιο δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι της χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ καταλάβῃ, ζαλισμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὸ χορό. Μιὰ δυὸ ὧρες πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ βασιλοπούλα φίλησε τὰ βασιλόπουλα καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τὸ παλληκάρι τὴν ἀκολούθησε. Καὶ κοντὰ νὰ γλυκοχαράξῃ ἐφτασαν στὸ παλάτι.

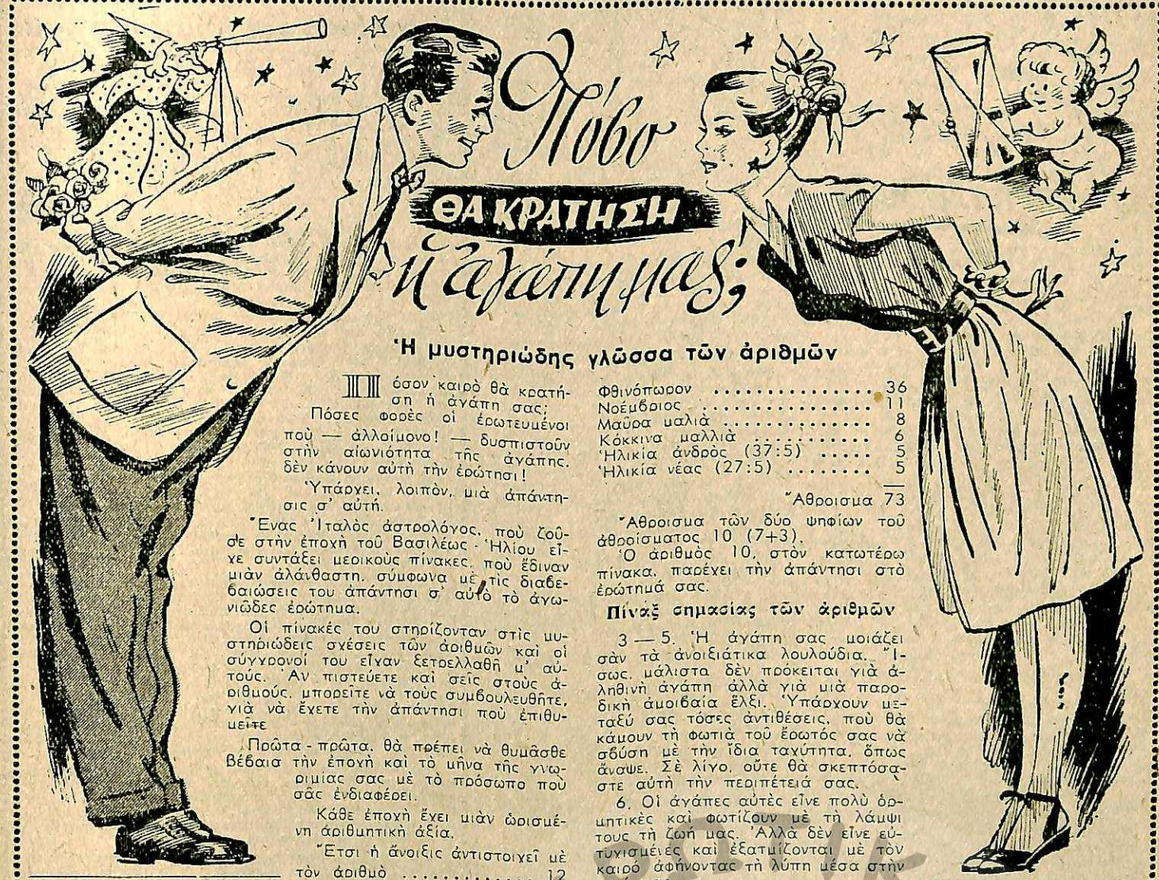
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι τὸ παλληκάρι παρουσιάστηκε στὸ βασιλπᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Βρῆκα ἀρχοντά μου τὴν ἀφορμὴ ποὺ χαλᾶ ἡ θυγατέρα σου τὰ παπούτσια της. Μὰ γιὰ νὰ τὴν πῶ θὰ καλέσῃς ἐδῶ ὅλη τὴν ἀκολουθία σου καὶ τὴ βασιλοπούλα.

Ὁ βασιληᾶς τοὺς κάλεσε. Μόλις ἤρθαν ὅλοι, ἄρχισε τὸ παλληκάρι νὰ διηγῆται τὰ ὅσα εἶδε. Ἡ βασιλοπούλα δὲν θυμόταν τίποτε, μὰ τὸ παλληκάρι παρουσίασε τὶς ἀποδείξεις ποὺ εἶχε: Τὸ χρυσὸ ποτῆρι τὴν πετσέτα, τὸ δαχτυλίδι της Κι' ὕστερα ἐξήγησε καὶ τὸ μαγικὸ σκουφάκι ποὺ τὸν βοήθησε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Τὸ φόρεσε μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ὅλοι τὸν ἔχασαν, ἀπ' τὰ μάτια τους ὡς που τὸ ἔβγαλε καὶ ξαναφανερώθηκε.

Σιγὰ σιγὰ ἡ βασιλοπούλα, ποὺ ἦταν μαγεμένη ἀπ' τὰ ξωτικὰ βασιλόπουλα συνῆρξε καὶ τὰ θυμήθηκε ὅλα. Τα μάγια λύθηκαν ἀμέσως γιατὶ προσευχήθηκε θερμὰ στὸ Θεὸ νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπ' τὸ κακό.

Ὁ βασιληᾶς τότε ἐνθουσιασμένος ποὺ σώθηκε ἡ πολυαγαπημένη του θυγατέρα τὴν ἔδωσε γυναίκα στὸ φτωχὸ μὰ ἔξυπνο καὶ γενναῖο παλληκάρι ποὺ τὴ γλύτωσε ἀπ' τὰ χέρια τῶν ξωτικῶν τοὺς ἔδωσε καὶ τὸ μισό του βασίλειο κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

Ἡ μυστηριώδης γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν

Πόσο καιρὸ θὰ κρατήσῃ ἡ ἀγάπη σας; Πόσες φορὲς οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ — ἀλλοίμονο! — δυστιστοῦν στὴν αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης, δὲν κάνουν αὐτὴ τὴν ἐρώτησι!

Ὑπάρχει, λοιπόν, μιὰ ἀπάντησις σ' αὐτή.

Ἕνας Ἰταλὸς ἀστρολόγος, ποὺ ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Βασιλέως Ἡλίου εἶχε συντάξει μεοικοὺς πίνακες, ποὺ ἔδιναν μιὰν ἀλάνθαστη, σύμφωνα μὲ τὶς διαβεβαιώσεις του ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα.

Οἱ πίνακές του στηρίζονταν στὶς μυστηριώδεις σχέσεις τῶν ἀριθμῶν καὶ οἱ σύγγρονοί του εἶναν ἑτοελλαθῆ μ' αὐτούς. Ἂν πιστεύετε καὶ σεῖς στοὺς ἀριθμούς, μπορεῖτε νὰ τοὺς συμβουλευθῆτε, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησι ποὺ ἐπιθυμεῖτε.

Πρῶτα-πρῶτα, θὰ πρέπει νὰ θυμᾶσθε βέβαια τὴν ἐποχὴ καὶ τὸ μῆνα τῆς γνωριμίας σας μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Κάθε ἐποχὴ ἔχει μιὰν ὡρισμένη ἀριθμητικὴ ἀξία.

Ἔτσι ἡ ἄνοιξις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀριθμὸ 12

Τὸ καλοκαίοι ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀριθμὸ 24
Τὸ φθινόπωρο » » » » 36
Ὁ χειμώνας » » » » 48

Γιὰ τοὺς μῆνες ἡ ἀριθμητικὴ των ἀξία καθορίζεται ἀπὸ τὴ φυσικὴ σειρά των: Ἰανουάριος 1. Φεβρουάριος 2. Μάρτιος 3, Ἀπρίλιος 4. Μάϊος 5 Ἰούνιος 6, Ἰούλιος 7. Αὔγουστος 8 Σεπτέμβριος 9. Ὀκτώβριος 10. Νοέμβριος 11 καὶ Δεκέμβριος 12.

Ἕνας ἄλλος σημαντικὸς παράγων εἶνε τὰ μαλλιά.

Τὰ ξανθὰ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὸν ἀριθμὸ 2
Τὰ καστανὰ » » » » 4
Τὰ κόκκινα » » » » 6
Τὰ μαῦρα » » » » 8

Τώρα νὰ ἡ σειρὰ τῶν ὑπολογισμῶν ποὺ θὰ κάμετε:

Θὰ προσθέσετε:

1) τὸν ἀριθμὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν γνωρίσατε τὸν ἀναπνέοντα ἢ τὴν ἀναπνέουσα σας.

2) τὸν ἀριθμὸ τοῦ μηνός κατὰ τὸν ὁποῖον γνωρισθήκατε.

3) τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὸ δικό σας καὶ ἐκεῖνου ἢ ἐκείνης.

4) Τὴν ἡλικία τὴ δική σας καὶ τοῦ προσώπου, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεσθε. Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἡλικίας γίνεται μ' ἕναν πρωτότυπο τρόπο. Θὰ διαιρέσετε τὰ χρόνια σας, ὅπως καὶ τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, μὲ 5 καὶ θὰ βάλετε τὸ πηλίκον. Τὸ ὑπόλοιπον δὲν ἐνδιαφέρει. Π. χ. εἴσαστε 37 ἐτῶν καὶ ἡ φίλη σας 26. Θὰ βάλετε 7 γιὰ σᾶς (37:5=7. τὸ ὑπόλοιπον 2 δὲν ἐνδιαφέρει) καὶ 5 γιὰ τὴ φίλη σας (26:5=5 τὸ ὑπόλοιπον 1 δὲν ἐνδιαφέρει καὶ πάλι).

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς θὰ τοὺς προσθέσετε καὶ θὰ βρῆτε ἕνα ἄθροισμα. Κατόπιν θὰ προσθέσετε τὰ ψηφία αὐτοῦ τοῦ ἀθροίσματος καὶ θὰ βρῆτε ἕναν ἀριθμὸ ποὺ θὰ κυμαίνεται μεταξὺ τοῦ 3 καὶ τοῦ 17. Θὰ ζητήσετε τότε τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ στὸν παρατιθέμενο κατωτέρω πίνακα,

Παράδειγμα:

Ἕνας ἄνδρας 37 ἐτῶν, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μιὰ νέα κοκκινομαλλοῦσα 27 χρόνων, συναντήθηκαν μιὰ μέρα τοῦ Νοεμβρίου. Ἡ γνωριμία τους κατέληξε σ' ἕνα τουφερὸ εἰδύλλιο. Πόσον καιρὸ θὰ κραττήσῃ ἡ ἀγάπη τους;

Ἡ σειρὰ τῶν ὑπολογισμῶν ποὺ θὰ κάμουν εἶνε, ἡ ἀκόλουθη:

Φθινόπωρον	36
Νοέμβριος	11
Μαῦρα μαλιὰ	8
Κόκκινα μαλλιὰ	6
Ἡλικία ἀνδρὸς (37:5)	5
Ἡλικία νέας (27:5)	5
Ἄθροισμα	73

Ἄθροισμα τῶν δύο ψηφίων τοῦ ἀθροίσματος 10 (7+3).

Ὁ ἀριθμὸς 10, στὸν κατωτέρω πίνακα, παρέχει τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημά σας.

Πίναξ σημασίας τῶν ἀριθμῶν

3 — 5. Ἡ ἀγάπη σας μοιάζει σὰν τὰ ἀνοιξιάτικα λουλούδια. Ἴσως, μάλιστα δὲν πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη ἀλλὰ γιὰ μιὰ παροδικὴ ἀμοιβαία ἕλξι. Ὑπάρχουν μεταξύ σας τόσες ἀντιθέσεις, ποὺ θὰ κάμουν τὴ φωτιὰ τοῦ ἔρωτός σας νὰ σβύσῃ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ὅπως ἀνάψε. Σὲ λίγο, οὔτε θὰ σκεπτόσαστε αὐτὴ τὴν περιπέτειά σας.

6. Οἱ ἀγάπες αὐτὲς εἶνε πολὺ ὁρμητικὲς καὶ φωτίζουν μὲ τὴ λάμψι τους τὴ ζωή μας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐτυχισμένες καὶ ἐξατμίζονται μὲ τὸν καιρὸ ἀφήνοντας τὴ λύπη μέσα στὴν ψυχή μας.

7. Ἡ ἀνυπομονησία εἶνε ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς νεότητος. Εἴσαστε καὶ οἱ δύο νέοι καὶ γεμᾶτοι ὁρμή. Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιό σας αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς, οὔτε γιὰ τὸν ἕνα οὔτε γιὰ τὸν ἄλλον.

8. Εἴσαστε δυὸ ψυχὲς ὁμοιες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ σᾶς φανῇ πολὺ παράξενο: "Οσο κι' ἂν προσπαθήσετε, δὲν θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία, γιατὶ ἡ ὁμοιομορφία αὐτὴ τῶν χαρακτήρων σας προκαλεῖ μεταξύ σας μιὰ ἀμοιβαία ζηλοτυπία, ποὺ θὰ καταστρέψῃ τελικὰ τὴν ἀγάπη σας.

9. Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐμβαθύνετε πολὺ στὸ παιχνίδι αὐτὸ ποὺ νομίζετε γι' ἀγάπη, γιατὶ ἡ ἀπογοήτευσί σας μπορεῖ νὰ εἶνε σκληρή. Μπορεῖτε νὰ εἴσαστε καλοὶ φίλοι, ἀλλὰ ποτὲ ἀληθινοὶ ἐραστάι. Οἱ συναντήσεις σας σᾶς δίνουν πιὸ πολὺ μιὰ πνευματικὴ ἱκανοποίησι, παρὰ μιὰ αἰσθηματικὴ ἀπόλαυσι.

10. Ὁ αἰσθηματικὸς σύνδεσμός σας μπορεῖ νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺν καιρό. Εἴσαστε ἱκανοὶ καὶ οἱ δυὸ γι' αὐτό. Καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ ἔχῃ εὐχάριστες συνέπειες γιὰ τὴ ζωή σας.

11. Εἴσαστε ἀρκετὰ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ δύο, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ καλοζυγίζετε τὶς πράξεις σας. Μὴν παρασύρεσθε εὔκολα. Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ συνάντησις μ' ἕνα πρόσωπο χαρακτῆρος διαφορετικοῦ, ποὺ συμπληρώνει ὅμως τὸ δικό σας, ὑπάρχει πιθανότης νὰ μὴν εἶνε μιὰ ἁπλὴ παροδικὴ περιπέτεια.

12. Ὑπάρχουν δεσμοὶ ποὺ πεθαίνουν ἡλίθια, ὅπως ἄρχισαν ἡλίθια ἐπίσης. Ὁ δικός σας φαίνεται πὼς ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ φιλία σας μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκφυλισθῇ σὲ μίσος. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.

13. Εἴσαστε καὶ οἱ δύο ἐπίμονοι καὶ πεισματάρηδες. Μήπως θὰ ἦταν καλύτερο νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις σας; Δὲν εἴσαστε καιωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

14. "Ισως πρόκειται γιὰ τὴν αἰώνια ἀγάπη. Εἴσαστε καιωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

15. Ὁ σύνδεσμός σας εἶνε σοβαρός. Ἀλλ' εἴσαστε περισσότερο φίλοι παρὰ ἐρωτευμένοι. Μιὰ ἀληθινὴ ἁρμονία, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ καταστραφῇ ὑπάρχει μεταξύ σας.

16. Οἱ ἀνόμοιοι χαρακτῆρες σας συμπληρώνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐκτιμᾶσθε ἀμοιβαῖα. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας εἶνε ἀμοιβαία ἐπίσης Ὁ σύνδεσμός σας θὰ κρατήσῃ.

17. Δὲν σᾶς συνδέει ἕνα φλογερὸ αἴσθημα, ἀλλὰ μιὰ ἥρεμη καὶ φωτισμένη ἀμοιβαία κατανόησις. Ἡ ἀγάπη σας μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁριστική.

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΡΙΤΗΣ

Η κυρία Ντολινύ, καθισμένη μπροστά στο παράθυρο, έραβε. Κάποτε σήκωνε τα μάτια της κι' έριχνε μιάν άνήσυχη ματιά στο μικρό κοιμπάτι, όπου ήταν άρρωστο το παιδί της. Ο πυρετός το έκαιγε και είχε συχνά κρίσεις που τ' άφηναν αναίσθητο.

Σε λίγο μπήκε η ύπηρέτρια κι' έδωσε στην κυρία της ένα επισκεπτήριο. Η νεαρή γυναίκα διάβασε τ' όνομα και είπε άπλά:

— Καλά... άς έρθη!

— Λοιπόν, έπιτρέπετε; ρώτησε.

— Ναί, γιά λίγο. Άν μού ύποσχεθή πώς θά είσαι φρόνιμος και πώς δέν θά ξυπνήσης τον Ζάν. Πάνε μέρες που δέν κοιμάται!

— Πώς πάει;

Κάθησε σε μιά καρέκλα άπέναντί της. Ήταν νέος και κομψός όπως πάντα. Έκείνη τον κύτταξε χαμογελώντας.

— Λοιπόν, δέν μιλάς; Δέν έχεις τίποτα νά μού πής; τον ρώτησε.

Άν είχε νά της πή! Τόσα πολλά! Μά την αίσθανόταν σάν ξένη.

— Γιά πές μου. Θά γίνη γρήγορα καλά το παιδί σου; τη ρώτησε.

— Πρώτα ό Θεός. Οί γιατροί έλπίζουν πώς σε λίγες μέρες θά μπή στην άνάρρωσι.

— Καί έπειτα;

— Θά πάη πάλι στο σχολείο του.

— Ναί, φυσικά... Μά έσύ;

— Έγώ θά ξαναρχίσω τη συνηθισμένη μου ζωή.

— Θά ξανάρθης... έκεί, στο σπιτάκι μας;

— Φίλιππε, τί είν' αύτά που λές;

— Φραντσουάζ! Μικρή μου Φραντσουάζ!

— Σώπα! Έδώ μπροστά στά παιδί. Μπορεί νά μάς άκούση και νά μάς παρεξηγήση.

— Φραντσουάζ, άγάπη μου, δέν έχω παρά σένα. Κατάλαβέ το. Ύποφέρω τόσο όλον τον καιρό που δέ σε βλέπω. Έπαυες νά μού γράφης, μούκλεισες την πόρτα του σπιτιού σου. Κι' όμως ξέρεις πόσο σ' άγαπώ...

— Ξενάς πώς έχω άρρωστο το παιδί μου;

— Ναί, καταλαβαίνω. Και σε συμπονώ. Μά σε λατρεύω!

— Θάθελες νά σ' άγκαλιάσω, νά σε φιλήσω μπροστά του, Φίλιππε!...

— Φραντσουάζ! Μικρή μου Φραντσουάζ. Τί όμορφη που είσαι άπόψε. Θυμάσαι τις γλυκές ώρες που ζήσαμε μαζί, έκεί στο σπιτάκι μας... κρυφά άπ' τον κόσμο;... Πές μου πώς δέν τέλειωσε ή άγάπη μας... Φραντσουάζ... Λοιπόν όταν ό Ζάν θάνε καλά... θά ξανάρθης, δέν είν' έτσι;...

— Θά ξανάρθω! τού άπάντησε ή Φραντσουάζ μέ συγκίνησι.

Τότε ό Φίλιππος σηκώθηκε και την πλησίασε. Δίχως ή Φραντσουάζ νά τό καταλάβη. Βρέθηκε στην άγκαλιά του. Φιλήθηκαν μέ πάθος πολλήν ώρα.

Μιά διαπεραστική κραυγή άκούστηκε ξαφνικά. Ήταν το παιδί!

— Θεέ μου, μιά κρίσι. Άκόμα μιά κρίσι! κραύγασε ή Φραντσουάζ σάν τρελλή. Έκεί στο τζάκι είν' ό πάγος... Βάλτον στο μετωπό του... άνοιξέ του το γιακά ν' άναπνεύση!

Μιλούσε γρήγορα, τάχε χαμένα.

— Ζάν, χρυσό μου, μίλα στή μαμά σου... Τί έχεις;... Μίλησέ μου... μ' άκούς;

Έσκυβαν και οί δυό πάνω άπ' το παιδί. Πέρασαν ένα τέταστο άγωνίας. Σε λίγο ή κρίσι ύποχώρησε έντελώς. Ό Ζάν ήταν ήσυχος τώρα. Τού έβαλαν το θερμόμετρο. Ό πυρετός είχε πέσει σχεδόν.

— Ζάν, χρυσό μου, πώς αίσθάνεσαι;

Μιά παιδική φωνή ψιθύρισε:

— Καλά, μαμά.

— Έλα, ξύπνα, χρυσό μου και μέ τρόμαξες... Ξέρεις, ή μικρή Μαντελέν ήρθε σέ είδε και σού έφερε παιγνίδια.

Ό μικρός χαμογέλασε. Ύστερα είπε:

— Είνε όμορφη ή Μαντελέν. Και σύ είσαι όμορφη, μαμά.

— Τί είν' αύτά που λές.

— Ψέμματα, κύριε, είπε ό Ζάν γυρίζοντας πρός τον Φίλιππο, δέν είν' όμορφη ή μαμά μου:

— Πολύ όμορφη. Ζάν.

— Και την άγαπάτε, δέν είν' έτσι; έκανε ό Ζάν μέ πονηρό χαμόγελο.

Ό Φίλιππος τάνασε. Δέν άπάντησε.

— Τί άνησίες είν' αύτές Ζάν; είπε αύστηρά ή Φραντσουάζ.

— Γιατί μέ μαλώνεις, μαμά; Άφού σάς είδα πρίν πού φιλιώσαστε.

Ώστε τούς είχε δή...

— Θά παντρευτής μέ τον κύριο, μαμά, δέν είν' έτσι; έπέμενε ό μικρός.

Ή Φραντσουάζ κοκκίνισε.

— Φαίνεται τόσο καλός, έξακολούθησε ό Ζάν. Σ' άγαπάει... Ό μπαμπάς είνε στον Παράδεισο... Είσαι μόνη, μαμά. Παντρέψου μαζί του, μιά και σ' άγαπάει

— Ζάν, παιδί μου, πάψε νά λές κουταμάρες...

— Δέν λέω κουταμάρες! Έλάτε κοντά μου...

Πλησίασαν και οί δυό στο κρεββάτι.

— Έγώ σέ δυό τρείς μέρες θά είμαι έντελώς καλά, είπε ό μικρός. Τό ξέρω, το καταλαβαίνω. Έλάτε, φιληθήτε...

Ή Φραντσουάζ κι' ό Φίλιππος κυττάχτηκαν μ' έκπληξι.

— Φιληθήτε, σάς λέω, ξανάπε ό Ζάν.

Άδέξια, οί δυό έραστάι άγκαλιάστηκαν κι' φιλήθηκαν στά μάγουλα.

— Μπράβο! φώναξε ό Ζάν. Τώρα είστε άραδωνιασμένοι...

... Έπειτα άπό ένα μήνα, ό Φίλιππος και ή Φραντσουάζ κάθονταν κοντά στο τζάκι εύτυχισμένοι. Τ' όνειρό τους είνε πραγματοποιηθή. Ό μικρός Ζάν που είχε σηκωθή πιά άπ' την άρρώστεια του έπαιζε κοντά τους μέ τά παιχνίδια του και πότε πότε τους έριχνε τουφερές ματιές και χαμογελούσε εύτυχισμένος.

ΑΝΡΥ ΣΠΟΝ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ
εις ΟΥΛΙΤΙΔΕΣ
μέ την
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
OREODONT
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Τά μπάνια και ή ίστορία τους

Σκάνδαλα, έργια, πελυτέλεια

Πορ' άλη την κατακραυγή μερικών σεμνοτυφων έναντίον των μπαίν μιξτ οφείλει ν' αναγνωριση κάθε αμερόληπτος κριτης ότι ή προοδος κι' η εξελιξις στο ζήτημα αυτο δεν εθλαψε τη δημοσια ηθική. Οι γυμνοί λουόμενοι κανουν αευγκρίτως λιγώτερα έκτροπια απ' οσα γίνονται άλλου... απ' τους ντυμένους!

Ώστόσο δεν ησαν πάντοτε τόσο ήθικά τα κοινά λουτρά. Στην εποχη της αρχαιας Ρώμης γινόντουσαν τέτοια όργια στα δημόσια λουτρα ώστε ό σοφος Σενεκας ελεγε ότι «δεν πολμουσε ούτε νά τα ανιφερη». Η κατασταση αυτη έφτασε σιγά - σιγά στό αποσχώρητο κι επακολούθησε τότε η φυσική αντίδρασις: Οι Χριστιανοί πατέρες απαγόρευσαν κάθε είδος λουτρού κι έκαναν αύστηρούς ελέγχους για την εφαρμογη της διαταγης τους.

Έπειτα άπ' τη ριζική αυτή μεταβολή, τα δημόσια λουτρα έλειψαν τελείως έπι αιώνες, ώς ότου όπλοδη ό Καρλομάγνος αρχισε νά λούεται στά θερμά νερα του Αίξ. Η λουτροθεραπεία τον ώφέλησε τόσο, ώστε έθελε νά τού κτίσουν στους κήπους του παλατιού του ένα υπαιθριο ιδιωτικό λουτρό. Πολλοί απ' τους ευγενεις της έποχης ακολούθησαν το παράδειγμα του και σε λίγο καιρό είχε ξαναγυρίσει η διεφθορα της ρωμαϊκης εποχης η οποία όμως δεν διηρκεσε πολύ.

Η επομένη αναβίωσις των λουτρών έγινε τον 9ο αιώνα, επι βασιλέως της Γαλλίας Καρόλου Β' ο οποίος έκαμε λουτροθεραπεια στο Μπάντεν κι' έδωσε έτσι το καλό παράδειγμα στους αυλικούς του. Σιγά σιγά ιδρύθηκαν δημόσια λουτρά σ' όλη την Εύρώπη. Μερικές πολεις έφτασαν νακουφ 150 εγκαταστάσεις λουτρών!

Τά δημόσια αύτά λουτρά ησαν συνήθως μεγάλες υπαίθριες στέρνες, τριγωνισμένες από στοές γύρω τους θεατάς. Τό άνδρικό και το γυναικείο τμήμα συνδεόντουσαν μ' ένα κοινό στενό διάδρομο όπου, όπως γράφει κάποιος αύγχρονος συγγραφεύς, «γινόντουσαν μερικές πολύ περίεργες συναντήσεις»... Οί άντρες φορούσαν στό μπάνιο ένα πεντελόνι κι' οί γυναίκες ένα είδος ρόμπας, που άφινε ξεσκέπαστα το λαιμό, το στήθος και τα μπράτσα. Συχνά έδιναν γεύματα στά ιδιωτικά λουτρα των άρχοντικών σπιτιών. Το τραπέζι έπέπλεε στο νερό, κι' ώραίοι κορίτσια συνώδευον με ήχους άρπας το φαγητό των έκλεκτών προσκεκλημένων.

Το 16ο αίώνα, όπως μάς πληροφορεί ό Μονταίν, άντρες και γυναίκες έμενον όλη την ήμέρα στά λουτρά του Μπάντεν διασκεδάζοντας με κάθε τρόπο. Οί κυρίες της άριστοκρατίας δεχόντουσαν συχνά τους επισκέπτες τους στά ιδιωτικά λουτρά τους στολισμένες με βουτιμα κουνιάτα.

Στά δημόσια λουτρά, οί λουόμενοι ήσαν τελείως γυμνοί. Άντρες και γυναίκες βουτούσαν μαζί στο νερό, σ.ό οποίο άπόδιδαν τότε ιδιότητες θαυματουργές, τόσο για τους άρώστους όσο και για τους υγιείς. Ήταν ώστόσο πολύ άμφίβολη η θεραπευτική άνότης αύτών των λουτρών δεδομένου ότι... σπάνια άλλαζαν το νερό και ποτέ σχεδόν δέν καθάριζαν το μεγάλο λουτήρα, όπου έμπαιναν ό ένας μετά τον άλλον!

Τον 18ο αίώνα όρίσθηκε ότι οί άντρες κι' οί γυναίκες θάπεμπαν το μπάνιο τους σέ διαφορετικές ήμέρες. Και το άποτέλεσμα ήταν νά έλαττωθή ό ένθουσιασμός γιά τά λουτρά ύγείας!

Έφτανε πιά ή βασιλεία των θαλασσίων λουτρών. Επί πολλά χρόνια, οί γιατροί συνιστούσαν την έσωτερική και έξωτερική χρήσι του θαλασσινού νερού. Τέλος, το 1753 έκαμε την έμφάνισι του στο Μαργκέιτ της Άγγλίας ένα περίεργο είδος «άμαξιού για λουτρά». Οί ώραίες λουόμενες προχωρούσαν μ' αύτό όσο βαθύτερα μπορούσαν μέσα στη θάλασσα κι' έπειτα έπαιρναν τη βουτιά τους, κάτω άπό μιά σκηνή σέ σχήμα όμπρέλλας, φορώντας ένα πλατύ φανελλένιο κοστούμι και κατάπιναν κάμποσες γουλιές άλμυρό νερό, όπως τους είχε συστήσει ό γιατρός!

Η μόδα των θαλασσίων λουτρών διεδόθηκε σ' όλη την Άγγλία κι' άπό κει πέρασε τον 19ο αίώνα στη Γαλλία. Οί Άγγλοι κατέκριναν τους Γάλλους γιατί έπαιζαν γελοίως, άντηλάσσοναν πειράγματα μέσα στο νερό κι' έκαναν μαζί μπάνιο άντρες και γυναίκες. Σιγά σιγά ώστόσο χαλαρώθηκε κι' η άγγλική αύστηρότης. Έπειτα άπό κάποιους διστογμούς έφαρμόσθηκαν και στην Άγγλία τα μπαίν-μίξτ.

Σήμερα, μαζί μέ το θαλάσσιο λουτρό οί λουόμενοι κάνουν και ήλιοθεραπεία στην άμμουδιά. Άντρες και γυναίκες ξεροψήνονται στον ήλιο και κοκκινίζουν, φορώντας... ένα φύλλον συκής!

Μάλιστα, άποδίδεται σήμερα μεγαλύτερη σημασία στην ήλιοθεραπεία παρά στό λουτρό αύτό καθ' εαυτό.

Είπαμε και στην άρχη ότι δέν έχουν φέρει την άνηθικότητα τα μπαίν-μίξτ. Χρειάζεται προσοχή όμως γιά νά μη ξεναγορίσουμε δίκως νά το καταλάβουμε στη διαφθορά των άρχαίων Ρωμαίων, σύμφωνα με το ρητό που λέει ότι «όλοι οί όδοί άγουσιν εις Ρώμην»...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟ

Ο "Δεσοδ, σπαδί"

11ον Η πρώτη άπ' αύτές άπευθυνόταν στην Κατερίνα.

Ο Άριμάν έγραφε στη νέα:

«Γνωρίζεις τώρα ποιός είνε και θά σού είνε εύκολο νά καταλάβης γιατί άπέκρυψα το όνομα του άνθρώπου, που σε προστάτευσε όταν ήσουν μικρή.

»Ήμουν φίλος της μητέρας σου, που άγνοούσε την πραγματική μου ιδιότητα και νόμιζε ότι μπορούσε νά στηρίζεται σέ μένα. Γι' αύτό, προτού νά πεθάνη, μού έγραψε μιά έπιστολή, παρακαλώντας με ν' άγουπνώ πάνω σου.

»Θά έξακολουθήσω νά το κάνω και άπό δώ όπου βρίσκωμαι τώρα. Δέν είμαι άξιος της έκτιμήσεώς σου. Είνε καλό νά γνωρίζης όμως, ότι δέν θά πάψω νά ένδιαφέρωμαι γιά τη ζωή και την ευτυχία σου.

Άριμάν».

Η δεύτερη έπιστολή άπευθυνόταν στην κυρία Κέσελ μαν.

«Μόνον το συμφέρον του ώδήγησε τον πρίγκηπα Σερνίν κοντά στην κυρία Κέσελμαν έγραφεν ό Άριμάν. Τα αίσθήματα όμως που τον κράτησαν κοντά της δέν είχαν καμμιά σχέσι με τα προσωπικά του συμφέροντα

»Ό πρίγκηψ Σερνίν ή καλύτερα ό Άριμάν έπιθυμεί, λοιπόν, νά κάμη γνωστόν στην κυρία Κέσελμαν ότι δέν θά πάψη νά την προστατεύη άπο μακρυά έναντίον των κινδύνων που την άπειλούν».

Έτοιμαζόταν νά κλείση αύτές τις έπιστολές, όταν, ξαφνικά δίεκρινε κάτι που δέν τό είχε προσέξει την πρώτη στιγμή.

Ήταν ένα κομμάτι χαρτί μέ τις λέξεις:

«Η παγίδα που είχες στήσει στον Άλτενχάϊμ δέν προκειται νά σέ ώφελήση. Παραίτησου άπ' αύτή την ύπόθεσι και σού ύποσχουαι ότι δέν θ' άντιδράσω στη δροπέτευσί σου.

Υπογραφή: Λ. Μ.»

Οί λέξεις αύτές είχαν κοπή άπό έφημερίδα και είχαν κολληθή μέ προσοχή στό χαρτί.

Ό Άριμάν άνατριχίασε.

— Πάλι αύτός ό άνθρωπος! είπε. Πώς μπόρεσε νά φτάση ώς έδώ;

Μιά έκφρασις άγωνίας ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπό του

—Ό άνθρωπος αύτός με καταδιώκει, λοιπόν άκόμη και μέσα στο κελλί της φυλακής μου; ψιθύρισε σέ λίγο. Είνε τόσο δυνατός γιά νά μπορή νά φτάση παντού;... Άλλά τώρα είναι στιγμή ν' άγωνιζώμαι, άφού ή προσπάθειά μου είνε καταδικασμένη προκαταβολικά σέ άποτυχία;... Άλλ' όχι δέν είνε σωστό. δέν πρέπει νά ύποκύψω!

Την άλλη μέρα τον ξαναπλήγαν στό δικαστικό μέγαρο κατά τη διαδρομή ... στο Μανζώ τα γράμματα που είχεν έτοιμάσει.

Ό Φορμερί ήταν αύτή τη φορά μόνος του.

—Έκείνο που πρέπει νά διαπιστωθή πρώτα - πρώτα, άρχισε νά λέη, είνε ή ταυτότης σου...

— Πώς;

—Ό άνθρωπος που είσαι σήμερα δέν είνε ό ίδιος μ' έκείνον του οποίου τα άνθρωπομετρικά στοιχεία βρισκονται στά άρχεία της άστυνομίας... Δέν ξέρομε λοιπόν, άν είσαι σύ ό Άριμάν... Άκόμη και ή φωτογραφία σου σέ παρουσιάζει διαφορετικόν... Πρέπει, συνεπώς, νά μάς πληροφορήσης γιά την άληθινή σου ταυτότητα.

— Το πράγμα δέν είνε δύσκολο, άπάντησε ό Άριμάν. Υπάρχει όμως ένας όρος. Και ό όρος αύτός είνε νά κάμετε στη βίλλα Ντυπόν την έρευνα γιά την οποία, σάς μίλησα χθές.

Ό ύποδιευθυντής Βεμπέρ είπε μπή άπό μερικά λεπτά μέσα στο γραφείο του άνακριτου και είχεν άκούσει τις τελευταίες λέξεις του Άριμάν.

— Περιττόν είπε. Ή έρευνα έγινε άλλά δέν βρήκαμε τίποτε. Πιβανόν ό Στάϊμπεκ νά είχε φυλαχισθή άρχικά στη βίλλα Ντυπόν. Άλλά τώρα δέν βρίσκεται πιά έκεί. Ίσως τον μεταφέραν άλλού...

—Όχι! είπεν ό Άριμάν. Έπιμένω ότι ό Στάϊμπεκ βρίσκεται πάντοτε έκεί. Όδηγήστε με στη βίλλα Ντυπόν μέ όλες τις προφυλάξεις που θά κρίνετε ό παραίτητες. Σάς ύπόσχομαι ό τ. μέσα σέ δυό ώρες το πολύ θά έχω άνακαλύψει τον Στάϊμπεκ!

Ό άνακριτής Φορμερί και ό ύποδιευθυντής της άσφαλείας Βεμπέρ κύττεζον μέ άμηχανία ό ένας τον άλλον, χωρίς νά ξέρουν τί έπρεπε ν' άποφασίσουν.

Έκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρ μπήκε μέσα στο γραφείο και έδωκε μια έπιστολή στον κύριο Φορμερί.

Ό άνακριτής την άνοιξε άμέσως και διάβασε:

«Δυσπιστείτε στις προτάσεις του Άριμάν. Άν μπή στη βίλλα Ντυπόν, θά βγή έλεύθερος άπό κεί. Ή άποδρασίς του είνε βέβαιη.

Λ. Μ.»

Ό άνακριτής έδειξε άμέσως την έπιστολή στον Βεμπέρ.

Τά είχον και οί δυό χαμένα Τι έσήμαινε αύτή ή έπιστολή; Μήπως ό Στάϊμπεκ ήταν πρόσωπο άνυπαρκτο και ό Άριμάν χρησιμοποιούσε αύτο το τέχνασμα γιά νά κατορθώση ν' άποδράση; Τι έπρεπε, λοιπόν, νά κάμουν;

Ό Άριμάν έξήτασε μέ προσοχή την έκφρασι που είχαν τά πρόσωπα των δυό άνθρώπων της έξουσίας. Δέν ήξεραν τι νά πούν. Τότε αύτη ή έπιστολή. Άλλ' ήταν βέβαιος ότι το περιεχόμενο της δέν ήταν άσχετο μ' αύτόν.

Ξαφνικά, έκαμε ένα βήμα πρός το μέρος του άνακριτου και του είπε μέ ασυναίσθητη κίνησι:

— Κύριε Φορμερί, θά συνεχίσωμε τη συνομιλία μας αύριο το πρωί στις δέκα στη βίλλα Ντυπόν.

Ό άνακριτής και ό ύποδιευθυντής της άσφαλείας τον κύτταξαν μέ άπορία. Ήταν τρελλός, λοιπόν, αύτος ό άνθρωπος;

— Φροντίστε νά είσθε συνεπής στο ραντεβού που σάς δίνω συνέχισεν ό Άριμάν.

Ό άνακριτής γέλασε σαρκαστικά.

Χτύπησε κατόπιν το κουδούνι και διέταξε νά όδηγήσουν τον κατηγορούμενο στη φυλακή.

Το άλλο πρωί, ό Άριμάν είδε ένα δεσμοφύλακα νά μπαίνη μέσα στο κελλί του.

— Σήκω και ντύσου γρήγορα, τού φώναξε. Σέ περιμένουν.

Έπειτα άπό μερικά λεπτά, ό Άριμάν βρισκόταν στο διάδρομο.

Έκεί τον περίμενε ό Βεμπέρ μέ μερικούς άστυνομικους. Παρέλαβαν άμέσως τον Άριμάν και τον ώδήγησαν σ' ένα αύτοκίνητο που στάθμευε έμπρος στην πόρτα της φυλακής.

— Στη βίλλα Ντυπόν! φώναξε ό Άριμάν στο σωφέρ.

— Πώς; είπεν ό Βεμπέρ. Ξέρεις, λοιπόν, που πηγαίνουμε;

— Θυσιά άπάντησε είρωνικά ό Άριμάν. Δέν έδωκα χειραντεβού στον κύριο Φορμερί στή βίλλα Ντυπόν;

Ό Βεμπέρ δάγκωσε τα χείλη του, άλλά δέν είπε τίποτε.

Ό άνακριτής Φορμερί περίμενε πράγματι, τον Άριμάν σ' ένα δωμάτιο της βίλλας. Όλο το κτίριο και η γύρω περιοχή έφρουρούντο άπο δεκάδες άστυφυλάκων.

Ό άνακριτής φαινόταν πολύ ταραγμένος. Μόλις είδε τον Άριμάν προχώρησε πρός το μέρος του

—Άριμάν, είπε μέ φωνή που έτρεμε έλαφρά, χθές το βράδυ, ή σύζυγός μου ήταν ένα τηλεφώνημα. Την καλούσαν νά τρέξη άμέσως στο σπίτι της μητέρας της που όπως της είπαν, ήταν πολύ άρρωστη... Ή γυναίκα μου πήγε φυσικά. Άλλά δέν γύρισε ώς τα μεσάνυχτα Ζήτησα τότε πληροφορίες άπό το σπίτι της μητέρας της. Ή πεθερά μου δέν ήταν άρρωστη και δέν είχε τηλεφωνήσει. Ούτε ή σύζυγός μου είχε πάει έκεί.

Σκούπισε τον ίδρωτα που έτρεχε άπο το μέτωπό του και συνέχισε:

— Σήμερο το πρωί έλαβα μια έπιστολή που μέ είδοποιούσε ότι ή σύζυγός μου θ' άφηνόταν έλεύθερη άν βρισκόταν ό Στάϊμπεκ... Ή έπιστολή έχει την ύπογραφή «Άριμάν»... Είνε δική σου;...

— Δική μου είνε, κύριε άνακριτά.

— Σκηνοθέτησες, λοιπόν, την άπαγωγή της γυναίκας μου γιά νά μέ έκβιάσης σ' αύτή την έρευνα;

—Ομολογώ ότι αύτή ήταν ή πρόθεσις μου.

— Και ή σύζυγός μου θά έλευθερωθή άμέσως μόλις τελείωση ή έρευνα;

—Άμέσως.

— Άν ή έρευνά σου δέν φέρει κανένα άποτέλεσμα;

— Δέν ύπάρχει τέτοιος κίνδυνος! άπάντησεν ό Άριμάν.

— Κι' άν άρνηθώ; φώναξε ώργισμένος ό άνακριτής.

Ό Άριμάν έκανε ένα βήμα πρός το μέρος του και του είπε σιγά:

— Δέν θ' άρνηθήτε, γιατί ή κυρία Φορμερί είνε πολύ ώραία. Κι' ένας σύζυγος πού έχει μια τόσο ώραία γυναίκα ευχαριστιέται γι' αύτην τα πάντα.

Ό άνακριτής έγινε κατακίτρινος.

— Έστω, είπε. Άς γίνη όπως έπιθυμείς.

Ό Βεμπέρ στεκόταν παράμερα άκίνητος και σιωπηλός. Ή σκέψις ότι ό ήττημένος Άριμάν ήταν και πάλι κύριος της καταστάσεως, τον έξευτέλιζε. Άλλά καταλάβαινε πώς, αύτή τη στιγμή τουλάχιστον, δέν μπορούσε νά κάμη τίποτε άλλο άπό το νά ύποταχθή στις θελήσεις του.

— Άς άνεβούμε είπεν ό Άριμάν.

Έφτασαν σέ λίγο στον κοιτώνα του Άλτενχάϊμ.

— Βγάλτε μου τις χειροπέδες, είπεν ό Άριμάν

Ό άνακριτής έρριξε ένα έρωτηματικό βλέμμα πρός το μέρος του Βεμπέρ.

—Άναλαμβάνω όλη την εύθύνη άπάντησε ό ύποδιευθυντής της άσφαλείας.

Και έκαμε νεύμα σε μερικούς άστυφύλακες νά πλησιάσουν

— Βγάλτε τα περίστροφά σας! διάταξε. Μόλις άκούσετε το παράγγελμα «πύρ!». θά πυροβολήσετε άμέσως.

Τα χειλη του Άριμάν μισανοιχθηκαν σ' ένα είρωνικό χαμόγελο.

— Κύριε Βεμπέρ, είπε, διατί

τάξατε τοὺς ἄνδρες σας νὰ ξονοβάλουν τὰ περίστροφα στὶς τσέπες...

Καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας δίστασε, πρόσθεσε μ' ἐπίσημο ὕφος:

—Ὁρκίζομαι σ' ὅ,τι μοῦ μένει ἀκόμη ἱερὸ ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ παλεύει μὲ τὸ θάνατο καὶ ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ δραπετεύσω!

Ὁ Βεμπὲρ σκέφθηκε πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμη ἦταν νὰ ὑποχωρήση. Τὸ κάτω - κάτω ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅσο καὶ νὰ ἦταν ἐπικίνδυνος, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαφανισθῆ μπροστὰ στὰ μάτια τους.

— Δέχομαι τὸν ὅρκο σου, εἶπε. Μὴν ξεχνᾶς, ὅμως, ὅτι θὰ πληρώσῃς μὲ τὴ ζωή σου τὴν πιὸ μικρὴ ὑποπτη κίνησι ποὺ θὰ κάμῃς!

—Θαυμάσια! εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Τώρα, διατάζετε τοὺς ἄνδρες σας νὰ παραμερίσουν τὸ κρεββάτι.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι αὐτῆς τῆς διαταγῆς, ὁ Ἀριμὰν ἄρχισε νὰ ἐξετάζη προσεχτικὰ τοὺς τοίχους.

Στομάτησε, τέλος, μπροστὰ στὸ κουμπὶ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ.

— Κύριε Βεμπέρ, εἶπε στείλτε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες σας νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τσιμπλὶ τῶν ἠλεκτρικῶν κουδουνιῶν. Νομίζω πὼς βρίσκεται πλάϊ στὴν κουζίνα.

Ἕνας ἀστυφύλαξ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

Ὁ Ἀριμὰν ἄρχισε τότε νὰ πιέζη τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ κρεββάτι.

Ἔπειτα, φώναξε τὸν ἀστυφύλακα.

— Ἀκουσες τίποτε;

— Ὄχι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀριμὰν ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Δὲν ἔκαμα λάθος, εἶπέ. Αὐτὸ τὸ κουμπὶ εἶνε ψεύτικο. Δὲν συνδέεται μὲ κανένα κουδούνι.

Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἄρχισε νὰ τὸ ξεβιδώνη.

Ἕνας σωλὴν βρισκόταν κάτω ἀπ' αὐτό.

— Κύριε Βεμπέρ, εἶπεν ὁ Ἀριμάν, πλησιάστε τὰ χεῖλη σας σ' αὐτὸν τὸν σωλῆνα καὶ ψιθυρίστε: («Στάϊμπεκ!... Ἐμπρός, Στάϊμπεκ!»... Ναί, ἐτσι... θαυμάσια!... Λοιπόν, ἀκούσατε τίποτε;

— Ὄχι. Κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ.

— Εἶσαστε βέβαιος;... Κάμετε τὸν κόπο νὰ ξαναδοκιμάσετε... Τίποτε;.... Κατάρα! Θὰ πέθανε ἢ δὲν θἄχη τὴ δύναμι ν' ἀπαντήσῃ... Ἀλλὰ δὲν χάθηκε κάθε ἐλπίς... Πρέπει νὰ βροῦμε ποῦ καταλήγει αὐτὸς ὁ σωλήνας.

ΕΙΣ 15 ΗΜΕΡΑΣ
ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΤΗΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ
Ο ΟΙΚΟΣ
ΤΖΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΡ. 86
ΤΗΛ. 34-338
Λειτουργεῖ παράρτημα εἰς ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Καθηγητρίας ΤΖΩΝ Πλατεῖα Στράτα

Ἀρχισεν πραγματικὰ νὰ παρακολουθοῦν τὸν σωλῆνα ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, ὡς ποὺ βγῆκαν στὸ διάδρομο. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ σωλὴνας προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐπάνω.

— Τί ἠλίθιος ποὺ ἤμουν! ψιθύρισε ὁ Ἀριμάν. Κι' ἐγὼ εἶχα φαντασθῆ πὼς ὁ Στάϊμπεκ ἦταν φυλακισμένος στὸ ὑπόγειο.

Ὁ ὁδηγὸς τῶν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε πάντοτε ὁ σωλήνας. Ἔτσι ἔφτασαν σὲ λίγο σ' ἕνα εἶδος κρύπτης ποὺ βρισκόταν μεταξὺ τῆς στέγης καὶ τοῦ ταβανιοῦ μιᾶς μικρῆς σοφίτας. Μόλις θὰ μποροῦσε νὰ χωρέση ἕνας ἄνθρωπος ἐκεῖ μέσα.

— Βγάλτε αὐτὴ τὴν πλάκα, εἶπεν ὁ Βεμπὲρ σὲ δυὸ ἀστυφύλακες.

Ὅταν ἔβγαλαν τὴν πλάκα ποὺ ἔφραζε τὴν εἴσοδο τῆς κρύπτης ἀντίκρυσαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Ἕνας ἄνθρωπος, ἢ καλύτερα ἕνας σκελετός, ἦταν σωριασμένος στὸ δάπεδο. Τὰ πόδια του ἦταν δεμένα μὲ μιὰ χονδρὴ ἁλυσίδα.

— Ὁ Στάϊμπεκ! φώναξαν τὴν ἰδια στιγμὴ ὁ ἀνακριτὴς Φορμερὶ καὶ ὁ Βεμπέρ.

Ὁ Ἀριμὰν εἶχε σκύψει πάνω του.

—Ἀναπνέει ἀκόμη, εἶπε. Ἐπειτα ἀπὸ σύντομη ἐξέτασι. Μὴν ἀνησυχῆτε... Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι εἶνε ἡ ἐλλειψις τροφῆς ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλτεγχάμ... Νομίζω πὼς θὰ μπορέσωμε νὰ τὸν κάμωμε νὰ συνέλθη... Κύριε Βεμπέρ, πέστε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ τρέξη νὰ φέρη λίγο ζεστὸ γάλα καὶ μιὰ φιάλη νερὸ τοῦ Βισύ...

Δὲν εἶχε ἀδικο.

Γιατί, μετὰ τὸ δεύτερο ποτῆρι, ὁ Στάϊμπεκ μισάνοιξε τὰ μάτια.

Ὁ Ἀριμὰν τοῦ ψιθύρισε σιγά, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσαν κανείς:

— Στάϊμπεκ μὴν φανερώσης σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τοῦ Πέτρου τοῦ Δουκος. Ἐκεῖνος ποὺ σοῦ μιλάει αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε ὁ Ἀριμάν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀμμορίας τοῦ (" Ἀσσου · Σπαθί»... Αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ ἀγοράζω σὲ ὁποισδήποτε τιμή!

Σηκώθηκε ἔπειτα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας.

— Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκηο, εἶπε, μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Καὶ ἡ γνώμη μου; ρώτησε.

—Ἡ κυρία Φορμερὶ εἶνε στὸ σπίτι σας καὶ σᾶς περιμένει, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν.

—Πῶς; Δὲν καταλαβαίνω...

—Ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἠκανοποιούσατε τὴν ἐπιθυμία μου. Ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀριμάν. Γι' αὐτὸ εἶχα δώσει ἐντολὴ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερη τὴν κυρία Φορμερὶ σήμερα τὸ πρωΐ.

Ὁ μαρκήσιος Ἐρρίκος Ὀλιβιέ

Μιὰ μεγάλη ἑορτὴ δινότανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κομψότερα μέγαρα τῆς ὁδοῦ Ριβολί.

Τὸ μέγαρο αὐτὸ ἦταν ἡ κατοικία τοῦ μαρκησίου Ἐρρίκου Ὀλιβιέ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς μνηστῆς του Λήδας εἶχε βυθισθῆ σὲ μελαγχολία κι' εἶχεν ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἀλλὰ τώρα εἶχεν ὑποχωρήσει στὶς πιέσεις τῶν φίλων του ποὺ τοῦ ὑποδείκνυαν ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ξαναγυρίση στὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δώσῃ αὐτὴ τὴ μεγαλοπρεπῆ γιορτὴ στὸ μέγαρό του.

Ἀνάμεσα στοὺς πολυπληθεῖς φίλους του δυὸ κυρίως ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸν κάμουν νὰ πάρη αὐτὴ τὴν ἀπόφασι. Ὁ ζωγράφος Ἀνδρέας ντὲ Μερικοὺρ καὶ ὁ νεαρὸς Βαλέριος, ὁ γυιὸς τοῦ δουκὸς τοῦ Κόννωτ.

Ὁ πρῶτος, ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, εἶχε κάποιους λόγους νὰ ὑποπτεύεται τὸ μαρκήσιο, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὁ ἀτυχὴς ἀστυνόμος Γκουρέλ. Καὶ τὶς ὑποψιες αὐτὲς συμμεριζόταν ἐπίσης καὶ ἡ Ζακελίνα Ἀνδρέ, ἡ ὡραία μνηστὴ τοῦ ζωγράφου. Γι' αὐτὸ, ἤθελε νὰ τὸν ζαναδῆ στὴν κοσμικὴ ζωή, γιὰ νὰ κρίνη ἂν αὐτὲς οἱ ὑπόνοιες ἦσαν βάσιμες ἢ ὄχι.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Βαλέριος ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν κάμη νὰ ξεχάση τὸν πόνο του, ἀπὸ ἕνα αἴσθημα εἰλικρινοῦς συμπαθείας καὶ φιλίας.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μέσα στὶς κομψὲς καὶ πολυτελεῖς αἴθουσες τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ πιὸ ἐκλεκτὲς προσωπικότητες ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς πολιτικῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης.

Ἀνάμεσα στοὺς διαλεκτοὺς προσκεκλημένους, διέκρινε κανεὶς ἐκεῖ τὸν πρωξενοπουργὸ Βαλαγκλαὶ μὲ τὴν κυρία του, τὸν τραπεζίτη Δαντὼν μὲ τὴν χαριτωμένη κόρη του Ρόζη, ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὴ λύπη γιὰ τὴν τραγικὴ δολοφονία τῆς μητέρας της καὶ τῶν δυὸ μικρῶν ἀδελφῶν της, τὸ ζωγράφο Ἀνδρέα ντὲ Μερικοὺρ μὲ τὴ μνηστή του Ζακελίνα Ἀνδρέ, τὸν δοῦκα τοῦ Κόννωτ μὲ τὸ γυιό του Βαλέριο, τὸν ἀνακριτὴ Φορμερὶ μὲ τὴν ὡραιοτάτη σύζυγο του, καὶ τόσους ἄλλους ἀκόμη.

Ὁ κύριος Βεμπὲρ, ποὺ εἶχεν ὀνομασθῆ στὸ ἀνάμεσό του διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, μ' ὅλες τὶς βαρειὲς εὐθύνες καὶ τὶς ἀσχολίες του, δὲν εἶχεν ἀρνηθῆ ἐπίσης νὰ παραευρεθῆ στὴν ἐκλεκτὴ αὐτὴ συγκέντρωσι.

Μετεξὺ τῶν προσκεκλημένων βρισκότανε ἀκόμη ἡ κυρία Κέσελμπαχ ποὺ εἶχε δεχθῆ, ἐπειτα ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις, νὰ παρευρεθῆ στὴν ἑορτερίδα τοῦ μαρκησίου "Ὀλιβιέ. Ἡ ἀφωσιωμένη φίλη τῆς Κατερινα Ἐρνεμὸν τὴν συνώδευε.

Γιὰ τὴ μικρὴ Κατερίνα, αὐτὴ ἡ ἑσπερὶς ἀποτελοῦσε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία. Γιατὶ ἦτεν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐμφανιζόταν σὲ μιὰ μεγάλη κοσμικὴ συγκέντρωσι.

Ἀνάμεσα στοὺς προσκεκλημένους βρισκόταν, τέλος ὁ Ναθαναὴλ Μπερτὸλ καὶ ἡ ὡραία μνηστή του Φερνάνδη Λανθιέ, μιὰ νέα μόλις δεκάξη χρόνων, ποὺ ἦταν κόρη ἑνὸς διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου καὶ ἑλληνιστοῦ.

Ὁ Μπερτὸλ ἦταν ἔγγονος ἑνὸς στρατηγοῦ ποὺ εἶχε διακριθῆ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸ πόλεμο. Οἱ γονεῖς του τὸν προώριζαν γιὰ τὸ ἱερατικὸ στάδιο καὶ εἶχε παραμείνει κλεισμένος γιὰ πολλὰ χρόνια σ' ἕνα σεμινάριο. Ὁ Ναθαναὴλ δὲν εἰσθανόταν, ὅμως, κλῆσι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κληρικοῦ καί, ἀφοῦ συμπλήρωσε τὶς σπουδές του στὸ Παρίσι, εἶχε ἀφοσιωθῆ στὰ γράμματα καὶ ἐθεωρεῖτο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους τῶν νέων τάσεων στὴν ποίησι καὶ τὴ φιλολογία.

Ἦταν, ἐξ ἄλλου, πολὺ πλούσιος, ὅπως καὶ ἡ μνηστή του. Ἕνα τροῦφερὸ αἴσθημα εἶχε συνδέσει τοὺς δυὸ νέους, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦσαν καμωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας Βεμπὲρ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Γκουρὲλ τὶς ὑπόνοιές του γιὰ τὸ μαρκήσιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθῆ μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τὶς ἐλάχιστες κινήσεις του. Εἶχε τὴν πρόνοια ἐπίσης νὰ βάλη μερικοὺς ἀνθρώπους του γύρω ἀπὸ τὸ μέγαρο.

Ὁ μαρκήσιος ἦταν ἀκούραστος.

Ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον καὶ εἶχε γιὰ τὸν κοβέντα ἕνα εὐφυολόγημα ἢ ἕνα καλοβαλμένο κομπλιμέντο.

Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς Φορμερὶ τοῦ παρουσίασε τὴ συζυγό του, ὁ μαρκήσιος παρὰ τὴ φαινομενικὴ ἀταραξία του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μικρὸ ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

Πραγματικά, ἡ Ὑλαβία Φορμερὶ ἦταν μιὰ γυναῖκα ἐκπληκτικῆς ὁμορφιᾶς, μὲ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια της, τὰ ὁποῖα εἶχε χαρακτηριστικὰ της καὶ τὸ ἀρμονικὸ σῶμα της ὁλόσωμα της.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μαρκήσιος εἶχε κάμει ἐπίσης ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὴν ὡραία Ὑλαβία. Καὶ τὰ βλέμματά τους εἶχαν συναντηθῆ πολλὲς φορὲς κατὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο μ' ἕναν τρόπο ποὺ φανέρωνε ἀρκετὰ τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθήματα καὶ τοὺς πόθους των.

Σὲ λίγο, ἤρθεν ἡ ὥρα τοῦ χοροῦ.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε τότε νὰ ζητήσῃ ἕνα βαλς ἀπὸ τὴ σύζυγο τοῦ ἀνακριτοῦ κι' ὅπως τὴν παρέσυρε ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια τῶν ἄλλων χορευτῶν δὲν ἔπαυε νὰ τῆς ψιθυρίζη λόγια θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης.

Σὲ λίγο εἶχαν βρεθῆ ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

Ὁ μαρκήσιος ὡδήγησε τὴ Ὑλαβία σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ βρῆ τὴ δύναμι νὰ διεμαρτυρηθῆ ἢ ν' ἀντιστοθῆ.

Καὶ τὴν ἔσφιγγε τώρα μὲ περιπάθεια στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἀνεζητοῦσαν λαίμαργα τὰ δικά της.

— Σᾶς ἀγαπῶ! ψιθύρισε. Σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἕνα ἀλλόκοτο ζευγάρι περνοῦσε στὸ διάδρομο "Ητανε ὁ Ἀνδρέας ντὲ Μερικοὺρ καὶ ἡ Ζακελίνα.

—Ἀνδρέα, δὲν εἶχα κάμει λάθος, ἔλεγε ἡ νέα στὸ μνηστῆρα της. Ὁ μαρκήσιος εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος μ' ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖον σοῦ μίλησα...

Ὁ Ἀνδρέας γέλασε.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συνελήφθη.

— Ναί, ἀλλ' ἐξῆλθε τὸ πρωΐ, ἀπάντησεν ἡ νέα. Καὶ σήμερα τὸν ζαναβρίσκω στὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου "Ὀλιβιέ...

Κεφὼς περνοῦσαν μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, τὰ βλέμματά τους ἐπεσαν στὸ ζευγάρι ποὺ βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ μαρκήσιος "Ὀλιβιὲ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραία Ὑλαβία καὶ κολλοῦσε τὰ φογισμένα χείλη του πάνω στὰ δικά της.

— Εἶδες; ψιθύρισε ἡ νέα. Ἐγὼ τραβοῦσε πάντα τὸ χέρι τὸ μνηστῆρα της γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν.

— Ναί.

Καὶ ἀναγνώρισες αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους;

— Φυσικά. Εἶνε ὁ μαρκήσιος "Ὀλιβιὲ μὲ τὴ σύζυγο τοῦ ἀνακριτοῦ Φορμερί.

— Δὲν σοῦ λέει τίποτε αὐτό;

— Τί ἐλέγες νὰ μοῦ πῆ, Ζακελίνα: Παραδέχομαι ὅτι ἡ λύπη τοῦ μαρκησίου μπορεῖ νὰ εἶνε προσποιητή. Παραδέχομαι ἐπίσης ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶνε ἕνας γυναικοκατακτητής... Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι εἶνε καὶ κακούργος!

— Σοῦ ξαναλέω, Ἀνδρέα, ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος...

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμωμε; Νὰ εἰδοποιήσωμε μπῆς καὶ ἀνακριτὴ Φορμερί;... Θὰ ἦταν μεγάλο σκάνδαλο...

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ νέα. Ὁ κύριος Φορμερὶ δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτε... Νομίζω, ὅμως, ὅτι μποροῦμε ν' ἀνακοινώσωμε τὶς ὑπόνοιές μας στὸν κύριο Βεμπέρ...

— Σ' αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος, εἶπε ὁ ζωγράφος. Θὰ τὸ κάμω ἀμέσως μάλιστα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας τοιμαζόταν, ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ φύγη.

Ὁ Ἀνδρέας ντὲ Μερικοὺρ τὸν πλησίασε καὶ ἀποτραβήχθηκαν μαζὶ σὲ μιὰ γωνιά. Ἐκεῖ τοῦ ἀνακοίνωσε τὶς ὑποψιες ποὺ εἶχεν ἡ μνηστή του.

Ὁ Βεμπὲρ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σας εἶπε, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Ἔχετε καὶ σεῖς καμμιὰ ὑπόνοια; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας.

— Πιθανόν, ἀπάντησε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ὁ Βεμπέρ.

—Ἂν ἡ συνδρομή μου μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ σὲ κάτι, εἶπεν ὁ ζωγράφος θὰ μὲ βρῆτε πάντοτε στὴ διάθεσί σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι, ἀπάντησεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ μαρκησίου ἄρχισαν ἕνας ἕνας νὰ φεύγουν.

Τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ ξαναβρίσκε σιγὰ - σιγὰ τὴ συνηθισμένη ἡρεμία του.

Ὁ κατακτητὴς καρδιῶν

— Γιὰ τὴν κυρία Κέσελμπαχ εἶμαι εὐεργέτης, γιὰ τὴν Κατερίνα εἰλικρινὴς προστάτης, γιὰ τὴν Ὑλαβία Φορμερὶ θὰ εἶμαι σὲ λίγο κατακτητής! ψιθύρισε γελώντας ὁ μαρκήσιος ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε καὶ τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του.

Κεφὼς περνοῦσαν μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, τὰ βλέμματά τους ἐπεσαν στὸ ζευγάρι ποὺ βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ μαρκήσιος "Ὀλιβιὲ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραία Ὑλαβία καὶ κολλοῦσε τὰ φογισμένα χείλη του πάνω στὰ δικά της.

— Εἶδες; ψιθύρισε ἡ νέα. Ἐγὼ τραβοῦσε πάντα τὸ χέρι τὸ μνηστῆρα της γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν.

— Ναί.

Καὶ ἀναγνώρισες αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους;

— Φυσικά. Εἶνε ὁ μαρκήσιος "Ὀλιβιὲ μὲ τὴ σύζυγο τοῦ ἀνακριτοῦ Φορμερί.

— Δὲν σοῦ λέει τίποτε αὐτό;

— Τί ἐλέγες νὰ μοῦ πῆ, Ζακελίνα: Παραδέχομαι ὅτι ἡ λύπη τοῦ μαρκησίου μπορεῖ νὰ εἶνε προσποιητή. Παραδέχομαι ἐπίσης ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶνε ἕνας γυναικοκατακτητής... Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι εἶνε καὶ κακούργος!

— Σοῦ ξαναλέω, Ἀνδρέα, ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος...

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμωμε; Νὰ εἰδοποιήσωμε μπῆς καὶ ἀνακριτὴ Φορμερί;... Θὰ ἦταν μεγάλο σκάνδαλο...

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ νέα. Ὁ κύριος Φορμερὶ δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτε... Νομίζω, ὅμως, ὅτι μποροῦμε ν' ἀνακοινώσωμε τὶς ὑπόνοιές μας στὸν κύριο Βεμπέρ...

— Σ' αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος, εἶπε ὁ ζωγράφος. Θὰ τὸ κάμω ἀμέσως μάλιστα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας τοιμαζόταν, ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ φύγη.

Ὁ Ἀνδρέας ντὲ Μερικοὺρ τὸν πλησίασε καὶ ἀποτραβήχθηκαν μαζὶ σὲ μιὰ γωνιά. Ἐκεῖ τοῦ ἀνακοίνωσε τὶς ὑποψιες ποὺ εἶχεν ἡ μνηστή του.

Ὁ Βεμπὲρ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σας εἶπε, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Ἔχετε καὶ σεῖς καμμιὰ ὑπόνοια; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας.

— Πιθανόν, ἀπάντησε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ὁ Βεμπέρ.

—Ἂν ἡ συνδρομή μου μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ σὲ κάτι, εἶπεν ὁ ζωγράφος θὰ μὲ βρῆτε πάντοτε στὴ διάθεσί σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι, ἀπάντησεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ μαρκησίου ἄρχισαν ἕνας ἕνας νὰ φεύγουν.

Τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ ξαναβρίσκε σιγὰ - σιγὰ τὴ συνηθισμένη ἡρεμία του.

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
Μεταχειρίζονται
ΝΤΕΜΑΚΙΠΑΝ
Vedette
Καθαρίζετε τὶς σκόνες καὶ τὸ βάψιμο τοῦ προσώπου σας. Ἀποφεύγετε τὴν χρῆσι τῶν σαπουνιῶν

— Δικαίωμά του! Μίλησε σὲ κανένα γιὰ μένα;

—Ὁ Ἰάκωβος Ντυγτεβὶλ τον εἶδε νὰ μιλᾶη μὲ τὸ ζωγράφο Ἀνδρέα ντὲ Μερικοὺρ.

— Α! ἔκαμε ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸς εἶνε ἀκίνδυνος... Τί ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Μετὰ τὴ συνομιλία του μὲ τὸ ζωγράφο, ὁ Βεμπὲρ κάλεσε τὸν Ντυντεβὶλ καὶ τοὺς ἔπαιρνε ὅλους τοὺς ὑπηρέτες μας στὸν κύριο Βεμπέρ...

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ κυρίου Βεμπέρ... Καὶ ὁ Μιρέλ;... Μήπως ξέρεις τίποτε γι' αὐτόν;

—Ὁ Μιρελ περίμενε τὸν Βεμπὲρ στὴν πόρτα κι' ἔφυγαν μαζί.

— Καλά, Μάρκο. Ἄκουσε τώρα... Θὰ φύγω τώρα καὶ πιθανὸν δὲν θὰ ξαναγυρίσω ἀπόψε... Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἂν μοῦ χρειασθῆς. Αὔριο τὸ πρωΐ, νὰ βρίσκεσαι στὸ «Ἄσυλο».

— Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἐρρίκος Ὀλιβιὲ ἐφευνᾶ ἀπὸ τὸ μέγαρό του.

Στὴ γωνιὰ τῶν ὁδῶν Μπουθὲ καὶ Μιρουὰρ διέταξε τὸν σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου του νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τὸν περιμένῃ.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ προχωρῇ στὴν ὁδὸν Μιρουὰρ ποὺ ἦταν σκοτεινὴ καὶ ὁλότελα ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ σκιὰ φάνηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἔδειξε καμμιὰ τροχαλία.

Ὅταν, ὁ ἄγνωστος ἔφτασε κοντὰ του ὁ μαρκήσιος ἁπλωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Δῶσε μου το.

"Ητον ἕνα ἀντικλείδι.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ταιριάζει στὴν κλειδαριά; ρώτησε.

— Μείνετε ἡσυχος, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Τὸ δοκίμασα μόνος μου.

—"Ακουσε τώρα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Θὰ μείνῃς ἐδῶ κοὶ θὰ μὲ περιμένῃς. Ἡ ὥρα εἶνε δύο παρὰ τέταρτο. Ἂν ὡς τὶς τέσσαρες δὲν μὲ ἰδῆς νὰ γυρίζω, θὰ ἔρθῃς νὰ μὲ βρῇς... Κάμε τότε ὅ,τι νομίζεις καλύτερο... Ἄλλα πρὸ παντός, ὄχι θόρυβο!

Προχώρησε κατόπιν μὲ γρήγορα βήματα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀριθμοῦ 42 τῆς ὁδοῦ Μιρουάρ.

"Ηταν ἕνα κομψὸ σπιτάκι, ποὺ ὁ ἀνακριτὴς Φορμερὶ εἶχε χτίσει πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων του μὲ τὴν ὡραία Ὑλαβία.

Ὁ Ὀλιβιὲ ἄνοιξε χωρὶς δυσκολία τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ ἐσωτερικό. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, συνάντησε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς σκάλας.

Ὁ ("Κυννηγὸς") μοῦ περιέγραψε μὲ ἀρκετὴ ἀκρίβεια τὸ ἐσωτερικὸ σκέφθηκε Ἡ σκάλα αὐτὴ ἔχει δώδεκα σκαλοπάτια... Ἔπειτα ἀρχίζει ἕνας μεγάλος διάδρομος... Οἱ δυὸ σύζυγοι κοιμοῦνται σὲ χωριστὰ δωμάτια... Τὸ δωμάτιο τῆς Ὑλαβίας εἶνε τὸ δεύτερο πρὸς τὰ ἀριστερά... Νομίζω ὅτι ἡ τύχη μ' εὐνοεῖ...»)

Ἀνέθηκε κατόπιν χωρὶς θόρυβο τὰ σκαλοπάτια κι' ὅταν βρέθηκε στὸ διάδρομο ἀνοίξε σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ δευτέρου δωματίου πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἕνα ἀμυδρὸ φῶς φώτιζε σὺτὸ τὸ δωμάτιο

Ἡ Ὑλαβία, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἑορτὴ κοιμόταν ἤσυχα πάνω στὸ κρεββάτι της.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ μαρκήσιος πλησίασε στὸ κρεββάτι.

Ἡ ὡμορφιὰ τῆς Ὑλαβίας ἦταν πιὸ προκλητικὴ καὶ πιὸ γοητευτικὴ σ' αὐτὴ τὴ στάσι. Ὁ μαρκήσιος ἅπλωσε τὰ χέρια μὲ βλέμματα γεμάτα ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ πόθο Καί, ἀκουμπώντας πάνω στὸ κρεββάτι, ἔσκυψε νὰ χαϊδεύῃ ἁπαλὰ τὸ χέρι της.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα μισάνοιξε τὰ μάτια της.

— Μὴν φωνάζετε, τῆς ψιθύρισε ὁ μαρκήσιος, σκύβοντας πιὸ πολὺ κοντά της.

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ πῇ τίποτε, συνέχισε:

— Συχωρέστε με γιὰ τὸ τόλμημά μου... Ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκε

Πῶς θ' ἀποκτήσετε ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ μαγικὴ λέξις ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπιτυχία

Ἂς πάρωμε ἕνα παράδειγμα: Μπαίνετε μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα θεάματος, σ' ἕνα κέντρο κτλ. Ἡ μόνη κενὴ θέσις ποὺ ὑπάρχει βρίσκεται μπροστὰ - μπροστὰ καὶ γιὰ νὰ φθάσετε σ' αὐτὴ πρέπει νὰ διασχίσετε ὅλη τὴν αἴθουσα. Πηγαίνετε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἢ νοιώθετε τὰ γόνατά σας νὰ λυγίζουν καὶ βρίσκετε μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ φύγετε;

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἔχετε προσωπικότητα. Στὴ δεύτερη ὄχι.

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα:

Σᾶς παρουσιάζουν ἕνα ἄγνωστο πρόσωπο. Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὴ σύστασι, «τρώει» τ' ὄνομά σας ἢ τὸ λέει τόσο σιγὰ ποὺ δὲν ἀκούγεται σχεδόν. Σπεύδετε ἀμέσως νὰ τὸν διορθώσετε, λέγοντας καθαρὰ καὶ δυνατὰ τ' ὄνομά σας ἢ ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὸ λάθος του;

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἔχετε προσωπικότητα, στὴ δεύτερη ὄχι.

Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας Γκόντων Ἄλπορτ πιστεύει ὅτι ἡ προσωπικότης εἶνε ἡ μαγικὴ λέξις ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐπιτυχία. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, παρατηρεῖ, ἱκανώτατοι στὴν εἰδικότητά τους, οἱ ὁποῖοι, ὅμως, θ' ἀποτύχουν, γιατὶ δὲν ἔχουν προσωπικότητα. Ἐνῶ ἄλλοι μὲ μέτριες ἱκανότητες θὰ ἐπιτύχουν γιατὶ ἔχουν προσωπικότητα.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις του, ἡ προσωπικότης σ' ἕνα νέο ἐμφανίζεται γύρω στὰ 18 καὶ σταθεροποιεῖται μόνο στὰ 27. Οἱ γυναῖκες σὲ μερικὲς σπάνιες περιπτώσεις ἔχουν προσωπικότητα ἀπὸ τὰ 12 χρόνια τους. Ἄλλες τὴν ἀποκτοῦν μετὰ τὰ 25. Οἱ περισσότερες, ὅμως, πεθαίνουν ὅλη τὴ ζωή τους χωρὶς ν' ἀποχτήσουν ποτὲ προσωπικότητα.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, ποὺ ὁποίου οἱ γνῶμες ἔχουν σήμερα διεθνὲς κῦρος, δὲν ἔχουν προσωπικότητα:

1ον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν αἰσθάνονται περιέργεια γιὰ τίποτε. Γιατὶ ἡ περιέργεια, ποὺ κατευθύνεται ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ δὲν εἶνε ἀσκοπη καὶ παιδαριώδης εἶνε τὸ πρῶτο στάδιο τῆς διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος σ' ἕνα ἄτομο. Πρέπει νὰ ἔχωμε ἔμφυτο τὸ αἴσθημα τῆς περιεργείας, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν ἄμεσο ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς.

2ον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μεμψιμοιροῦν διαρκῶς ἢ κακολογοῦν τοὺς ἄλλους. Ἡ μεμψιμοιρία καὶ ἡ κακολογία ἀποτελοῦν σημεῖον κατωτερότητος. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ προσωπικότητα ἀνοίγει τὸ δρόμο του στὴ ζωή, χωρὶς νὰ χάνη τὸν καιρό του σὲ μεμψιμοιρίες καὶ κακολογίες.

3ον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ αἰσθάνονται πάντοτε τὴν ἀνάγκη νὰ προσκολληθοῦν σὲ κάποιον ἀνώτερο ἢ ἰσχυρότερο ἀπ' αὐτούς.

4ον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ διστάζουν νὰ ποῦν τὴ γνώμη τους καὶ ποὺ συμφωνοῦν πάντοτε μ' ἐκεῖνον ποὺ τοὺς ἐκφράζει θαρραλέα τὴ δική του (πρᾶγμα ποὺ αὐτοὶ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν ποτέ).

5ον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ παραμελοῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ ποὺ δὲν δείχνουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπαγγελματική τους σταδιοδρομία, γιὰ τὴν ἐπιτυχία μιᾶς ὑποθέσεώς των.

6ον. Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ περιμένουν νὰ τοὺς ἀγαπήσουν γιὰ νὰ δώσουν τὴν καρδιά τους, ἀλλὰ ποὺ εἶνε ἀνίκανοι ν' ἀγαπήσουν ἀπὸ δική τους πρωτοβουλία καὶ γιὰ δικό τους λογαριασμό. (Δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε. Καὶ ἡ ἀναλογία των εἶνε μεγαλύτερη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν παρὰ μεταξὺ τῶν γυναικῶν).

7ον. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὴ γνώμη ποὺ νομίζουν πὼς ἔχουν οἱ ἄλλοι γι' αὐτούς. (Πολλοὶ συγγοφεῖς βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία).

Οἱ χειρότερες μορφὲς ἐλλείψεως προσωπικότητος στὴ γυναῖκα εἶνε δύο:

Στὴν πρώτη ἀνήκουν οἱ γυναῖκες ποὺ ἀναζητοῦν πάντα ἕνα πρότυπο, γιὰ νὰ τὸ ἀντιγράψουν (κακότεχνα τὶς περισσότερες φορές). Πολλὲς φορές, μάλιστα, ἀλλάζουν κάθε τόσο πρότυπο. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶνε δυστυχισμένες οἱ ἴδιες καὶ κάνουν καὶ τοὺς ἄλλους δυστυχισμένους.

Στὴ δεύτερη ἀνήκουν οἱ γυναῖκες ποὺ ἀπὸ τὴν πιὸ νεαρὴ ἡλικία προσανατολίζονται στὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ βροῦν ἕνα σύζυγο. (Ἀλλοίμονο! ἀποτελοῦν τὴ μεγίστη πλειοψηφία). Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἔνδειξι κατωτερότητος. λέει ὁ καθηγητὴς Ἄλπορτ. Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ θέλη τὸ σύζυγο ποὺ τῆς ταιριάζει καὶ ὄχι «ἕνα» σύζυγο.

Ἡ εὐτυχία λέει ὁ καθηγητὴς Ἄλπορτ, συνίσταται στὴ διχυμόρφωσι τῆς ζωῆς μας σύμφωνα μὲ τὶς βαθύτερες τάσεις τὰ γοῦστα καὶ τὶς κλίσεις μας. Κάθε φορὰ ποὺ ξεφεύγομε ἀπ' αὐτὰ εἴμαστε δυστυχισμένοι. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν προσωπικότητα ξεφεύγουν πάντοτε.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς προσωπικότητα εἶνε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του σ' ἕναν αὐστηρὸ καὶ ἀνηλεῆ ἔλεγχο. Ἔτσι, λέει, θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξετε μὲ ἀσφάλεια καὶ σταθερότητα τὸ δρόμο σας στὴ ζωή, γιατὶ θὰ ξέρετε σὲ κάθε στιγμὴ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶτε ἢ ἐπιδιώκετε. Θὰ δημιουργήσετε τότε τὴ ζωὴ σας καὶ ἡ δημιουργία αὐτὴ θὰ εἶνε γιὰ σᾶς ἡ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ μιὰ βέβαιη ὑπόσχεσις εὐτυχίας.

●●

Συλλέκται κουμπιῶν

Ὅταν ἔχασε ἕνα κουμπὶ τοῦ σακακιοῦ του, ὁ Νεοϋορκέζος ἀχαιοπώλης Τζὰκ Πάρτριτζ, γύρισε ὅλη τὴ Ν. Γόρκη γιὰ νὰ βρῇ ὅμοιο. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἐρευνές τ.υ, ἀνακάλυψε τυχαίως τὴν ὕπαρξι μιᾶς λέσχης «κουμπσυλλεκτῶν» κι' ἔγινε μέλος της. Οἱ συλλέκται αὐτοί μανιοδέστεροι ἀπ' τοὺς φιλοτελιστάς, μαζεύουν κάθε εἴδους κουμπιὰ ἀρχαῖα, ἱστορικά, σπάνια, καλλιτεχνικὰ κάθε ἐποχῆς, μεγέθους καὶ ποιότητος. Ὑπάρχουν δὲ εἰδικότητες μεταξύ τους: ἄλλοι ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ στρατιωτικὰ κουμπιά, ἄλλοι μόνο γιὰ κρυστάλλινα γυναικεῖα, κτλ. Ἡ λέσχη ἔχει 2.000 διακεκριμένα μέλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν καὶ Ἔντγαρ Ρόμπινσον καὶ τὴ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ. Ὁ Πάρτριτζ ἔγινε κι' αὐτὸς μέλος τῆς λέσχης καὶ ξεπούλησε λίγο - λίγο ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἔπιπλα καὶ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες τοῦ καταστήματός του, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὸ ἐμπόριο σπανίων κουμπιῶν.

ΟΧΙ ΑΣΠΙΡΙΝΕΣ

ἀλλὰ **ΚΑΛΜΟΛ**, ποὺ ἐνεργεῖ ταχύτερα καὶ δὲν πειράζει τὸ στομάχι καὶ τὴν καρδιά!.....Ζητήστε τὸ **ΚΑΛΜΟΛ** στὰ Φαρμακεῖα συσκευασμένο σὲ κουτάκι πράσινο. ○○○○

ΚΑΛΜΟΛ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΟΝΟ **ΚΑΛΜΟΛ**

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΜΕΣΑ κατὰ τῆς ναυτίας

Ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ βρίσκεται... στ' αὐτιά μας!

Ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴ ναυτία; Τὸ ζήτημα αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο κι' ἄλλοτε ἔγραψαμε, ἔχει μελετηθῇ ὡς σήμερα ἀπειρες φορὲς χωρὶς οἱ ἐπιστήμονες νὰ ἔχουν συμφωνήσει στὴν ἀπαντησι ποὺ θάπρεπε νὰ δώσουν.

Ἀλλ' οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν Καναδῶν ἰατρῶν τοποθετοῦν τὸ πρόβλημα πάνω σὲ καινούργια βάσι. Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαναν ἀπέδειξαν ὅτι ὑπεύθυνο γιὰ τὴ ναυτία ποὺ αἰσθανόμαστε εἶνε τὸ ἐσωτερικό τοῦ αὐτιοῦ μας. Γιατὶ τὸ αὐτὶ δὲν χρησιμεύει μόνο γιὰ ν' ἀκοῦμε Παίζει ἀκόμη τὸ ρόλο ἐλέγκτου τῶν κινήσεων τοῦ σώματός μας καὶ πληροφορεῖ τὸν ἐγκέφαλο γιὰ τὶς διάφορες διακυμάνσεις τῆς ἰσορροπίας μας.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι οἱ κωφοὶ ἔχουν ἕνα εἶδος ἀνοσίας ἀπέναντι τῆς ναυτίας καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι, ὅσο καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐάλασσα ταραγμένη.

Οἱ Καναδοὶ ἐπιστήμονες συμπεραίνουν, λοιπόν, ὅτι ἡ ναυτία ὀφείλεται σ' ἕναν ἐρεθισμὸ τῶν αἰσθητηρίων νεύρων τοῦ αὐτιοῦ, ποὺ ὑφίστανται ἕνα εἶδος ὑπερκοπώσεως, γιατὶ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ μεταδιάζουν, συνεχῶς στὸν ἐγκέφαλο μας πληροφορίες γιὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ σώματός μας ποὺ μεταβάλλεται ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ὅταν βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα πλοῖο ἢ ἕνα ἀεροπλάνο.

Τὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς ναυτίας πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶνε ἕνα ἰσχυρὸ ἀναισθητικὸ γιὰ ν' ἀποκοιμίσῃ αὐτὰ τὰ νευρικὰ κέντρα χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς ἄλλες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Περισσότερα ἀπὸ ἑξήντα φάρμακα δοκιμάσθηκαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Τελικὰ ὁ συνδυασμὸς δύο ἐξ αὐτῶν ποὺ τὸ κάθενα των χωριστὰ εἶχε πολὺ μέτρια ἐπίδομασι ἀπέδωκε ἄριστα ἀποτελέσματα.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἀπεκλήθη V 12 καὶ περιέχει μιὰ ποσότητα βαρβιτουρικῶν ἁλάτων καὶ μπελλον τόνος παρέχεται δὲ μὲ τὴ μορφὴ ρόζ δισκίων.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀποτελεσματικότητός του ἔγινε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Οἱ Καναδοὶ πειραματισται διήρεσαν τοὺς ἐπιθάτες ἑνὸς ἀτμοπλοίου σὲ τρεῖς ὁμάδες. Στὰ μέλη τῆς πρώτης ἀπ' αὐτὲς ἔδωκαν ρόζ δισκία μὲ V 12 Στὰ μέλη τῆς δεύτερης ἔδωκαν ρόζ δισκία χωρὶς V 12 γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ ἐπίδρασι θὰ εἶχεν ἡ ὑποβολή. Στὰ μέλη τῆς τρίτης ὁμάδος δὲν ἔδωκαν τίποτε.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Τὰ μέλη τῆς πρώτης ὁμάδος (ποὺ εἶχαν πάρει ρόζ δισκία μὲ V 12) ἐπαναν ἀπὸ ναυτία σὲ ἀναλογία 5%. Τὰ μέλη τῆς δεύτερης ὁμάδος (ποὺ εἶχαν πάρει ρόζ δισκία χωρὶς V 12) σὲ ἀναλογία 13%. Καὶ τὰ μέλη τῆς τρίτης ὁμάδος (ποὺ δὲν εἶχαν πάρει τίποτε) σὲ ἀναλογία 30%.

Παράλληλα μὲ τοὺς Καναδοὺς ἐπιστήμονας καὶ οἱ Ἄγγλοι ἔκαμαν ἐπίσης τελευταῖα σημαντικὰς προόδους στὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τῆς ναυτίας.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Γκούϊν Ἔβανς ἀνεκοίνωσε στὴ Βασιλικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου, τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς νέου φαρμάκου, τῆς («ὑοσινης»), ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχει ἀνώτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὸ V12.

Κατὰ τὸν δόκτορα Ἔβανς, ἡ ναυτία προκαλεῖται, ἀπὸ ἕνα «ἐμετικὸ κέντρον» ποὺ βρίσκεται στὸν ἐγκέφαλο καὶ ποὺ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ἀκουστικὰ νεῦρα καὶ ἐκεῖνα τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.

Ἡ «ὑοσίνη» εἶνε ἕνα δραστήριο ἀναισθητικὸ τῶν ἀκουστικῶν, ὀπτικῶν καὶ πεπτικῶν κέντρων τοῦ ἐγκεφάλου καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἀποτελέσματά της εἶνε ταχύτερα καὶ ἀνώτερα ἀπὸ τοῦ V12.

Οἱ παρατηρήσεις καὶ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταῖα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῶν αἰτίων τῆς ναυτίας ἀπέδειξαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἄδεια στομάχι εἶνε πιὸ εὐπρόσβλητοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γιατὶ τὰ ἀπότομα τραντάγματα τοῦ πλοίου μετακινοῦν εὐκολώτερα τὸ ἄδειο στομάχι παρὰ τὸ γεμᾶτο. Γι' αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶνε προτιμώτερο νὰ τρῶη κανεὶς καὶ μάλιστα γερὰ προτοῦ ἐπιχειρήσῃ ἕνα ταξίδι μὲ πλοῖο ἢ ἀεροπλάνο.

2) Ὅτι ἡ ὅρασις παίζει πολὺ μικρὸ ρολο στὴ ναυτία.

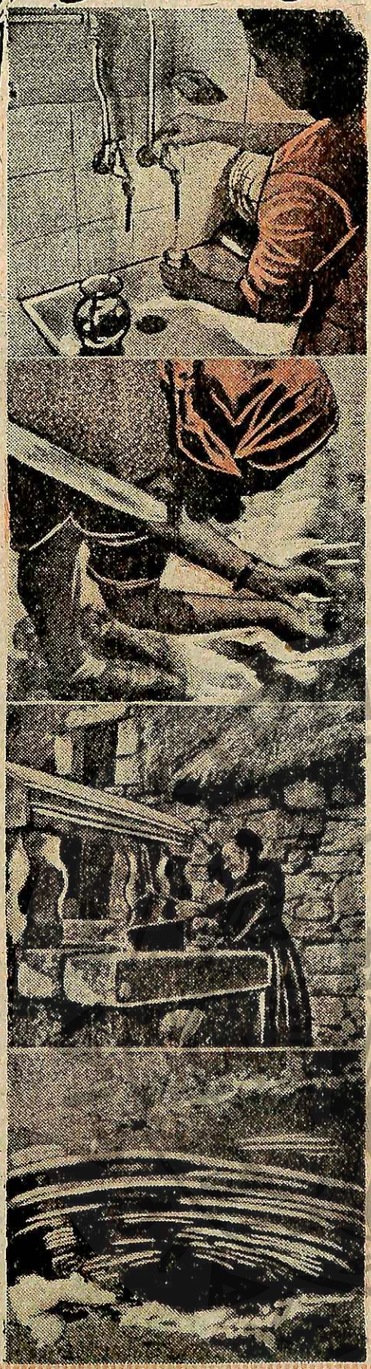
Καὶ 3) Ὅτι ἡ ὑποβολὴ προκαλεῖ τὴ ναυτία σὲ μιὰ ἀναλογία 20%.

●●

Ἡ Ἀμερικανίδα πλησιάζει στὴν τελειότητα

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν περισσοτέρων εἰδικῶν, ἡ σημερινὴ Ἀμερικανίδα προσεγγίζει στὸν τύπο τῆς τελείας γυναικείας καλλονῆς. Οἱ ἰδεώδεις σωματικὲς διαστάσεις τοῦ τύπου αὐτοῦ καθωρίσθησαν τελευταίως ὡς ἑξῆς: Ἀνάστημα 1 67, περιφέρεια θώρακος 89 πόντοι, μέσης 61 πόντοι γοφῶν 87½ πόντοι. Ἡ Ἀμερικανίδα λοιπὸν ἔχει αὐτὸ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ θώρακα, ἀλλὰ μέση 71 πόντων καὶ γοφοὺς 91½ πόντων.

37° ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΤΕ Τόνερό ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μερικὲς συμβουλὲς

1) Τὸ νερὸ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους φορεῖς μικροβίων γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ὁ κίνδυνος μολύνσεως γίνεται περισσότερο σοβαρὸς κατὰ τὸ καλοκαίρι, ποὺ μᾶς ἀπρώχνει πρὸς τὶς ἐξοχὲς καὶ μᾶς κάνει νὰ πίνωμε παντὸς εἴδους νερὰ χωρὶς νὰ ξέρωμε ἂν εἶνε ἢ ὄχι κατάλληλο.

Ἕνα νερὸ ἐπειδὴ τὸ πίνουν οἱ κάτοικοι μιᾶς περιοχῆς, ἑνὸς χωριοῦ κτλ., δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ἀκίνδυνο. Γιατὶ εἶνε δυνατόν, ἀπὸ τὴ μακρὰ συνήθεια οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ προσυσιάζουν μιὰ ἀνοσία στὰ μικρόβια ποὺ περιέχει. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ μᾶς.

Γιὰ νὰ εἶνε ἕνα νερὸ πόσιμο δὲν πρέπει νὰ περιέχη κανένα ἐπικίνδυνο μικρόβιο. Οἱ ἐπιδημίες τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ τῆς χολέρας, τῆς δυσεντερίας, πολλῶν πυρετῶν κακοήθους μορφῆς κτλ. ὀφείλονται συνήθως στὰ μικρόβια ποὺ περιέχονται μέσα στὸ νερὸ ποὺ πίνομε.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ἔχομε ἀμφιβολίες ἂν ἕνα νερὸ εἶνε κατάλληλο ἢ ὄχι, εἶνε προτιμώτερο νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε μ' ὁποιοδήποτε ἄλλο ποτό: κρασί μπύρα, τσάϊ κτλ

Τὸ καλύτερο εἶνε, ὅταν πηγαίνωμε σ' ἐκδρομή, νὰ παίρνωμε μαζί μας μερικὲς φιάλες μεταλλικοῦ νεροῦ, κατὰ προτίμησιν «οὐδέτερου» ποὺ νὰ περιέχη, δηλαδὴ μικρὴ ἀναλογία μεταλλικῶν ἁλάτων. Γιατί, τὰ νερὰ μὲ μεγάλη ἀναλογία μεταλλικῶν ἁλάτων μ' ὅλο ποὺ εἶνε κατάλληλα γιὰ θεραπευτικοὺς σκοποὺς, μπορεῖ νὰ βλάψουν ἕναν ὑγιῆ ὀργανισμό.

Τὰ ἀεριοῦχα ὕδατα εἶνε ἀξιοσύστατα, γιατὶ διεγείρουν τὸ στόμαχο καὶ διευκολύνουν τὴν πέψι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάνωμε κατάχρησι

Γενικά, προκειμένου γιὰ τὸ νερό, εἶνε καλὸ νὰ γνωρίζουμε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ πηγαῖο ὕδωρ εἶνε πολὺ καλὸ, ὅταν συγκεντρώνη τὶς ἀπαιτούμενες ὑγιεινὲς συνθῆκες. Δὲν πρέπει ὅμως, νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ διαύγεια ἑνὸς νεροῦ δὲν ἀποτελεῖ ἀλάνθαστο τεκμήριο γιὰ τὴν ἀγνότητά του.

Ἕνα κοιλὸ σημεῖον, προκειμένου γιὰ τὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς εἶνε ἡ σταθερὴ καὶ χαμηλὴ θερμοκρασία του. Οἱ ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας δείχνουν ὅτι μέσα στὸ νερὸ τῆς πηγῆς ἀναμιγνύεται καὶ ἄλλο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ στὰ στρώματα αὐτὰ βρίσκονται συνήθως ἀκαθαρσίες πτώματα ζώων κλπ Εἶνε δυνατόν, λοιπόν, τὸ νερὸ ποὺ διεισδύει μέσα στὴν πηγὴ νὰ περιέχη βακίλλους τοῦ τύφου ἢ διάφορα ἄλλα μικρόβια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σχηματίζονται κατὰ τὴν ἀποσύνθεσι τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν.

2) Τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν εἶνε ἐπίσης ἐπικίνδυνα, ὅταν ὑπάρχουν "διεισδύσεις) ἀπὸ τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ ἐδάφους συνεπεία ρωγμῆς κτλ.

Τὸ πηγάδι πρέπει νὰ εἶνε σκεπασμένο καὶ μακρυὰ ἀπὸ ἀποχωρητήρια βόθρους, σωροὺς σκουπιδιῶν κτλ. Ἡ ἀπολύμανσίς του γίνεται ὡς ἑξῆς: Ρίχνομε μέσα 10 γραμμάρια ὑπερμαγγανικοῦ καλίου κατὰ κυβικὸ μέτρο νεροῦ καὶ τὸ ἀφήνομε ἐπὶ 24 ὥρες. Κατόπιν ἀδειάζομε τὸ πηγάδι καὶ τὸ ἀφήνομε νὰ γεμίσῃ μὲ καινούργιο νερό.

3) Τὸ νερὸ τῆς στέρνας εἶνε σπανιώτατα ἀκίνδυνο. Γιατὶ οἱ στέρνες τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποὺ δὲν περιέχει τὰ ἀπαραίτητα στὸν ὀργανισμό μας μεταλλικὰ στοιχεῖα. Ἐξ ἄλλου τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποὺ κατασταλάζει μέσα στὴ στέρνα, παίρνει κατὰ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ παντὸς εἴδους ἀκαθαρσίες. Πρέπει, λοιπὸν νὰ φιλτράρεται μὲ προσοχὴ πρᾶγμα ποὺ εἶνε πολὺ δύσκολο. Ἐξ ἄλλου, τὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ στέρνα ἀποσυντίθεται πολὺ εὔκολα.

Ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι ἀπολυμάνσεως τοῦ νεροῦ: τὸ φιλτράρισμα τὸ βράσιμο καὶ ὁ χημικὸς καθαρισμός.

Τὸ φιλτράρισμα συνίσταται στὸ πέρασμο τοῦ νεροῦ μέσα σὲ φίλτρα μὲ ὀπὲς ἀρκετὰ μικρὲς γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συγκρατοῦν τὰ μικρόβια. Εἶνε κατ' ἀρχὴν ἕνα θαυμάσιο μέσον. Δυστυχῶς, ὅμως, τὰ περισσότερα φίλτρα εἶνε καμωμένα γιὰ νὰ δέχωνται τὸ νερὸ ὑπὸ πίεσιν. Τὰ ἄλλα φίλτρα ἔχουν τὸ μειονέκτημα ὅτι μεταφέρονται δύσκολα καὶ εἶνε εὐθραυστα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἕνα φίλτρο πρέπει νὰ καθαρίζεται συχνά, πρᾶγμα ποὺ εἶνε δυσχερέστατο.

Τὸ βράσιμο εἶνε τὸ ἁπλούστερο καὶ ἀσφαλέστερο μέσον. Πρέπει νὰ βράζωμε τὸ νερὸ ἐπὶ πέντε τουλάχιστον λεπτὰ καὶ κατόπιν νὰ τὸ μεταφέρωμε σ' ἄλλο δοχεῖο καὶ νὰ τὸ «χτυποῦμε» γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώσωμε τὸν ἀέρα, ποὺ ἔχασε συνεπεία τοῦ βρασίματος. Χωρὶς αὐτὴ τὴν προφύλαξι, τὸ βρασμένο νερὸ εἶνε δυσκολοχώνευτο καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στομαχικὲς διαταραχές.

Τὸ βρασμένο νερὸ πρέπει νὰ διατηρῆται μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ τὸ πλύνωμε προσεκτικὰ μὲ βρασμένο νερὸ ἐπίσης.

Γιὰ τὸ χημικὸ καθαρισμὸ ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο διάφορα ἀπολυμαντικὰ τοῦ νεροῦ, ποὺ ἔχουν ὡς βάσιν τὸ ἰώδιο τὸ βρώμιον, τὸ ὑποχλωρικὸν νάτριον κτλ.

Ἂν πρόκειται νὰ διατηρήσωμε τὸ νερὸ ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες εἶνε προτιμώτερο νὰ τὸ ἀπολυμάνωμε μὲ ὑπερμαγγανικὸ κάλιον (1-2 παστίλλιες κατὰ λίτρον νεροῦ). Ὅσο τὸ νερὸ ἔχει μιὰ ἐλαφρὰ ρόζ ἀπόχρωσι, μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάστασι. Μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε ἐπίσης τὸ ὑγρὸ τοῦ Γκράμ (ἕνα γραμμάριο ἰώδιο καὶ 2 γραμμάρια ἰωδιούχου καλίου μέσα σὲ 200 γραμμάρια νερό). Ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ θὰ βάζωμε 2 , 5 σταγόνες μέσα σὲ μιὰ λίτρα νερὸ ὡς ποὺ νὰ πάρη ἕνα ἀνοιχτὸ κιτρινωπὸ χρῶμα. Ἀφίνομε τὴ φιάλη ξεσκέπαστη ἐπὶ 20 λεπτὰ καὶ κατόπιν τὴν κλείνομε. Τὴ στιγμὴ ποὺ θέλομε νὰ πιοῦμε, ρίχνομε μέσα στὸ νερὸ μιὰ μικρὴ παστίλια ὑποθειϊκοῦ νατρίου, ποὺ ἐξαφανίζει τὴν ὀσμὴ τοῦ ἰωδίου, ἀφαιρεῖ τὴν κιτρινωπὴ ἀπόχρωσι τοῦ νεροῦ καὶ τὸ κάνει εὐχάριστο στὴ γεῦσι.

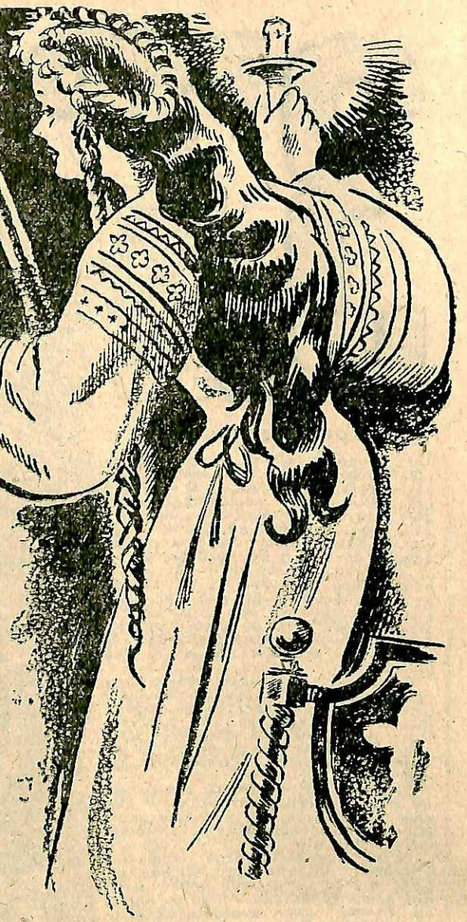
Μιὰ ἁπλὴ μέθοδος χημικοῦ καθαρισμοῦ εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

Α. Βάλτε μέσα σὲ μιὰ λίτρα νεροῦ 100 σταγόνες (μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ) ὑδατος Ζαβέλ.

Β. Χύστε αὐτὴ τὴ διάλυσι μέσα σὲ μιὰ δεύτερη φιάλη, ποὺ θὰ πρέπει νὰ σφραγίσετε καλὰ Κατόπιν στραγγίστε ἐλαφρὰ τὴν πρώτη φιάλη καὶ γεμίστε τη μὲ νερό. Οἱ ἐλάχιστες σταγόνες ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ διάλυσι, ποὺ ἔχουν ἀπομείνει μέσα σ' αὐτὴ, εἶνε ἀρκετὲς γιὰ ν' ἀπολυμάνουν τὸ νερό. Προσέξετε, ὅμως: Τὸ νερὸ ποὺ θ' ἀπολυμάνετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὸ πίπτε ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Προκειμένου τώρα νὰ ἑτοιμάσετε μιὰ τρίτη φιάλη θὰ ἀδειάσετε τὴ διάλυσι μέσα σ' αὐτὴ καὶ θὰ γεμίσετε μὲ νερὸ τὴν κενωθεῖσα φιάλη, ὅπως ἐκάματε καὶ πρωτήτερα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ χρησιμοποιώντας πάντα τὴν ἴδια διάλυσι μπορεῖτε ν' ἀπολυμάνετε ὁσεσδήποτε φιάλες νερό.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ της Μάϊδως

Αἰσθηματικό διήγημα

Τὰ μάτια μου ἦσαν στηλωμένα ἀπὸ ὥρα πολλὴ πάνω στὰ κούτσουρα ποὺ ἔκαιγαν μέσα στὸ τζάκι. Οἱ φλόγες ποὺ τινάζονταν πρὸς τὰ ἔξω ἔρριχναν φευγαλέες λάμψεις πάνω στὸ πρόσωπο τῆς νύφης μου Λίνας καὶ ζωντάνευαν τὰ πολύχρωμα κεντήματα τῆς φούστας της.

Ἔξω τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ κι' ὁ ἄνεμος φυσομανοῦσε μὲ ὁρμή.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα τὴ φωτιὰ μέσα στὸ τζάκι. Ἄκουγα μόλις τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἡ Λίνα ἔλεγε στὸ νεογέννητο μωρό της. Γιατὶ στὸ μυαλό μου στριφογύριζαν πάντα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ γρηὰ μάγισσα τῆς Τσουλνίτζα, διαβάζοντας μέσα στὸ χέρι μου:

«Βλέπω ἕναν ἄνθρωπο μὲ γαλανὰ μάτια. Εἶνε πιὸ ἴσιος καὶ πιὸ ξανθὸς ἀπὸ τὸ ὡριμο στάχυ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται μακρυὰ κι' ἡ γλῶσσα του δὲν εἶνε ὅμοια μὲ τὴ δική σου. Κι' ὅμως θἄρθῃ μιὰ μέρα ἐδῶ, σὰν νἄπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ θὰ σέ ζητήσῃ».

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια της.

Ὡστόσο, ἡ πραγματικότητα, ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν πιὸ ἁπλὴ καὶ πιὸ πεζή. Ὁ Γιονέλ, ἕνας φίλος τοῦ ἀδερφοῦ μου, μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό, χωρὶς ἐγὼ νὰ συμμερίζωμαι τὰ αἰσθήματά του. Κι' ὡστόσο, θἄπρεπε νὰ γίνω γυναίκα του. Γιατὶ ἤμουν πιὰ εἴκοσι χρόνων καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μένω ἀκόμη βάρος στὴ ράχη τοῦ ἀδερφοῦ μου.

Ἀλλωστε, τί καλύτερο θὰ μποροῦσα νὰ ἐλπίσω; Ἤμουν μιὰ χωριατοπούλα καὶ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ παντρευτῶ ἕνα χωριάτη. Κι' ἔπειτα ὁ Γιονὲλ ἦταν πιὸ πλούσιος ἀπὸ τὸν ἀδερφό μου.

Μιὰ μέρα, ὁ Γιονὲλ μὲ σταμάτησε στὸ δρόμο καὶ μοῦ εἶπε:

— Στάνα, σ' ἀγαπῶ, θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

— Ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀπάντησα.

— Ἀγαπᾶς κανένα ἄλλον;

— Ὄχι.

— Τότε;

— Ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ, εἶπα.

Εἶχαν περάσει ἀρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. Δὲν ἔδωκα ποτὲ τὸ λόγο μου. Κι' ὅμως ὅλοι, ἀκόμη κι' ὁ ἀδελφός μου, μὲ θεωροῦσαν σὰν μνηστὴ τοῦ Γιονέλ.

Ἡ Λίνα γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος μου.

— Στάνα, μοῦ εἶπε, ξέχασες, λοιπόν, πὼς ἀπόψε εἶνε ἡ παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντρέα; Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλες οἱ ἀνύπαντρες κοπέλλες τῆς Ρουμανίας κυττᾶνε μέσα στὸν καθρέφτη τους γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιόν θὰ πάρουν.

Ἀνατρίχιασα ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Τί θὰ μοῦ χρησίμευε νὰ κυττάζω μέσα στὸν καθρέφτη; Μήπως δὲν ἤξερα ποιόν θὰ πάρω; Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβόμουνα νὰ τὸ κάμω. Γιατὶ εἶχα ἀκούσει τόσες ἱστορίες κοριτσιῶν, ποὺ, ἀντὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θἄπαιρναν, εἶχαν ἰδῆ ἕνα σκελετὸ μέσα στὸν καθρέφτη.

Ὡστόσο, θἄθελα τόσο νὰ μποροῦσα ν' ἀνασηκώσω τὸ πέπλο ποὺ σκέπαζε τὸ μέλλον μου! Γιατὶ ποιός ξέρει ἂν ἡ μάγισσα τῆς Τσουλνίτζα δὲν εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια;

Σκέφθηκα τότε πὼς ὑπῆρχε ἕνας ἄλλος τρόπος, γιὰ νὰ μάθω αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσα. Μιὰ παληὰ παράδοσι στὴν πατρίδα μου λέει πὼς ἡ νέα ποὺ θέλει νὰ μάθῃ ποιόν θὰ πάρῃ, πρέπει νὰ βγῇ τὴ νύχτα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ της καὶ νὰ μετρήσῃ στὴν τύχη ἐννέα πασσάλους ἀπὸ τὸ φράχτη, ἔχοντας γυρισμένη τὴν πλάτη της πρὸς τὸ μέρος τους. Στὸν ἔννατο θὰ βάλῃ ἕνα σημάδι. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, σὰν ξημερώσῃ, θὰ πάῃ νὰ τὸν ἰδῇ. Ἂν αὐτὸς ὁ πάσσαλος εἶνε πράσινος καὶ λεῖος, ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρῃ, θὰ εἶνε νέος καὶ καλός. Ἂν εἶνε ξεθωριασμένος καὶ ἄγριος, θὰ εἶνε γέρος καὶ κακός.

Τὴ νύχτα, λοιπόν, σὰν ἀποκοιμήθηκαν ὅλοι μέσα στὸ σπίτι, γλύστρησα σιγὰ ἔξω στὴν αὐλή.

Τὸ χιόνι εἶχε πάψει νὰ πέφτῃ, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσει καὶ μερικὰ ἄστρα ἔλαμπαν πάνω στὸν οὐρανό.

Ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ προχώρησα πρὸς τὸ φράκτη. Ὅταν ἔφτασα κοντά, γύρισα τὴν πλάτη μου πρὸς τὸ μέρος του κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι μου, ἄρχισα νὰ μετράω τοὺς πασσάλους.

Ἕνας, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξη, ἑφτά, ὀχτώ...

Ἤμουν ἕτοιμη ν' ἀκουμπήσω τὸ χέρι μου στὸν ἔννατο.

Ξαφνικά, ὅπως εἶχα τὰ μάτια μου σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανό, νόμισα πὼς εἶδα ἕνα ἀστέρι ποὺ ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔπεφτε μὲ ὁρμὴ κάτω, ἀφήνοντας μιὰ μεγάλη λάμψι πίσω του...

Ἡ λάμψις αὐτὴ μεγάλωνε ὅσο πλησίαζε. Τὄβλεπα τώρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου σχεδόν. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἄκουσα ἕναν δυνατὸ κρότο, ὅπως τοῦ κανονιοῦ...

Ὁ κρότος αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ ξαναγυρίσω στὴν πραγματικότητα. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχα νομίσει γιὰ ἀστέρι, ἦταν ἕνα ἀεροπλάνο.

Ὅλοι στὸ σπίτι εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ τὸν κρότο. Κι' ὁ ἀδερφός μου ἔρριξε πάνω στὴν πλάτη του τὴν κάπα του κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε πέσει τὸ ἀεροπλάνο.

Θὰ πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ὡς ποὺ νὰ γυρίσῃ. Σήκωνε στὸν ὦμο του ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν λιποθυμισμένος.

— Ἦταν ἕνα ἐγγλέζικο ἀεροπλάνο ποὺ ἔπιασε φωτιά, μᾶς εἶπε. Δυὸ ἀπὸ κείνους ποὺ ἦσαν μέσα σ' αὐτὸ κάηκαν. Μὰ κατόρθωσα νὰ σώσω τὸν τρίτο... Εἶνε λιγάκι χτυπημένος, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει τίποτε τὸ σοβαρό... Τώρα πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα μέρος, γιὰ νὰ τὸν κρύψωμε καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦμε. Γιατὶ οἱ Γερμανοί, ποὺ θὰ εἶδαν βέβαια τὸ πέσιμο τοῦ ἀεροπλάνου, θὰ χαλάσουν τὸν κόσμο.

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τότε.

Ὁ Ράλφ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Ἄγγλου πιλότου — ἦταν πιὰ τελείως καλά. Εἴχαμε κατορθώσει ν' ἀπομακρύνωμε τὶς ὑπόνοιες τῶν Γερμανῶν, ἔτσι ποὺ εἶχαν πάψει τώρα νὰ μᾶς ἀνησυχοῦν

Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ εἴχαμε ζήσει σὲ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Κι' ἐγὼ περσότερο ἀπὸ ὅλους.

Γιατὶ δὲν μ' ἔνοιαζε μόνο γιὰ τὸν ἀδερφό μου καὶ τὸ σπίτι μου. Ἔτρεμα ἀκόμη σὲ κάθε στιγμὴ γιὰ τὸ Ράλφ.

Δὲν ξέρω τί ἦταν ἐκεῖνο πού μᾶς εἶχε σπρώξει τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον. Μὰ ἔνοιωθα πὼς λάτρευα τὸ Ράλφ κι' ἐκεῖνος μὲ λάτρευε τὸ ἴδιο.

Ὡστόσο, κανένας δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Μιὰ μέρα, θὰ τἄλεγα ὅλα βέβαια στὸν ἀδερφό μου. Ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἦταν καιρός.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὰ χτήματα στὸ σπίτι, συνάντησα τὸ Γιονέλ.

Τὸ βλέμμα του εἶχε μιὰ περίεργη ἔκφρασι, καθὼς σταμάτησε μπροστά μου.

— Στάνα, μοῦ εἶπε, γιατί μ' ἀποφεύγεις;

— Κάνεις λάθος, Γιονέλ, ἀπάντησα. Δὲν ἔχω κανένα λόγο γιὰ νὰ σ' ἀποφεύγω...

— Εὔχομαι νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια, μοῦ εἶπε ὁ Γιονέλ. Μὰ δὲν θὰ σὲ πιστέψω παρὰ μόνο ἂν μοῦ πῆς πότε θὰ παντρευτοῦμε.

— Ἂς περιμένωμε τὴν ἄνοιξι, ἀπάντησα σαστισμένη.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν;

Τὰ λόγια αὐτὰ μ' ἔκαμαν ν' ἀνατριχιάσω. Γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ράλφ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ μιλάῃ γι' ἀγάπη.

— Γιονέλ, ἀπάντησα, ποτὲ δὲν σοῦ εἶπα πὼς σ' ἀγαπῶ κι' οὔτε σοῦ ἔδωκα τὸ λόγο μου πὼς θὰ παντρευτοῦμε Νομίζω πὼς εἶμαι ἐλεύθερη...

Μιὰ κακὴ λάμψις πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γιονέλ.

— Στάνα, μοῦ εἶπε, ἀγαπᾶς τὸν Ἐγγλέζο!

— Γιὰ ποιόν Ἐγγλέζο μιλᾶς, Γιονέλ; ρώτησα μὲ πνιγμένη φωνή.

— Γιὰ κεῖνον ποὺ κρύβει ὁ ἀδερφός σου Ὅλοι οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ μήν τὸ ξέρουν, ὄχι ὅμως κι' ἐγώ...

Ἐνοιωσα τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν.

— Γιονέλ, τὸν ἱκέτευσα, ξέχασε ὅ,τι εἶπες. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανείς...

Ὁ Γιονὲλ μ' ἅρπαξε στὰ χέρια του.

— Δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανείς, μοῦ ἀπάντησε, ἂν μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου ἀπόψε, ὅτι θὰ παντρευτοῦμε τὴν Κυριακὴ τοὺ μᾶς ἔρχεται... Διαφορετικά...

Κατάλαβα. Ἤμουν στὴ διάθεσι τοῦ Γιονέλ. Δὲν ἐξουσίαζα πιὰ τὸν ἑαυτό μου. Κι' ἔπρεπε νὰ ὑποκύψω στὸν ἐκβιασμὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μόνο ποὺ σκεπτόμουν τώρα, ἦταν νὰ σώσω τὸ Ράλφ, τὸν ἀδερφό μου, τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἦταν χρέος μου νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὸ χατῆρι τους

— Ἔχεις τὸ λόγο μου, τοῦ εἶπα.

Ὁ Γιονὲλ κόλλησε τὰ χείλη του πάνω στὰ δικά μου. Δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίστασι.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκα, ξέσπασα σὲ λυγμούς. Ἀλλ' ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ πιῶ τὸ ποτῆρι ὡς τὸ τέλος. Αὔριο κιόλας θὰ μιλοῦσα στὸ Ράλφ καὶ θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἀδελφός μου γύρισε στὸ σπίτι. Ἔσερνε βαρειὰ τὰ βήματά του καὶ τὸ ὕφος του ἦταν περίλυπο.

— Ἕνα ἀσχημο νέο γιὰ σένα, Στάνα, μοῦ εἶπε σὲ λίγο, γυρίζοντας τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ τζάκι. Ὁ Γιονὲλ βρέθηκε σκοτωμένος σήμερα τὸ πρωΐ... Τὸν σκότωσαν οἱ πατριῶτες... Ποιός θὰ τὸ πίστευε; Ἦταν καταδότης στοὺς Γερμανούς... Μὴ στενοχωριέσαι, ἀδερφοῦλα... Ἦταν τυχερό...

Ξέσπασα σ' ἕνα τρελλὸ γέλοιο...

Ὁ ἀδερφός μου μὲ κύτταξε μ' ἀπορία.

— Στάνα, μοῦ εἶπε, μ' αὐστηρὸ ὕφος, πῶς μπορεῖς νὰ γελᾶς;..

Τοῦ διηγήθηκα τότε τὰ πάντα. Τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸ Ράλφ, τὴν ἀποστροφή μου γιὰ τὸ Γιονέλ, τὴ χθεσινοβραδυνὴ ἀπειλή του...

— Ὁ Θεὸς ἂς τὸν συχωρέσῃ, εἶπε ὁ ἀδελφός μου, ὅταν τελείωσα τὴν ἀφήγησί μου. Ὅσο γιὰ τὸ Ράλφ...

Δὲν πρόσθεσε τίποτε ἄλλο. Σηκώθηκε μόνο ἀπὸ τὴ θέσι του, ἦρθε κοντά μου καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἔπειτα ἔφυγε βιαστικά. Νομίζω πὼς εἶδα δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του.

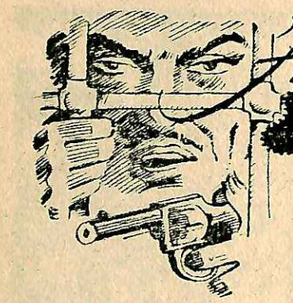
... ...

Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν τώρα ἀπ' τὴ Ρουμανία. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κρύβωμαι πιά. Καὶ νοιώθω μιὰ ἀπέραντη ἐπιθυμία νὰ φωνάξω σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴ μεγάλη μου ἀγάπη γιὰ τὸ Ράλφ. Ἀπὸ μιὰ βδομάδα, εἶμαι γυναῖκα του μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους... Τὰ λόγια τῆς μάγισσας τῆς Τσουλνίτζα βγῆκαν σωστά.

ΝΤΑΝΑ ΣΤΟΡΖΚΙ

«Δὲν ξέρω τί ἦταν ἐκεῖνο, πού μᾶς εἶχε σπρώξει τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο. Μὰ ἔνοιωθα πὼς λάτρευα τὸν Ράλφ κι' ἐκεῖνος μὲ λάτρευε τὸ ἴδιο».

Αστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν ἔκαμε ἀργὰ τὸ γύρο τοῦ ἀρι-θμοῦ 10 τῆς Μαντισον Στρήτ καὶ ξαφνικά, σταμάτησε σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου ποὺ ἔβλεπε σ' ἕνα στενὸ δρόμο.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ὁλοφάνερο. Κάποιος εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος αὐτὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶχε μπῆ μέσα. Φαίνεται πὼς εἶχε χρησιμοποιήσει κάποιο σιδερένιο ὄργανο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Γιατί ἡ γρίλλια ἦταν σπασμένη στὴ βάσι καὶ λίγο πιὸ πάνω, ἐκεῖ ποὺ θὰ-πρεπε νὰ βρίσκεται τὸ χερούλι τοῦ ἀνοίγματος ἔλειπε ἕνα ὁλόκληρο κομμάτι.

— Βιαστικὴ δουλειά! ψιθύρισε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ἠλίθιος. Γιατὶ ὁποιοσδήποτε πόλισμαν θὰ μποροῦσε νὰ κάμη αὐτὴν τὴν παρατήρησι. Εἶνε καλύτερο, ὅμως, ποὺ τὴν ἔκαμα ἐγώ.

Ἐξέτασε κατόπιν μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι του τὸ παράθυρο. Ἦταν κλειομένο ἀπὸ μέσα.

—Ὁ φίλος μας δὲν ἔφυγε ἀκομη! ψιθύρισε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Γιατὶ ἂν εἶχε φύγει τὸ παράθυρο θἄμενε ἀνοιχτὸ ἀφοῦ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κλείση ἀπὸ μέσα.

Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του.

— Νομίζω πὼς δὲν θὰ εἶνε δύσκολο νὰ τὸν ξετρυπώσουμε, εἶπε δυνατὰ σχεδόν. Καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε...

Πῆγε τότε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πρασόψεως κι' ἀνέβηκε τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν εἴσοδο, κτυπῶντας ἀρκετὰ δυνατὰ τὰ πόδια του.

Ἔπειτα ὅτον ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα, ἔβγαλε μερικὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ τὰ χτυπᾶη τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο.

Στὸ τέλος, σήκωσε τὸ πόδι του κι' ἔδωκε μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα.

Ἕνας λωποδύτης ποὺ θὰ βρισκόταν μέσα στὸ σπίτι θἄπρεπε ἀκούγοντας τοὺς θορύβους αὐτοὺς νὰ ὑποθέση πὼς ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε γυρίσει.

Ἀλλ' οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν δὲν βγῆκαν σωστοί. Γιατί, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ δρόμου, δὲν εἶδε κανένα νὰ διασκελίζη τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδᾶη ἔξω.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ἡ πιὸ ἠλίθιος ἢ πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, ψιθύρισε.

Καί, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τῆς λεωφόρου. Ἕνας πόλισμαν βηματίζε ἀργὰ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα πιὸ πέρα.

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε λακανισμένος:

—Ἕνας κακοποιὸς ἔχει μπῆ στὸν ἀριθμὸ 10. Τρέξετε νὰ τηλεφωνήσετε στὸ πλησιέστερο τμῆμα. Ἐνῶ πηγαίνω ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ σᾶς περιμένω ἐκεῖ... Ὁ λωποδύτης ἔχει μπῆ σπάζοντας ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου κάι, φυσικά, δὲν μπορει παρα νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλανγκ, μαζὶ μὲ δυὸ πολισμαν ἔφτασαν στὸν ἀριθμὸ 10 τῆς Μαντισον Στρήτ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τοποθέτησε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς πολισμαν στὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ, τὸν ἄλλον στὸ πίσω μέρος κι' ἔπειτα ἀνοιξε χωρὶς δυσκολία τὸ σπασμένο παράθυρο καὶ πήδησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν τὸν ἀκολουθοῦσε.

Προχωροῦσαν σιγὰ σιγὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον κατα μῆκος ἑνὸς στενοῦ διαδρόμου ποὺ ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν ἄκρη του, ἀλληλοκυττάχθηκαν μὲ ἀμηχανία. Ἡ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο στὸ πρῶτο πάτωμα ἦταν φωτισμένη κι' ἀπὸ πάνω ἔφτασαν στ' αὐτιά τους οἱ ἦχοι ἑνὸς τραγουδιοῦ τῆς ἐποχῆς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔρριξε ἕνα ἄγριο βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν κι' ἔκαμε νὰ γυρίση πίσω γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ἀλλὰ τὰ πόδια του μπερδεύτηκαν σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ ἀναποδογυρίσθηκε μὲ πάταγο.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἕνας ἀνθρωπος ἐμφανίσθηκε στὸ κεφαλόσκαλο. Ἦταν μὲ τὸ πουκάμισο καὶ τὸ ὕφος του ἐξέφραζε μιὰ δυνατὴ ἐκπληξι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἦταν βέβαιος πὼς εἶχε πέσει σὲ ἀσυγχώρητη γκάφα — στ' ἀλήθεια, πῶς εἶχε πιστέψει τόσο εὔκολα τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ κυρίου μὲ τὸ σμόκιν;— καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πουκάμισο ἦταν ὁ οἰκοδεσπότης.

Στὴν ταραχή του, δὲν βρῆκε οὔτε λέξι νὰ πῆ.

Ἀλλ' ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν προχώρησε ἀποφασιστικὰ στὴ σκάλα.

— Μπήκατε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἰσογείου δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε τὸν κύριο μὲ τὸ πουκάμισο. Θὰ ξεχάσατε, φαίνεται ἡ θὰ χάσατε τὰ κλειδιά σας...

— Καθόλου! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ δὲν κατελαβαίνω...

— Ἂν δὲν μπήκατε σεῖς ἀπὸ τὸ παράθυρο τότε θὰ μπῆκε κάποιος ἄλλος, συνέχισε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε κάποιος λωποδύτης. Εἶδα σπασμένο τὸ παρέθυρο κι' ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία...

— Θεέ μου εἶνε δυνατόν; εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πουκάμισο. Ἐδιάβασα λίγη ὥρα στὴ βιβλιοθήκη καὶ τοιμαζόμουν νὰ κοιμηθῶ... Φθηνὰ τὴν γλύτωσα! Γιατί, χωρὶς ἀμφιβολία ὁ κακοποιὸς θὰ περίμενε νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ!

— Δὲν εἶνε βέβαιο ὅτι ἤθελε νὰ σᾶς σκοτώση εἶπεν ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Ἴσως ἤθελε μονο νὰ σᾶς κλέψη...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλάνγκ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του. Δὲν εἶχε πέσει, λοιπόν, σὲ γκάφα. Κάποιος κακοποιὸς ὑπῆρχε μέσα στὸ σπίτι. Κι' ἔπρεπε τώρα νὰ τὸν βρῆ.

—Θ' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα, εἶπε. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μ' ἀκολουθήσετε, γιατὶ ἔτσι εἶνε πιθανὸν ὁ κακοποιὸς νὰ μᾶς διαφύγη... Σεῖς, κύριε, πρόσθεσε ἀποτεινόμενος στὸν οἰκοδεσπότη μείνετε ἐκεῖ ποὺ εἶσαστε καὶ ἐπιτηρεῖτε τὸ πρῶτο πάτωμα... Ἂν ὁ κύριος θέλη νὰ μᾶς βοηθήση —

καὶ ἔδειξε τὸν τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν — θὰ τὸν παρακαλοῦσα νὰ κατεβῆ στὸ ἰσόγειο...

Ὡραία, σᾶς εὐχαριστῶ... Μὴν κινηθῆτε ἀπὸ τὶς θέσεις σας καὶ φωνάζετέ με ἂν παρατηρήσετε τίποτε τὸ ὕποπτο... Σᾶς ἀπεγορεύω ὅμως, νὰ ἐρευνήσετε μέσα στὰ δωμάτια... Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐπικίνδυνο...

Ἔπειτα ἀνέβηκε ἀποφασιστικὰ τὶς σκάλες.

Ὁ οἰκοδεσπότης συμμορφώθηκε μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Δὲν συνέβη, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Ἐκεῖνος, ἀντιθέτως, ἔμεινε στὸ ἰσόγειο. Χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἦταν καὶ οἱ ἐρευνες τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

Στὸ τέλος οἱ τρεῖς ἄνδρες βρέθηκαν καὶ πάλι στὸ κῶλλ τοῦ πρώτου ποτώματος.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς πουθενά, δήλωσε κατηγορηματικὰ ὁ Μπλάνγκ. Ἔψαξα καὶ τὴν παραμικρότερη γωνιά...

— Μὲ καθησυχάζετε, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ φοβᾶσθε, εἶπε. Φυσικὰ θὰ πρέπει ν' ἀσφαλίσετε τὸ παράθυρο τοῦ ἰσογείου... Δὲν μποροῦ νὰ καταλάβω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια μας... Ἐκτὸς ἂν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ὥρα ποὺ ὑπαίνομε... — Μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ δυσκολευθῶ πολὺ αὔριο νὰ ἐξηγήσω τὴν ὑπόθεσι στοὺς προϊστημένους μου.... Ἔχετε τὴν καλωσύνη, κύριοι, νὰ μοῦ δώσετε τὰ ὀνόματά σας;

— Φόρεστ, εἶπεν ὁ κύριος μὲ τὸ πουκάμισο. Τζαίημς Φόρεστ.

— Καὶ σεῖς;

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ἔβγαλε ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ τὸ ἔδωκε στὸν ἐπιθεωρητή.

Ποτὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Μπλάνγκ δὲν εἶχε φανερώσει τοση ἔκπληξι.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε, ἀφοῦ διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ ἐπισκεπτήριο.

— Σημαίνει πὼς εἶμαι ὁ Τζαίημς Φόρσετ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ἀριθμοῦ 10 τῆς Μάντισον Στρήτ, ἀπάντησε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν.

— Καὶ ὁ κύριος;

— Εἶνε ὁ λωποδύτης ποὺ ζητοῦμε... Ἀλλὰ γιατὶ ἀργεῖτε;... Περάστε τοὺς γρήγορα τὶς χειροπέδες...

Μὲ μιὰ ἐνστικτη κίνηση, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πουκάμισο εἶχεν ἁπλώσει τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Τὸ τέ νασμά μου ἀπέτυχε, εἶπε. Ἔκασα τὸ παιχνίδι...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλάνγκ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν.

—Ἀλλὰ γιατὶ μ' ἀφήσατε νὰ τρέχω πάνω - κάτω μέσα στὸ σπίτι καὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή; ρώτησε.

Ὁ ἄλλος γέλασε.

—Ἡ θρασύτης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μοῦ εἶχε κόψει κατάπλη'ι, ἀπάντησε. Κι' ἤθελα νὰ ἰδῶ ὡς ποῦ θἄφτανε...

Κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς γέλασε ἐπίσης.

— Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ κουραστήκαμε, εἶπε. Ναί μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται πὼς ἕνα ποτηράκι θἄμας ἔκανε καλό... Συχωρέστε με κύριε Φόρσετ, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς βάλω σὲ κόπο...

— Δὲν εἶνε κανένας κόπος, ἀπάντησε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν.

Ὡστόσο, ὁ πρόσωπό του φανέρωνε ἀμηχανία.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα χαμογέλασε, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο φέρ/οντας ἕνα μπουκάλι μὲ οὐίσκυ καὶ τρία ποτήρια.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπλάνγκ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀριθμ. 10 τῆς Μάντισον Στρὴτ παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ λωποδύτη.

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Τὰ κατάφερα μιὰ χαρά, εἶπε. Καὶ τώρα γρήγορα... Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ ἐργαλεῖα καὶ δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀνοίξη ἕνα μεγάλο χρηματοκιβώτιο ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου.

Σὲ λίγο εἶχε ἀδειάσει τὸ περιεχόμενό του μέσα στὶς τσέπες του.

Ἔπειτα, ξαναφόρεσε τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του, ποὺ τὰ εἶχε ἀφήσει στὸ διάδρομο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε ἕνα βῆμα ἔπεσε πάνω στὸν ἐπιθεωρητὴ Μπλάνγκ, ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο του.

— Σᾶς περίμενα, εἶπε. Καὶ ἤξερα πὼς θἀρχόσασταν...

Τὸν ξανάσπρωξε μέσα στὸ σπίτι καὶ μπῆκε κι' αὐτὸς μέσα ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ πόλισμαν ποὺ ἔψαξαν ἀμέσως τὸν τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν καὶ ἀδειασαν τὶς τσέπες του ἀπὸ τὸ περιεχόμενό τους.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ εἶπε περάσει τώρα τὶς χειροπέδες.

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν ζαντεβλήκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του καὶ χαμογέλασε.

— Τὴν ἔπσθα... σὰν καὶ τὸν ἄλλον εἶπε. Ἀλλὰ πῶς διάβολο τὸ μυρισθήκατε κύριε ἐπιθεωρητά;

— Μοῦ φάνηκε πολὺ περίεργο τὸ πῶς δὲν μοῦ εἴπατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι εἴσαστε ὁ ἰδιοκτήτης, ἀπάντησε ὁ Μπλάνγκ. Καὶ θέλησα νὰ πεισθῶ... Γι' αὐτὸ σᾶς ζήτησα ἕνα ποτηράκι οὐίσκυ... Εἶδα τότε πὼς δὲν ξέρατε ποῦ νὰ πᾶτε γιὰ τὸ βρῆτε κι' ὅτι προσποιεῖσθε ν' ἀνοίξετε μιὰ πόρτα προς τὰ ἔξω, ἐνῶ ἀνοιγε πρὸς τὰ μέσα. Ἕνας οἰκοδεσπότης κάνει ἀπὸ ἔνστικτο τὶς ὡραῖες κινήσεις χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ... Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία...

—Ὥστε ἂν σᾶς ἔλεγα ἀπὸ πρωτήτερα πὼς ἤμουν ὁ οἰκοδεσπότης;

— Δὲν θὰ δυσκολευόμουν νὰ σᾶς πιστέψω.

—Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἰσχυριζόταν καὶ ὁ ἄλλος. Μοῦ χρειαζότον λοιπὸν μιὰ ἀπόδειξις.... Γι' αὐτὸ τὴν ὥρα ποὺ ἤστασε τοῦ ἰσογείου κι' εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ βρῶ ἕνα κουτὶ μὲ ἐπισκεπτήρια τοῦ κυρίου Φόρσετ..

— Κι παλαβαίνω εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλὰ πῶς βρεθήκατε καί... οἱ δυὸ μέσα στὸ ἴδιο σπίτι;

—Ἁπλῆ σύμπτωσις ἀπάντησε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ σμόκιν. Ὁ συνάδελφός μου ὅπως κι' ἐγὼ ἔφερνε πὼς οἱ ἑνοικοι ἀπ' ὑποίζαν καὶ πὼς ὁ κύριος Φόρσετ εἶχε πάντα ἀξιόλογο ποσὸ μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο του.. Βλέπετε, στὸ ἐπάγγελμά μας εἴμαστε πάντα καλὰ πληροφορημένοι. Ὁ συνάδελφός μου ἔκαμε τὴν ἀνοησία νὰ μπῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο... Ἐγὼ εἶχα σκοπὸ νὰ μπῶ ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ ἀντικλεῖδι καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς κανεὶς δὲν θὰ κατελάβαινε τὸ παρατικρό. Σπασοδήποτε τὸ σφάλμα ἦταν δικό μου. Γιατὶ ἀφοῦ εἶδα πὼς ἕνας ἄλλος μὲ εἶχε προλάβει ἔπρεπε νὰ φύγω. Λυπήθηκα ὅμως, νὰ τὸ κάνω γιατὶ ἑτοίμαζα ἀπὸ πολλὲς μέρες αὐτὴ τὴν ἐπισκεψι. Σκέφτηκα τότε ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν ἀνταγωνιστή μου, καὶ νόμισα πὼς τὸ καλύτερο ἦταν νὰ... ζητήσω τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ κάμοτε πολὺ καλά, εἶπε γελώντας ὁ Μπλάνγκ. Γιατὶ ἔτσι ὅλα τελειώσαν μιὰ χαρά.

ΓΚΑΡΡΕΤ ΣΜΙΘ

ΠΛΑΣΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ... ΠΟΥ ΑΞΙΖΟΥΝ ΕΝΑ ΘΗΣΑΥΡΟ

Ἡ πλέον πρωτότυπη καὶ πολύτιμη συλλογὴ τοῦ κόσμου

Τὸν προσεχῆ χειμῶνα, οἱ Παρισινοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ θαυμάσουν σὲ μιὰ ἔκθεσι, τὴν ὡραιότερη συλλογὴ πλαστῶν χαρτονομισμάτων καὶ κιβδήλων νομισμάτων ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἰδιοκτήτης της εἶνε ὁ τραπεζίτης Ἔντμοιτ Ρόζεν, πρώην διοικητὴς μιᾶς μεγάλης ρουμανικῆς Τραπέζης καὶ τέως οἰκονομικὸς σύμβουλος τοῦ Καρόλου τῆς Ρουμανίας.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἔχει ἀρκετὰ παράξενη ἱστορία. Τὴν ἀνοιξι τοῦ 1939 μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν ὑποδούλωσι τῆς Τσεχοσλοβακίας, ἡ ἀστυνομία τῆς πόλεως Τσοῦστ — ποὺ ἦταν προηγουμένως ρωσσικὴ κι εἶνε προσαρτηθῆ τότε ἀπ' τὴν Οὐγγαρία—ἔκαμε μεγάλες ἔρευνες καὶ πολλὰ-θμιες συλλήψεις. Ἀναλητοῦσε προπάντων λαθρεμπόρους ποὺ ἀφθονοῦσαν στὴν περιφέρεια αὐτή, κοντὰ στὰ σύνορα.

Σ' ἕνα κακόφημο δρόμο οἱ ἀστυνομικοὶ πρόσεξαν μιὰ μέρα ἕνα νέρο ὡς 60 ἐτῶν, ποὺ κοστοῦσε μιὰ μικρὴ Βαλίτζα εἶχε γωμένο τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια καὶ προσπαθοῦσε προφανῶς ν' ἀποφύγη ἀνεπιθύμητες συναντήσεις...

—Ἄλτ! τοῦ φώναξαν. Ἀστυνομία! Τὰ ψαστιά σας! Τί ἔχετε μέσα σ' αὐτὴ τὴ Βαλίτζα;

Καὶ δίχως νὰ περιμένουν ἀπάντησι, ἔγωσαν τὰ νέρια τους στὸ Βαλιτζάκι... κι' ἔβγαλαν ἕνα πακέτο ἀπὸ δολλάρια. Λίρες στερλίνες, γαλλικὰ φράγκα, «ζλότυ»... Σὲ λίγο, στὸ τιμῆμα ὁ ἀστυνόμος τοὺς συνεγάρη, λέγοντάς τους:

— Σημειώσατε μιὰ λαμπρὴ ἐπιτυχία! Πιάσατε ἕνα ἀπ' τοὺς φοβερώτερους λαθρεμπόρους συναλλάγματος!

Γυρίζοντας ἔπειτα στὸ νέρο, προσθέσε αὐστηρά:

— Σᾶς συλλαμβάνω, Σίγκμουντ Γκόροβατς, ἐπὶ παρανόμῳ κατοχῇ καὶ ἐμπορία ξένου συναλλάγματος, ποὺ ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος!

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε ἤρεμα:

— Κάνετε λάθος, κύριε ἀστυνόμε. Εἶμαι ἕνας φιλήσυχος συνταξιοῦχος σιδηροδρομικὸς καὶ δὲν ἔνω καμμιὰ δοσοληψία μὲ τὸ ξένο συνάλλαγμα!

— Μὰ μὲ κοροϊδεύετε;... Ἀφοῦ σᾶς ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ μεταφέρετε 257 δολλάρια 345 μάρκα 11.000 «λέϊ», 1.500 «ζλότυ»...

— Εἶνε ὅλα ψεύτικα κύριε ἀστυνόμε. Ὅλα ἀνεξαιρέτως! Ἔχω ἀκόμη στὸ σπίτι μου στεολίνες φράγκα, κορῶνες πεσέτες ρούβλια πιάστρα... Γιατὶ ἀπὸ 35 ὁλόκληρα, μαζεύω πλαστὰ χαρτονομίσματα καὶ κίβδηλα νομίσματα! Ὅταν μὲ συνέλαβαν οἱ ἄνδρες σας νύοιζα ἀπ' τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου ποὺ ἔγει φυλαγμένα στὸ χρηματοκιβώτιό του τὰ πολυτιμώτερα «κουμάτια» τῆς συλλογῆς μου.

Ὁ ἀστυνόμος βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Γκόροβατς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ εἴδησις ἔγινε γνωστὴ καὶ μαζεύτηκαν στὸ Τσοῦστ δημοσιογράφοι, γιὰ νὰ πάρουν συνέντευξι ἀπ' τὸν πρωτότυπο συλλέκτη. Φαίνεται ὡστόσο ὅτι ἡ μεγάλη φήμη τὸν ἔβλαψε. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα ὅταν ἡ περιφέρεια εἶνε γεμίσει ἀπὸ Πολωνοὺς πρόσφυγες, ὁ Γκόροβατς δολοφονήθηκε μιὰ νύχτα ἀπὸ ἀγνώστους, ποὺ λεπλάτησαν τὸ σπίτι του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴν πολύτιμη συλλογή του, γιατὶ τὴν εἶνε κουμιένη στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του.

Οἱ κληρονόμοι του, μὴ τολμῶντας νὰ κοστήσουν ἕνα τόσο περιζήτητο θησαυρό, ἔσπευσαν νὰ πουλήσουν τὴ συλλογὴ σ' ἕνα καθηγητὴ τῆς ρουμανικῆς πόλεως Ντέζ. Ἐκεῖνος πάλιν τὴν ἔναπαπούλησε σὲ λίγον καιρὸ στὸν τραπεζίτη Ρόζεν

Ὁ Ρόζεν, προσωπικὸς φίλος τοῦ Βασιλέως Καρόλου, θεώρησε ἀσφαλέστερο νὰ φύγη ἀπ' τὴ Ρουμανία μετὰ τὴν..., ἀναγκαστικὴ παραίτησι τοῦ Βασιλέως, καὶ πέρασε ὅλα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου στὴν Τουρκία. Στὴν Κωνσταντινούπολι — ὅπου ἀθροῦζοῦν πάντα οἱ παρασαράκτες — βοῆκε εὐκαιρία νὰ συμπληρώσῃ τή, συλλογή του καὶ νὰ τὴν κάμη ἀληθινὸ ντοκουμέντο, ἱστορικὸ καὶ κοινωνικό.

Καυνίζεται πὼς ἔγει μεταξὺ ἄλλων, πλαστὰ χαρτονομίσματα τῶν χωρῶν τοῦ Δουνάβεως (Βουλγαικά, οὐγγρικά, ρουμανικά), ἐκδόσεως μεταπολεμικῆς, ποὺ πολὺ δύσκολα θὰ τ' ἀναγνώριζαν ἀκόμη κι οἱ εἰδικώτεροι τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι. Τὸ μοναδικὸ νόμισμά τους εἶναι... πὼς ἔγουν πετύχει στὴν ἐκτύπωσι περισσότερο ἀπ' τὰ νόμισμα χαρτονομίσματα!

Ἡ συλλογὴ περιέγει ἄφθονα σπάνια «κουμμάτια», περίεργα, μοναδικὰ στὸ εἶδος τους. Γι. γ. χαρτονομίσματα τῶν 10, τῶν 50 καὶ τῶν 100 ρουβλίων, ποὺ εἶναν ἐκτυπωθῆ νιὰ νὰ παίξη ὁ μικρὸς Τσάρεβιτς, πεντώντας τὸ στόμα διαβάτες, στοὺς ὑπηρέτες στ' ἄλλα παιδιά, καὶ ποὺ διεκρίνοντο ἀπ' τὰ νόμισμα μ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἄσπρο σταυρό.

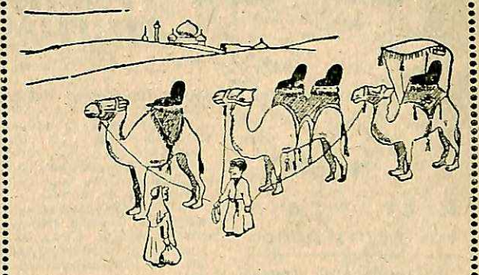
Ὑπάρχουν ἐπίσης 7 ἀβησσυνιακὰ τάλληρα ποὺ τάβωσε τὸ 1931 ἕνας ὑπουργὸς τοῦ Νεγκοὺς σὲ κάποιο Τσέχο μηγανικὸ ἐργαζόμενον στὴν Ἀντὶς Ἀμπέμπα. Δυστυγῶς, ἦσαν ὅλα κάλπικα!

Ἕνα ἀπ' τὰ νεώτερα ἀποκτήματα τοῦ παράξενου αὐτοῦ συλλέκτου εἶνε μιὰ πλήρης συλλογὴ ἀπὸ πλαστὰ δολλάρια, λίρες καὶ ὁλλανδικὰ φλωρίνια ποὺ εἶγαν τυπώσει οἱ Ναζῆδες κατὰ τὸν πόλεμο. Τὰ περισσότερα δὲν βρῆκαν πέρασο, γιατὶ ἀπεστέλουν κακοτεγνες μιμήσεις.

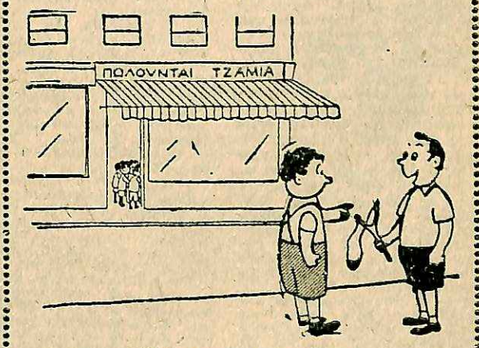
Οἱ Γιαπωνέζοι ἀπεδείχθησαν ἀπείρως ἱκανώτεροι ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ ἀοιστούνυμά τους ἦταν τὰ χαρτονομίσματα τῶν 5 δολλαρίων, ἐκδόσεως 1937—38, μὲ τὰ ὁποῖα πλημμύρισαν τὴν Ἀσία κατὰ τὸ ἔτη 1942 καὶ 1943. Εἶγαν τέτοια ἐπιτυγία, ὥστε δυσκολεύονται νὰ τὰ διακρίνουν ἀκόμη κι' οἱ ἐμπειρογνώμονες τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Τραπέζης τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Ἀφοῦ παρουσιάση τὴ συλλογή του σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες ὁ Ρόζεν θὰ τὴν πάη κατόπιν στὴν Ἀμερική, ὅπου πρόκειται νὰ τὴν ἀνοράση ἕνα μουσεῖο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 4.000 «κουμάτια» κι' ἡ ἀξία της σὲ δραγμὲς ὑπολογίζεται περὶ τὰ 2 δισεκατομμύρια.

Νὰ λοιπὸν ποὺ μποροῦσε ἕνας ἔξυπνος τραπεζίτης νὰ πλουτίση μὲ τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα, δίγως νὰ παραβῆ τοὺς νόμους!... Ὑπάρχει καὶ στὴν Ἀθήνα κάποιος συλλέκτης κιβδήλων ἑλληνικῶν χαρτονομισμάτων. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ συλλογή του εἶνε πολὺ μικρὴ κι' ἀξίζει πολὺ λίγα πράγματα.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; Μονόθεσο, διπλὸ ἢ μὲ τέντα;

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

—Ἄντε μέσα! Θὰ σοῦ δώσω κι' ἐσένα ἕνα λάστιχο!...

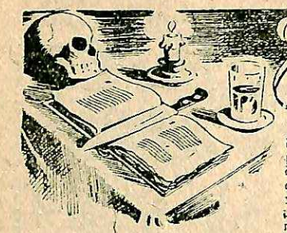

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

— Μὴ φοβᾶστε, κυρία, δὲν εἶνε κρασὶ γιὰ νὰ λερώσῃ!... Εἶπε ὁ Ἀζώρ...

—Ὅλοι τους νομίζουν πὼς εἶμαι ἀφηρημένος, μὰ ἐνῶ μιὰ φορὰ δροσίζομαι!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ τοῦ Κάστελρόσσο

—Ὁ πύργος τοῦ Καστελρόσσο ὑψωνόταν ἐπιβλητικὸς ὡς τὴν τελευταία δεκαετηρίδα τοῦ περασμένου αἰῶνα. ἀρχισε ν' ἀφηγῆται ὁ ἀββᾶς Γκερζέγκ. Δὲν εἶνε δὲ ἡ πολυκαιρία ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ωριασταῖ σ' ἐρείπια, ἀλλὰ μιὰ ἀνατριχιαστικὴ τραγωδία, ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς Μαρέμμα διηγοῦνται ἀκόμη μὲ τρόμο...

»Θὰ ἔχετε ἀκούσει ἴσως γιὰ τὸν Ἀλέξιο Κάους. Ἦταν ἕνας πρόδρομος τῶν σημερινῶν σοφῶν, ἐπιστημόνων ποὺ μᾶς ξαφνιάζουν μὲ τὶς ἀνακαλύψεις των. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν ἦταν Γάλλος, Γερμανός, Πολωνὸς ἢ Ἑβραῖος. Εἶχεν ἔρθει στὴ Βαρκελῶνα ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἀδερφῆς του. Τὸ κλίμα τῆς Ἱσπανίας τὸν ἐνθουσίασε. Καὶ μετέφερε ἐδῶ ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες ὅπου ἔμενε πρὶν τὸ ἐργαστήριό του καὶ τὴ βιβλιοθήκη του.

»Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἰσχνός, μὲ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικὰ καὶ ψυχρὸ ὕφος. Ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα. Ὅταν ἔφτασε ἐδῶ θὰ πλησίαζε τὰ πενῆντα.

»Λίγον καιρὸ ἀργότερα μεθεύτηκε πὼς εἶχεν ἀγοράσει τὸν πύργο τοῦ Καστελρόσσο καὶ πὼς εἶχε μεταβάλει τὰ ὑπόγεια τοῦ παληοῦ κτιρίου σ' ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο.

»Ἡ εἴδησις αὐτὴ δὲν ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ἀλλὰ μιὰ ἄλλη, ποὺ κυκλοφόρησε σὲ λίγο προκάλεσε σ' ὅλους ἀληθινὴ κατάπληξι. Ὁ Ἀλέξιος Κάους εἶχε παντρευτῆ τὴν ἀνεψιὰ του Γκιζέλλα ποὺ ἦταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων! Ὁ γάμος τοὺς εἶχεν εὐλογηθῆ ἀπὸ ἕναν ἱερέα μπροστὰ σὲ δυὸ μάρτυρες. Ἔλεγαν, μάλιστα, πὼς ἡ μικρὴ Γκιζέλλα ἐλάτρευε τὸ θεῖο καὶ σύζυγό της. Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ πειράματά του καὶ ὅτι τὸν βοηθοῦσε σ' αὐτά.

»Τὸ ἀνδρόγυνο εἶχεν ἐγκαταστασῆ στὸν πύργο τοῦ Καστελρόσσο. Ἕνας ἄνδρας καὶ τρεῖς γυναῖκες ἀποτελοῦσαν τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό.

»Ἡ ζωὴ στὸν πύργο κυλοῦσε ἤρεμη καὶ μονότονη. Καὶ εἶνε πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε ποτέ, ἂν ὁ σύζυγος τῆς Γκιζέλλας δὲν ἔπαιρνε μιὰ μέρα τὴν ἀπόφασι νὰ προσκαλέσῃ στὸ Καστελρόσσο ἕνα νεαρὸ ἐπιστήμονα γιὰ βοηθό του. Τὸν ἔλεγαν Ματία Φερένκ καὶ ἦταν ἀριστοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας.

Ὁ ἀββᾶς Γκερζέγκ κοντοστάθηκε.

—Ἡ φυσικὴ σεν̓επεια συνέχισε σὲ λίγο, θὰ ἦταν ν' ἀγαπηθοῦν ὁ Φερένκ καὶ ἡ Γκιζέλλα. Ἀλλὰ δὲν ἔγινε καθόλου αὐτό... Νομίζω πὼς σᾶς εἶπα ὅτι ἡ νέα ἐλάτρευε τὸν Κάους. Τὰ νειάτα τοῦ Φερένκ καὶ ἡ κομψὴ καὶ περιποιημένη ἐμφάνισις τοῦ δὲν ἔβαλαν σὲ δοκιμασία τὴν ἀγάπη της. Δὲν ἔγινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ Φερένκ. Ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μ' ἕνα παράφορο πάθος τὴ Γκιζέλλα καί, μιὰ μέρα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς τὸ πῇ.

«Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν ἔδειξε καμμιὰ ὀργή. Ἀλλ' ἐδωκε τὴ συμβουλὴ στὸν Φερένκ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ πύργο.

»— Θὰ φύγω μόνο ὅταν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θαρθῆτε καὶ σεῖς μαζί μου ἀπάντησε αὐτός.

»— Μπορεῖτε τότε νὰ εἶσαστε βέβαιος πὼς αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ ποτέ, εἶπε ἡ Γκιζέλλα. Ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ὅπως λέτε, πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ σύζυγό μου... Ξέρω τί σκέπτεσθε.. Εἶνε γέρος ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι τόσο νέα!... Ὄχι, φίλε μου! Δὲν σκέφθηκα ποτὲ τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας ποὺ μᾶς χωρίζει. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε τόσο εὐτυχισμένη ὅσον ἐγώ.

»Ὁ Φερένκ ξαναμίλησε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε στὴ Γκιζέλλα γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ νεαρὴ γυναῖκα ἦταν πάντα ἡ ἴδια. Ὡστόσο ὁ νέος δὲν ἔλεγε ἀποφάσιζε νὰ φύγη. Καί, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἡ ἀγάπη του γινόταν μεγαλύτερη.

»Εἶχε καταντήσει τώρα γευρικὸς καὶ πεοσαπονιόταν πὼς τὶς νύχτες δὲν ἔκλεινε μάτι.

»Πέρασε κάμποσος καιρός.

»Μιὰ νύχτα οἱ χωρικοὶ ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ Καστελρόσσο ἄκουσαν ἕναν τρομακτικὸ θόρυβο κι' ἀντίκρυσαν ἕνα τραγικὸ θέαμα. Ὁ πελώριος πύργος ἐμοιαζε σὰν πυροτέχνημα. Ὅταν ἐσβυσαν οἱ φλόγες καὶ διαλύθηκαν οἱ καπνοί, δὲν ἀπέμεναν ἀπ' αὐτὸν παρὰ μερικὰ ἐρείπια σκορπισμένα ἐδῶ κι ἐκεῖ.

»Πάνω σ' ἕνα βράχο, βρῆκαν τὸ ἄλλο πρωὶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ χειρονομοῦσε ζωηρὰ καὶ μιλοῦσε ἀσυνάρτητα

»Ἦταν ὁ Ματίας Φερένκ. Ὅλοι κατάλαβαν ἀμέσως πὼς ἦταν τρελλός. Ὡστόσο ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν τὰ ἀσυνάρτητα λόγια του μπόρεσαν νὰ μαντέψουν πὼς ἦταν ἡ δράστης τῆς τραγῳδίας τοῦ Καστελρόσσο. Εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ ν' ἀνατινάξῃ τὸν πύργο στὸν ἀέρα μιὰ καινούργια ἐκοντικὴ οὐσία ποὺ εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ Ἀλέξιος Κάους. Ἔξη ἄνθρωποι βρισκόνταν τώρα κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

»Ὁ Ματίας Φερένκ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὸ φρενοκομεῖο τῆς Βαρκελώνας. Ἡ τελευτία λέξις ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του ἦταν τὸ ὄνομα τῆς Γκιζέλλας... Κι' ἡ νοσοκόμος ποὺ τὸν παράστεκε βεβαίωνε πὼς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ σβυσμένα μάτια του...

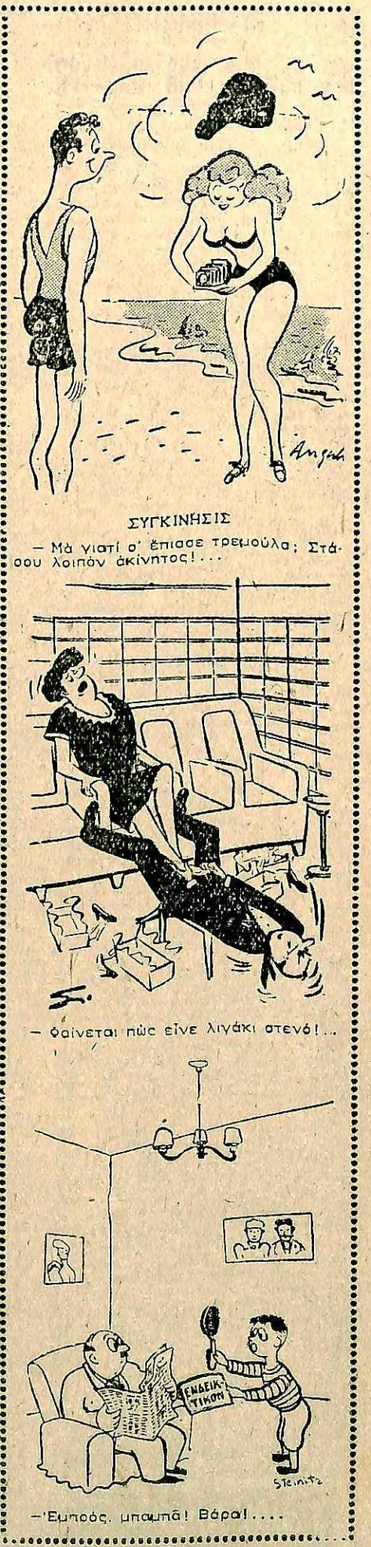
ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΣΑΒΕΝΑ

Ὑποθρύχια μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Ἄγγλων ἐπιστημόνων, ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια τὰ πολεμικὰ πλοῖα θὰ εἶνε δυνατὸ νὰ κινοῦνται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Σημαντικοὶ πρόοδοι ἔχουν ἐπιτευχθῆ ὡς σήμερα σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὰ ὑποβρύχια ποὺ θὰ μποροῦν νὰ μείνουν ἀπεριόριστα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Θὰ εἶνε δυνατὸν ἐπίσης ν' αὐξηθῆ ἡ θωρακισίς των καὶ νὰ φτάσῃ τοὺς 50 τόννους

Τρεῖς μαθηταὶ κατασκεύασαν ἕνα κυκλοτρόνιον

Τρεῖς μαθηταὶ ἑνὸς λυκείου τῆς Καλιφορνίας κατασκεύασαν ἕνα κυκλοτρόνιο ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ ραδιοενεργὰ τὸ φωσφόρο καὶ τὸ νάτριον. Τὸ κυκλοτρόνιο αὐτὸ τοὺς στοίχισε μόνον 120 δολλάρια καὶ ἕνα ἔτος ἐργασίας. Οἱ εἰδικοὶ ποὺ τὸ ἐξέτασαν ἐμειναν κατάπληκτοι γιὰ τὸ κατόρθωμα τῶν τριῶν μικρῶν μαθητῶν γιατὶ τὰ κυκλοτρόνια ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμο εἶνε ἐλάχιστα καὶ στοιχίζουν τὸ καθένα ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρίων.

Γνωρίζετε ὅτι...

★ Ὁ Σοφοκλῆς εἶχε βρσβευθῆ στὰ νειᾶτα του, σ' ἕνα διαγωνισμὸ ἀνδρικῆς καλλονῆς;

★ Οἱ πιὸ ἀνθυγιεινὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἡ Βάρη καὶ τὸ Μεταξουργεῖο;

★ Τὸν καιρὸ ποὺ οἱ γυναῖκες φοροῦσαν «μπουμπάρια» ὅπως καὶ σήμερα, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνθηρότερα ἐμπόρια ἦταν καὶ τὸ ἐμπόριο τῶν ψευτίκων μαλλιῶν κι' ὅτι τὸ ἔτος 1875 μετεφέρθησαν στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴ Κίνα 60 τόννοι πλεξίδες Κινέζων 'πρὸς χρῆσιν τῶν.... κομψευομένων κυριῶν;

★ Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ὅταν θύμωνε ἀπήγγελλε τὸ Ρωμαϊκὸ ἀλφάβητο πρὶν μιλήσῃ γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμός;

★ Ὁ βόμβος τὸν ὁποίο ἀκοῦμε, ὅταν χώσουμε τὸ δάχτυλο στὸ αὐτί μας, προέρχεται ἀπὸ τὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ποὺ μεταδίδεται ἠχητικῶς στὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου;

★ Τὸ κολύτερο καὶ πρακτικώτερο ἀντίδοτο ἐναντίον παντὸς δηλητηρίου εἶνε τὸ κοινὸ λάδι τῆς ἐλπὶς κι' ὅτι 25 δράμια ἀρκοῦν γιὰ νὰ προλάβουν τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου;

★ Ὁ ἄνθρωπος περπατεῖ συνήθως μὲ ταχύτητα τριῶν μιλλίων τὴν ὥρα καὶ τὸ ἄλογο μὲ ταχύτητα ἑξη μιλλίων;

★ Ἐννενῆντα τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείπουν τὶς γυναῖκες τους, ἔχουν μάτια.... γαλανά, ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοὶ θεωροῦνται ἀστατοι καὶ ἐπιπόλαιοι κι' ὅτι μόνον οἱ ἔχοντες μαῦρα ἢ καστανὰ μάτια εἶναι ἄξιοι ἐμπιστοσύνης;

Οἱ Ἱστορίες τῆς Ἐφταλίας

Στὸ Φάληρο

Ὅλος ὁ μαχαλὰς μὲ τὴν Ἐφταλία καὶ τὸν Νικολάκη ἐπὶ κεφαλῆς, γιὰ νὰ ξεσκάσουν λίγο, μπῆκανε σ' ἕνα λεωφορεῖο νὰ πᾶνε γιὰ μπάνιο. Ἡ Ἐφταλία ποὺ ἐπιθεωρεῖ, μελετᾶ καὶ κοντρολάρει τὰ πάντα, εἶδε ἀξαφνα μιὰ ἀναστάτωσι στὰ μοῦτρα τ' ἀγροῦς της. Ἀφρισμένος κι' ἀζτισμένος, σὰν οὐγγαρέζικο ἄτι, ὁ Νικολάκης τση, ρουθουνίζει καὶ χλιμιντρίζει πλάϊ σὲ μιὰ στρουμπουλή. Τὸ καρδιὰ τοῦ λάρουγκα του ἀνεβοκατεβαίνει σὰν μπίλια τοῦ τσιτσιμπιριοῦ.

Ἡ Ἐφταλία Τουρκάλα γίνεται, δὲν ἔχει ντανιαντισμό. σουφρώνει τὰ χείλια καὶ τὰ φρύδια τση καὶ τοῦ φωνάζει:

— Μωρέ, τί ξεροσαλιάζεις; Λὲς καὶ ἔχεις χεσιῶνα τοῦ 41; Κάνε ὑπομονὴ καὶ στὸ Φάληρο ἀπὸ τέτοιες ἔχει μπεριμπέτι. Διαόλου ἀσκημάτρα, μουρτάρη, ταμαχτιάρη, ἀχάρταγε!

Καὶ μέσα σὲ κεῖνο τὸ πατσάλι ἀπὸ σκεμπέδες, κοιλιές, νταγουρτοσακκοῦλες καὶ πεοιφέρειες, ἀκοῦς μικροπαρεξηγήσεις τουρλοῦ τουρλοῦ: «Χριστιανέ μου θὰ μὲ λερώσῃς»!... «Τράδα μωρὲ γάδαρε τὰ κουλὰ σου»!... «Νὲ μπού; Ντροπὴ σου, γέρος ἀνθρωπος»!

— Ἤδοι! τί εἶνε τοῦτοι ἐδῶ μέσα; Καλὲ Χριστέ μου. ἐγὼ σὲ σταύρωσα; ξεφωνίζει ἡ Ἐφταλία.

— Ἄξαφνα. τὸ λεωφορεῖο, ὅπως σιχνὰ συμβαίνει, σταμάτησε. Ἀνήσυχος ὁ διηγὸς βλέπει τὴ μηχανή. Κάτι σοβαρὸ εἶχε πάθει καὶ τοὺς λέει νὰ κατεβοῦν.

— Μωρέ, βαστῶ μπιλιέτο, πλέρωσα μπῆρταμάρι, πὼς μὲ κατεβάζεις μέσ' στὸ λάλαρο; ξεφώνισε πάλι ἡ Ἐφταλία, ἀροῦτι μπαροῦτι.

— Πῶς ἤθελες νὰ σὲ κατεβάσω, κερά μου; Μὲ κανένα βγαλμένο χέρι, γιὰ σπασμένα μοῦτρα; Εἶνε τὸ σπολατὶ ἀναμιοῦρισα;

Τότε ἡ Ἐφταλία δὲ βάσταξε πιά. Γιουρουτάρησε ἀπάνω του σὰν ἀγριεμένος μουστουλουτζῆς.

Ὁ Νικολάκης τὴν τραβᾷ ἀπ' τὴ φοῦστα καὶ πολεμᾷ νὰ τὴν κάνῃ ζάφτι. Πέσαν κι' οἱ ἄλλες ἀπάνω τση, γένηκε μεγάλο ταβατοῦρι καὶ πατιρτί. Εὐτυχῶς, μέσ' στὴν ἀνομπουμπούλα ἔτυχε νὰ περνᾷ ὁ Κολαργατᾶς μὲ τὸ κάρρο του καὶ στάθηκε νὰ τοὺς πάρῃ.

Ὁ Νικολάκης ντιριέται, κάνει τὸ ζόρικο.

— Καλὲ ἄντρα μου, ἄσε τσοὶ τζιριτζάντζουλες κι' ἄνεδα νὰ φύγουμε, τοῦ φωνάζει ἡ Ἐφταλία. Κάτσε πλάϊ του, εἰδεμὴ θὰ κατσω ἐγώ!

Εὐτὺς ὁ καρροτσέρης τσῆ κάνει θέσι καὶ τὴν κυττάζει πονηρά.

Καὶ τότε θὲς ἀπὸ ζούλεια, θὲς ἀπὸ ντροπή. ὁ Νικολάκης πῆγε πλάϊ του κι' οἱ ἄλλες οὐλὲς μὲ τὴν Ἐφταλία στρογγυλοκαθῆσανε πίσω.

— Ὁ Ἅης Φανοῦργος σὲ φανέρωσε, πολληκάρι μου! ταῦτε ἡ Ἐφταλία.

Καὶ πάλι σὲ λίγο, εἶδε τ' ἄλογο πὼς πάει ἀνόρεξα καὶ μουρμούρισε:

— Ἤδοι! καλέ, χαρᾶς καὶ τὸ καπριτσόζικο ἄλογο! Λὲς κι εἶνε συγκαμένο.

Ὁ Κολαργαϊτᾶς προσβλήθηκε κι' ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾷ μὲ λύσσα, ὡς ποὺ τόκανε νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπή. Σπίθες βγάζαν τὰ πόδια του.

— Βλέπεις; γυρίζει τότε καὶ λέει περήφανος τσ' Ἐφταλίας. Ποὺ ἤθελες νὰ μου τὸ πῆς ψωφάλογο!

Καὶ νταλντισμένος, ὅπως ἦταν, δὲν πρόσεξε κι' ἔρριξε τ' ἄλογο καὶ τὸν ἁραπᾶ σὲ μιὰ λακκούβα. Σωρὸ κουβάρι πετοχτήκανε ἄλλοι ἐδῶ κι' ἄλλοι ἐκεῖ.

Ἡ Ἐφταλία βρέθηκε στὰ γόνατα τοῦ Κολαρναντᾶ, ὁ Νικολάκης στὴν ἀγκαλιὰ τσῆ χοντρῆς, ἄλλοι μπρούμυτα κι' ἄλλοι ἀνακούρκουδα!

Εὐτυχῶς κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτα.

Κι' ἡ Ἐφταλία φώναξε εὐχαριστημένη:

— Σαλαμέτι, φτηνὰ τὴν σκαπουλάραμε Γιατὶ μ' ὅλο ποὺ φιάξαμε στὸ Φάληρο, μποροῦσε κανεὶς ἀπ' τὴν παρέα νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του... στὸν ἄλλο κόσμο!

Κι' ἤκανε τὸ σταυρό της καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

ΑΣΚ-ΟΛΣΟΥΝ

Κρυφὰ καὶ φανερὰ ἀπ' τὸν Κιρκόρ, οἱ διάφοροι θαυμασταὶ τῆς ναζοὺς Τακουΐτσις — κουπολόϊ ὁλόκληρο — εἶχανε σοῦρτα φέρτα σπίτι του μὲ πακέτα, μὲ ριγάλα, μὲ δέματα. Κι' ἔτσι εὑρισκε ὁ Κιρκόρ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα στὸ τραπέζ. του, κι' ἔλεγε εὐχαριστημένος:

—Ἀφεριμ, Τακουΐτσα! Πάντα 'κονομία κάνει. πάντα σορτλοῦ εἶνε. "Ασκ_ ὁλοούν!

Κι' ἔκανε το κορόϊδο μέσα στὸ σπίτι του. Ἔξω ὅμως ἦταν ἄλλος ἀνθρωπος, στὶς μπερμπαντιὲς καὶ στὶς μουρνταριὲς ἀτοίδα.

Κάθε φορὰ ποὺχε μιὰ καινούρια γκόμενα, θὲς γιὰ νὰ πάρῃ συχώρεσι γιὰ τ' ἁμάρτημά του θὲς γι' ἀνάμνησι ἔβαζε καὶ τοῦ ζωγραφίζανε κι' ἀπὸ ἕνα 'κονισμα.

—Ἐνγαίκα, Σούρπ-Μπαρμπάρα ἤφερα! εἶπε στὴν Τακουΐτσα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τάχε ὑψισει μὲ τὴν Βαρβάρα τοῦ Σαχλαμάρα.

Τὴν ἐποχὴ πάλι ποὺ ἦτσν λωλὸς καὶ πολαβὸς μὲ τὴν "Αννα τοῦ Μαλαγάνα, πῆγε ἕνα βραδυ σπίτι του μὲ μιὰ βυζαντινὴ εἰκόνα καὶ εἶπε στὴν ἀκουΐτσα:

— Ἐνγαίκα, Σούρπ 'Οβακὶμ — "Αννα ἤφερα!

Καὶ πάλι ἡ Τακουΐτσα, μετὰ φόβου θεοῦ πῆρε τὴν εἰκόνα ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τοῦπε μὲ συν. κίνησι:

— Αἴντε, βοήτεια σου νὰ εἶνε, Κιρκόρ!

Τελευταίως δὲ ποὺ νταλαβεριζοὔντανε μὲ τὴν Κοτίνα τοῦ Βλικιπίνα γύρευε φιρὶ - φιρὶ μιὰ ἀνία Κατερινα.

— Τέλω. γιαβρούμ, οὐζοὺν μπορλοῦ, τσακὶρ γκιοζλοῦ νὰ εἶνε ἔλεγε.

Κι' ἐὐτὺς ποὺ τὴ βρῆκε, πλήρωσε μπὶρ ταμοῦ, τὴν πῆρε καὶ τὴν πῆγε σπίτι του.

Τακουΐτσα Σούρπ Γκανταρινὲ ἤφερα! τῆς φώνςξε.

Οὐλὲν πολὺ 'σπάταλος εἶσαι! 'Ιοπιτιοῦ μας ντουβάρια, κονοστάσι - μονοστάσια ἤκανες! ξεφώνισε ἡ Τακουΐτσα. γιατὶ εἶχανε μπῆ φύλλο στ' αὐτιά της

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τὰ εἶπε στὴν ξαδέρφη της.

— Βάϊ, ἄχμακ — μπουνταλοῦ βάϊ! - Μαχαλὰς ντουνιὰς οὖλος, θεῖρι κάνει, καὶ σὺ μπαϊρεμνταν' σόγρα χεσιμπάρι πῆρες; Αὐτὸς μπρέ. κάτε φορὰ ποὺ μιὰ καινουρια γκόμενα ἔκει, τάμα ἤκανε, ἀντὶ ὁ ὄγουα κόνισμα νὰ φρονῇ ἐσένα!

Τότε ἡ Τακουΐτσα ἔξω φρενῶν ξεφώνισε:

— Βαλαὰ! μπιλαὰ! Μάτια του, τὰ βγάλω λαρούγκι του τὰ φάω!

Μὰ ἡ Ἀρξὴ ποὺ ἤξερε τὰ κατορθώματα καὶ τὸν κουντουρτισμὸ τῆς Τακουΐτσας μέσα στὸ μαχαλὰ γλυκομαλώνοντας τὴν τῆς εἶπε:

— Μπορλὲ γιάπμα! Γιοτι καὶ σὺ κεμπαετλοῦ εἶσαι. Κι' ἐσένα μπρὲ γιοβουκλοῦντες σου ἀπο μπροστινὸ πόρτα σου μάτσο μπαίνουνε κι' ἀπὸ παντζοῦρι παρατυρι σου. μπουλοῦκι βγαίνουνε. Κι' ἔτσι κὶφ - κὶφ εἴσαστε. "Αμα τέλεις νὰ μετρήσουμε σίγουρα ρεκὸρ Κιρκορ ἤσπασες!

Μὰ ἡ Τακουΐτσα δὲν εἶχε ντανιαντισμὸ κι' ἔλεγε μὲ νινάτι:

— Νὲ μπού μπέ; Ἔτσ' νὰ πετάρ λεφτα του; Φτού! Ἄλλαχ μπελανίδερσιν Νὰ δῆς τί τὰ κάνω!

Εὐτυχῶς δὲν ἄργησε νὰ τῆς παρουσιαστῆ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἐ/α καλὸ μάθημα.

Ὁ Κιρκόρ εἶχε πάλι δοῦναι - λαβεῖν μὲ μιὰ μικρούλα καὶ ὅπως συνήθως ἐβαλε, τοῦ ζωγράφισανε μιὰ εἰκόνα καὶ τὴν πῆγε σπίτι του ἔτσι. μος νὰ πῇ πάλι ἐκείνα τὰ γνωστὰ στὴν γυναίκα του.

— Τακουΐτσα, Σούρπ Χριπψιμὲ ἤφερα!

Μὰ ἡ πανοῦργα ἡ Τακουΐτσα ποὺ ἀπὸ μέρες ἦταν προετοιμασμένη, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάρῃ ἀναπνοή ξεσπάθωσε:

— Οὐλὲν! μπρὰκ λακιρντί. Καιρὴ τῶρς κόλπο σου ψυστικὸ σου ἰζέρω Γι' αὐτὸ γινατινὸ πῆγα. Μία γιοβουκλοῦ ἐσύ ἤκανες, ντέκα ἐγκὼ εἶχα: Γερβὰν. Στεπὰν Βαχὰν Μπετρός. Μπογός. Νικογός. .. Ἄκατ μου ἠθγολα ἐκδικητικὰ! Καὶ γιὰ νὰ πιστῴψῃς βλέπε τί ἤθελα καὶ ζωγραφισενε ἐμένα: Μπουρὶα μπὲκ!

Καὶ ἡ Τακουΐτσα τοῦ παρουσίασε τούς.. Ἁγίους Πάντες!

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ φώναξε τότε μὲ κατάπληξι:

—Ἀφερὶμ Τακουΐτσα! Πάντα 'κονομίες κάνεις, ὡς καὶ στὰ εἰκονίσματα. "Ασκ ὁλοούν!

Σ. Ρ.

Προβλεπτικὸς ἄνθρωπος

—Ὥστε ὁ πατέρας της σὲ πέταξε τρεῖς φορὲς μὲ τὶς κλωτσιὲς ἔξω ἀπὸ το σπίτι;

— Γιὰ τὴν ἀκρίβεια μόνο δυὸ φορές. Ἀλλὰ σκοπεύω νὰ ξαναζητήσω τὴ συγκατάθεσί του ἀπόψε γιὰ τρίτη φορά.

★

Μιλοῦν γιὰ κάποιον...

—Ὡρμησε λοιπὸν μέσα στὶς φλόγες κι' ἔσωσε τὴν πεθερά του;

— Ναί. Πολλὲς φορές, βλέπεις. δὲν ξέρει κανένας τί κάνει...

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πλεσπίδα

Ὀρειβασία

"Ωστε ἔτσι, λοιπόν, καλά μου παιδιά. Αὖριο ξεκινᾶτε γιὰ τὴν τακτικὴ σας ὀρειβασία. Καὶ μοῦ κάνετε σὰν τρελλοὶ καὶ θὲν βλέπετε πότε νάρθῃ ἡ ὥρα νὰ ξεκινήσετε καὶ νὰ πάρετε τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά. Καὶ μὲ καλεῖτε νάρθω κι' ἐγὼ παρέα, νὰ συμμετάσχω στὴν ὀρειβασία. "Ας ἀντιπαρέλθουμε πρὸς στιγμὴν αὐτὴν τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησι γιὰ νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πρᾶγμα. Γιὰ πέστε μου, λοιπόν, καλὰ μου παιδιά, τί σοῦ πρᾶμα εἶνε αὐτὴ ἡ ὀρειβασία;

"Α! "Ετσι! Φτάνετε σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο καὶ κατοπτεύετε μιὰ ἀπότομη κορφὴ καὶ τὸ βάζετε πεῖσμα ν' ἀνεβῆτε ἐκεῖ πάνω. Καὶ ἀρχίζετε, λοιπόν, καλὰ μου παιδιά, νὰ σκαρφαλώνετε τοὺς βράχους καὶ νὰ γδέρνωνται τὰ χέρια σας καὶ τὰ πόδια σας καὶ νὰ σχίζωνται τὰ ροῦχα σας καὶ νὰ ἀγκομαχᾶτε καὶ νὰ κρεμώσαστε σὰν ἀργάκια στὸ τσιγκέλι καὶ ὅσ τοῦ ἀκόμα λίγο καὶ ἀειτε ἀκόμα λιγακὶ κι' ἐπὶ τέλους φτάνετε στὴν κορφή. Κι' ὕστερα, τί ἔγινε; "Υστερα μοῦ στεκόσασστε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ παίρνετε βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ἀποθαυμάζετε μὲ ἡλιθιο βλέμμα τὰ ἀπὸ κάτω τοπία καὶ παιγνιρίζετε τὴ νίκη σας, πὼς ταχα κάποιο σπουδαῖο κατόρθωμα πετύχατε!

Καὶ ὕστερα; "Υστερα βλέπετε μιὰ ψηλότερη κορφὴ καὶ τὸ βάζετε ἀμέτι - μοχαμέτι ποὺ λένε, ν' ἀναβῆτε καὶ σ' αὐτή. Καὶ δος του, λοιπόν, γέα ἀνάβασι καὶ νέα γδαρσίματα καὶ νέα σχισίματα καὶ ἄλλα ἀγκομαχητὰ καὶ ἀναστενάγματα, κι' ἀνεβαίνετε κι' ἐκεῖ. Καὶ ὕστερα; "Υστερα νέος ἡλίθιος ἀποθαυμασμὸς τῶν ὑπὸ τοὺς πόδας σας τοπίων καὶ νέα κορφή, πιὸ ψηλή. Καὶ ἀειτε γ' ἀνεβοῦμε καὶ σ' αὐτή, ἢ μᾶλλον νὰ κάνουμε» κι' αὐτή, ὅπως λέτε στὴν ἐκνευριστικὴ ὀρειβατικὴ σας γλῶσσα. Καὶ νέα γδαρσίματα καὶ κάπου-κάπου καὶ μερικὲς κουτροῦβαλες. Καὶ στὴν ἐπιστροφὴ οἱ μισοὶ γυρίζουν μὲ ἐπιδέσμους, μὲ κατάγματα καὶ μὲ σπασμένα κεφάλια. Κι' αὐτό, λοιπόν, εἶνε ἡ λεγομένη «ὀρειβασία»!

Καὶ εἶνε πολὺ ὡραία! Τί νὰ σᾶς πῶ, καλά μου παιδιά. Ἀφοῦ δὲν σᾶς μαζεύουν οἱ μπαμπάδες σας ἢ τουλάχιστον ἡ ἀστυνομία, καλὰ κάνετε καὶ παίρνετε τὰ βουνά. Καὶ καλὰ ἐσεῖς, εἴσαστε ἀμαλὰ παιδιὰ καὶ τὸ μυαλὸ τόχετε στὰ πόδια. Ἀλλά, ἐσὺ βρέ, ἡλικιωμένος ἄνθρωπος καὶ μὲ σοβαρὴ κοινωνικὴ θέσι, μὲ γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ μὲ ὑπόληψι, δὲν ντρέπεσαι νὰ μοῦ βάζῃς τὰ κοντὰ παντελόνια καὶ τὰ ἀρβύλα καὶ νὰ σκαρφαλώνῃς στὶς βράχους καὶ στὶς κορφές, σὰν τὸ παρδαλὸ κατσίκι; Δὲν σκέπτεσαι τὰ ἄσπρα σου μαλλιὰ καὶ τὴν ὑπόληψι ποὺ σοῦ ἔχει ἡ ἡλίθια αὐτὴ κοινωνία; Δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψι σου ὅτι ἡ ἡλικία ἐπιβάλλει καὶ ὡριαμένες ὑποχρεώσεις σοβαρότητος καὶ ἀξιοπρεπείας; Τί κάνεις, δηλαδή, ποὺ ἀνεβαίνεις στὴν κορφή; Γίνεσαι γελοίος καὶ τίποτα περισσότερο! Ἀντὶ νὰ περιμαζέψῃς αὐτὰ τὰ ἀνοητα παιδιά. ποὺ ἔχουν τὸ ἐλαφρυτικὸ τῆς ἡλικίας τους, δίνεις πρῶτος τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ νὰ ὁδηγεῖς στὴν ἀβύσσο τῆς ἀβελτείας καὶ τῆς σωματικῆς καταστροφῆς. Οὐά, νὰ μοῦ χαθῇς! Κρονόλης! Ποῦ τὰ πᾶς, βρὲ καταπιάθρωπε; Τί θέλουν τὰ νήπια στὰ κατάστάραχα, στὰ ρουμάνια καὶ στοὺς λογγοὺς;

Αὐτά, λοιπόν, μὲ τὴν ὀρειβασία. Κι' ἐχετε τὴν ἀναίδεια νὰ μὲ προσκαλέσετε καὶ μένα. Νάρθῃ ποιος; Ὁ Πελοπίδας; Καὶ νὰ κάνῃ τί; Ν' ἀνεβῇ στὶς κορυφές! Νὰ σκαρφαλώνῃ στοὺς βράχους γιὰ νὰ φτάσῃ, λέει, ψηλὰ καὶ γιὰ θαυμάσῃ τὰ τοπία! Ποιός;

Τὸ στοιχειωμένο σπίτι ΤΟΥ ΜΠΟΡΛΕΫ

Ἡ ὡραία Μαρία Χὲρ ζητάει χριστιανικὴ ταφή

Ἡ πιὸ παράξενη καὶ καταπληκτικὴ ἱστορία φαντασμάτων κατέληξε στὸν ἐπίλογό της, ἀφοῦ ἀναστάτωσε ἐπὶ 25 χρόνια τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη κι' ἔφερε σὲ ἀμηχανία ὅλους τοὺς ἐπιστήμονες.

Ἡ Μεγ. Βρεταννία φημίζεται, ὡς γνωστόν, γιὰ τὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν της. "Ενα ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν βρισκόταν στὸ Σούντμπορυκ, 100 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Λονδίνο. Ἦταν ἕνα μεγάλο γκοτζο κτίριο, τριγυρισμένο ἀπὸ κῆπο καὶ χτισμένο σ' ἕνα λιγοσύχναστο δρόμο, σὲ ἀπόστασι 5 χιλιομέτρων ἀπ' τὰ ἄλλα σπίτια.

Χρησίμευε ὡς κατοικία τοῦ πάστορος "Ερικ Σμίθ, ἐφημερίου τοῦ χωριοῦ Μπορλέϋ, καὶ τῆς συζύγου του. Εἶχε χτισθῆ τὸ 1863 ἀπ' τὸν πάστορα Μπούλκ κι' ἔμεναν σ' αὐτὸ μόνον οἱ διάδοχοί του μὲ τὶς οἰκογένειές τους. "Ολοι οἱ ἔνοικοι εἶχαν παρατηρήσει διάφορα ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ποὺ γινόντουσαν διαρκῶς περισσότερα καὶ πιὸ ἔντονα. Σιγὰ - σιγὰ λοιπόν, ἀπάχτησε τὴ φήμη τοῦ τρομακτικώτερου στοιχειωμένου σπιτιοῦ ὅλης τῆς Μεγ. Βρεταννίας.

Ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου «Νταίϋλυ Μίρρορ» παρακάλεσε μιὰ μέρα ἕναν διάσημο ἐπιστήμονα, τὸν κ. Χάρρυ Πράϊς, πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Ψυχικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, νὰ κάμη ἐκεῖ μιὰ ἐπιτόπιο καὶ συστηματικὴ ἔρευνα. Τὰ ἀπίστευτα ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης αὐτῆς ἀναφέρονται σὲ δυὸ βιβλία ποὺ ἐξέδωσε ὁ Πράϊς, μὲ τοὺς τίτλους: «Τὸ πιὸ μακάβριο στοιχειωμένο σπίτι τῆς Ἀγγλίας» καὶ «Τὸ τέλος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπόρλεϋ».

Εὐθὺς μόλις ἔφτασε ἐπὶ τόπου ὁ "Αγγλος ἐπιστήμων, διαπίστωσε τὰ καταπληκτικώτερα φαινόμενα. Μόλις εἶχε μπῆ στὸ χῶλλ, ἕνας μεγάλος πολυέλαιος ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ καὶ κομματιάστηκε ἔμπροὸς στὰ πόδια του. Λιγο πρὸ τοῦ φαγητοῦ, εἶδε νὰ ἐμφανίζεται στὸ βάθος τοῦ κήπου μιὰ νέα γυναῖκα, ἐξαιρετικὰ ὥμορφη, ντυμένη σὰν καλόγρηα. Ἡ ὀπτασία αὐτὴ χάθηκε σὲ μερικὲς στιγμές, κι' ἀμέσως κατόπιν ἕνα κεραμίδι ἔπεσε μὲ ὁρμὴ ἔμπροὸς στὸν Πράϊς, σὰν νὰ τὸ εἶχε πετάξει κάποιο ἀόρατο νέρι.

Ὁ Πράϊς ἄρχισε μιὰ μεθοδικὴ καὶ λεπτομερῆ ἔρευνα, βοηθούμενος ἀπ' τὸ γραμματέα του, τὸν πάστορα καὶ τὴ σύζυγό του. Ἐξέτασε τὸ σπίτι καὶ τὴ γύρω ἔκτασι σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή. Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ ὑπερφυσικὲς ἐκδηλώσεις ἐξακολουθοῦσαν. Τὰ κλειδιὰ πηδοῦσαν μόνα τους ἔξω ἀπ' τὶς κλειδαριές, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὰ κορδόνια τῶν κουδουνιῶν ἄρχιζαν νὰ τραντάζωνται δαιμονισμένα. Τὰ τριάντα κουδούνια τοῦ σπιτιοῦ χτυποῦσαν ὅλα μαζί, τὰ ἐπιπλα ἔτριζαν κι' ἄλλαζαν θέσι. Χτυπήματα ὑπόκωφα ἀντηχοῦσαν στοὺς τοίχους, ἢ ἐμφανίζονταν πάνω σ' αὐτοὺς μυστηριώδεις ἐπιγραφές. Ἀόρατα νέρια πετοῦσαν βώλους χώματος, χοῦφτες ἄμμου, χαλίκια, κεραμίδια... Φαντάσματα παρουσιάζονταν στὰ τζάμια, καὶ κάποτε περνοῦσε ὁλοταχὼς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μὲ πάταγο ἕνα μεγάλο ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα καὶ μ' ἕνα ἁμαξὰ δίχως κεφάλι!

Ὁ Πράϊς ἀπέκλεισε κάθε περίπτωσι ἀπάτης. Τὰ ἀνατοιχιαστικὰ ἐκεῖνα φαινόμενα ἦταν πραγματικά... Ὡστόσο, ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐσυνειδησία, ἀποφάσισε νὰ τὰ ὑποβάλη στὸν ἔλεγχο κι' ἄλλων ἐπιστημόνων. Κάλεσε λοιπὸν διαφόρους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ, φυσικούς, γιατρούς, πνευματιστάς, ἀστυνομικούς... Ἑκατὸν πενῆντα ἀπ' τοὺς πιὸ διακεκριμένους εἰδικοὺς συγκεντρώθηκαν στὸ στοιχειωμένο σπίτι τοῦ Μπόρλεϋ καὶ διαπίστωσαν τὴν αὐθεντικότητα τῶν ἀνεξήγητων ἐκδηλώσεων.

Τὸ καταπληκτικώτερο ἦταν ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα ἐμοιαζαν σὰν συνδυασμένα μεταξύ τους, σὰν σκηνὲς ἑνὸς ὁλοκλήρου δράματος μὲ ἀόρατους ἠθοποιούς...

Ὁ Πράϊς ἄρχισε νὰ ψάχνη τὰ ἀρχεῖα τῆς περιφερείας κι' ἀνακάλυψε ὅτι στὴ θέσι τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ ὑπῆρχε ἄλλοτε ἕνα γυναικεῖο μοναστῆρι. Μιὰ Γαλλίδα καλόγρηα ἀπ' τὴ Χάβρη, ὀνομαζομένη Μασία Χὲρ, εἶχε φτάσει σ' αὐτὸ τὸ μοναστῆρι τὸ 1667. Μιὰ μέρα, τὴ συνάντησε ὁ γυιὸς τοῦ ἄρχοντα τοῦ τόπου, τοῦ κόμητος Οὐώλτεγκραβ, ἀπογόνου τῶν Στιούαρτ. Μαγεύτηκε ἀπ' τὴν ὠμορφιά της, τὴν ἐρωτεύθηκε, τὴν ἀπήγαγε μὲ τὸ ἁμάξι του, τὴν ἀτίμασε καὶ τὴν ἐγκατέλειψε. "Επειτα ἀπὸ διάφορα γεγονότα ὄχι καλὰ ἐξακριβωμένα, ἡ μοναχὴ καταδικάστηκε νὰ χτισθῆ ζωντανὴ μέσα στὸ κελλί της κι' ὁ ἁμαξὰς τοῦ κόμητος ἀποκεφαλίσθηκε.

Ἀφοῦ ἔμαθε αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία, ὁ Πράϊς σκέφθηκε νὰ καλέση τὸ πνεῦμα τῆς Μαρίας Χέρ. "Εκαμε πράγματι τὸ πείραμα, μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους ἐπιστήμονες. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς ἄκαρπες προσπάθειες, εἶδαν ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανίζεται ἕνα φάντασμα νέας γυναίκας. Κι' ὁ Πράϊς ἄρχισε νὰ γράφη ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευε τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ μ' ἕνα γραφικὸ χαρακτῆρα ἐλεεινὸ ἄγνωστο... Ἀπ' τὴ διήγησι αὐτὴ ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς μοναχῆς ἦταν καταδικασμένο νὰ περιπλανᾶται, ὡς ὅτου εὕρισκαν χριστιανικὴ ταφὴ τὰ κόκκαλά της, ποὺ ἦταν χτισμένα σὲ κάποιο μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Πράϊς θέλησε τότε νὰ ψάξη νὰ τὰ βρῆ. ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές, στὶς ὁποῖες ἀνῆκε τὸ σπίτι. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ πάστωρ Σμὶθ κι' ἡ γυναῖκα του ἔφυγαν ἀπ' τὸ Μπόρλεϋ, μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξουν σὲ μιὰ τέτοια ζωή. Τοὺς ἀντικατέστησε ἕνας ἄλλος ἐκκλησιαστικὸς μὲ τὴ σύζυγό του, ποὺ ἐρχότουσαν ἀπ' τὸν Καναδᾶ. Μόλις ἔφτασαν οἱ νεοφερμένοι, τὰ μυστηριώδη φαινόμενα ἔγιναν ἀκόμη ἐντονώτερα. Ὁ καινούργιος πάστωρ ἐγκαταστάθηκε κι' αὐτὸς τὸ καταραμένο σπίτι. Τὸ ἀγόρασε τότε κάποιος λογαγός, ποὺ δὲν πίστευε στὰ φαντάσματα καὶ στὰ πνεύματα. Ὡστόσο οἱ ὑπεφυσικὲς ἐκδηλώσεις ἐξακολουθοῦσαν. Μιὰ μυστηριώδη ἐπιγραφή, πάνω στὸν τοῖχο προειδοποίησε ὅτι τὰ πνεύματα θἄκαιναν τὸ σπίτι.

"Επειτα ἀπὸ λίγον καιρό, καθὼς ὁ λογαγὸς τακτοποιοῦσε ἕνα βράδυ μερικὰ χαρτιὰ στὴ βιβλιοθήκη του, ἔπεσε ἐαφνικὰ μιὰ στοῖβα βιβλίων πάνω σὲ μιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου καὶ τὴν ἀναποδογύρισε. Σὲ λίγο, καιγόταν ὅλο τὸ κτίριο...

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πυρκαϊὰ τὰ πνεύματα ἐξακολούθησαν τὴν τρομακτικὴ δράσι τους. Πάνω στοὺς ἐγκεκριμένους τοίχους ἐμφανίσθηκαν διάφορες ἐπιγραφές. Ὁ Πράϊς διάβασε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔλεγε: «Βοήθεια. Στὸ πηγάδι, στὸ βάθος. Ἀκολουθῆστε τὸ βέλος»

Μὲ τὰ πολλά, κατάφερε τελευταίως νὰ μοῦ δοθῆ ἡ ἄδεια νὰ ἐρευνήση στὰ ἐσείπια τοῦ σπιτιοῦ. Καί, μέσα στὸ ὑπόγειο, ἀνεκάλυψε πάνω σ' ἕνα τοῖχο μερικὰ ἴχνη μπογιᾶς ποὺ σχημάτιζαν ἕνα βέλος. Ἀκολούθησε τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔδειχνε τὸ βέλος, καὶ βρῆκε ἕνα χτισμένο πηγάδι καὶ στὸ βάθος του ἕνα σκελετό. Ἡ ἀνατομικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ἦσαν κόκκαλα νέας γυναίκας. Τὰ ἔβαλαν τότε σ' ἕνα φέρετρο καὶ τὰ ἔθαψαν χριστιανικὰ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὰ μυστηριώδη φαινόμενα σταμάτησαν ὁλότελα. Τὸ πνεῦμα τῆς καλόγρηας εἶχε βρῆ ἐπιτέλους τὴν ποθητὴ γαλήνη.

Τὸ μῆκος τῶν κνημῶν καὶ ἡ εὐφυΐα

Δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ δόκτορες Γκάρετ καὶ Νακαράτι, ποὺ ἔχουν εἰδικευθῆ στὶς φρενολογικὲς ἀσθένειες δημοσίευσαν τελευταῖα μιὰ πραγματεία, στὴν ὁποία ὑποστηριζουν ὅτι ὑπάρχει στενὴ σχέσις μεταξὺ τοῦ μήκους τῶν κνημῶν καὶ τῆς εὐφυΐας τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὴ γνώμη τους, οἱ ἄνθρωποι μὲ μακρυὲς κνῆμες καὶ μικρὸ ἀνάστημα ἔχουν εὐφυΐα ἀνώτερη ἀπὸ τὸ μέτριο.

Οἱ δύο ἐπιστήμονες ἔκαναν τὶς παρατηρήσεις τους σὲ 900 φοιτητὰς καὶ φοιτήτριες τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια. Οἱ περισσότερο εὐφυεῖς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶχαν μακρυὲς κνῆμες καὶ μακρυοὺς βραχίονες.

Ἐξ ἄλλου, σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν δυὸ Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, οἱ ἄνθρωποι μὲ μακρυὲς κνῆμες ἔχουν ἐπίσης μεγαλείτερη ἀντοχή.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΡΑΟΣ — ΑΡΣΙΣ. 2) ΤΙΚ. 3) ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΕΣ. 4) ΚΡΑ. 5) ΣΤΟΚ — ΝΟΤΑ. 6) ΙΕΡΑ — ΚΟΜΟ. 7) ΑΚΡΑ — ΚΥΜΑ. 8) ΝΟΚ. 9) ΣΤΙΧΟΜΥΘΙΑΙ. 10) ΤΟΜ. 11) ΣΩΣΜΑ — ΑΓΙΟΣ.

Τὸ τριακοστὸ χιλιάρικο

Ὁ συλλογισμὸς δὲν εἶνε σωστός. Τὰ 2 χιλιάρικα τοῦ καμαριέρη δὲν μποροῦν νὰ προστεθοῦν στὰ 27 ποὺ πλήρωσαν οἱ πελάτες. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπ' αὐτὰ ὁπότε βρίσκουμε ὑπόλοιπο 25, δηλαδὴ ὅσα κράτησε ὁ ξενοδόχος.

Τὸ μεγαλύτερο ζῶο

Ἡ κυανῆ φάλαινα.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἀναποδογυρίζοντας τὴν εἰκόνα θὰ βρῆτε τὸν ἄνθρωπο ἀνάμεσα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ τὸ δεξὶ κλαδί του.

Τὸ κεφάδι

Ὁ ἀριθμὸς τῶν προβάτων τοῦ βοσκοῦ εἶνε ὁπωσδήποτε ἕνα πολλαπλάσιο τοῦ 7. Ἐφ' ὅσον διεπιστώνεται τὸν διὰ τοῦ δύο περισσεύει 1 ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς εἶνε μονός.

Μᾶς μένουν μένουν λοιπὸν τὰ μονὰ πολλαπλάσια τοῦ 7, δηλαδή:

21 35 49 63 77 91 105 119

Ὁ ἀριθμὸς τῶν προβάτων, διαιρούμενος διὰ τοῦ 5 πρέπει νὰ ἀφίνει ὡς ὑπόλοιπον 1. Ἀπὸ τὰ πολλαπλάσια αὐτὰ μᾶς μένουν τότε τὰ 21 καὶ 91. Τὸ 21 ὅμως διαιρούμενο διὰ τοῦ 3 δὲν ἀφίνει κανένα ὑπόλοιπο. Ἄρα μένει τὸ 91.

Ὁ βοσκὸς εἶχε λοιπὸν 91 πρόβατα.

Ἡ κάμπια

Χρειάζεται ἐννέα ἡμέρες, γιατὶ κάθε ἡμέρα θὰ προχωρῆ ἕνα μέτρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία ποὺ θ' ἀνεβῆ τέσσερα μέτρα.

Ἱστορικὴ ἐρώτησις

Ὁ φὼκιων.

Συλλαβόγριφος

Πυθία — ια + ος = Πίθος.

Μαγικὸ τετράγωνο

Ἔτσι πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοί, ὥστε οἱ πέντε ἀριθμοὶ τῆς κάθε στήλης, ὁριζοντίως, διανωνίως καὶ καθέτως νὰ δίνουν σύνολον 1947:

401	381	395	378	391
380	388	403	384	392
386	394	377	390	400
387	402	383	396	379
393	381	389	399	385

Δημώδη αἰνίγματα

1) Ἡ μυζήθρα. 2) Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχή. 3) Τὸ ἀδράχτι.

Ἐρωτήσεις

1) Ὁ ἀσθέστης. 2) Ὅταν εἶνε... τραπεζίτες.

Η λύοι τοῦ 132 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΡΕΑΣ — ΟΣΤΙΣ. 2) ΝΩΕ — ΠΙΝΩ — ΜΥΙΑ — ΣΟΣ. 3) ΟΣ — ΤΟ — ΟΝΟΜΑ — ΛΗ — ΛΑ. 4) ΠΑΛΑΜΗ — ΑΙΜΑΤΑ. 5) ΟΙ — ΕΛΙΑ — ΝΗΜΑ — ΤΟ. 6) ΣΕΡ — ΣΠΙΘΑ — ΘΩΝ 7) ΡΑΙΝΩ — ΙΝΑ — Α. ΣΤΗΡ. 8) ΚΑΠΑ — ΧΙ — ΩΧ — ΑΡΑΨ. 9) ΕΡΩΣ — ΤΡΑΚ. 10) ΑΛΣΗ — ΟΝ — ΑΡ — ΩΣΙΣ. 11). ΑΜΝΑΣ — ΣΗΣ — ΗΣΑ·ΓΑ. 12) ΔΙΑ — ΜΙΓΑΣ — Α Β.Γ. 13) ΑΣ — ΣΠΑΠ — ΚΑΤΩ — ΑΛ 14) ΚΤΕΝΑΣ — ΚΑΝΑΤΙ. 15) ΙΣ — ΑΛ — ΛΑΒΑΛ — ΝΑ — ΕΚ. 16) ΔΕΝ — ΟΡΑΝ — ΛΑΜΑ — ΑΝΑ 17) ΚΑΣΣΑ — ΑΣΗΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΝΟΜΟΣ — ΔΑΥ·Ι·Δ. 2) ΚΩΣ — ΙΕΡΑ — ΛΑ·Ι·Σ — ΣΕΚ. 3) ΡΕ — ΡΑΠΙΣΜΑ — ΝΑ. 4) ΤΑΕ — ΙΑ — ΗΝ — ΣΤΑ. 5) ΑΠΟΛΛΩΝ — ΑΜΠΕΛΟΣ 6) ΣΙ — ΑΙ — Ω·ΧΡΟΣ — ΑΝ — ΡΑ. 7) ΝΟΜΑΣ — ΙΩΝ — ΜΠΑΛΑ. 8) ΦΩΝΗ — ΠΙ — ΣΙ. — ΣΑΝΑ. 9) ΣΙΝΑ — ΡΗΓΑ. 10) ΟΜΜΑ — ΘΑ — ΣΑ — ΚΑΛΩ. 11) ΥΑΙΝΑ — ΩΡΑ — ΣΚΑΛΑ. 12) ΟΙ — ΜΗ — ΑΧΑΡΗ — ΑΝ — ΜΑ. 13) ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ. 14) ΗΤΑ — ΤΑ — ΘΑ — ΩΤΑ. 15) ΙΣ — ΘΗ ΞΣΙΑ — ΑΜ 16) ΣΟΛ — ΤΩΡΑ — ΙΑΒΛ — ΕΝΑ 17) ΣΑΜΟΝ — ΓΛΥΚΑ.

Πετάει-πετάει... τὸ αὐτοκίνητο!

"Ονειρα ποὺ γίνονται πραγματικότης

Τὸ ὄνειρο πολλῶν συγχρόνων μας εἶνε ν' ἀποκτήσουν τὸ ἰδιωτικό τους ἀεροπλάνο καὶ νὰ τὸ μεταχειρίζωνται γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τους, σὰν τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὴ μοτοσυκλέττα τους!

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ πραγματοποιηθῆ εὔκολα τὸ ὄνειρο αὐτό... Τὸ ἀεροπλάνο χρειάζεται γιὰ τὴν ἀπογείωσι ἢ τὴν προσγείωσί του ἀρκετὸ χῶρο, δηλαδὴ ἀεροδρόμιο. Καὶ τὰ ἑλικόπτερα δὲν παρέχουν ἀκόμη ἀρκετὴ ἀσφάλεια γιὰ ἰδιωτικὴ χρῆσι.

Μιὰ καινούργια λοιπὸν λύσις τοῦ προβλήματος εἶνε τὸ «ἀεροαυτοκίνητο», ποὺ μπορεῖ εἴτε νὰ τρέχη στὸ δρόμο σὰν κοινὸ αὐτοκίνητο, εἴτε νὰ πετάη στὸν ἀέρα σὰν ἀεροπλάνο.

Ὡστόσο ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὔκολος καὶ ἁπλός. Τὸ αὐτοκίνητο, δίχως τὰ φτερά του, πρέπει νἄχη ἀρκετὴ ταχύτητα, εὐκολους χειρισμούς, οἰκονομία στὴν καύσιμο ὕλη καὶ κομψὲς γραμμὲς — γιατὶ ἡ σημερινὴ πελατεία ἔχει συνηθίσει ν' ἀπαιτῆ κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο προσόν.

Τὰ φτερὰ πρέπει νἄνε γερὰ καὶ ἐλαφρά, μονοκόμματα ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ νὰ ἐφαρμόζωνται στὸ ὄγκημα μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια. Ὑπάρχουν δυὸ λύσεις: Ἢ νὰ μένουν τὰ φτερὰ στὸ ἀεροδρόμιο, ἢ νὰ μὴν ἀφαιροῦνται ἀπ' τὸ ὄγκημα ἀλλὰ νὰ διπλώνωνται ἁπλῶς κατὰ μῆκος τῆς καροσερί του ὅταν κυκλοφορῆ στοὺς δρόμους. Οἱ περισσότεροι Ἀμερικανοὶ κατασκευασταὶ δείχνουν προτίμησι πρὸς τὸν πρῶτο τρόπο.

Ὄχι λιγώτερο πολύπλοκο εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ μοτέρ. Γιὰ τὴν κυκλοφορία στὸ δρόμο χρειάζεται πολὺ λιγώτερη δύναμις, σὲ ἵππους παρὰ γιὰ τὸ πέταγμα στὸν ἀέρα. Ἂν λοιπὸν χρησιμοποιηθῆ ἕνα μόνο μοτέρ, θὰ πηγαίνη χαμένο ἕνα μεγάλο μέρος τῆς δυνάμεώς του κατὰ τὴν κίνησι στοὺς δρόμους, πρᾶγμα διόλου οἰκονομικό. Ἂν πάλι ὑπάρχουν δυὸ διάφορα μοτέρ, τὸ «μοτὲρ τοῦ δρόμου» θ' ἀποτελῆ κατὰ τὴν πτῆσι ἕνα ἄχρηστο, «νεκρὸ» βάρος — ἐκτὸς ἂν χρησιμοποιῆται γιὰ βοηθητικὲς ὑπηρεσίες, π.χ. θέρμανσι, τροφοδότησι τοῦ ραδιοφώνου, ἀπαλλαγὴ τῶν φτερῶν ἀπ' τὰ παγοκρύσταλλα, κλπ..

"Ηδη ποὶν ἀπ' τὸ πόλεμο κυκλοφοροῦσε στὸ Παρίσι ἕνα «ἀεροαυτοκίνητο» τῶν Γάλλων μηχανικῶν Λεγιὰ καὶ Ταμπιέ, ἀρκετὰ παράξενο, μὲ φτερὰ διπλωμένα καὶ μὲ ξεχωριστὰ μοτὲρ γιὰ τὸ δρόμο καὶ γιὰ τὴν πτῆσι.

Ἕνας ἄλλος εἰδικός, ὁ μηχανικὸς ντὲ λὰ Φουρνιέρ, ἐπενόησε ἕνα δικιυνιτήριο μονοπλάνο, ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ ὡς αὐτοκίνητο 5 θέσεων. Τὰ πτηδάλιά του διπλώνονται μέσα στὰ φτερά, τὰ ὁποῖα κρύβονται κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ τῆς καροσερί. Ὑπάρχουν ἄλλοι τροχοὶ γιὰ τὸ δρόμο κι' ἄλλοι γιὰ τὴν προσγείωσι ἢ ἀπογείωσι. Ἐφωδιασμένο μὲ δυὸ μοτὲρ ἀεροπλάνου 200 ἵππων, τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἀναπτύσσει στὸν ἀέρα ταχύτητα 300 περίπου χιλιομέτρων καὶ μπορεῖ νὰ φτάση σὲ ὕψος 7.000 μέτρων. Ὡς αὐτοκίνητο, ζυγίζει μόλις 450 κιλὰ κι' ἀναπτύσσει ταχύτητα 115 χιλιομέτρων, μ' ἕνα μοτὲρ 32 ἵππων.

Ἐνδιαφέρον εἶνε ἐπίσης τὸ σχέδιο τοῦ μηχανικοῦ Σαλαού: "Ενα ἀεροαυτοκίνητο δίχως οὐρά, μὲ 3 τροχούς, μὲ διπλωμένα φτερὰ μήκους 9½ μέτρων. Ὡς αὐτοκίνητο, ἔχει πλάτος 2,60, μῆκος 4,50 καὶ ὕψος 2 μέτρων. Οἱ ἐπιβάται του θὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν μ' αὐτὸ ὡς τὸ ἀεροδρόμιο καὶ ν' ἀπογειώνωνται κατ' εὐθεῖαν, δίχως νὰ σταματήσουν καθόλου, μὲ τὸν ἁπλὸ χειρισμὸ ἑνὸς μηχανισμοῦ ποὺ θ' ἀνοίγη τὰ φτερά.

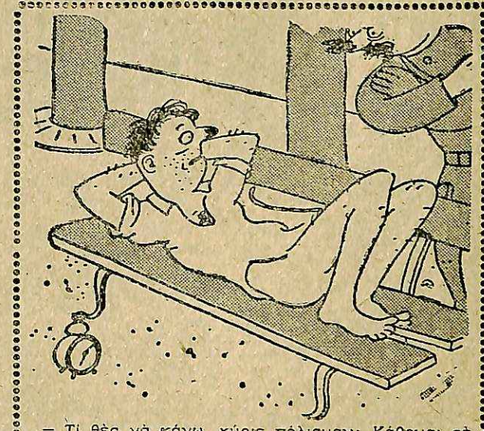
Στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν δοκιμασθῆ διάφοροι τύποι ἀεροαυτοκινήτων. "Ενα ἀπ' αὐτὰ κατασκευάσθηκε στὸ Ντάλλας τοῦ Τέξας. Ἔχει καροσερὶ αὐτοκινήτου, μ' ἕνα τροχὸ ἐμπρὸς καὶ δύο πίσω, μὲ ἑξακύλινδρο μοτὲρ τῶν 125 ἵππων ποὺ κινεῖ μιὰ ἕλικα ἐφαρμοσμένη στὸ ἐμπρὸς μέρος. Τὰ φτερὰ ἔχουν μῆκος 9,14 μέτρων. Κατὰ τὴν πτῆσι, τὸ μοτὲρ δὲν συνδέεται πιὰ μὲ τοὺς τροχούς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἕλικα, χάρις σ' ἕνα πεντάλ ντεμπραγιάζ, καὶ τὸ βολὰν χρησιμοποιεῖται ὅπως τὸ τιμόνι τοῦ ἀεροπλάνου. Ἡ ταχύτης στὸν ἀέρα εἶνε 180—200 χιλιόμετρα κι' ἡ ἀκτὶς ἐνεργείας 500 χιλιόμετρα. Ὅταν ἀφαιρεθοῦν τὰ φτερά, ἀπομένει ἕνα κομψὸ τρίτροχο αὐτοκίνητο, μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων.

Ἄλλο μοντέλλο κατασκευάσθηκε στὴν Καλιφόρνια. Μοιάζει μὲ τὸ προηγούμενο, μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι ἔχει μοτὲρ μόλις 75 ἵππων, συνεπῶς στὸν ἀέρα πρέπει νὰ πετάη μάλλον σὰν ἀνεμόπτερο, παρὰ σὰν πραγματικὸ ἀεροπλάνο.

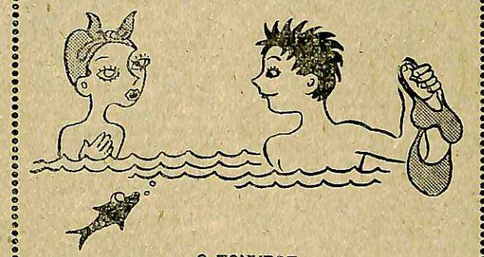
Τὸ ἀεροαυτοκίνητο τοῦ μηχανικοῦ Μπὺγκς εἶνε ἀρκετὰ πολύπλοκο. Μόνον ἡ καροσερί του εἶνε κοινὴ γιὰ τὸ δρόμο καὶ γιὰ τὸν ἀέρα. Ὡστόσο ἀρκοῦν 5 λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ γίνη εἴτε ἕνα ἀεροπλάνο μὲ χαμηλὰ φτερὰ εἴτε ἕνα αὐτοκίνητο μὲ μοντέρνα σιλουέττα.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε τέλος τὸ «ἀεροτζίπ», ποὺ δοκιμάσθηκε μ' ἐπιτυχία στὴν Αὐστραλία. Τὰ φτερά του εἶνε μακρυά, γιὰ τὸ τζὶπ ἔχει σχετικῶς μεγάλο βάρος. Δὲν μπορεῖ ν' ἀπογειωθῆ μόνο του, δίχως νὰ τὸ ρυμουλκήση ἕνα ἄλλο ἀεροπλάνο.

Ὅταν ὅμως βρεθῆ πιὰ σὲ ἀρκετὸ ὕψος, κινεῖται μὲ τὶς δικά του μέσα καὶ μὲ ταχύτητα 150 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπινόησι ὄχι ἐνδιαφέρουσα γιὰ τουριστικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ κατάλληλη πιθανώτατα γιὰ στρατιωτικούς, π.χ. γιὰ τὴ γρήγορη μεταφορὰ καὶ συγκέντρωσι στρατευμάτων.

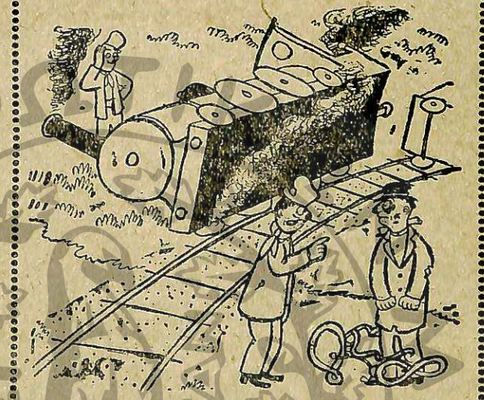

— Τί θὲς νὰ κάνω, κύριε πόλισμαν; Κάθεμαι σὲ ὑπόγειο, τὸ δωμάτιο εἶνε γεμάτο κουνούπια κι' ἡ γυναίκα μου ροχαλίζει!...

Ὁ ΠΟΝΗΡΟΣ

— Καὶ ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ δεσποινίς, ὅτι εἶνε δικό σας τὸ μαγιό; Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε;

Ὁ μηχανοδηγός: Χτύπα τὸ κουδούνι σου, χριστιανέ μου!...

— Ἐσύ φίλε μου, δὲν εἶσαι ζωγράφος! Εἶσαι... θαυματοποιός!

— Πάψε, εἶνε ἡ πεθερά μου!...

"Πλεύσατε βορειο-ανατολικά"

Αλλόκοτο διήγημα

Τον είδα νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου.

—Σὲ ποιὸ ὕψος βρισκόμαστε, πλοίαρχε; ρώτησα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου. Καὶ τότε εἶδα πὼς δὲν ἦταν ὁ Μπέννετ! Ἦταν ἕνας ἀγνωστος μὲ ἀποσκελετωμένο πρόσωπο, μὲ μεγάλα γένεια, καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνακατεμένα.

Τὰ μάτια του στηλώθηκαν πάνω μου. Ἦταν τὰ μάτια ἑνὸς τρελλοῦ ποὺ μόλις θάπρεπε νὰχε δραπετεύσει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο.

Δὲν θὰ σᾶς πῶ πὼς εἶμαι γενναῖος. Στὸ ἐπάγγελμά μου εἶχα ἀντιμετωπίσει τόσους κινδύνους κινδύνους πραγματικούς, ποὺ τοὺς ἔβλεπες μὲ τὰ μάτια σου καὶ τοὺς ἀγνίζες σχεδὸν μὲ τὸ χέρι σου! Κι' ὅμως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐνοιωσα ἕνα περίεργο τρεμούλιασμα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα κι' ἕνα δυνατὸ σφίξιμο στὸ λαιμό.

Ἔφυγα τρέχοντας κι' ἀνέβηκα στὴ γέφυρα.

—Πλοίαρχε, εἶπα στὸ Μπέννετ. ἕνας ἄνθρωπος βρίσκεται μέσα στὴν καμπίνα σας, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν εἶδα ποτὲ ἀλλοτε ὡς τώρα.

Ὁ Μπέννετ μὲ κύτταξε μὲ περίεργη ἔκφρασι.

—Ἂν δὲν ἤξερα πὼς κοιμόσουν. Τσέστερ. μοῦ ἀπάντησε. θἄλεγα πὼς εἶσαι μεθυσμένος!

—Ἂν θέλετε νὰ κατεβοῦμε...

Ὁ πλοίαρχος Μπέννετ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ στενὴ σκάλα. σιγομουρμουρίζοντας.

Ὅταν φτάσαμε κάτω εἴδαμε κάτι ποὺ μᾶς ἔφερε καὶ τοὺς δυὸ σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Πάνω στὸ χάρτη πλεύσεως. ὅπου ὁ πλοίαρχος εἶχε σημειώσει μερικοὺς ἀριθμούς, ὑπῆρχαν γραμμένες οἱ λέξεις:

«Πλεύσατε βορειανατολικά!»

Ὁ Μπέννετ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν εἶνε οὔτε δικά μου, οὔτε δικά σου. εἶπε. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ναῦτες κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα.

—Ἰθὰ τάγραψε ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοιμόταν προτήτερα ἐδῶ, ψιθύρισα.

Ὁ πλοίαρχος μὲ κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα του.

—Μὴν λὲς ἀνοησίες, Τσέστερ! μοῦ εἶπε.

Ξαφνικά. τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Καί, σκύβοντας στὸν τηλεβόα, φώναξε στὸν τιμονιέρη:

—Στρίψε τὸ τιμόνι πρὸς τὰ βορειοανατολικά!

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, μοῦ ἐξήγησε:

—Ἐπιθυμῶ νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ μυστήριο. Δὲν πίστεψα ποτέ μου στὶς ὑπερφυσικὲς ἐμφανίσεις καὶ σ' ὅλα τὰ παραμύθια γιὰ μικρὰ παιδιά... Καὶ φυσικά, δὲν θὰ μὲ κάνουν νὰ πιστέψω αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις ποὺ εἶνε γραμμένες πάνω στὸ χάρτη... Ἀλλοστε, ἡ στροφὴ αὐτὴ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ κερδίσουμε δρόμο...

Εἴχαμε τὸν ἄνεμο στὴν πρύμνη καὶ ἡ («Ἀμφιτρίτη») ἔσχιζε μὲ ταχύτητα τὰ κύματα.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι τριῶν περίπου ὡρῶν, διεκρίναμε ἕνα πλοῖο χωρὶς κατάρτια καὶ χωρὶς πηδάλιο, ποὺ τὸ ἔσερναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ κύματα. Ὁ τυφῶνας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς εἴχαμε γλυτώσει, τὸ εἶχε δείρει ἀλύπητα καὶ τὸ εἶχε μεταβάλει σ' ἐρείπιο. Μερικοὶ ἄνθρωποι, σ' ἐλεεινὴ κατάστασι, ἦταν συγκεντρωμένοι στὸ κατάστρωμα.

Μπῆκα μὲ μερικοὺς ναῦτες σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα καὶ πλεύσαμε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ πλοίου.

Ὁ κυβερνήτης του μᾶς ὑποδέχθηκε στὴ σκάλα.

—Εἴσαστε ἀπὸ τὴν («Ἀμφιτρίτη»; μὲ ρώτησε καθὼς ἀνέβαινα.

—Ναί...

—Τὸ ἤξερα πὼς θαρχόσαστε!

Τὸν κύτταξα μὲ ἔκπληξι.

—Μᾶς τὸ εἶπε πῆ ὁ Σμίθ, μοῦ ἐξήγησε, ἐνῶ μοῦ ἔσφιγνε τὸ χέρι. Φυσικὰ δὲν ξέρετε τὸ Σμίθ... Εἶνε ἕνας παλὸς ναύτης... Σήμερα τὸ πρωῒ, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν κούρασι, κοιμόταν πάνω στὸ κατάστρωμα. Ξαφνικά, τὸν εἴδαμε νὰ τινάζεται ἐπάνω ὄρθιος καὶ νὰ μᾶς φωνάζῃ: «Εἰδοποίησα τὴν («Ἀμφιτρίτη»). Ὅπου καὶ νἆνε θαρθῇ πρὸς τὰ ὦ...») Ἐμεῖς γελάσαμε, φυσικά.. Ἀλλ' ὁ Σμὶθ ἐπέμενε.... θὰ θέλετε βέβαια νὰ τὸν γνωρίσετε...

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης καὶ φώναξε:

—Σμίθ, ἔλα ἐδῶ!

Εἶδα τότε ἔκπληκτος τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἀποσκελετωμένο πρόσωπο καὶ τὸ περίεργο βλέμμα ποὺ εἶχα ἀντικρύσει μέσα στὴν καμπίνα τοῦ κυβερνήτου. Δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι.

—Ἦταν ἕνα ὄνειρο...σὰν ὅλα τ' ἄλλα. ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις μου. Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο... Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξύπνησα ἤμουν βέβαιος πὼς ἕνα πλοῖο ποὺ τὸλεγαν («Ἀμφιτρίτη») θαροκόταν πρὸς τὰ ἐδῶ...

Μεταφέραμε ἀμέσως τὸ πλήρωμα τοῦ ναυαγισμένου πλοίου στὸ δικό μας.

Ἕνας ἐπιστήμων θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ βρῇ πολλὲς ἐξηγήσεις σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἀλλὰ γιὰ μένα εἶνε ἡ πιὸ παράξενη κι' ἡ πιὸ κοπαπλητικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου. Ὁ πλοίαρχος Μπέννετ εἶναι σύμφωνος σ' αὐτὸ μαζί μου.

ΧΕΝΡΥ ΟΥΑΤΣΟΝ

●●

Ἀντὶ ὁπαλλίων... βούτυρο καὶ κρέας

Ἡ "Ἑνωσις Αὐστραλῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ στείλῃ ὡς δῶρον στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας κάμποσα ἑαυμάσια ὁπάλλια. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ἀλλαξε γνώμη: Θὰ διαθέσῃ λοιπὸν τὶς 2.500 λίρες. ποὺ εἶχε μαζέψει γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν πολυτίμων πετραδίων. γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ στείλῃ ἕνα φορτίο βουτύρου καὶ κρέατος γιὰ τὸν ἀγγλικὸ λαό.

Ὁ Θεὸς διψᾷ αἷμα!

Μιὰ φρικιαστικὴ ἀνθρωποθυσία στὶς Ἰνδίες

Παρ' ὅλη τὴ διάδοσι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ στὰς Ἰνδίας, ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ δημιουργῇ κάπου-κάπου ἀπίστευτες τραγωδίες. Ἡ χώρα αὐτὴ μὲ τὶς 300.000 θεοὺς καὶ μὲ τὶς χιλιάδες θρησκεῖες, πολλὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχουν ξεχασθῆ, βλέπει νὰ ξαναγεννιοῦνται κάθε τόσο ἔθιμα ἀνατριχιαστικὰ φρικαλέα. Τελευταίως λοιπόν, συνέβη ἕνα ἐπεισόδιο τόσο τρομακτικό. ὥστε δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψῃ...

Ἐξήντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι Μπουκνόου, στὰ βουνὰ Φιντί, βρίσκονται ἀρκετὰ μεγάλα χωριά, ποὺ κατοικοῦνται ἀπὸ φιλοπόλεμες φυλές, προσηλωμένες στὶς παληὲς παραδόσεις. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπόν, εἶχε ἐγκατασταθῆ ἀπὸ μερικὸν καιρὸ ἕνας φακίρης, ἱερεὺς κάποιας ξεχασμένης θρησκείας. Ἐπιδλητικὸς κι' ἀσκητικὸς τύπος, κήρυττε τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμι τῶν παραμελημένων θεῶν, ποὺ εἶχαν προσβληθῆ ἀπ' τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἀπειλοῦσαν μὲ αὐστηρὲς τιμωρίες καὶ μὲ τρομερὲς ἐκδικήσεις.

Δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσῃ ἕτοι μεγάλη ἐπιρροὴ στοὺς ἰθαγενεῖς καὶ νὰ τοὺς προσηλυτίσῃ στὴ λατρεία τοῦ θεοῦ "Αν-Ροὺντι, ποὺ ζητοῦσε ἄγριες καὶ βάρβαρες τελετές. θυσίες ζώων καὶ χοροὺς ὑστερικούς. Ἦταν ἀνατοιχιαστικὸ τὸ θέαμα τῶν πιστῶν, ποὺ χόρευαν καὶ οὐρλιαζαν ὅλη τὴ νύχτα, γύρω ἀπὸ μεγάλες φωτιὲς, ἐξαλλοι, τρελλοί...

Ἡ φήμη τοῦ φακίρη δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῇ ἔξω ἀπ' τὰ ὅρια τοῦ χωριοῦ. Καὶ προσκυνητὰ ἔφταναν τώρα ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Ἕνας ἀρχαῖος ναὸς ξαναχτίσθηκε πάνω στὰ ἐρείπιά του. Κι' ὁ φακίρης ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτόν, τριγυρισμένος ἀπὸ ἄλλους ἱερεῖς, χορεύτριες καὶ ἱερεὶς παοθένους.

Ὁ προφήτης βεβαίωνε ὅτι ἔνοιωθε διαρκῶς μεγαλύτερο τὸν τρομερὸ θυμὸ τοῦ "Αν - Ροὺντι κι' ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐξευμενίσουν.

Τέλος. μιὰ νύχτα, ἀνήγγειλε στοὺς τρομοκρατημένους πιστούς. ὅτι ὁ θεὸς ζητοῦσε ἀνθρωποθυσίες! Τὸν εἶχε διατάξει — εἶπε — νὰ διαλέξῃ δώδεκα ἀπ' τὶς ὡραιότερες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τὶς προσφέρῃ ὁλοκαύτωμα στὸ βωμό του! ...

Ἦταν τόση ἡ φανατικὴ ἔξαψις τῶν ἰθαγενῶν, ὥστε ὁ φακίρης δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῇ τὰ δώδεκα θύματα. Οἱ προετοιμασίες τῆς τελετῆς ἔγιναν μὲ κάθε ἐπισημότητα. Ἑκατοντάδες πυρσοὶ φώτιζαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ. Λουλούδια κι' ὑφάσματα στόλιζαν τοὺς τοίχους.

Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς σχετικοὺς ψαλμούς, προσευχὲς καὶ χορούς. ὁ φακίρης. ἀσπροντυμένος καὶ τριγυρισμένος ἀπ' τοὺς βοηθοὺς του. παρουσίασε στὸ πλῆθος τὶς ὑποψήφιες γιὰ τὴ θυσία. Τὸ εἴδωλο τοῦ "Αν - Ροὺντι ἔλαμπε. πελώριο καὶ τερατῶδες, στὸ κοκκινωπὸ φῶς τῶν δαυλῶν. ... Ὁ φακίρης ἔδωσε μιὰ διαταγή, κι' ἀμέσως οἱ ἄλλοι ἱερεῖς ὡδήγησαν τὶς δώδεκα κοπέλλες στὰ πόδια τοῦ εἰδώλου καὶ τοὺς ἔκοψαν τὸ λαιμὸ μ' ἕνα μαχαίρι!...

Ἐπὶ μερικὲς μέρες. τὸ χωριὸ ἔζησε μέσα σὲ μιὰ ἐφιαλτικὴ ἀτμόσφαιρα τρόμου καὶ αἵματος. Ἔπειτα ζήτησε καθένας νὰ συναισθάνεται τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε γίνει...

Ἡ τρομερὴ εἴδησις ἔφτασε στὸ Μπουκνόου. κι' οἱ ἀρχὲς ἔστειλαν στρατιωτικὲς δυνάμεις. ποὺ συνέλαβαν τὸ φακίρη καὶ τοὺς φανατικώτερους ὀπαδούς του, γιὰ νὰ δικασθοῦν καὶ νὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικά. Δυστυχῶς ὅμως ἡ θανατικὴ τους ἐκτέλεσις δὲν θὰ ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ τὶς δώδεκα δυστυχισμένες κοπέλλες...

Ἡ ζήλεια ποὺ σκοτώνει

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω. γιατρέ μου. Σῶσε με! γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ μου ποὺ θὰ μείνῃ ἔρημο κι' ὀρφανό!

—Ἠσύχασε... Μὴν ἀπελπίζεσαι.. θὰ γίνῃς καλά, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ γιατρός.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ μου ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἐκείνη κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της πούταν κουρασμένα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι.

Ἀφόρυβα βγῆκε ὁ γιατρὸς ἀπὸ τὴν εἰθουσα ἀφοῦ σύστησε στὴ νοσοκόμα:

— Κανεὶς ἐπισκέπτης μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ. Οὔτε ἡ ἀνάκρισι πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρισι. Πρέπει νὰ βγῇ πρῶτα ἡ σφαῖρα ποὺ εἶνε σφηνωμένη στὸ πλευρό της.

★

Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Μίνα γνώρισε τὸ Γιῶργο Λεκούτη. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ τους δημόσιοι ὑπάλληλοι, δούλευαν στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα φούντωσε τὸ αἰσθηματάκι ποὺ εἶχαν νοιώσει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ παντρευτοῦν γιατὶ κι' οἱ δυὸ τους ἦσαν φτωχοί.

Ἡ Μίνα συντηροῦσε καὶ τὴ μητέρα της. Ὁ Γιῶργος σπούδαζε ἕνα ἀδελφάκι του μὲ τὸ μισθὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἡ Μίνα ἦταν μιὰ ὥμορφη ξανθιὰ κοπέλλα μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ ὁ Γιῶργος ἔνα παλληκάρι θερμόαιμο ποὺ νεύριαζε καὶ θύμωνε δίκαιως ὅσο ἔβλεπε τοὺς συνομήλικούς του νὰ χαμογελοῦν στὴν ἀγαπημένη του.

Τὰ λόγια καὶ οἱ θυμοὶ τοῦ Γιώργου στενοχωροῦσαν τὴ Μίνα ὅταν τῆς δημιουργοῦσε σκηνὲς κάθε βράδυ.

Πόσες φορὲς δὲν τὴν ἔκανε νὰ κλάψῃ, πόσες φορὲς δὲν τὴν ἔκανε νὰ πονέσῃ μὲ τὰ πικρά του λόγια! Κι' ὡστόσο ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ τὴν ἔπεισε νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ βολευτοῦν ὅπως ὅπως.

Μετὰ τὸ γάμο τους τὰ ἔξοδά τους μεγάλωσαν. Ἡ Μίνα ζήτησε τότε νὰ βρῇ καὶ κάποια ἄλλη δουλειά.

Κι' ὅταν τὴν βρῆκε κι' ἔλειπε τ' ἀπογεύματα ἡ ζήλεια τοῦ Γιώργου μεγάλωσε περισσότερο. Τὴ ζήλευε ὅταν τὴν εἶχε διαρκῶς μπροστά του στὸ γραφεῖο. Πῶς νὰ μὴ τὴν ζηλεύῃ καὶ νὰ μὴν τὴν γκρινιάζῃ τώρα ποὺ τ' ἀπογεύματα ἔλειπε στὸ γραφεῖο της ποὺ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ καὶ νὰ δῇ, τί γίνεται;

Οὔτε τὸ κοριτσάκι ποὺ ἦρθε μετὰ τὸ γάμο τους στὸν κόσμο ἐλάττωσε τὸ κακό. Καὶ νύχτα μέρα ὁ πόνος κι' ἡ πίκρα φαρμάκωναν τὰ δροσερά της νειάτα.

Στὸ σπίτι τους δὲν ἐρχόταν κανεὶς γιατὶ δὲν τὸ ἐπέτρεπε ὁ Γιῶργος. Οὔτε ἡ μπέρα της μποροῦσε πιὰ νἀρθῇ νὰ δῇ τὴν κόρη της.

Καὶ ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε μέσα σὲ γκρίνια καὶ σὲ φωνὲς ποὺ ἀγρίευαν περισσότερο τὸ Γιῶργο ὅσο δὲν μιλοῦσε καὶ ὑπομόνευε ἡ δυστυχισμένη Μίνα.

Καὶ τὸ κακὸ ξέσπασε μιὰ νύχτα, ὅταν ἡ Μίνα γύρισε ἀργὰ ἀπὸ τὴ δουλειά της φορῶντας ἕνα καινούργιο φόρεμα.

— Γιατί ἀργήσες; Ποιὸς σοῦ τὸ φτιαξε τὸ φόρεμα; Μὲ ποιὸν ἤσουνα; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας της κατακόκκινος. ἐξαγριωμένος. τυφλὸς ἀπ' τὴ ζήλεια του.

Ἡ Μίνα ἀγκάλιασε τὸ κοριτσάκι της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τί νὰ τοῦ πῆ; Τί ἐξηγήσεις νὰ τοῦ δώσῃ, ἀφοῦ δὲν θὰ τὴν πίστευε; Κι' ὅσο δὲν ἀπαντοῦσε ἐκείνη τόσο ἀγρίευε ὁ Γιῶργος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ μυαλό του εἶχε θολώσει καὶ ἡ λογικὴ τὸν εἶχε παρατήσει. τράβηξε ἔξαφνα τὸ πιστόλι του μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι καὶ τὴ χτύπησε.

★

Ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου ἡ Μίνα. μετὰ τὴν ἐγχείρισι μοιάζει μὲ νεκρὴ ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ποὺ τῆς ἔφυγε.

—Ἂν δὲν κάνῃ μετάγγισι αἵματος θὰ πεθάνῃ! εἶπαν οἱ γιατροί.

Καὶ ὅμως μέσα στοὺς πόνους καὶ τὸ σβύσιμο ἡ Μίνα ἕνα πράγμα μόνον συλογιζότανε: τὸ κοριτσάκι της. Κι' ὅταν τὴν ἀνάκριναν καὶ τὴ ρώτησαν:

—Ποιὸς σὲ χτύπησε;

—Ἐγώ! ψιθύρισε. "Ας μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἄντρας μου. "Εφταιξα, τοῦ μίλησα σκληρὰ κι' ἤθελα νὰ πεθάνω. Ἐκεῖνος ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ κι' ἔτρεξε καὶ μ' ἅρπαξε τὸ πιστόλι, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά...

Ἔτσι βγῆκε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιῶργος ἀπὸ τὴ φυλακὴ κι' ἔτρεξε νὰ πέσῃ γονατιστὸς μπρὸς στὸ κρεββάτι τῆς μαρτυρικῆς γυναίκας του.

— Πρέπει νὰ γίνῃ μετάγγισις, εἶπε πάλι ὁ γιατρὸς ποὺ μπῆκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὴν αἰθουσα.

Ὁ Γιῶργος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γιατρό, ἄλλη μιὰ στὴ γυναίκα του καὶ πρόσφερε τὸ χέρι του.

Ἐγὼ. γιατρέ... φώναξε. Τὸ δικό μου αἷμα, γιατρέ.

Κι' ἔδωσε τὸ αἷμα του γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ.

.....

Ἀνακαθισμένη τώρα στὸ κρεββάτι της ἡ Μίνα. μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη κυττάζει τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ λέει:

— Τώρα. ἀγάπη μου. ποὺ κυλάει στὶς φλέβες μου τὸ δικό σου αἷμα, δὲν θὰ ζηλεύῃς πιά, γιατὶ ἔτσι θὰ εἶνε σὰν νὰ ζηλεύῃς τὸν ἑαυτό σου.

Ἐκεῖνος ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι τῆς σφράγισε τὰ χείλη μ' ἕνα θερμὸ φιλὶ ποὺδειχνε ὅλη του τὴν ἀγάπη, ὅλη του τὴ μεταμέλεια γιὰ ὅ,τι ἔκανε.

— Πσσμπτᾶ ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ μεγάλη στιγμὴ ἡ φωνοῦλα τῆς κορούλας τους ἑνὸς χαριτωμένου ζαντέξι κοριτσιοῦ. Μπαμπᾶ, θὰ γίνῃ καλὰ ἡ μαμά;

— Ναί, ἀγγελέ μου τῆς λέει ὁ Γιῶργος θὰ γίνῃ καλὰ καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι κι' οἱ τρεῖς...

Ἀγκαλιασμένοι τώρα, μὲ τὴν κορούλα τους στὴ μέση χύνουν δάκρυα χαρᾶς. Ὁ ἐφιάλτης τοῦ παρελθόντος ποὺ τοὺς εἶχε κάνει τὴ ζωὴ τους τόσο μαρτυρική. πέρασε, ἔσβυσε γιὰ πάντα...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ κόψιμο τῶν νεύρων

Μιὰ ἐπικίνδυνη μέδα στὴν Ἀμερικὴ

Ἡ χειρουργικὴ ἦταν γνωστὴ στὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Σὲ κρανία προϊστορικῆς ἐποχῆς παρετηρήθηκαν σημάδια «τρυπανισμοῦ». Κι' οἱ ἐπιστημονικὲς ἐξετάσεις ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς εἶχαν γίνει πάνω σὲ ἀνθρώπους ζωντανούς — μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες... Εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ «χειρουργος» ἀναισθετοῦσε τότε τοὺς ἀρρώστους... μ' ἕνα χτύπημα ροπάλου!

Ὁ σκοπὸς τῶν παναρχαίων χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων ἦταν ὄχι τόσο νὰ γιατρέψουν παθήσεις, ὅσο ν' ἀφαιρέσουν ἕνα μέρος τοῦ σώματος ποὺ πονοῦσε ἀνυπόφορα. Ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ ἐξερευνηταὶ διηγοῦνται ὅτι. στὶς πρωτόγονες φυλές. εἶνε κάτι συνηθισμένο ὁ ἀκρωτηριασμὸς ἑνὸς μέλους ποὺ πονεῖ. Ὡστόσο ὁ ἄρρωστος δὲν ἀνεκουφίζεται πάντα ἔτσι. Εἶνε πολλὲς οἱ περιπτώσεις τῶν ἀκρωτηριασμένων, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ γοιώθουν πόνο σ' ἕνα χέρι ἢ σ' ἕνα πόδι ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά. Κι' ὁ λόγος εἶνε προφανής: Τὸ αἰσθητήριο νεῦρο. ποὺ κατέληγε στὸ κομμένο μέλος, μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μεταδιδάζῃ στὸν ἐγκέφαλο ὀδυνηρὰ συναισθήματα — ἀποτέλεσμα τῶν κακώσεων ποὺ ὑπέστη κατὰ τὴν ἐγχείρησι — τὰ ὁποῖα φαίνονται σὰν νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἀνύπαρκτο πιὰ μέρος τοῦ σώματος. Γιὰ νὰ λείψῃ ὁ πόνος. πρέπει νὰ κοπῇ ὄχι τὸ μέλος, ἀλλὰ τὸ νεῦρο.

Ἡ σύγχρονη χειρουργικὴ ἐφαρμόζει συχνὰ τὸ κόψιμο τῶν νεύρων. Οἱ περισσότερες τέτοιες ἐγχειρήσεις γίνονται στὶς Ἥνωμ. Πολιτειες. Τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ χειροῦργοι κόβουν τὸ πνευμογαστρικὸν νεῦρον σὲ διάφορες περιπτώσεις Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἔχουν γιατρευτῆ πολλὰ ἕλκη τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. Πρόκειται γιὰ μιὰ συνηθισμένη πιὰ ἐγχείρησι, ποὺ ἔχει γίνει ἤδη σὲ περισσότερους ἀπὸ 2 χιλιάδες ἀνθρώπους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ὡστόσο οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦν. γιατὶ τὸ κόψιμο τῶν νεύρων τείνει νὰ γίνῃ... μιὰ ἐπικίνδυνη μόδα! Μερικοὶ χειροῦργοι π.χ. ἐφαρμόζουν τὴ «συμπαθητικοεκτομία», δηλαδὴ τὸ κόψιμο τοῦ συμπαθητικοῦ νεύρου. καὶ τὴ «λοβοτομία», δηλαδὴ τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι σ' ἕνα λοβὸ τοῦ ἐγκεφάλου.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς συμπαθητικοεκτομίας βεβαιώνουν ὅτι στοματᾶει αὐτοστιγμεὶ τὸν πόνο στὴν στηθάγχη, στὴν ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι καὶ σὲ ὡρισμένες γάγγραινες. Τὴν ἐφαρμόζουν ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ὑπερηδρώσεως!

Ὁ κίνδυνος ὅμως εἶνε ὅτι ἐξαφανίζει τὸν πόνο, χωρὶς νὰ γιατρέψῃ τὴν αἰτία του. "Ας ὑποθέσουμε π.χ. ὅτι κόβουν τὸ συμπαθητικὸ νεῦρο ἑνὸς ἀρρώστου. γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ πιὰ τὸ στομάχι του. Ἡ ἔλλειψις πόνου ὡστόσο δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς ἕλκους, ποὺ μεγαλώνει χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ ἄρρωστος καὶ προκαλεῖ τέλος μιὰ θανατηφόρο οδυνὰ διάτρησι τοῦ στομάχου καὶ περιτονίτιδα.

Ξεχνοῦν πράγματι οἱ σύγχρονοι χειροῦργοι ὅτι ἡ φύσις, ποὺ προνόησε νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν ὀργανισμό μας μὲ τὸ συναισθημα τοῦ πόνου. δὲν τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ μᾶς βασανίζῃ. ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς προειδοποιῇ ὅτι κάποιος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία μας ἢ τὴ ζωή μας.

Ἡ λοβοτομία χρησιμοποιεῖται — ὅπως ἔχουμε γράψει κι' ἀλλοτε — γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων ψυχικῶν παθήσεων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχίατροι τὴ συνιστοῦν μόνο σὲ σοβαρὲς περιπτώσεις. ποὺ ἀποδείχθηκαν ἀθεράπευτες μὲ τὶς ἄλλες γνωστὲς μεθόδους. Ἀλλὰ οἱ ἄρρωστοι ποὺ ἐπιμένουν νὰ ὑποβληθοῦν στὴν καινούργια αὐτὴ θεραπεία, γίνονται διαρκῶς περισσότεροι. Οἱ χειροῦργοι ἀντιμετωπίζουν βροχὴ αἰτήσεων ἀπὸ ἀλκοολικούς, ἐγκληματίες, κατεστραμμένους ἐπιχειρηματίες γυναῖκες πληγωμένες ἀπὸ ἐρωτικοὺς κοσμους, ἢ ἁπλοὺς νευρασθενικούς. Ὅλοι αὐτοὶ ζητοῦν νὰ βροῦν τὴν ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἡ ἀορρησία τους μὲ τὴ λοβοτομία.

Ἡ ἐγχείρησις δίνει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα στὰ 60% τῶν περιπτώσεων. Στὰ 10% μένει δίχως ἀποτέλεσμα. καὶ στὰ ὑπόλοιπα 30% ὁ ἄρρωστος γιατρεύεται μὲν ἀλλὰ ἀποθλακώνεται. χάνει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἀντιληψεως καὶ τῆς θελήσεώς του. Ὁ σοβαρὸς αὐτὸς κίνδυνος δὲν ἐλαττώνει καθόλου τὸν ἐνθουσιασμὸ ἐκείνων ποὺ ζητοῦν νὰ ἐγχειρισθοῦν. Εἶνε χαρακτηριστικὸ ὅτι σ' ἕνα ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο ἔχουν κρατηθῆ γιὰ ἐννέα μῆνες ὅλες οἱ θέσεις ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ὑποστοῦν λοβοτομία!

Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἔκαμε δυὸ διακεκριμένους ἐπιστήμονες, τοὺς δόκτορες Φράνκ Λάκεϋ καὶ Ρόσελ Μπάλ. νὰ προτείνουν ν' ἀπαγορευθῇ αὐστηρὰ ἐπὶ 5 χρόνια κάθε ἐγχείρησις κεφαλιατος νεύρων οὕτως ὥστε νὰ δοθῇ ὁ καιρὸς στοὺς εἰδικοὺς νὰ μελετήσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν μεθόδων. Γιατὶ ὑπάρχει ὁ φόβος ὅτι πολλοὶ ἐγχειρισθέντες θὰ μετανοιώσουν μιὰ μέρα — πολὺ ἀργὰ ὅμως — γιατὶ ἔκοψαν τὰ νεῦρα τους. δίχως νἄναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο.

Β. ΛΑΛ

ΕΙΚΟΣΙ ΦΛΟΥΡΙΑ...

— Τί ἀξέχαστη γιορτή!ἐλεγε ἡ 'Αϊσὲ στὸν ἄντρα της. Τί πλοῦτος, τί πολυτέλεια! 'Ακόμη ἔχω στ' αὐτιά μου τὴν ὀχλοβοὴ καὶ τὶς μουσικές. Τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια μὲ θάμπωσαν... "Ονειρο σοῦ λέω! Θαῦμα!...

Κι' ἐξακολούθησε τὴν περιγραφὴ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου τῆς κόρης τοῦ Μουχτάρη μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Ἰτιπικοῦ, ποὺ εἶχε γυρίσει τελευταῖως ἀπ' τὸν πόλεμο.

—Ἡ νύφη ἔμοιαζε μὲ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου! συνέχισε. "Ηταν φορτωμένη ἀπὸ χρυσαφὶ καὶ διαμάντια. Φοροῦσε στὸ λαιμὸ τρεῖς σειρὲς φλουριά... ὅσο διπλοδὴ ἀζίζουν τὰ κτήματά μας, τὰ χωράφια τοῦ πατέρα σου καὶ τὰ λειβάδια τοῦ ἀδελφοῦ σου μαζί!... Ὤ, ἦταν ἕνα ὡραῖο ζευγάρι, ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη!

'Ο ἄντρας χαμογέλασε. "Ηξερε πῶς ἡ 'Αϊσὲ ἦταν πάντα ὑπερβολική... πῶς ἐνθουσιαζόταν, εὔκολα... πῶς ἡ φαντασία της ἐξερεθιζόταν μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ ζήλευε τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

—"Ακουσε, 'Αϊσέ! τῆς εἶπε. Πρέπει νάμαστε εὐχαριστημένοι μ' ὅ,τι μᾶς ἔδωσε ὁ 'Αλλάχ. "Εχουμε ἀλλωστε γιὰ τὰ γεράματά μας τὸ γυιό μας. Τὸ παλληκάρι μας, ποὺ θὰ μᾶς γηροκομήσῃ. Μὴν ἀντιψυχῆς...

★

Οἱ μέρες κυλοῦσαν. Μὰ ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς 'Αϊσὲ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ τὸ μεγαλεῖο τοῦ γάμου τῆς κόρης τοῦ Μουχτάρη.... καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ φλουριὰ ποὺ ἔλαμπαν σὰν ἥλιοι στὸ λαιμό της. Ἕνα τέτοιο γάμο ὀνειρευόταν γιὰ τὸ γυιό της, τὸ καλό της τὸ παιδί, ποὺκανε τώρα τὴ θητεία του στὸ μέτωπο μακρυὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς του...

Αὐτὸ μόνο συλλογιζόταν ἡ 'Αϊσέ, μέρα καὶ νύχτα.

Τῆς εἶχε γίνει μιὰ ἐμμονη ἰδέα:

«Πῶς ἔλαμπαν τὰ φλουριὰ στὸ λαιμὸ τῆς κόρης τοῦ Μουχτάρη!... Σὰν ἥλιοι!»).

Αὐτὸ σκεπτόταν κι' ἀργὰ τὴ νύχτα, ἐνῶ ἄκουγε νὰ περνοῦν διαθάτες ἔξω ἀπ' τὸ ἀπόμερο κι' ἐρημικὸ σπιτάκι της. "Ηταν, ἴσως λιποβούτες. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ τῆς κλέψουν;... Κανεὶς δὲν θάμπαινε ποτὲ στὸ φτωχικό της. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο...

★

Μιὰ μέρα, ἡ 'Αϊσὲ πῆγε νὰ βρῇ ἕνα μάγο, ἕναν ἅγιο ἄνθρωπο ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὰ πνεύματα.

Τὸν βρῆκε στὴ σπηλιά του, καθισμένον καταγῆς, ἐμπρὸς στὰ μαγικά του σύνεργα. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς γιάτρευε ὅλες τὶς ἀρρώστειες καὶ πουλοῦσε ἐρωτικὰ φίλτρα.

'Η 'Αϊσὲ τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὸν πόθο της: Ν' ἀποχτήσῃ πλούτη νὰ τιμήσῃ τὸ γυιόκα της, νὰ φορέσῃ κι' αὐτὴ λαμπερὰ φλουριὰ στὸ λαιμό, σὰν τὴν κόρη τοῦ Μουχτάρη... 'Εκείνος μουρμούρισε μερικὰ ζόρκια κι' ἔπειτα τῆς ἔδωσε ἕνα τρίγωνο φυλαχτὸ μὲ παράξενα καβαλιστικὰ σημεῖα.

— Μ' αὐτὸ ἐδῶ, τῆς εἶπε, τὰ πνεύματα θ' ἀκούσουν τὶς ἐπικλήσεις σου καὶ θὰ σοῦ δώσουν ὅτι ἐπιθυμεῖς!

'Η 'Αϊσὲ γύρισε στὸ σπίτι ἐνθουσιασμένη, σφίγγοντας στὸ στῆθος της τὸ μαγικὸ φυλαχτό. Δὲν εἶπε τίποτε στὸν ἄντρα της... Καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ φτάσῃ ἡ νύχτα τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ καλέσῃ τὸ πνεῦμα θαρχόταν. θαρχότανε ὁπωσδήποτε!...

Σαφνικά, ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸ, ἀκαθόριστο θόρυβο. Ἀνατρίχιασε σύγκορμη.... Κάποιος πλησίαζε στὸ σπίτι, ἀλαφροπατώντας.... Ἀκούστηκε ἕνα ἀδύνατο τρίξιμο στὴν πόρτα...

«"Ρστε λοιπὸν δὲν μποροῦν νὰ μποῦν τὰ πνεύματα ἀπ' τὶς κλειστὲς πόρτες; — συλλογίστηκε ἡ 'Αϊσὲ μὲ ἀπορία. Περίεργο!»).

'Ο ἄντρας της, ποὖχε ἀκούσει κι' αὐτὸς τὸν κρότο τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ ταράλισε τρομαγμένος:

— Κλέφτες!.... Κλέφτες, 'Αϊσέ!...

'Εκείνη, βυθισμένη ἀκόμη στὶς ὀνειροπολήσεις της, μουρμούρισε μηχανικά:

— Κλέφτες;...

Μὰ ναί ἦταν φανερὸ τώρα ὅτι κάποιος προσπαθοῦσε νὰ παραβιάσῃ τὴν πόρτα!

'Η 'Αϊσὲ συνῆλθε. Σκέφθηκε ὅτι οἱ κλέφτες θἄχαν μάθει γιὰ τὸ μαγικὸ φυλαχτό της κι' ἐρχόντουσαν, νὰ τῆς τὸ πάρουν! Τὸ κρυψε στὸ στῆθος της κι' ἅρπαξε ἔπειτα ἕνα τσεκοῦρι ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο τῆς κουζίνας. 'Ο ἄντρας της ξεκρέμασε τὸ τουφέκι του. Καὶ στάθηκαν κι' οἱ δυὸ κοντὰ στὴν ἐξώπορτα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρίζῃ κεἰθῶς τὴν ἔσπρωχναν ἀπ' ἔξω.

Πόσοι ἦσαν, ἄραγε οἱ κλέφτες;... Μᾶλλον ἕνας μόνον, γιατὶ δὲν ἀκουγόταν καμμιὰ κουβέντα.

Τέλος ὁ σύρτης τῆς πόρτας ὑποχώρησε. Μιὰ σιλουέττα πρόβαλε στὸ κατῶφλι. Ξεχώριζε ἀόριστα,στὴν ἀστροφεγγιά... Προχώρησε μὲ προφύλαξι μέσα στὸ σπίτι, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τοὺς ἐνοίκους.

Σαφνικὰ ἡ 'Αϊσὲ χύμησε πάνω του καὶ τοῦ κατάφερε στὸ κεφάλι τὸ τσεκοῦρι της! 'Ο ἄγνωστος σωριάστηκε κάτω, δίχως νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ φωνή.

— Τὴν ἔπαθες, λησταί! μούγκρισε ἡ 'Αϊσὲ σφίγγοντας ἀκόμη τὸ τσεκοῦρι στὸ χέρι της.

'Ο ἄντρας της ἄναψε τότε ἕνα σπίρτο καὶ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ κλέφτη.

Μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ σθυσμένα, μὲ τὸ κρανίο σχισμένο στὴ μέση, κοιτόταν ὁ μοναχογυιός τους, ποὺ εἶχε μόλις ἀπολυθῇ ἀπ' τὸ στρατὸ κι' ἤθελε νὰ τοὺς κάμῃ ἔκπληξι!...

.....

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔγδυσαν τὸ νεκρό, γιὰ νὰ τὸν πλύνουν καὶ νὰ τὸν θαφτοῦν, βρῆκαν μέσα στὴ ζώνη του εἴκοσι χρυσὰ φλουριά, ποὺλαμπαν σὰν τὸν ἥλιο...

M. NETZET

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοὺ τὸ συστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
'Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνει δωρεὰν κάτι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεῖα ἀνώδυνος καὶ χωρὶς σημάδια θεραπεία ρυτίδων κρεατοελιῶν, ἀκμῆς λιπαροῦ καὶ ξηροῦ δέρματος πτώσεως κόμης στίγματα κτλ. ΕΙδικὸς ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. 'Η πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

'Ιστορίες τοῦ Χότζα

Μιὰ φορὰ ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἔχασε τὸ γάϊδαρό του. Γύριζε λοιπὸν στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ρωτοῦσε τοὺς χωριανούς του μήπως τὸν εἶδαν καὶ συγχρόνως ξεφώνιζε:

—"Ας εἶνε δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ 'Αλλάχ!

'Εκεῖνοι ποὺ τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ αὐτὰ τὰ λόγια παραξενεύτηκαν καὶ τοῦ εἶπαν:

—Σὲ καλό σου, Χότζα! "Εχασες τὸ γάϊδαρό σου, δὲν τὸν βρίσκεις πουθενὰ καὶ δοξάζεις τὸν 'Αλλάχ! Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτὸ τζάνουμ;

—Γιατὶ τὸ κάνω; ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Γιατὶ συλλογίζομαι ὅτι ἂν ἤμουνα καβάλλα στὸ γάϊδαρό μου θὰ εἶχα χαθῆ τώρα κι' ἐγώ. Εἶνε θαῦμα πῶς τὴ γλύτωσα!...

★

"Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ναστραδὶν βρῆκε τὸ γάϊδαρό του καὶ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀποφάσισε νὰ τὸν πουλήσῃ.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν στὸ παζάρι ὁ γάϊδαρος εἶδε ἕνα γαϊδουράγκαθο πλησίασε νὰ τὸ φάῃ, γλύστησε καὶ σωριάστηκε μέσα στὶς λάσπες.

"Εξω φρενῶν ὁ Χότζας ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τοὔκοψε τὴν οὐρά.

Μόλις ἔθαψε στὸ παζάρι οἱ χωριανοί του ἄρχισαν νὰ τὸν περιγελοῦν:

—Βρὲ μπουνταλᾶ, Χότζα, γάϊδαρο χωρὶς οὐρὰ ἔφερες νὰ μᾶς πουλήσῃς;

Μὰ ὁ Χότζας δὲν ταράχτηκε.

—Βρὲ τζάνουμ, τοὺς ἀπάντησε, ἀποφασίστε σεῖς νὰ τὸν ἀγοράσετε καὶ τὴν οὐρὰ στὴν τσέπη μου τὴν ἔχω!

★

"Οταν πέθανε ὁ Μεχμὲτ 'Αλῆς, ὁ μεγαλύτερος τσιγκούνης τοῦ χωριοῦ, ὁ πιὸ στριμμένος κι' ὁ πιὸ γρουσούζης ἄνθρωπος, ἡ χήρα του πῆγε στὸν Χότζα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ βγάλῃ ἕνα λόγο πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του.

'Ο Χότζας ἔκανε στὴν ἀρχὴ τὸ δύσκολο, μὰ στὸ τέλος δέχτηκε ἀφοῦ τσέπωσε ἀρκετὰ φλωριά.

"Ετσι τὴν ὥρα τῆς ταφῆς ἔβγαλε ἕνα λόγο πολὺ συγκινητικό.

Τὴν ἴδια μάρα ὅμως συνάντησαν τὸ Χότζα μερικοὶ γείτονές του, ποὺ τοὺς εἶχε κάψει ὁ μακαρίτης καὶ τοῦ εἶπαν:

— Ντροπή σου, Χότζα, ντροπὴ σου τζάνουμ! Βρὲ βαγαπόντη δὲν ντράπηκες νὰ πῇς πὼς τὶς γιορτὲς ὁ Μεχμὲτ δὲν ἔκανε καμμιὰ δουλειά.

—'Αλήθεια εἶνε αὐτό, φώναξε ὁ Χότζας. Δὲν δούλευε, γιατὶ ἦταν τεμπέλης κι' ἔτρωγε ἀπὸ τὰ ἔτοιμα.

—Εἶπες ἀκόμα πὼς τὶς γιορτὲς ὁ Μεχμὲτ 'Αλῆς δὲν ἔπαιρνε χαρτὶ καὶ καλαμάρι, γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα.

—'Αλήθεια εἶνε κι' αὐτό! ξεφώνισε ὁ Χότζας γιατὶ... ἦταν ἀγράμματος.

— Εἶπες πὼς δὲν κάθησε ποτὲ σὲ καρέκλα κι' ἔτσι πάντα ἦταν στὸ πόδι.

—'Αλήθεια εἶνε κι' αὐτό, τζάνουμ, γιατὶ ὁ μακαρίτης ἦταν ζοχαδιακός!...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α.Ν. 1.092) 1938.
'Ιδιοκτήτης Διευθυντὴς = 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος 3.
Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Σπυρ. Μπέλλας — Κατοικία Ζεφύρου 4. Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία 63.000
» 'Εξάμηνος .. 32.000
» Τρίμηνος ... 16.000
'Εμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. 'Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

'Η πρόκλησις

Παράξενο διήγημα

Γιὰ κανένα δὲν ἦταν μυστικὸ πὼς ὁ Ροζὲ ἔκανε κόρτε στὴν κόμησσα Πωλέτα Μπερσάγκ. Τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος χωρὶς ν' ἀγαπιέται ἀπ' αὐτὴ κι' αὐτὸ τὸν ἐρέθιζε, τὸν ἔκανε τρελλό.

Πολὺ νέος ὁ Ροζὲ παραιτήθηκε ἀπ' τὸ στρατό, ὅπου ἦταν λοχαγός, μὰ εἶχε παραμείνει ὁ θαραλέος ἄντρας, ὁ ψυχρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ποὺ ἡ θέλησί του γιὰ τοὺς ἄλλους, φίλους κι' ἐχθροὺς ἦταν νόμος.

Γνώριζε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴν κόμησσα. Εἶχε χορέψει μαζί της πολλὰ βάλς στὸν ὄχι καὶ τόσο μακρυνὴ ἐποχὴ —πέντε-ἕξη χρόνια πρὶν— ὁταν ἦταν ἀκόμα νεαρὴ κοπέλλα καὶ εἶχε μόλις ὀγδ. ἀπ' τὶς καλόγρηες. 'Ο γάμος δὲν τὴν εἶχε ἀλλάξει: ἦταν πάντα ἡ χλωμὴ ὁμορφιὰ μὲ τὰ φλογερὰ μάτια καὶ τὴν ἀλύγιστη μέση.

"Οταν ὁ Ροζὲ ξαναβρῆκε τὴν Πωλέτα νὰ στηρίζεται στὸ μπράτσο τοῦ Μπερσάγκ —εἶχε λείψει ἀρκετὰ χρόνια ἀπ' τὴ Γαλλία— ἀμέσως τὴν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος κι' ὁρκίσθηκε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὴν καταχτοῦσε. "Οταν ὁρκιζόταν κάτι στὸν ἑαυτό του ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ γίνῃ. 'Η θέλησί του ἦταν ἀκλόνητη.

'Οχτὼ μέρες ἀργότερα, ἐξομολογήθηκε στὴν ἐρωτά του στὴν κόμησσα, μὲ μερικὲς φράσεις νεμάτες πάσα, ἀπειλές, σὰ νὰ τῆς ὑπαγόρευε καμιὰ διαταγή.

Βρίσκονταν κ' οἱ δυό τους σ' ἕνα σαλόνι. 'Η Πωλέτα τὸν ἄκουγε μὲ ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, παίζοντας μὲ τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της. Κι' ὅταν σώπασε, τοὔδωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕναν τόνο νεμάτο οἰκτο καὶ ἀναίδεια:

—Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι, φίλε μου! Θὰ μποροῦσα νὰ θυμώσω μαζί σου καὶ νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴν ξαναπατήσῃς ἐδῶ. Προτιμῶ ὅμως νὰ φανῶ ἐπιεικὴς σ' ἕναν ἄντρα ποὺ εἶνε ἄρωστος.

'Εκεῖνος σφίγγοντας τὸ χέρι της στὰ δικά του τῆς εἶπε:

—'Αρρώστος ἀπὸ ἐρωτικὸ πυρετό.

'Η Πωλέτα ἐξακολούθησε:

—'Ακουσε τὰ λόγια μου καὶ συγκράτησέ τα. «Ἐγὼ ὁ Ροζὲ ποὺ κρατῶ τούτη τὴ στιγμὴ τὸ χέρι τῆς κότῶ τούτη τὴ στιγμὴ τὸ χέρι τῆς κόμησας Μπερσάγκ, δὲν θ' ἀποχτήσω μησας Μπερσάγκ, δὲν θ' ἀποχτήσω ποτὲ αὐτὴ παρὰ αὐτὸ τὸ χέρι καὶ μόνο. Πότε-πότε ὅταν ἡ κόμησσα θὰ νο. Πότε - πότε ὅταν ἡ κόμησσα θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ μπορῶ νὰ φιλῶ μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ μπορῶ νὰ φιλῶ τὸ χέρι της καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ὅλο. Καὶ τὸ χέρι της καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ὅλο. Καὶ τὸ γέρα τῆς πρέπει νὰ ἐλευθερώσω τὸ γέτώρα πρέπει νὰ ἐλευθερώσω τὸ γέρι της γιατὶ τὸ σφίγγω πάρα πολὺ ρα της γιατὶ τὸ σφίγγω πάρα πολὺ καὶ τὴν κάνω νὰ πονέσῃ».

'Ο Ροζὲ τῆς ἀπάντησε:

—Ποὶν περάσουν δυὸ μῆνες, ἀγαπητή μου φίλη, θὰ γίνῃς δική μου.

—Δυὸ μῆνες! τοῦ εἶπε ἐκείνη γελώντας. Τόσον πολὺν καιρὸ χρειάζεσαι; Εἶσαι λιγώτερο ἀλαζονικὸς ἀπ' ὅ,τι φαντάζόμουνα. Θἄχης δέβαια κανένα σχέδιο; Ψέμματα; Ὡρδουάρ, ἀγαπητέ μου....

Εἶχαν περάσει ἀρκετὲς ἑβδομάδες ἀπὸ τότε καὶ ἡ προθεσμία τῶν δυὸ μηνῶν κόντευε νὰ τελειώσῃ. Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, ὁ Ροζὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ συμοδεύῃ παντοῦ τὸ ἀνταρτογυνο, νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι τῆς φίλης του καὶ νὰ τῆς κάνῃ ἄγοια κόρτε. Μὰ τὰ πράγματα δὲν εἶχαν προχωρήσει.

"Ενα βράδυ πῆγαν καὶ οἱ τρεῖς σ' ἕνα καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης ὅπου ἀνάμεσα σὲ ἄλλα ἡ διεύθυνσις τοῦ κέντρου ἐπεδείκνυε στοὺς πελάτες του κ' ἕνα νούμερο ἀρκετὰ παράξενο μὲ Ἀνναμίτες ἠθοποιούς. 'Η νύχτα ἦταν δροσερὴ καὶ εὐχάριστη. "Οταν μπῆκαν στὸ καμπαρὲ τὰ νούμερα πλησίαζαν πρὸς τὸ τέλος. "Επειτα ἀπὸ ἕναν ἐξωτικὸ χορὸ ποὺ τὸν χόρεψε μιὰ χαριτωμένη Παριζιάνα ποὺ εἶχε ἀλλάξει τ' ὄνομά της καὶ παρουσιαζόταν ὡς 'Ινδή, ἐμφανίστηκε ὁ θίασος τῶν Ἀνναμιτῶν. 'Ο Ροζὲ καθόταν κοντὰ στὴν κόμησσα καὶ τῆς ψιθύριζε ἐρωτικὰ λόγια. 'Η Πωλὲτ χαμογελοῦσε. 'Ο ἄντρας της κάπνιζε τὸ πούρο του.

Οἱ Ἀνναμῖτες ἀφοῦ χόρεψαν κάτι παράξενους χοροὺς μὲ αὐλιάσματα ὑπὸ τοὺς ἦχους μιᾶς μονότονης μουσικῆς σταμάτησαν. "Επειτα μιὰ νέα καὶ χαριτωμένη μελαψὴ γυναίκα παρουσιάστηκε μισόγυμνη. 'Αφοῦ χόρεψε σὰν τρελλή, κυλίσθηκε στὸ δάπεδο τῆς σκηνῆς λαχανιασμένη. Τότε ἕνας Ἀνναμίτης, μιμούμενος τὸν ζηλότυπο ἐραστή, ἄρχισε νὰ τὴν μαστιγώνῃ γιὰ τὴν ἀπιστία της. 'Η νέα σβρλιάζε, γυρεύοντας συγνώμη. Γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ περισσότερο, ὁ Ἀνναμίτης κοατῶντας μιὰ μακρυὰ καὶ μυτερὴ καρφίτσα τὴν πέρασε ξανικὰ ἀπ' τὴ μιὰν ὄς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γυμνοῦ μπράτσου τῆς γοργόνας, ποὺ λιποθύμησε. Τὸ κοινὸ χειροκροτοῦσε.

—Ἐσὺ θὰ τὄκανες αὐτὸ γιὰ μένα; ρώτησε γελῶντας ἡ κόμησσα τὸν Ροζέ.

Ποτέ της δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ αὐτὸ ποὺ ἔγινε. 'Ο Ροζέ, τρελλὸς ἀπὸ πάθος, ἅρπαξε τὴν μαλιὰ τῆς Πωλέτας καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τὴν ἔμπηξε στὸ μάγουλό του. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, μὰ ὁ Ροζὲ κάτωχρος δὲν ἔβγαλε καμιὰ κραυνή. 'Η Πωλέτα βλέποντάς τον λιποθύμησε καὶ τὴν μετέφεραν ἄρωστη στὸ σπίτι της.

Τὸ μάγουλο τοῦ Ροζὲ ἔχει πάντα θάρρος του δὲν τοῦ χρησίμεψε σὲ τίποτα. 'Η κόμησσα δὲν ἔγινε ποτὲ ἐρωμένη του. Καὶ οἱ δυὸ παρ' ὀλίγον ἐρασταὶ δὲν βλέπονται πιά.

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

●●

'Ο γῦρος τοῦ κόσμου μὲ ἀεροπλάνο

"Ενα ἀεροπλάνο μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρείας θὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ μιὰ πτῆσι γύρω ἀπ' τὸν κόσμο, πετάξη πάνω ἀπ' τὸν 'Ατλαντικὸ καὶ τὴν Εὐρώπη, θὰ διασχίσῃ τὸν Εἰρηνικὸ καὶ θὰ σταματήσῃ στὸν 'Αγιο Φρανσίσκο. Μ' ἄλλα λόγια δὲν θὰ συμπληρώσῃ τελείως τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Πετώντας πάνω ἀπ' τὴν 'Αμερικὴ, γιατὶ ἡ ἑταιρεία αὐτὴ ἐνασείων μεταλλεύσεως τῆς γραμμῆς πάνω ἀπ' τὴ χώρα της! Τελοσπάντων, δὲν λείπει ἀπὸ πουθενὰ ἡ στενοκέφαλη γναφειοκρατία....

"Ας μὴν παραπονούμεθα λοιπὸν ἐμεῖς οἱ "Ελληνες. "Εχουμε τὸ ὄνομα κι' ἄλλοι ἔχουν τὴ χάρι.

●●

Τὰ παιδία παίζει...

Οἱ πραγματικοὶ σοφοὶ εἶναι μετριόφρονες κι' ἀφιβάλλουν γιὰ τὶς γνώσεις τους.... Τελευταίως, ἐξεδόθη στὴν 'Αμερικὴ ἕνα μορφωτικὸ βιβλίο γιὰ παιδιά, μὲ τὸν τίτλο «Διασκεδάζετε παίζοντας τὸ γνωμικό». Μόλις λαιπὸν τὸ ρεκλαμάρισαν οἱ ἐφημερίδες, ὁ ἐκδότης ἔλαβε μιὰ παραγγελία γιὰ 3 ἀντίτυπα ἀπὸ... τὴν «Ἐπιτροπὴ 'Ατομικῆς Ἐνεργείας» τοῦ Νέου Μεξικοῦ! "Αρά γε οἱ εἰδικοὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐλπίζουν ν' ἀνακαλύψουν μέσα στὸ παιδικὸ βιβλίο κάποια νέα μέθοδο διασπάσεως τοῦ ἀτόμου;...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Στρεπτομυκίνη

'Επειδὴ τελευταίως παίρνω καθημερινῶς πολλὰ γράμματα διὰ τῶν ὁποίων μοῦ ζητοῦνται μ' ἀγωνία διάφορες λεπτομέρειες ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν νέων ἐνέσεων τῆς στρεπτομυκίνης — οἱ ὁποῖες κατὰ τοὺς γράφοντας ὑπερτεροῦν, ὡς πληροφοροῦνται, τὰ θαύματα τῆς πενικιλλίνης — θὰ γράψω σήμερον καὶ ἐπ' αὐτοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ξεχωρίζω τὸ γράμμα ἑνὸς πατέρα ποὺ μ' ἐρωτᾶ ἂν οἱ ἐνέσεις τῆς στρεπτομυκίνης κόβουν μὲ τὸ μαχαίρι κατ' αὐτὸν ἔμαθε, τὴν ἐλονοσίαν!! γιὰ νὰ γράψῃ στὸν ἀδελφό του στὴν 'Αμερικὴ νὰ τοῦ στείλῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί του. Καὶ γιὰ χίλιες δυὸ ἄλλες ἀσθένειες, μ' ἐρωτοῦν,ἀν θεραπεύωνται ὡς γιὰ τὴν τριχόπτωσι γιὰ τοὺς χρόνιους ρευματισμούς, γιὰ τὸν λύκο, γιὰ τὴν φωριασκτλ. πράγματα ποὺ ἂν μὴ τί ἄλλο ἐκθέτουν τὴν νοημοσύνη τῶν γραφόντων. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς νομίζω ὅτι εἶνε ἀπαραίτητη ἡ ἐκλαϊκευσις τοῦ ζητήματος τούτου.

'Ομολογῶ ὅτι, προσωπικὴ πεῖρα δὲν ἔχω ἐπὶ τοῦ φαρμάκου τούτου διότι μέχρι σήμερον — ἂν καὶ δυὸ φορὲς μοῦ ἔτυχε ἡ εὐκαιρία — ἀπέφυγα νὰ τὸ χρησιμοποίσω, ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ποσότητος ἡ ὁποία ἐχρειάζετο γιὰ τὰ περιστατικά μου καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τοῦ ὅτι βρίσκεται τοῦτο εἰσέτι στὸ στάδιο τῶν πειραματισμῶν.

'Εν τούτοις ἔχων ὑπ' ὄψιν μου μιὰ ἐπίσημη καὶ λεπτομερῆ ἐγκύκλιο τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ δημοσία ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τοῦ 'Ιατρικοῦ κόσμου τῆς 'Ελλάδος, ἐκθυμως συνιστῶντες τὴν τοιαύτην τακτικὴν του καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων νεοφανῶν φαρμάκων γιὰ τὴν χρῆσι τῶν ὁποίων ἐκτὸς τῆς διαφημίσεως καὶ τῆς προχειρολογίας, ἐλαχίστη ἐνταθεῖ πραγματικὴ πεῖρα ὑπάρχει — τὴν ἀπόφασιν τοῦ 'Ανωτ. Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου. τὰ πορίσματα τοῦ Δρ. Κύφερ. Προέδρου τῆς 'Επιτροπῆς τοῦ 'Αμερικαν. 'Εθνικοῦ Συμβουλίου 'Ερευνῶν καὶ τὴν ξένη βιβλιογραφία, ἐξέλαγα τὰ κάτωθι πορίσματα ἐπὶ τῶν ἐνδείξεων, ἀντενδείξεων καὶ τοῦ τρόπου χρήσεως τοῦ φαρμάκου.

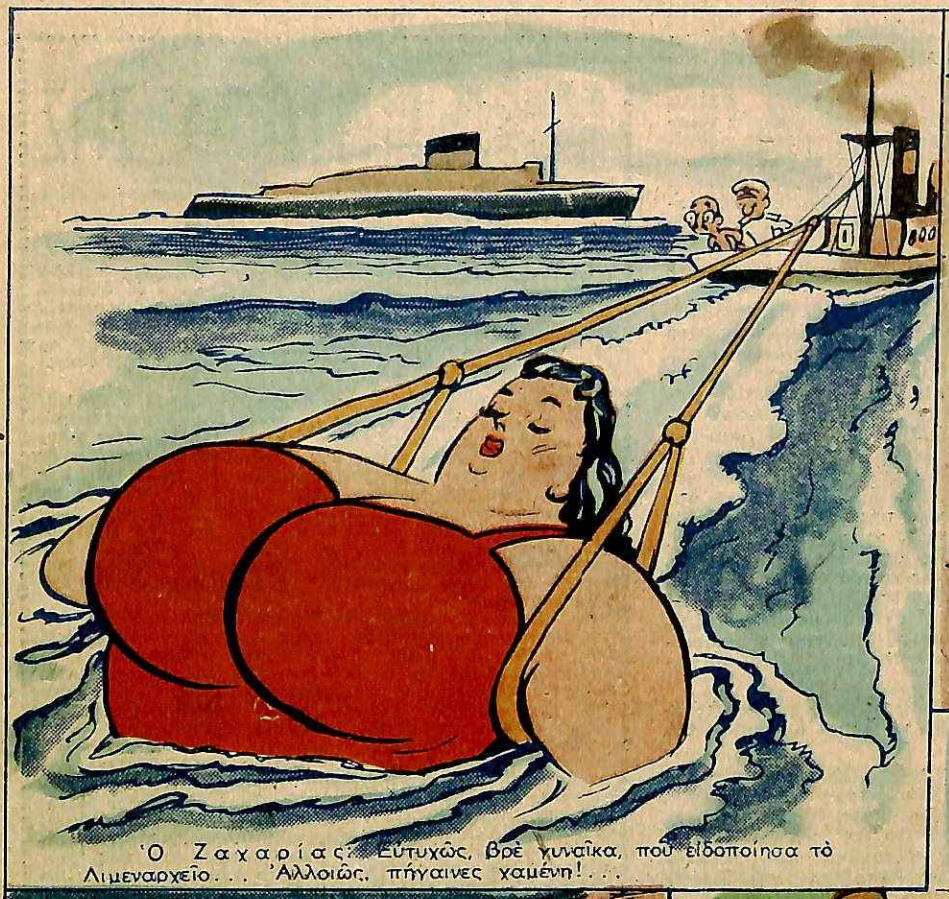
Ἡ στρεπτομυκίνη εἶνε φάρμακο νεώτατο, εὑρισκόμενον ἀκόμα στὸ στάδιο τῶν πειραματισμῶν. 'Η στρεπτομυκίνη κυκλοφορεῖ ὑπὸ μορφὴν κόνεως, διαλυομένης πρὸς χρῆσιν διὰ φυσιολογικοῦ ὄρρου ἢ σὲ θερμοκρασία δωματίου ἐπὶ μῆνα.

'Ενδείξεις. Αἱ ἐνδείξεις τῆς χρήσεως τῆς στρεπτομυκίνης μὲ ἀσφαλῆ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος πολὺ περιωρισμένες. Πάντως αἱ ἐνέσεις στρεπτομυκίνης δὲν ἐφαρμόματιώσεως, ἡ τῆς τοιαύτης τοῦ σέρματος ἢ τοῦ περιτοναίου ὡς καὶ ἐναντίον τῆς φυματ. μηνιγγίτιδος. 'Εφαρμόζονται νενικῶς ἐπὶ τῶν παθήσεων ποὺ ἐφαρμόζεται καὶ ἡ πενικιλλίνη. Πάντως ἡ πενικιλλίνη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο στὴ θεραπεία τῶν λοιμώξεων τῶν ὀφειλομένων εἰς σταφυλόκοκκο, στρεπτόκοκκο, πνευμονόκοκκο, γονόκοκκο καὶ μηνιγγιτιδόκοκκο. 'Εν ἀποτυχία μόνον τῆς πενικιλλίνης πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται ἡ στρεπτομυκίνη.

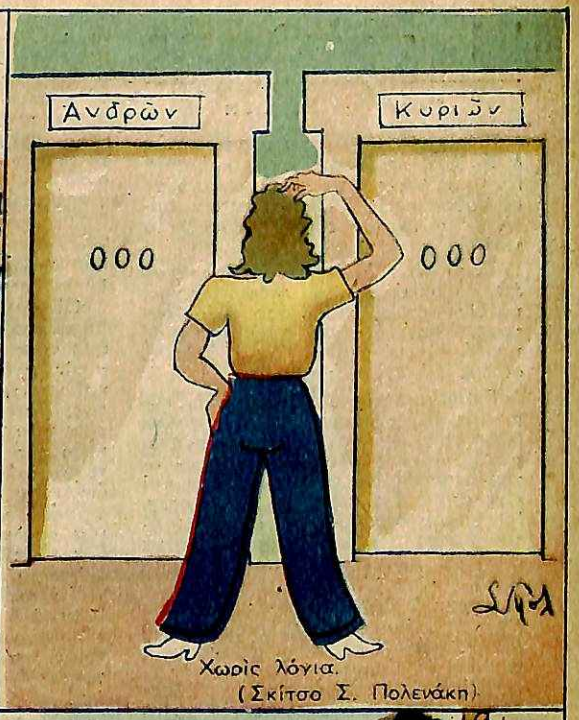
Τοξικότης. Οἱ ὑποβαλλόμενοι σὲ στρεπτομυκινοθεραπεία πρέπει νὰ βρίσκωνται ὑπὸ τὴν ἄμεσο πτομυκίνη προκαλεῖ, ὄχι σπανίως, σημεῖα τοξικότητος: ὡς κεφαλαλγία, πυρετό, δερματικὸ ἐξάνθημα ὑπάτασει, ἰλιγγο, βαρυκοΐα κώφωσι, παραισθήσεις. Λίγγων πρέπει νὰ διακόπεται ἡ θεραπεία, διότι πολλὲς φορὲς ὑπάρχουν, περιπτώσεις ποὺ παρέμεινε μονίμως ὁ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἰλιγγος.

Τὸ 'Ανώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον τῆς 'Ελλάδος τονίζει εἰδικώτερον ὅτι, ἡ χρῆσις στρεπτομυκίνης ἐπὶ περιπτώσεων φυματιώσεως, διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχουν θεραπευτικαὶ μέθοδοι ὀχὶ ἐπικίνδυνοι, ἀπηριζόμενοι ἐπὶ μακρᾶς πείρας, πρέπει ν' ἀποφεύγεται. Εἰδικῶς δὲ προκειμένου περὶ φυματ. νὰ γίνεται μόνο ἂν θὰ ἦταν ἐκ τῶν, προτέρων ἐξηγ. Συμβουλίων τονίζει ὅτι ἡ θεραπεία πρέπει νὰ γίνεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς διότι ἡ στρεπτομυκίνη ἐγκαταλείπει κάποτε βλάβες ποὺ παραμένουν μόνιμοι.

Αὐτὰ ἐν συμπεράσματι εἶνε τὰ πορίσματα τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἐπὶ ἐκτεταμένων

Ὁ Ζαχαρίας: Εὐτυχῶς, βρέ γυναῖκα, ποὺ εἰδοποίησα τὸ Λιμεναρχεῖο... Ἀλλοιῶς, πήγαινες χαμένη!...

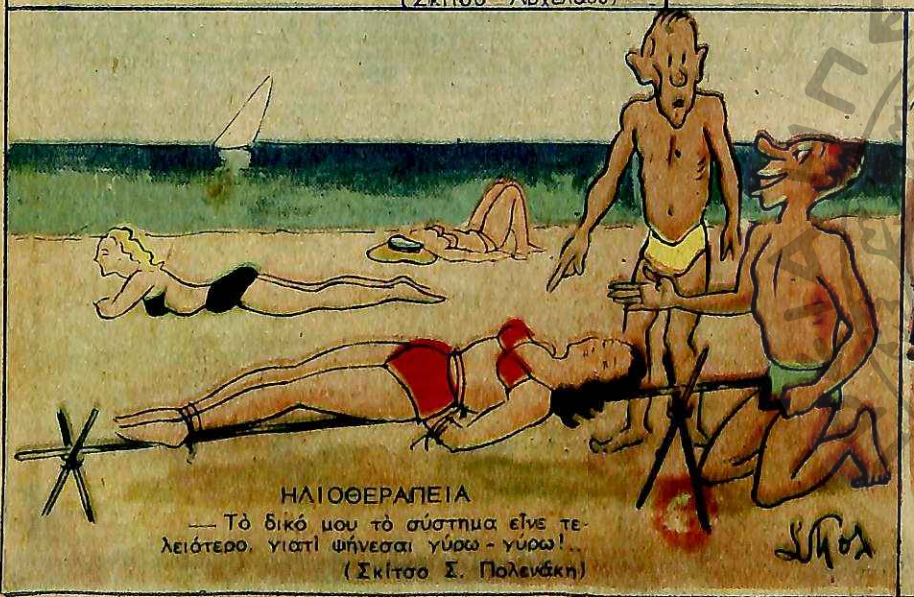
Χωρὶς λόγια.
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

— Δόξα τῷ Θεῷ!... Ἐδῶ τουλάχιστον, ἔχω κάθε μέρα νερὸ γιὰ τὸ μπάνιο μου!...
(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Τὸ δικό μου τὸ σύστημα εἶνε τελειότερο, γιατὶ ψήνεσαι γύρω-γύρω!...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

— Βαρέθηκε, γιατρέ, νὰ διαβάζη τὰ περιοδικὰ καὶ τοῦ κρατάω λίγη συντροφιά...
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)